

GOZBA ZA VRANE

Deo prvi

DŽORDŽ R.R. MARTIN

GOZBA ZA VRANE

PRVI DEO

**ČETVRTA KNJIGA SERIJALA
„PESMA LEDA I VATRE“**

DŽORDŽ R. R. MARTIN

*Posvećeno Stivenu Boučeru,
volšebniku za Windows i demonu za DOS,
bez koga bi ova knjiga bila napisana
voštanim bojicama.*

PROLOG

„Zmajevi“, reče Molander. Digao je smežuranu jabuku sa zemlje i počeo da je prebacuje iz ruke u ruku.

„Baci je“, kaza Aleras Sfinga. Izvadio je strelu iz tobolca i zakačio je za tetivu luka.

„Baš bih voleo da vidim znaja.“ Run beše najmlađi od njih, pokrupno momče koj je će do punoletstva morati da pričeka još dve godine. „To bih baš voleo.“

A ja bih voleo da spavam u Rozinom zagrljaju, pomisli Pejt. Nemirno se promeškoltio na klupi. Sutra bi devojka stvarno mogla da bude njegova. *Odvešću je nekud daleko od Starigrada, preko Uskog mora, u neki Slobodni grad.* Tamo nema meštara, nema nikoga da ga optuži.

Čuo je Emin smeh kako dopire kroz zatvoreni prozor iznad njihovih glava, izmešan s dubljim glasom čoveka koga je upravo zabavljala. Ona je bila najstarija ženska u *Peru i vrču*, ne mlađa od četrdeset godina, ali i dalje privlačna, onako, na mesnat način. Rozi joj beše kći. Petnaest leta i nedavno procvetala. Ema je objavila da je cena Rozinog devičanstva jedan zlatni zmaj. Pejt je uštedeo devet srebrnih jelena i šerpu punu bakarnih zvezdica i groša, ali slaba vajda od toga. Veći su mu bili izgledi da izlegne pravog zmaja nego da uštedi jednog zlatnog.

„Prekasko si se rodio za znajeve, momče“, reče Posvećenik Armen Runu. Armen je oko vrata imao kožnu uzicu, na kojoj behu nanizane karike od kalaja, olova i bakra. Kao i većina posvećenika, smatrao je da početnici umesto glava na ramenima imaju tikve. „Poslednji je uginuo za vladavine kralja Egonu Trećeg.“

„To je bio poslednji zmaj u *Vesterosu*“, beše uporan Molander.

„Baci jabuku“, pozva Aleras ponovo. Njihov Sfinga beše naočit mladić. Sve cure u gostionici su ga obožavale. Čak bi ga i Rozi ponekad dodirнула po ruci kada mu je donosila vina pa je Pejt morao da škrguće zubima i da se pravi kako to nije video.

„Poslednji zmaj u *Vesterosu* je bio poslednji“, reče Armen uporno. „To je dobro poznato.“

„Jabuku“, ponovi Aleras. „Osim ako nećeš da je pojedeš.“

„Na.“ Vukući čopavu nogu, Molander poskoči, pa zavila jabuku u magle što su pritiskale Vinomed. Da nije te noge, bio bi vitez kao što mu je i otac. Imao je snage za to u tim debelim ručerdama i širokim ramenima. Daleko je i brzo jabuka letela...

...ali ne brzo kao strela koja zviznu za njom, korak dugačka i zlačana, ukrašena grimiznim perima. Pejt nije video kako strela stiže jabuku, ali je čuo. Preko reke jeknu mekudar, a za njim i pljusak

Molander zviznu. „Proburazi je ti. Lep pogodak“

Ali ni izbliza tako lep kao Rozi. Pejt je voleo njene smeđe oči i tek propupele grudi i kako se osmehivala svaki put kada bi ga videla. Voleo je jamice na njenim obrazima. Ponekad je služila bosonoga, da oseti travu pod stopalima. I to je voleo. Voleo je njen čisti i sveži miris i kako joj se kosa kovrdžala iza ušiju. Voleo je čak i njene nožne prste. Jedne noći ga je pustila da joj istrlja stopala i igra se njima, a on je smislio smešnu pričicu za svaki prst, pa nije stajala s kikotanjem.

Možda bi mu bilo bolje da ostane na ovoj strani Uskog mora. Od ušteđevine bi mogao da kupi magarca, pa bi on i Rozi mogli naizmenično da ga jašu dok lutaju Vesterosom. Ebrouz možda smatra da on nije vredan srebra, ali je Pejt znao da namesti kost i pijavicama izleči groznicu. Kmetovi će biti zahvalni na njegovoj pomoći. Nauči li i da šiša i brije, može čak postati i brica. *To bi bilo dovoljno*, reče on sebi, *samo da imam Rozi*. Na svetu ništa drugo sem nje nije želeo.

A nije oduvek bilo tako. Nekada je sanjario da će postati meštar u zamku, u službi nekog velikodušnog lorda koji će ceniti njegovu mudrost i darivati ga lepim belim konjem da mu zahvali na savetima. Kako će otmeno jahati, kako plemenito, s visine se osmehivati kmetovima kada ih mimoide na drumu...

Jedne noći u *Peru i vrču*, posle drugog vrča strahotno snažnog jabukovog piva, Pejt se hvalisao da neće dovela biti početak „Nego šta“, dobacio je Lenji Leo. „Postaćes bivši početak čuvaćes svinje.“

Isprazio je vrč. Bakljom osvetljena terasa *Pera i vrča* beše jutros ostrvo svetla u moru magle. Dole niz reku, daleki svetionik Visoke kule lebdeo je u noćnoj vlazi kao mutni narandžasti mesec, ali ga to svetlo nije obodrililo.

Alkemičar je već trebalo da stigne. Da nije sve bilo samo okrutna šala, ili mu se nešto usput desilo? Ne bi se sudbina prvi put poigrala s Pejtom. Nekada je smatrao da ima sreće što je odabran da pomaže starom arhimeštru Volgrejvu oko gavranova i nije ni sanjao da će uskoro starcu donositi hranu, čistiti prostorije i svako ga jutro oblačiti. Svi su govorili da je Volgrejv zaboravio više nauke o gavranovima nego što je većina meštara ikada znala, tako da je Pejt pretpostavljao da se u najmanju ruku može nadati kariki od crnog gvožđa, ali je ustanovio da je od Volgrejva neće dobiti. Starac je s vremenom postao arhimeštar samo po zvanju. Koliko god nekada bio velik meštar, sada je ispod odore često imao prljav veš, a pre pola godine neki posvećenici su ga zatekli kako plače u biblioteci, pošto ne može da nađe put nazad u svoje odaje. Sada je umesto Volgrejva ispod gvozdene maske sedeo meštar Gormon, isti onaj Gormon koji je jednom optužio Pejta za krađu.

U krošnji jabuke na obali zapeva slavuj. Beše to mio zvuk prijatan predah od

prodornih krika i beskrajnog graktanja gavranova koje je služio po vasceli dan. Beli gavranovi su znali njegovo ime, i dovikivali su ga jedan drugome kad god bi ga videli: „Pejt, Pejt, Pejt“, sve dok mu ne bi došlo da vrisne. Velike bele ptice behu ponos arhimeštra Volgrejva. Želja mu je bila da ga pojedu pošto umre, ali Pejt je ponekad slutio kako žele da pojedu i njega.

Možda to beše zbog strahotno snažnog jabukovog piva - nije došao ovamo da pije, ali je Aleras čašćavao da proslavi svoju bakarnu kariku, a Pejt je od grize savesti ožedneo - ali slavuj kao da je pevao *zlatu za gvožđe, zlatu za gvožđe, zlatu za gvožđe*. Što je bilo pomalo čudno, jer to je i stranac rekao one noći kada ih je Rozi upozнала. „Ko si ti?“, upitao ga je Pejt, a čovek je odgovorio: „Alhemičar. Umem da pretvaram gvožđe u zlato.“ A onda su mu se zlatnici našli u ruci, zaigrali mu između prstiju, mekano žuto zlato blistalo je pod svetlošću sveća. S jedne strane im beše troglavi zmaj, s druge neki mrtvi kralj. *Zlato za gvožđe*, prisetio se Pejt, *nema bolje pogodbe. Želiš je? Voliš je?* „Ja nisam lopov“, rekao je čoveku koji se nazvao alhemičarem, „ja sam početnik iz Citadele.“ Alhemičar je oborio glavu i rekao: „Ako se predomisliš, vratiću se za tri dana, sa svojim zmajem.“

Tri su dana prošla. Pejt je ponovo došao u *Pero i vrč*, mada još nije bio načisto da li je zaista lopov ili ne. Međutim, umesto alhemičara našao je Molandera, Armena i Sfingu, a i Runa pride. Bilo bi sumnjivo da im se nije pridružio.

Gostionica *Pero i vrč* bila je uvek otvorena. Šest stotina godina je već stajala na svojoj adi u Vinomeđu i baš nijednom se njena vrata nisu zatvorila za goste. Mada se visoka drvena zgrada naginjala ka jugu, kao ponekad početnici posle vrča ili dva, Pejt je držao da će gostionica nastaviti da radi i sledećih šest stotina godina, prodajući vino, medovinu i strahotno snažno jabukovo pivo alasima i pomorcima, kovačima i pevačima, sveštenicima i prinčevima, i početnicima i posvećenicima iz Citadele.

„Starigrad nije čitav svet“, objavio je preglasno Molander. On je bio viteški sin, i pijan da pijaniji nije mogao biti. Otkako mu je stigla vest o očevoj pogibiji na Crnobujici, napijao se gotovo svake noći. Čak i u Starigradu, daleko od borbi, na sigurnom iza zidina, Rat pet kraljeva su svi osetili... mada je arhimeštar Benedikt uporno tvrdio da Rat *pet* kraljeva nikada nije ni postojao, pošto je Renli Barateon ubijen pre nego što se Belon Grejdžoj krunisao.

„Moj otac je uvek govorio da je svet veći od zamka bilo kog gospodara“, nastavio je Molander. „Zmajevi su možda sitnica u poređenju s drugim čudima koja čovek može naći u Kartu, Ašajju ili Ji Tiu. A mornarske priče...“

„...jesu priče koje pričaju mornari“, prekinu ga Armen. „*Mornari*, dragi moj

Molander. Vрати se dole na dokove, i kladim se da ćeš naći mornare koji će ti pričati o sirenama s kojima su spavali, ili kako su proveli godinu dana u truhlu ribe.“

„Otkud ti znaš da nisu?“ Molander je trapavo gazio po travi, u potrazi za još jabuka. „Morao bi sam da se nađeš u ribljem truhlu pa da se zakuneš da oni nisu bili tamo. Priča jednog mornara, dobro, to jeste da se čoveknasmeje, ali kada veslači sa četiri različita broda ispričaju istu priču na četiri različita jezika...“

„Priče *nisu* iste“, prekinu ga Armen. „Zmajevi u Ašaiju, zmajevi u Kartu, zmajevi u Mirinu, dotrački zmajevi, zmajevi koji oslobađaju robove... svaka priča se razlikuje od prethodne.“

„Samo u sitnicama.“ Molander je postajao tvrdoglaviji kada se napije, a čak je i trezan podsećao na magarca. „Svi pričaju o *zmajevima* i prelepoj mladoj kraljici.“

A Pejtu jedino beše stalo do onog zlatnog zmaja. Pitao se šta se zbilo sa alhemičarem. *Trećeg dana. Rekao je da će biti ovde.*

„Eno ti još jedne jabuke kod noge“, viknu Aleras Molanderu, „a ja imam još dve strele u tobolcu.“

„Jebem ti ja tvoj tobolac.“ Molander podiže svoj plen. „Ova je crvljiva“, požalio se, ali ju je ipak bacio. Strela pogodi jabuku u padu i raspoluti je. Jedna polovina pade na krov kule, otkotrlja se na niži krov, odskoči, i za dlaku promaši Armena. „Ako crva presečeš nadvoje, dobiješ dva crva“, obavesti ih Posvećenik

„Kad bi tako bilo i s jabukama, niko ne bi gladovao“, reče Aleras uz jedan od onih svojih blagih osmejaka. Sflnga se uvek osmehivao, kao da zna neku tajnu šalu. To mu je davalo opak izgled koji se dobro slagao sa šiljastom vilicom, visokim zaliscima i gustim runom kratko postrizenih vranih kovrdža.

Aleras će postati meštar. U Citadeli je proveo tek godinu dana, ali je već iskovao tri karike svog meštarskog lanca. Armen ih ima više, ali mu je za svaku bila potrebna po godina. Ipak, i on će postati meštar. Run i Molander su bili zeleni početnici, ali Run je bio veoma mlad, a Molander je više voleo pijančenje od čitanja.

Ali zato Pejt...

Već je pet godina proveo u Citadeli, pošto je stigao kada mu ne beše više od tri i deset, a ipak mu je vrat bio ružičast kao i prvog dana po dolasku iz zapadnih krajeva. Dva puta je poverovao da je spreman. Prvi put je izašao pred arhimeštra Velina da prikaže svoje poznavanje nebesa. Umesto toga je naučio kako je Namčor Velin stekao taj nadimak Pejtu behu potrebne dve godine da ponovo prikupi hrabrost. Ovog puta se prijavio kod dobroćudnog starog arhimeštra Ebrouza, poznatog po tihom glasu i nežnim šakama, ali Ebrouzovi uzdasi su se nekako pokazali jednako bolni kao Velinove žaoke.

„Samo još jednu jabuku“, obeća Aleras, „pa ću ti reći šta ja mislim o tim zmajevima.“

„Šta to ti možeš da znaš što ja ne znam?“ progundā Molander. Ugledao je jabuku na grani, skočio, ubrao je i bacio. Aleras nape tetivu luka do uha, vešto se okrećući da prati metu u letu. Odapeo je baš kada je jabuka počela da pada.

„Uvek promašiš s poslednjom strelom“, reče Run.

Jabuka pljusnu u reku, netaknuta.

„Vidiš?“, reče Run.

„Onog dana kada ih sve pogodiš, prestaneš da se usavršavaš.“ Aleras skide tetivu s luka, pa ga smesti u kožnu navlaku. Luk beše istesan od zlatosrca, retkog i čudesnog drveta s Letnjih ostrva. Pejt je jednom pokušao da ga savije, bezuspešno. *Sfinga deluje slabašno, ali ima snage u tim tankim rukama*, pomisli on dok je Aleras opkoračivao klupu i uzimao svoju vinsku čašu. „Zmaj ima tri glave“ objavi on svojim melanim, otegnutim dornskim naglaskom.

„Je l' to zagonetka?“, upita Run. „U pripovetkama Sfinge uvek pričaju u zagonetkama.“

„Nije zagonetka.“ Aleras otpi malo vina. Ostali su lokali vrčeve strahotno snažnog jabukovog piva po kome gostionica *Pero i vrč* beše čuvena, ali je on više voleo čudna, slatka vina svoje otadžbine. Čakni u Starigradu nisu bila jeftina.

Alerasu je nadimak „Sfinga“ nadenuo Lenji Leo. Sfinga je pomalo od ovoga, pomalo od onoga: ljudsko lice, lavlje telo, sokolova krila. Baš kao Aleras: otac mu je bio Dornjanin, majka crnoputa Letnjoostrvljanka. Njegova koža beše mrka kao tikovina. A poput zelenih mermernih sfingi što su stajale sa obe strane glavne kapije Citadele, Aleras je imao oči boje oniksa.

„Nijedan zmaj nije imao tri glave, osim na štitovima i barjacima“, reče odlučno Posvećenik Armen. „To je bila heraldička figura, ništa više. Sem toga, svi Targarjeni su mrtvi.“

„Nisu svi“, reče Aleras. „Kralj prosjak je imao sestru.“

„Zar nisu njoj razbili glavu o zid?“ upita Run.

„Ne“, odgovori Aleras. „Hrabri ljudi lanisterskog lava smrskali su o zid glavu Regarovog malog sina Eгона. Govorimo o Regarovoj sestri, rođenoj na Zmajkameni pre njegovog pada. Onoj koju su zvali Deneris.“

„Ohjrođena. Sada je se sećam.“ Molander visoko diže vrč, prosuvši malo piva. „U njeno zdravlje!“ Onda otpi povelik gutljaj, tresnu prazan vrč o sto, podrignu pa obrisa usta nadlanicom. „Gde je Rozi? Naša zakonita kraljica zaslužuje još jednu turu jabukovog, šta kažete?“

Posvećenik Armen je delovao uznemireno. „Tiše, budalo. S takvim stvarima ne treba ni da se šališ. Otkud znaš ko sluša. Pauk ima uši na sve strane.“

„Daj, šta si se upisao od straha, Armene! Predložio sam da dignemo čaše, a ne ustanak“

Pejt začu smejuljenje. Tih, prepreden glas se začu iza njegovih leđa. „Oduvek sam znao da si izdajnik, Skočizabo.“ Lenji Leo je pogrbljen stajao ispod starog daščanog mosta, odeven u prugasti zeleno-zlatni saten, s kratkim crnim plaštom od svile koji mu je na ramenu držala smaragdna ruža. Vino kojim je polio grudi bilo je veoma crno, sudeći po boji mrlja. Uvojak svetloplave kose padao mu je preko jednog oka.

Molander se nakostreši kada ga primeti. „Zajebi to. Gubi se. Nisi poželjan ovde.“ Aleras mu stavi šaku na mišicu da ga smiri, dok se Armen mrštio. „Leo. Moj gospodar. Mislio sam da ti je izlaskiz Citadele zabranjen još...“

„...tri dana.“ Lenji Leo slegnu ramenima. „Perestan kaže da je svet star četrdeset hiljada godina. Molos kaže petsto hiljada. Šta su tri dana, pitam ja vas?“ Mada je u bašti bilo desetak praznih stolova, Leo je seo za njihov. „Časti me čašom zlatnog sa Senice, Skočizabo, pa možda neću javiti ocu o tvojoj zdravici. Sreća me izdala u *Šarenim kockicama*, a poslednjeg jelena sam straćio na večeru. Prase u sosu od šljiva, punjeno kestenjem i belim gomoljikama. Čovek mora nešto da jede. Šta ste vi momci imali?“

„Ovčeginu“, promrmlja Molander. Nije zvučao nimalo zadovoljan time. „Podelili smo komad kuvane ovčetine.“

„Siguran sam da je bila zasitna.“ Leo se okrenu Alerasu. „Lordovski sin treba da bude velikodušan, Sfingo čuo sam da si stekao bakarnu kariku. Nazdraviću tome u čast.“

Aleras mu uzvratí osmehom. „Ja častim samo prijatelje. I nisam lordovski sin, to sam ti već rekao. Moja majka se bavila trgovinom.“

Leove oči behu boje lešnika, blistave od vina i zlobe. „Majka ti je bila majmunica sa Letnjih ostrva. Dornjani karaju sve što ima rupu među nogama. Bez uvrede. Možda si se i rodio mrk kao orah, ali se bar kupaš. Za razliku od našeg pegavog svinjara.“ Mahnuo je ka Pejtu.

Ako ga razvalim vrčem po ustima, izbiću mu pola zuba, mislio je Pejt. Pegavi Pejt Svinjar bio je junak hiljada prostačkih sklaski: dobrodušni, praznoglavi klipán, koji uvek uspeva da izađe na kraj s debelim gospodičićima, oholim vitezovima i naduvenim sveštenicima koji ga proganjaju. Nekako bi se ispostavilo da je njegova glupost zapravo neotesano lukavstvo; na kraju priča bi Pegavi Pejt uvek sedeo na

lordovskoj visokoj stolici ili delio postelju s kćerkom nekog viteza. Ali to su bile priče. U stvarnom svetu svinjari nikada ne prolaze tako dobro. Pejt je ponekad pomišljao da ga je majka sigurno mrzela kada mu je dala to ime.

Aleras se više nije osmehivao. „Jzviničeš se.“

„Stvarno?“ upita Leo. „Kako to da učinim kada mi je grlo tako suvo...“

„Svakom svojom rečju sramotiš svoju kuću“, reče mu Aleras. „Sramotiš Citadelu time što si jedan od nas.“

„Znam. Zato me časti vinom, da utopim svoju sramotu.“

Molander reče: „Iščupao bih ti jezik“

„Ma nije moguće? Kako bih ti onda pričao o zmajevima?“ Leo ponovo slegnu ramenima. „Mešanac ima pravo. Kći Ludog kralja je živa i izgleda je sebi tri zmaja.“

„Tri?“ upita zapanjeno Run.

Leo ga potapša po ruci. „Više od dva, a manje od četiri. Da sam na tvom mestu, ne bih se prijavio za zlatnu kariku.“

„Pusti ga na miru“, upozori Molander.

„Evo pravog pravcatog viteza-skočižabe. Kako hoćeš. Svi ljudi sa svih brodova koji su plovili na stotinu liga od Karta pričaju o tim zmajevima. Nekolicina će ti čak reći da su ih i videli svojim očima. Mag je sklon da im poveruje.“

Armen napući usne s neodobravanjem. „Marvin nije čitav. Arhimeštar Perestan će ti to prvi reći.“

„I arhimeštar Rajam isto kaže“, dodade Run.

Leo zevnu. „More je mokro, sunce je toplo, a zverinjakmrzi mastifa.“

On za svakoga ima posprdno ime, pomisli Pejt, ali nije mogao da porekne da Marvin više liči na mastifa nego na meštra. *Kao da hoće da te ugrize*. Mag nije bio nalik na ostale meštre. Ljudi su govorili da se druži s kurvama i lutajućim čarobnjacima, da priča s maljavim Ibenežanima i crnim Letnjoostrvljanima na njihovim jezicima i da prinosi žrtve čudnim bogovima u malim mornarskim hramovima dole u luci. Ljudi su govorili da su ga videli dole u Podgradu, u pacovskim jamama i crnim kuplerajima, kako se druži s lakrdijašima, pevačima, najamnicima, čak i prosjacima. Neki su čak šaputali da je jednom ubio čoveka pesnicama.

Kada se Marvin vratio u Starigrad, pošto je osam godina proveo na istoku crtajući mape dalekih zemalja, tražeći izgubljene knjige i učeći s volšebnicima i senkovescima, Namćor Velin ga je prozvao „Mag Marvin“. Ime se uskoro raščulo po čitavom Starigradu, na ogromnu Velinovu ozojedenost. „Ostavi čini i molitve

sveštenicima i obrednicima i prioni na učenje istina na koje čovek može da se osloni“, tako je jednom arhimeštar Rajam savetovao Pejta, ali Rajamov prsten, štap i maska behu od žutog zlata, a njegov meštarski lanac nije imao kariku od valirijskog čelika.

Armen pogleda Lenjog Lea s visine, niz nos. Bio mu je kao stvoren za to, dugačak tanak i šiljast. „Arhimeštar Marvin veruje u mnoge čudne stvari“, reče on, „ali nema ništa više dokaza o zmajevima od Molandera. Samo još mornarskih priča.“

„Grešiš“, reče Leo. „U Magovim odajama gori staklena sveća.“

Tišina se spusti na baštu obasjanu bakljama. Armen uzdahnu i zavrte glavom. Molander prasnu u smeh. Sfinga je proučavao Lea svojim krupnim crnim očima. Run je delovao zbunjeno.

Pejt je čuo za staklene sveće, mada nikada nije video neku kako gori. Bile su najgore čuvana tajna u Citadeli. Pričalo se da su donete u Starigrad iz Valirije hiljadu godina pre Propasti. Čuo je da postoje četiri; jedna zelena i tri crne, a sve visoke i izvijane.

„Šta su te staklene sveće?“, upita Run.

Posvećenik Armen se nakašlja. „Noć uoči polaganja zakletve posvećenik mora da probdi u podzemnim odajama. Nije mu dozvoljeno da ima ni fenjer, ni baklju, ni svetiljku, ni žižak.. samo sveću od opsidijana. Mora da provede noć u tami, osim ako ne uspe da zapali tu sveću. Neki će probati. Budalasti i tvrdoglavi, oni koji su pokušavali da proučavaju te takozvane *više tajne*. Često poseku prste, pošto se priča da su ivice sveće oštre kao britve. Onda, krvavih ruku, moraju da čekaju do zore, razmišljajući o svom neuspehu. Mudriji ljudi jednostavno zaspe, ili provedu noć u molitvi, ali svake godine nekolicina mora da pokuša.“

„Da.“ Pejt je čuo iste priče. „Ali čemu služi sveća koja ne svetli?“

„Služi za nauk“, odgovori Armen, „poslednji nauk koji moramo da usvojimo pre nego što stavimo meštarski lanac. Staklena sveća predstavlja istinu i učenost, retke, prelepe i krhke stvari. Sačinjena je u obliku sveće da nas podseti kako meštar mora da širi svetlost gde god da služi, a oštra je da nas upozori kako znanje može biti opasno. Mudraci se mogu od mudrosti uzoholiti, ali meštar mora uvek ostati skroman. Staklena sveća nas i na to podseća. Čak i pošto je položio zavet, stavio lanac i otišao da služi, meštar će se sećati tmine i pamtili da nikako nije mogao da upali sveću... jer čak i uz pomoć znanja, neke stvari su nemoguće.“

Lenji Leo prasnu u smeh. „Nemoguće za tebe, hoćeš da kažeš. Rođenim sam očima video sveću kako gori.“

„Video si *neku* sveću, u to ne sumnjam“, reče Armen. „Možda sveću od crnog

voska.“

„Znam šta sam video. Svetlo je bilo čudno i blistavo, mnogo blistavije nego kod bilo koje voštanice ili lojanice. Bacalo je čudne senke, a plamen uopšte nije treperio, čak ni kada je promaja dunula kroz otvorena vrata iza mene.“

Armen prekrsti ruke. „Opsidijan ne gori.“

„Zmajstaklo“, reče Pejt. „Kmetovi ga zovu zmajstaklo.“ To mu se nekako činilo važnim.

„Zovu, tačno“, zamišljeno će Aleras Sfinga, „a ako na svetu ponovo ima zmajeva...“

„Zmajeva i gorih stvorova“, reče Leo. „Sive ovce su zažmurile, ali mastif vidi istinu. Stare sile se bude. Senke se pokreću. Doba čudesa i užasa nam uskoro stiže, doba za bogove i heroje.“ Protegao se, osmehujući se svojim lenjim osmehom. „Ovo vredi ture, rekao bih ja.“

„Dovoljno smo pili“, reče Armen. „Jutro će nam stići ranije nego što bismo želeli, a arhimeštar Ebrouz će predavati o svojstvima mokraćce. Ko želi da iskrije srebrnu kariku, ne bi smeo to da propusti.“

„Daleko bilo da vas ja sprečavam u kušanju pišaćke“, reče Leo. „Ipak lično više volim zlatno sa Senice.“

„Ako se bira između tebe i pišaćke, ja sam za pišaćku.“ Molander ustade. „Idemo, Rune.“

Sfinga se maši navlake za luk. „I ja ću u krevet. Sigurno ću sanjati zmajeve i staklene sveće.“

„Baš svi?“ Leo slegnu ramenima. „Pa, Rozi će ostati. Možda ću da probudim to luče i napravim ženu od nje.“

Aleras primeti izraz na Pejtovom licu. „Ako nema bakrenjak za čašu vina, sigurno nema ni zmaja za devojku.“

„Jeste“, reče Molander. „Sem toga, od devojke samo muškarac može da napravi ženu. Hajde s nama, Pejte. Stari Volgrejv će se probuditi čim grane sunce. Moraćeš da ga odvedeš do nužnika.“

Ako se danas uopšte bude sećao ko sam. Arhimeštar Volgrejv je s lakoćom razlikovao jednog gavrana od drugog, ali s ljudima nije bio tako vešt. U poneke dane je za Pejta mislio da je neki Kresen. „Ne još“, reče on svojim drugovima. „Ostaću još malo.“ Zora nije svanula, ne još. Alhemičar će možda ipak doći, a Pejt je nameravao da bude tu ako se to desi.

„Kako hoćeš“, reče Armen. Aleras uputi Pejtu značajan pogled, a onda prebaci luk preko uskog ramena i krenu za ostalima prema mostu. Molander je bio tako pijan

da je hodao prebacivši ruku preko Runovog ramena, inače bi pao. Čitadela nije bila daleko vazdušnim putem, ali niko od njih nije bio krilati gavran, a Starigrad beše pravi lavirint, sav u ćorsokacima, izukršanim uličicama i uzanim vijugavim sokacima. „Pažljivo“, ču Pejt Armena kako govori dok ih je gutala rečna magla, „noć je vlažna, kaldrma će biti klizava.“

Kada oni odoše, Lenji Leo kiselo odmeri Pejta preko stola. „Baš tužno. Sfinga je zbrisala sa svim srebrom, ostavivši me Pegavom Pejtu svinjaru.“ Protegao se i zevnuo. „Kako nam je ljupka Rozi, moliću?“

„Spava“, odgovori Pejt kratko.

„Gola, siguran sam.“ Leo se iskezi. „Misliš da je stvarno vredna znojca? Jednog dana ću morati to da ustanovim.“

Pejt je znao da mu je bolje da na to ne odgovori.

Leo odgovor nije ni trebao. „Kada jednom razradim malu, cena će joj pasti pa će moći da je priušte i svinjari kao što si ti. Trebalo bi da si mi zahvalan.“

Trebalo bi da te ubijem, pomisli Pejt, ali nije bio ni izbliza dovoljno pijan da se igra sa životom. Leo je bio obučen da barata oružjem, i znalo se da je smrtonosan sa bodežom i sečivom kakve koriste kavgadžije i kicoši iz Bravosa. A čak i ako bi Pejtu nekako pošlo za rukom da ga ubije, i to bi ga koštalo glave. Pejt je imao samo jedno ime, a Leo dva, a ono drugo je glasilo *Tirel*. Ser Morin Tirel, zapovednik Gradske straže Starigrada, beše Leov otac. Mejs Tirel, gospodar Visokog Sada i zaštitnik juga, beše mu rod. Starigradski Starac, lord Lejton Hajtauer, među čijim je brojnim titulama bila i „Zaštitnik Čitadele“, bio je zakleti vazal kuće Tirela. *Pusti*, reče Pejt sebi. *To govori samo da bi me mučio.*

Na istoku su magle bledele. *Zora*, shvati Pejt. *Zora je stigla, a alkemičar nije.* Nije znao da li da se smeje ili da plače. *Jesam li još lopov ako sve vratim na mesto, i niko ništa ne otkrije?* Bilo je to još jedno pitanje na koje nije imao odgovor, poput onih koja su mu Ebrouz i Velin nekada postavljali.

Kada se osovio na noge, strahotno snažno jabukovo pivo mu je naglo udarilo u glavu. Morao je da se osloni rukom na sto da se umiri. „Pusti Rozi na miru“, rekao je umesto pozdrava. „Samo je pusti na miru, da te ne bih ubio.“

Leo Tirel zabaci glavu i skloni kosu s lica. „Ne upuštam se u dvoboje sa svinjarima. Idi.“

Pejt se okrenu i pređe baštu. Đonovi su mu odzvanjali po izlizanim daskama starog mosta. Kada je stigao na drugu obalu, istočno nebo je rumenelo. *Svet je velik*, reče on sebi. *Ako kupim magarca, još bih mogao da lutam drumovima i stazama Sedam kraljevstava, da kmetovima stavljam pijavice i trebam vaši iz kose. Mogao bih da se*

prijavim na neku lađu kao veslač i da odem u Kart pored Žadnih kapija da vidim te proklete zmajeve svojim očima. Ne moram da se vratim Volgrejvu i gavranovima.

A ipak ga noge nekako odvedoše nazad ka Citadeli.

Kada se prvi sunčev zrak probio kroz oblake na istoku, ogласiše se jutarnja zvona iz Mornarskog obredišta dole kraj luke. Gospodarevo obredište mu se pridruži tren kasnije, onda Sedam svetilišta iz svojih vrtova preko Vinomeda, a napokon i Zvezdano obredište, koje je bilo prvoobrednikovo sedište hiljadu godina pre nego što je Egon pristao kod Kraljeve luke. Stvarala su moćnu muziku. *Mada ne milozvučnu kao jedan mali slavuj.*

Kroz jeku zvona je čuo i pevanje. Svakog jutra, s prvim svetlom, crveni sveštenici su se okupljali pred svojim skromnim hramom u luci da počele dobrodošlicu suncu. *Jer noć je mračna i puna užasa.* Pejt ih je čuo kako zapevaju u te reči po stotinu puta, dok traže od svog boga R'loru da ih spase od tame. Njemu Sedmoro behu dovoljno bogova, ali je čuo da se Stanis Barateon sada klanja noćnim vatrama. Čak je i na svoje barjake stavio vatreno srce R'lorovo umesto krunisanog jelena. *Ako on osvoji gvozdeni presto, svi ćemo morati da naučimo reči pesme crvenih sveštenika,* pomisli Pejt, ali je za to bilo malo izgleda. Tivin Lanister je razbio Stanisa i R'loru na Crnobujici i uskoro će ih dokrajčiti i nabiti glavu barateonskog samozvanca na kolac iznad kapija Kraljeve luke.

Kako su noćne magle sagorevale, Starigrad je oko njega počeo da poprima obrisе, avetinjski izranjajući iz tame praskozorja. Pejt nikada nije video Kraljevu luku, ali je znao da je to grad od pletera i naboja, nasumično razbacanih blatnjavih ulica, slamnatih krovova i drvenih čatrlja. Starigrad beše sazdan od kamena, i sve ulice mu behu popločane, pa i oni najsiromašniji sokaci. Grad je bio najlepši u svitanje. Zapadno od Vinomeda, esnafske dvorane nizale su se na obali kao palate. Uzvodno, kupole i tornjevi Citadele dizali su se na obe obale reke, povezani kamenim mostovima nakrcanim dvorovima i kućama. Nizvodno, ispod crnih mermernih zidova i zasvođenih prozora Zvezdanog obredišta, gomile vernika tiskale su se poput dece okupljene oko nogu starice majke.

A još dalje, gde se Vinomed izlivaо u Šaputavi zaliv, dizala se Visoka kula, čije su vatre iz svetionika bleštale naspram zore. Njena senka, koja se spuštala s litica Bojnog ostrva, sekla je grad kao mač. Rođeni Starigradađani su umeli da kažu koliko je sati po tome gde je senka padala. Neki su tvrdili da se s vrha kule vidi sve do Zida. Zato možda lord Lejton i nije s nje silazio već više od deset godina, već je radije svojim gradom vladao iz oblaka.

Pored Pejta protandrlaše mesarske taljige sa pet prasića koji su nesrećno skičali.

Skonivši im se s puta, jedva je izbegao da bude isprskan kada je neka žena ispraznila nokšir s prozora iznad njega. *Kada budem meštar u zamku, imaću jahaćeg konja*, pomisli on. Onda se saplete o ivičnjak pa se zapita koga to pokušava da prevari. Za njega neće biti lanca, ni mesta za lordovskim visokim stolom, ni belog jahaćeg konja. Dane će provesti slušajući grakanje gavranova i ribajući govna s donjeg veša arhimeštra Volgrejva.

Klečao je pokušavajući da otare blato sa odeće kada glas reče: „Dobro ti jutro, Pejte.“

Iznad njega je stajao alhemičar.

Pejt ustade. „Treći dan... rekao si da ćeš biti u *Peru i vrču*.“

„Bio si s drugovima. Nisam želeo da se namećem vašem društvu.“ Alhemičar je na sebi imao putni plašt s kapuljačom, smeđ i običan. Jutarnje sunce je virkalo iznad krovova iza njegovih ramena, tako da je bilo teško razabrati lice ispod kapuljače. „Jesi li odlučio šta si?“

Mora li me naterati da to kažem? „Izgleda da sam lopov.“

„Tako sam i mislio.“

Najteže je bilo spustiti se četvoronoške i izvući okovani kovčeg ispod kreveta arhimeštra Volgrejva. Mada je bio jak i okovan gvožđem, brava je bila slomljena. Meštar Gormon je sumnjao da ju je slomio Pejt, ali to nije bila istina. Volgrejv je sam slomio bravu, pošto je izgubio njen ključ.

Unutra je Pejt našao kesu sa pet jelena, pramen žute kose vezane vrpcom, minijaturnu sliku žene koja je podsećala na Volgrejva (čak i brkom) i vitešku rukavicu od preklopljenog čelika. Rukavica je pripadala jednom princu, tvrdio je Volgrejv, mada se izgleda više nije sećao tačno kom. Kada ju je Pejt okrenuo, na pod je ispao ključ.

Dignem li ga, postao sam lopov, prisećao se da je mislio. Ključ beše težak i star, od crnog gvožđa; navodno je otvarao sva vrata u Citadeli. Samo su arhimeštri imali takve ključeve. Nosili su ih uvek sa sobom ili ih krili na nekom sigurnom mestu, ali ako Volgrejv sakrije svoj, više ga niko nikada neće naći. Pejt je zgrabio ključ i stigao skoro do vrata pre nego što se okrenuo da uzme i srebro. Lopov je lopov, krao malo ili mnogo. „*Pejte*“, viknuo je jedan beli gavran za njim, „*Pejte, Pejte, Pejte*.“

„Doneo si mog zmaja?“, upita on alhemičara.

„Ako imaš ono što mi je potrebno.“

„Daj ga. Hoću da vidim.“ Pejt je čvrsto odlučio da ga alhemičar neće prevariti.

„Rečna ulica nije pravo mesto. Dođi.“

Nije imao vremena da razmisli, da dobro izvaga. Alhemičar je odlazio. Pejt je

mogao da pođe za njim ili da izgubi i Rozi i zmaja, zauvek. Pošao je. Dok su hodali, gurnuo je šaku u rukav. Osetio je ključ, sigurno smešten u džepu koji je tu bio ušio. Meštarska odora je puna džepova. To je znao još od detinjstva.

Morao je da požuri da ne zaostane za alhemičarevim dugačkim nogama. Onda su skrenuli u neku uličicu, pa zašli za ugao, prošli staru Lopovsku pijacu, i krenuli Krparskim sokakom. Napokon, čovek skrenu u još jednu uličicu, užu od prethodne. „Ovde je dovoljno daleko“, reče Pejta. „Nema nikoga. Ovde ćemo.“

„Kako želiš.“

„Daj mi zmaja.“

„Naravno.“ Novčić se pojavi. Alhemičar ga, dlanom nadole, prošeta preko prstiju, od kažiprsta do malića, isto kao što je uradio kada ih je Rozi upoznala. Zmaj je na jutarnjem svetlu iskrio u pokretu, i davao alhemičarevim prstima žućkast sjaj.

Pejta mu ga zgrabi iz ruke. Zlato mu je bilo toplo na dlanu. Prinese ga ustima i zagrije, kao što je video da neki rade. Ako ćemo pošteno, nije imao pojma kakav bi ukus zlato trebalo da ima, ali nije hteo da izgleda kao budala.

„Ključ?“ upita alhemičar ljubazno.

Nešto je nagonilo Pejta da okleva. „Je l' ti to hoćeš neku knjigu?“ Za neke stare valirijske svitke u zaključanim podrumima govorilo se da su jedini preostali primerci na svetu.

„Šta ja hoću, nije tvoja briga.“

„Nije.“ *Gotovo je*, reče Pejta sebi. *Idi. Beži nazad u Pero i vrč, probudi Rozi poljupcem i reci joj da je tvoja.* A ipak je odugovlačio. „Pokaži mi lice.“

„Ako želiš.“ Alhemičar zabaci kapuljaču.

On beše samo čovek, a lice mu beše samo lice. Mladičko lice, obično, bucmastih obraza i sa senkom brade. Na desnom obrazu se nazirao bleđi ožiljak. Imao je kulast nos i guste crne kovrdže. Pejta nije prepoznavao to lice. „Ne poznajem te.“

„Ne poznajem ni ja tebe.“

„Ko si ti?“

„Stranac. Niko. Zaista.“

„O.“ Pejtu je ponestalo reči. Izvadio je ključ i spustio ga strancu na dlan, osetivši vrtoglavicu. *Rozi*, podsetio se. „Znači, završili smo.“

Bio je na pola uličice kada je kaldrma počela da mu se pomera pod nogama. *Kamenje je klizavo i mokro*, pomisli, ali nije u tome bila stvar. Osećao je da mu srce tuče u grudima. „Šta se dešava?“ upita. Noge su mu se pretvorile u vodu. „Ne razumem.“

„Nikada i nećeš“, reče neki glas tužno.

Kaldrma jurnu da ga poljubi. Pejt pokuša da vikne u pomoć, ali ga je i glas izdavao.

Poslednja misao mu beše o Rozi.

PROROK

Prorok je utapao ljude na Velikom Viku kada dođoše da mu jave da je kralj mrtav.

Beše to sumorno, hladno jutro, neba jednako olovnog kao more. Prva trojica su ponudila svoje živote Utopljenom bogu neustrašivo, ali četvrti beše slab u veri i počeo da se otima dok su mu pluća vapila za vazduhom. „Budi hrabar“, reče prorok „Iz mora smo došli i u more se moramo vratiti. Otvori usta i ispij blagoslov božji. Napuni pluća vodom, da umreš i da vaskrsneš. Nema vajde od otimanja.“

Dečak ga ili nije čuo, pošto mu glava beše ispod talasa, ili ga je vera potpuno izdala. Počeo je da se otima i rita tako divlje da je Eron morao da pozove pomoć. Četvorica njegovih utopljenih ljudi zagazila su u more da uhvate nesrećnika i zadrže ga pod vodom. „Gospode bože što si nas utopio“, molio se sveštenik, glasom dubokim kao more, „nek Emond rab tvoj vaskrsne iz mora, kao i ti što jesi. Blagosiljaj ga solju, blagosiljaj ga stenom, blagosiljaj ga čelikom.“

Napokon bi gotovo. Iz usta mu više nisu izvirali mehurići vazduha i sva snaga mu je iščilela iz udova. Licem nadole je u plitkom moru plutao Emond, bled i hladan i miran.

Tada je Mokrokosi shvatio da su se trojica konjanika pridružila njegovim utopljenim ljudima na šljunkovitoj obali. Eron je znao Spara, starca isklesanog lica i vodnjikavih očiju, čiji je drhtavi glas bio zakon na ovom delu Velikog Vika. Pratio ga je njegov sin Stefarion, s još jednim mladićem čiji je tamnocrvenim krznom obrubljeni plašt na ramenu držala kitnjasta kopča u obliku crno-zlatnog ratnog roga Gudbradera. *Jedan od Goroldovih sinova*, zaključujući sveštenik. Tri visoka sina je Gudbraderova žena rodila pod stare dane, posle tuceta kćeri, i pričalo se da ih niko ne može razlikovati. Eron Mokrokosi nije ni pokušao. Bio to Grejdon, Gormond ili Gren, sveštenik nije imao vremena da ga gubi na njega.

Zarežao je kratko naređenje i njegovi utopljeni ljudi uzeše mrtvog dečaka za ruke i noge da ga odnesu na suvo. Sveštenik je išao za njima, bez ikakve odeće sem pregače od fokine kože. Naježen i mokar, prskajući je izašao na kopno, preko hladnog vlažnog peska i morem izglaćanog šljunka. Jedan njegov utopljeni čovek mu dade odoru od teškog grubog platna na kome su se mešale zelena, plava i siva, boje mora i Utopljenog boga. Eron prebaci odoru preko glave i raspusti kosu. Crna i mokra beše ta kosa; nikakvo sečivo je nije ni taknulo otkako ga je more vratilo. Pokrivala mu je ramena kao otrcan, dronjav plašt, i padala ispod struka. Eron je u nju upleo niti

morskih trava, isto kao i u zamršenu, dugačku bradu.

Njegovi utopljeni ljudi obrazovali su krug oko mrtvog dečaka i molili se. Nordžen mu je pokretao ruke, a Ras je kleknuo preko njega i pritiskao mu grudi, ali su se svi razmaknuli da naprave mesta Eronu. On raširi prstima dečakove hladne usne i daje Emondu poljubac života, pa još jedan i još jedan, sve dok ovom more ne pokulja na usta. Dečak poče da kašlje i pljuje, i oči mu se otvoriše, pune straha.

Još jedan se vratio. To je znak milosti Utopljenog boga, govorili su ljudi. Svi ostali sveštenici su s vremena na vreme gubili nekog čoveka, čak i Tari Triput Utopljeni, za koga se nekada smatralo da je takav živi svetac da je odabran da kruniše kralja. Ali nikada Eron Grejdžoj. On beše Mokrokosi, koji je video vodene dvore božje, i vratio se da o njima priča. „Ustani“, reče on zagrcnutom dečaku i pljesnu ga po golim leđima. „Utopio si se pa si nam se vratio. Što je mrtvo, nikada neće umreti.“

„Već će se dići.“ Dečak se žestoko zakašlja, izbacujući još vode. „Dići ponovo.“ Svaku reč je pratio bol, ali takav je svet; čovek mora da se muči da bi živeo. „Dići ponovo.“ Emond se zatetura na noge. „Tvrde. I jače.“

„Sada pripadaš bogu“, reče mu Eron. Ostali utopljeni ljudi okupili su se oko dečaka i svaki ga udari i poljubi da mu poželi dobrodošlicu u bratstvo. Jedan mu pomože da obuče odoru od grubog plavog, zelenog i sivog platna. Drugi mu dade motku od naplavljenog drveta. „Sada pripadaš moru, tako da te je more naoružalo“, reče Eron. „Molimo se da motkom vitlaš žestoko, protiv svih dušmana našeg boga.“

Tektada se sveštenik okrenu jahačima, koji su posmatrali iz sedla. „Došli ste da vas utopimo, moji gospodari?“

Spar se nakašlja. „Bio sam utopljen kao dečak“, reče on, „a moj sin na svoj imendan.“

Eron frknu. Nije sumnjao da je Stefanion Spar po rođenju dat Utopljenom bogu. Znao je i kako se to radilo, hitrim umakanjem u lavor morske vode koje jedva pokvasi detinju glavu. Nije ni čudo što su gvozdenerođeni pokoreni, oni koji su nekada vladali gde god se čuje zvuk talasa. „To nije pravo utapanje“, reče on jahačima. „Onaj ko ne umre istinski, nema nade u vaskrsenje. Zašto si ovde ako ne da dokažeš svoju veru?“

„Sin lorda Gorolda je došao da te traži, s vestima.“ Spar pokazao na mladića u crvenom plaštu.

Momak je izgledao kao da mu nije više od deset i šest. „A koji si ti?“, upita Eron.

„Gormond. Gormond Gudbrader, ako je po volji mom gospodaru.“

„Važna je samo volja Utopljenog boga. Jesi li ti bio utopljen, Gormonde Gudbradere?“

„Na imendan, Mokrokosi. Otac me je poslao da te nađem i da mu te dovedem. Mora da te vidi.“

„Evo me. Neka lord Gorold dođe da mu se oči nauživaju.“ Eron uze od Rasa mešinu, malopre napunjenu morskou vodom, pa izvadi čep i otpi gutljaj.

„Trebada te odvedem u utvrdu“, beše uporan mladi Gormond sa svog konja.

Boji se da sjaše, da ne pokvasi čizme. „Čekaju me božja posla.“ Eron Grejdžoj beše prorok Nije dozvoljavao da mu sitna gospoda naređuju kao da je nelakav uznik

„Goroldu je stigla ptica“, reče Spar.

„Meštarska ptica, sa Hridi“, potvrdi Gormond.

Crna krila, crne vesti. „Gavrani lete preko soli i kamena. Ako ima vesti koje se tiču mene, reci ih sada.“

„Vesti koje nosimo samo su za tvoje uši, Mokrokosi“, reče Spar. „To nisu stvari o kojima bih pričao pred ovim ostalima.“

„Ovi ostali su moji utopljeni ljudi, božje sluge, baš kao i ja što sam. Pred njima nemam tajni, niti pred našim bogom, pred čijim svetim morem stojim.“

Konjanici se zгледаše. „Reci mu“, kaza Spar i mladić s crvenim plaštom prikupi hrabrost. „Kralj je mrtav“, reče, tek tako. Tri kratke reči, a ipak je i samo more zadržtalo kad ih je izrekao.

Četiri kralja behu tada u Vesterosu, a ipak Eron nije morao da pita na koga misli. Gvozdenim ostrvima je vladao Belon Grejdžoj, i niko drugi. *Kralj je mrtav. Kako je to moguće?* Eron je video svog najstarijeg brata pre manje od mesec dana, kada se vratio na Gvozdena ostrva iz pohoda po Kamenoj obali. Belonova seda kosa je u sveštenikovom odsustvu postala skoro bela i bio je pogrbljeniji nego kada su dugački brodovi isplivali. A ipak kralj nije delovao bolesno.

Eron Grejdžoj je svoj život sazdao na dva snažna temelja. Te tri kratke reči su srušile jedan. *Ostaje mi samo Utopljeni bog. Nek mi da snagu i neumornost mora.* „Reci mi kako je umro moj brat.“

„Veličanstvo je prelazilo most u Hridi kada je palo i razbilo se dole o stene.“

Tvrđava Grejdžoja stajala je na izlomljenom rtu, kule i utvrde bile su joj podignute na ogromnim hridinama koje su štrčale iz mora. Delove Hridi povezivali su mostovi; lučni mostovi od tesanog kamena, i klimavi prerazi od konopljanog užeta i dasaka. „Je li besnela oluja kada je pao?“, upita ih Eron.

„Jeste“, odgovori mladić.

„Skršio ga je Olujni bog“, objavi sveštenik Nebo i more ratuju već hiljadu hiljada godina. Iz mora su došli gvozdenođeni, baš kao i ribe koje ih hrane čak i usred najstrašnije zime, ali oluje donose samo nesreću i jad. „Moj brat Belon nas je opet

uzdigao, i zaradio gnev Olujnog boga. Sada se gosti u vodenim dvorima Utopljenog boga, gde mu sirene paze na svaku želju. Na nas koji ostadosmo na ovom svom i jadnom svetu pada da dovršimo njegovo veliko delo.“ Vratio je čep u mešinu. „Govoriću s tvojim gospodarom ocem. Koliko ima odavde do Cepiroga?“

„Šest liga. Možeš da jašeš sa mnom.“

„Jedan jaše brže od dvojice. Daj mi svog konja i Utopljeni bog će te blagosiljati.“

„Uzmi mog konja, Mokrokosi“, ponudi Stefarion Spar.

„Ne. Njegov je jači. Konja, momče.“

Mladić je na delić trena oklevao, a onda sjahao i pružio uzde Mokrokosom. Eron gurnu boso crno stopalo u stremen i skoči u sedlo. Nije ljubio konje - oni behu stvorenja iz zelenih zemalja, i zbog njih su ljudi postajali slabiji - ali je nužda nalagala da jaše. *Crna krila, crne vesti*. Oluja se spremala, čuo je to u talasima, a oluje donose samo zlo. „Sačekajte me u Belutniku pod kulom lorda Merlina“, reče svojim utopljenim ljudima, pa okrenu konja.

Put beše težak, uz brda i kroz šume i kamene klisurine, uzanom stazom koja često kao da je nestajala pod konjskim kopitima. Veliki Vik beše najveće od Gvozdenih ostrva, toliko veliko da posedi nekih gospodara uopšte nisu izlazili na sveto more, Gorold Gudbrader je bio jedan od njih. Utvrda mu beše u Tvrdbregu, daleko da dalje nije mogla biti od kraljevstva Utopljenog boga. Goroldov narod je radio dole u Goroldovim rudnicima, u kamenitoj tami podno zemlje. Neki su živeli i umirali a da more uopšte ne vide. *Nije ni čudo što su takvi ljudi potuljeni i iščaušeni*.

Dok je jahao, Eronove misli se okrenuše njegovoj braći.

Devet se sinova rodilo Kvelonu Grejdžuju, gospodaru Gvozdenih ostrva. Harlona, Kventona i Donela je na svet donela prva žena lorda Kvelona, od roda Stountrija. Belon, Juron, Viktorion, Arigon i Eron behu sinovi druge, od roda Saderlija sa Slanostene. Za treću ženu je Kvelon uzeo devojku iz zelenih zemalja, koja mu je rodila bolešljivog maloumnika po imenu Robin, brata koga je najbolje zaboraviti. Sveštenik nije pamtio Kventona i Donela, koji su umrli kao deca. Harlona se prisećao, ali nejasno, kako sedi sivog lica i nepomičan u kuli bez prozora i govori šapatom koji svakog dana postaje sve tiši dok mu sive ljuspe pretvaraju jeziki usne u kamen. *Jednog dana ćemo se zajedno gostiti ribom u vodenim dvorima Utopljenog boga, nas četvorica, a i Ari takođe*.

Devet se sinova rodilo Kvelonu Grejdžuju, ali su samo četvorica doživela zrelost. Takav je ovaj hladni svet, gde ljudi ribare u moru i kopaju po zemlji i umiru, a žene u krvi i bolu na svet donose decu kratkog veka. Eron je bio poslednji i najmanji od četiri sipe, Belon najstariji i najsmeliji, žestok i neustrašiv dečak koji je živeo samo s

ciljem da vrati gvozdenurođenima njihovu drevnu slavu. Sa deset godina se uspeo uz Kremen-stenje do uklete kule Slepog Gospodara. Sa trinaest je umeo da vesla i igra igru prstiju kao bilo koji muškarac na ostrvima. U petnaestoj je otplovio s Dagmerom Brazdibradom na Stepence i proveo leto pljačkajući. Tamo je ubio svog prvog čoveka i uzeo svoje prve dve slane žene. Sa sedamnaest, Belon je bio zapovednik sopstvenog broda. Bio je sve što stariji brat treba da bude, mada je prema Eronu uvek iskazivao samo prezir. *Bejah slab i pun greha, i prezir sam i te kako zasluživao. Bolje da te prezire Belon Hrabri nego da te ljubi Juron Vranooki. A ako je od godina i jada Belon u starosti postao jedač, zahvaljujući njima je postao i odlučniji od svih živih ljudi. Rođen je kao sin lorda, a umro kao kralj, ubio ga je ljubomorni bog, mislio je Eron, a sada oluja stiže, oluja kakvu ova ostrva još videla nisu.*

Mrak je odavno bio pao kada je sveštenik smotrio šiljaste gvozdene bedeme Cepiroga kako grabe ka mladom mesecu. Goroldova utvrda beše zdepasta i široka, njeno veliko kamenje izvađeno iz litice koja se dizala iza nje. Ispod zidina, ulazi u pećine i prastare rudnike zevali su poput bezubih crnih usta. Gvozdene kapije Cepiroga za taj dan behu zatvorene, a zasuni navučeni. Eron zalupa kamenom o njih, sve dok buka ne probudi stražara.

Mladić koji ga je primio beše isti Gormond, čijeg je konja bio uzeo. „Koji si ti?“, upita Erion.

„Gren. Moj otac te čeka unutra.“

Dvorana beše promajna i vlažna, puna senki. Jedna Goroldova kći ponudila je sveštenika rogom piva. Druga je džarala neveselu vatricu koja je pružala više dima nego toplote. A Gorold Gudbrader je tiho razgovarao s vitkim čovekom u lepoj svojoj odeći, koji je oko vrata imao lanac od mnogih metala, po čemu se znalo da je meštar iz Citadele.

„Gde je Gormond?“, upita Gorold kada vide Erona.

„Vraća se peške. Oteraj žene, moj gospodar. I meštra.“ Meštre nije voleo. Njihovi gavranovi behu stvorenja Olujnog boga, a nije verovao ni njihovom lečenju, ne posle Arija. *Nijedan pravi čovek ne bi odabrao život sužanjstva, niti bi iskovao ropski lanac da ga nosi oko vrata.*

„Gizela, Gvin, ostavite nas“, reče Gudbrader suvo. „I ti, Grene. Meštar Murenmure će ostati.“

„Otići će“, beše uporan Eron.

„Ovo je moj dvor, Molrokosi. Nije na tebi da govoriš ko mora ići, a ko ostati. Meštar ostaje.“

Čovek koji živi predaleko od mora, pomisli Eron. „Onda idem i ja“, reče Gudbraderu. Suva rozogina zašušta ispod njegovih ispućalih crnih tabana kada se okrenu da ode. Izgledalo je da je uzalud prevalio dug put.

Eron je bio skoro na vratima kada se meštar nakaslja i reče: „Na Stolici od morskog kamena sedi Juron Vranooki.“

Mokrokosi se okrenu. Dvorana odjednom postade hladnija. *Vranooki je na drugoj strani sveta. Belon ga je poslao pre dve godine, i zakleo se da će mu skinuti glavu ako se vrati.* „Reci“, kaza promuklo.

„Uplovio je u Gospodluku dan posle kraljeve smrti i uzeo i zamak i krunu kao Belonov najstariji živi brat“, reče Gorold Gudbrader. „Sada šalje gavrane, poziva kapetane i kraljeve sa svih ostrva na Hrid, da kleknu i priznaju ga za kralja.“

„Ne.“ Eron Mokrokosi nije birao reči. „Samo pobožan čovek može sestri na Stolicu od morskog kamena. Vranooki ne poštuje ništa sem sopstvene gordosti.“

„Nisi davno bio na Hridi i video si kralja“, reče Gudbrader. „Je li ti Belon što god rekao o naslednom redu?“

Jeste. Razgovarali su u Morskoj kuli, dok je vetar napolju urlao a talasi dole nemirno tukli. Belon je u očaju zavrteo glavom kada je čuo šta Eron ima da mu kaže o njegovom poslednjem živom sinu. „Vukovi su od njega napravili slabića, baš kao što sam se bojavao“, rekao je kralj tada. „Molim se bogu da su ga ubili, da ne stoji Aši na putu.“ To je bilo Belonovo slepilo; video je sebe u svojoj divljoj, svojeglavoj kćeri, i verovao je da ga ona može naslediti. Tu je grešio, i Eron je pokušao to da mu kaže. „Nijedna žena nikada neće vladati gvozdenodenima, čak ni žena poput Aše“, tvrdio je on, ali Belon je umeo da bude gluv za ono što nije hteo da čuje.

Pre nego što je sveštenik uspeo da odgovori Goroldu Gudbraderu, meštrova usta se ponovo otvorile. „Stolica od morskog kamena pripada Teonu, ili Aši ako je princ mrtav. Takav je zakon.“

„Zakon zelenih zemalja“, reče Eron prezrivo. „Šta on nama znači? Mi smo gvozdenođeni, sinovi mora, izabranici Utopljenog boga. Nama neće vladati ni žena ni bezbožnik“

„A Viktorion?“, upita Gorold Gudbrader. „On ima Gvozdenu flotu. Hoće li Viktorion pokušati da se domogne prestola, Mokrokosi?“

„Juron je stariji brat...“, počeo meštar.

Eron ga učutka pogledom. I u malim ribarskim varošima i u velikim kamenim utvrdama od takvog pogleda Mokrokosog devicama bi pozlika, a deca bi vrišteći bežala majkama, i bio je više nego dovoljan da učutka uznika s lancem oko vrata, „Juron je stariji“, reče sveštenik, „ali je Viktorion pobožniji.“

„Hoće li među njima izbiti rat?“, upita meštar.

„Gvozdenerođeni ne smeju da prolivaju krv gvozdenerođenih.“

„Bogougodan stav, Mokrokosi“, reče Gudbrader, „ali ga tvoj brat ne zastupa. Naredio je da se Savani Botli utopi zato što je rekao da Stolica od morskog kamena pripada Teonu.“

„Ako je utopljen, krv nije prolivena“, reče Eron.

Meštar i lord se zглеdaše. „Moram da pošaljem glas na Hrid, i to uskoro“, reče Gorold Gudbrader. „Mokrokosi, hoću tvoj savet. Za šta da se odlučim, za poklonjenje ili za prkos?“

Eron čupnu bradu pa se zamisli. *Videh oluju, a ime joj je Juron Vranooki.* „Zasada, pošalji samo tišinu“, reče lordu. „Moram u molitvi da nađem odgovor.“

„Moli se koliko hoćeš“, reče meštar. „To ne menja zakon. Teon je zakoniti naslednik a za njim Aša.“

„Tišina!“, zagrme Eron. „Predugo su gvozdenerođeni slušali vas okovane meštre kako brbljate o zelenim zemljama i njihovim zakonima. Krajnje je vreme da ponovo oslušnemo more. Vreme da oslušnemo glas božji.“ Njegov glas je odzvanjao zadimljenom dvoranom, tako silovit da se ni Gorold Gudbrader niti njegov meštar nisu usudili da odgovore. *Utopljeni bog je sa mnom*, pomisli Eron. *Pokazao mi je put.*

Gudbrader mu je ponudio udobnost zamka za tu noć, ali ga je sveštenik odbio. Retko je spavao po zamkovima, a nikada daleko od mora. „Udobnost ću naći u vodenim dvorima Utopljenog boga ispod talasa. Rođeni smo za patnju, jer nas ona jača. Treba mi samo odmoran konj da me odnese u Belutnik“

To mu je Gudbrader rado obezbedio. Poslao je i svog sina Grejdona, da pokaže svešteniku prečicu što kroz brda vodi do mora. Do zore beše još sat vremena kada pođoše, ali im konji behu žilavi i sigurnog koraka i dobro su napredovali, uprkos tami. Eron sklopi oči i tiho se pomoli, te posle nekog vremena zadrema u sedlu.

Zvuk je došao tiho, vrisak zardalih šarki. „Ari“, promrmlja on, pa se probudi, prestrašen. *Nema ovde šarki, nema vrata, nema Arija.* Leteća sekira je odsekla Ariju pola šake kada mu beše deset i četiri, u igri prstiju dok su mu otac i braća bili u ratu. Treća žena lorda Kvelona bila je izroda Pajpera od Rumena-device, devojka krupnih mekanih grudi i smeđih očiju kao u srne. Umesto da zaleći Arijevu šaku po Starim običajima, vatrom i morskom vodom, dala ga je svom meštru iz zelenih zemalja, koji se zakleo da može da zašije odsečene prste. To je i uradio, a kasnije je koristio napitke i meleme i bilje, ali se ruka zagnojila, a Arija je obuzela groznica. Kada mu je meštar odsekao čitavu ruku, bilo je prekasno.

Lord Kvelon se nikada nije vratio sa svog posljednjeg putovanja; Utopljeni bog mu je u svojoj dobroti darivao smrt na moru. Vratio se lord Belon, s braćom Juronom i Viktorionom. Kada je Belon čuo šta je zadesilo Arija, mesarskom je satarom odsekao meštru tri prsta i poslao očevu ženu Pajperku da ih zašije na mesto. Melemi i napici su meštru pomogli koliko i Arigonu. Umro je u bunilu, a treća žena lorda Kvelona ubrzo je pošla za njim, kada joj je babica iz utrobe izvadila mrtvorodenu kćer. Eronu je bilo drago. Njegova je sekira raspolutila Arijevu šaku dok su zajedno igrali igru prstiju, kao što to drugovi i braća rade.

Još ga beše sramota da se priseti godina što uslediše po Arijevoj smrti. Sa šest i deset zvao je sebe čovekom, ali je zapravo bio vinska mešina s nogama. Pevao bi, igrao bi (ali ne igru prstiju, nju nikada više), blesavio bi se i kreveljio i rugao. Svirao je gajde, žonglirao, jahao konje i mogao da popije više od svih Vinča i Botlija zajedno, a i pola Harloua pride. Utopljeni bog ima poneki dar za svakoga, pa ga je tako imao i za njega; nije bilo čovela koji je mogao da piša duže i dalje od Erona Grejdžoja, što je dokazivao na svakoj gozbi. Jednom se kladio u svoj novi brod da će samo kitom ugasiti ognjište. Čovek koji je tvrdio suprotno uložio je stado koza. Erom se gostio jaretinom godinu dana, a brod prozvao *Zlatni pljusak*, mada je Belon zapretio da će ga obesiti o jarbol kada je čuo kakvu figuru njegov brat namerava da stavi na pramac.

Na kraju je *Zlatni pljusak* potonuo blizu Lepog ostrva u Belonovoj prvoj buni, pošto ga je prepolovila ogromna ratna galija zvana *Gnev* kada je Stanis Barateon uhvatio Viktoriona u zamku i razbio Gvozdenu flotu. A ipak bog još ne beše završio s Eronom i izneo ga je na obalu. Neki ribari su ga zarobili i u lancima sproveli u Lanisgrad, pa je ostatak rata proveo u utrobi Livačke stene, dokazujući da sipe mogu da pišaju dalje i duže od lavova, veprova ili pilića.

Taj čovek je mrtav. Eron se utopio i ponovo iz mora rodio, božji prorok Nijedan smrtnik nije mogao da ga uplaši, kao što nije mogla ni tama... niti uspomene, kosti duše. *Zvuk vrata koja se otvaraju, vrisak zardalih gvozdениh šarki. Juron je ponovo došao.* Svejedno. On je Mokrokosi sveštenik, miljenik božji.

„Hoće li biti rata?“, upita Grejdon Gudbrader kada sunce obasja bregove. „Bratoubilačkog rata?“

„Ako takva bude volja Utopljenog boga. Bezbožnik ne sme sestiti na Stolicu od morskog kamena.“ *Vranooki će se boriti, to je sigurno.* Nijedna žena neće njega pobediti, čak ni Aša; žene su stvorene da svoje bitke vode u porodiljskoj postelji. A Teon, ako je uopšte živ, jednako je beznađežan, durljiv i smešljiv dečak. U Zimovrelu je dokazao svoju vrednost, kakva god bila, ali Vranooki nije obogaljeni

dečak Palube Juronovog broda su obojene u crveno, da bolje prikriju krv koja ih natapa. *Viktaron. Kralj mora biti Viktaron, ili će nas oluja sve pobiti.*

Grejdon ga je ostavio kada se sunce izdiglo, da odnese vesti o Belonovoj smrti svojim rođacima u kulama kod Rudokopa, Vranokljuna i Strvobare. Eron je nastavio sam, uz brda i kroz doline, kamenitom stazom koja je postajala šira i utabanija što se više približavala moru. U svakom selu je zastao da propoveda, kao i u dvorištima sitnih gospodara. „Iz mora smo rođeni, i u more ćemo se vratiti“, rekao im je. Glas mu beše dubok kao okean i grmeo je kao talasi. „Olujni bog je u svom gnevu zgrabio Belona iz njegovog zamka i bacio ga dole, i sada se on gosti pod talasima u vodenim dvorima Utopljenog boga.“ Digao je ruke. „*Belon je mrtav! Kralj je mrtav!* A ipak će kralj ponovo doći! Jer što je mrtvo, nikada neće umreti, već će se ponovo dići, tvrde i jače! *Kralj će ustati!*“

Neki koji ga čuše baciliše motike i budake, pa krenuše za njim, tako da je za svojim konjem, kada je čuo more, imao desetak pratilaca, dirnutih bogom i željnih utapanja.

U Belutniku je živelo jedno dve-tri hiljade ribara, čije su se kolibe tiskale u podnožju četvrtaste kule s tornjićem na svakom uglu. Četrdesetak Eronovih utopljenih ljudi čekalo ga je, ulogoreno na sivom peščanom žalu u šatorima od fokine kože i zaklonima od naplavljenog drveta. Ruke im behu ogrubele od soli, pune ožiljaka od užadi i mreža, žuljevite od vesala i sekira i budaka, ali su sada te ruke stezale batine od naplavljenog drveta, tvrde kao gvožđe, jer bog ih je naoružao iz svoje oružarnice pod morem.

Za sveštenika su podigli zaklon odmah iznad dosega plime. Rado je upuzao u njega, pošto je utopio svoje najnovije sledbenike. *Gospode!* molio se, *javi mi se u huku talasa i reci šta mi je činiti. Kapetani i kraljevi čekaju reč tvoju. Ko će nam biti kralj umesto Belona? Pevaj mi jezikom levijatana, da mu spoznam ime. Reci mi, o Gospode pod talasima, ko ima snage da otera oluju s Hridi?*

Mada beše umoran od puta za Čepirog, Eron Mokrokosi nije mogao da se skrasi u skloništu od naplavljenog drveta, s krovom od crnih morskih trava. Oblaci su se dovaljali i zakrili mesec i zvezde, i gusta je tama ležala po moru, kao i na njegovoj duši. *Belon je bio za Ašu, dete njegovog tela, ali žena ne može da vlada gvodenrođenima. To mora biti Viktaron. Devet se sinova rodilo Kvelonu Grejdžnju, a Viktaron je od njih bio najsmatniji, pravi bik, neustrašiv i odan. A tu se krije i opasnost. Mlađi brat se mora pokoriti starijem, a Viktaron nije čovek koji će zaploviti protiv običaja. A opet, nimalo ne voli Jurona. Ne otkako je ona žena stradala.*

Napolju je kroz hrkanje svojih utopljenih ljudi i zavijanje vetra čuo udarce talasa, čekić njegovog boga kako ga poziva u boj. Eron ispuza iz svog malog skloništa u

ledenu noć. Nag je stajao, bleđ, suv i visok, i nag je zašao u crno slano more. Voda beše ledena, a ipak nije ustuknuo od milovanja svog boga. Talas ga udari u grudi i on se zatvora. Sledeći mu pređe preko glave. Osećao je so na usnama i slutio je boga oko sebe, a uši mu odzvanjahu od čudesa njegove pesme. *Devet se sinova rodilo Kvelonu Grejđoju, a ja sam od njih bio poslednji, slab i plašljiv kao devojka. Ali ne više. Taj se čovek utopio, i bog mi je dao snage.* Hladno slano more ga je okruživalo, grlilo, pružalo se kroz slabo čovečje meso i diralo mu kosti. *Kosti*, pomisli on. *Kosti duše. Kosti Belonove i Arijeve. Istina je u našim kostima, jer meso truli, a kost pretrajava. A na brdu Nagineom, kosti Dvora Sivog Kralja...*

I mršav i bleđ i uzdrhtao, Eron Mokrokosi se istetura na obalu, mudrij i nego što je bio kada je u more zakoračio. Jer našao je odgovor u svojim kostima, i put se pred njim jasno ukazivao. Noć beše tako hladna da mu se telo pušilo dok je išao ka skloništu, ali mu je u srcu buktala vatra, i san je napokon lako došao, neprekidan vriskom gvozdениh šarki.

Kada se probudio, dan beše vedar i vetrovit. Eron je doručkovao čorbu od rakova i morskih trava skuvanu na vatri od naplavljenog drveta. Čim je završio, Merlin se sa pet-šest vojnika spustio iz svoje kule da ga potraži. „Kralj je mrtav“, reče mu Mokrokosi.

„Da. Stigla mi je ptica. A sada još jedna.“ Merlin beše ćelavi, okruglasti, mesnati čovek koji se nazvao „lordom“ po običaju zelenih zemalja, i odevao se u krzno i somot. „Jedan me gavran zove u Hrid, drugi u Deset kula. Vi sipe imate previše pipaka, rastrgnućete čoveka na komade. Šta ti kažeš, svešteniče? Kud da pošaljem svoje lađe?“

Eron se namršti. „Deset kula, kažeš? Koja te sipa tamo zove?“ Deset kula beše sedište gospodara Harloua.

„Princeza Aša. Razvila je jedra i stiže kući. Čitač je poslao gavranove da pozove sve njene prijatelje na Harlou. Kaže da je Belon želeo da ona sedne na Stolicu od morskog kamena.“

„Utopljeni bog će odlučiti ko će sesti na Stolicu od morskog kamena“, reče sveštenik „Kleknite da te blagosiljam.“ Lord Merlin pade na kolena, Eron otčepi mešinu i izli mu mlaz morske vode na ćelavo teme. Voda curnu niz Merlinove debele obraze, pa mu natopi bradu i ogrtač od lisičjeg krzna. „Što je mrtvo, nikada neće umreti“, završi Eron, „već će se ponovo dići, tvrde i jače.“ Ali kada Merlin ustade, on mu reče: „Ostani i slušaj, da proneseš reč božju.“

Talasi su se lomili oko jedne okrugle granitne stene. Tu je Eron Mokrokosi zastao, tako da ga čitavo njegovo jato vidi, i čuje reči koje će reći.

„Iz mora smo došli i u more se moramo vratiti“, poče on, kao i stotinu puta pre. „Olujni bog je u svom gnevu digao Belona iz njegovog zamka i bacio ga dole, i on se sada gosti ispod talasa.“ Tu diže ruke. „*Gvozdeni kralj je mrtav! A ipak će kralj doći ponovo. Jer što je mrtvo, nikada neće umreti, već će se ponovo dići, tvrde i jače!*“

„*Kralj će se dići!*“, viknuše utopljeni ljudi.

„Hoće. Mora. Ali ko?“ Mrokokosi oslušnu na tren, ali mu odgovor dadoše samo talasi. „*Ko će nam biti kralf?*“

Utopljeni ljudi počеше da udaraju močugama. „*Mrokokosi!, povikaše. „Kralj Mrokokosi! Kralj Eron! Hoćemo Mrokokosog!*“

Eron odmahnu glavom. „Ako otac ima dva sina i jednom da sekiru, a drugom mrežu, koga želi da vidi kao ratnika?“

„Sekira je za ratnika“, viknu Ras, „mreža za ribara morskog.“

„Jeste“, reče Eron. „Bog me je uzeo duboko pod talase i utopio bezvrednog stvora koji je jah. Kada me je ponovo izbacio, dao mi je oči da vidim, uši da čujem i glas da širim reč njegovu, da mu budem prorok i učim njegovoj istini one koji su zaboravili. Nisam stvoren da sedim na Stolici od morskog kamena... ništa više od Jurona Vranookog. Jer ja sam čuo boga, a on kaže: *Bezbožnik ne sme sesti na Stolicu od morskog kamena.*“

Merlin preksti ruke na grudima. „Aša, znači? Ili Viktarion? Reci nam, sveštenice!“

„Utopljeni bog će ti reći, ali ne ovde.“ Eron upre prstom u Merlinovo debelo belo lice. „Ne gledaj mene, niti zakone ljudske, već more. Digni jedra i izbaci vesla, moj gospodar, i kreni na Stari Vik. Ti i svi kapetani i kraljevi. Ne idite u Hrid da kleknete pred bezbožnikom, niti na Harlou, da spletkarite s prepredenom ženom. Usmerite lađe ka Starom Viku, gde je stajao Dvor Sivog Kralja. U ime Utopljenog boga vas pozivam. *Sve vas pozivam!* Ostavite dvore i kolibe, zamke i utvrde, i vratite se na Nagino brdo na zakraljenje!“ Merlin je zurio u njega. „Zakraljenje? Pravog zakraljenja nije bilo...“

„... *predugo!*“, besno kriknu Eron. „A ipaksu u praskozorje vremena gvozdenođeni birali svoje kraljeve i uzdizali najvrednije među sobom. Vreme je da se vratimo Starim običajima, jer ćemo jedino tako povratiti veličinu. Zakraljenje je izabralo Arasa Gvozdenog za visokog kralja i stavilo mu na glavu krunu od naplavine. Sajlasi Lominosa, Haraga Sedog, Staru Sipu, sve je njih zakraljenje uzdiglo. A sa ovog zakraljenja će iznići čovek koji će okončati posao što ga je kralj Belon započeo i izvojevati nam naše slobode. Ne idite u Hrid, niti u Deset kula Harloua, već na Stari Vik, ponovo kažem. Tražite Nagino brdo i kosti Dvora Sivog Kralja, jer na tom svetom mestu, kada se mesec utopi pa ponovo rodi, stvorićemo sebi dostojnog kralja,

pobožnog kralja.“ Ponovo je visoko digao suve ruke. „*Počujte! Počujte talase! Počujte boga! On nam govori, i kaže: Nećemo imati kralja sem onoga sa zakraljenja!*“

Na to se prolomi grmljavina i utopljeni ljudi stadoše da udaraju močugom o močugu. „*Zakraljenje!*“, vikahu. „*Zakraljenje, zakraljenje. Nema kralja sem onoga sa zakraljenja!*“ I buka koju stvarahu beše gromovita, i sigurno je Vranooki ču na Hridi, a grozni Olujni bog u svom oblačnom dvoru. I Eron Mokrokosi je znao da je uradio dobro.

KAPETAN GARDE

„Krvave narandže su sasvim prezele“, primeti princ umornim glasom kada ga kapetan izgura na terasu.

Posle toga nije progovarao satima.

Istinu je rekao, to za pomorandže. Nekoliko ih je palo i raspuko se na bledoružičastom mermeru. Njihov oštri slatkasti miris ispunjavao je Hotahove nozdrve svaki put kada bi udahnuo. Nema sumnje da ih je i princ osećao dok je sedeo pod drvećem, u pokretnoj stolici koju mu je napravio meštar Kaleoti, s jastucima od gušćjeg perja i bučnim točkovima od abonosa i gvožđa.

Dugo su jedini zvuci dopirali od dece koja su se prskala po bazenima i fontanama, a jednom i tih pljesak kada je još jedna pomorandža pala na terasu. Onda, s druge strane palate, kapetan začu tihi bat čizama na mermeru.

Obara. Znao joj je korak krupan, žuran, besan. U štali kraj kapije, konj joj je sigurno sav u peni i krvav od mamuza. Uvek je jahala pastuve i čuli su je kako se hvali da će ukrotiti svakog konja u Dorni... a i svakog muškarca. Kapetan je čuo i druge korake, hitro meko šuškanje meštra Kaleotija dok se trudio da ne zaostane za njom.

Obara Peščana je uvek prebrzo hodala. *Juri nešto što nikada neće stići*, rekao je princ jednom svojoj kćeri, i to pred kapetanom.

Kada se pojavila pod trostrukom arkadom, Areo Hotah spusti dugačku sekiru da zapreči prolaz. Glava sekire beše na šest stopa dugačkoj držalji od planinskog jasena, tako da je nije mogla obići. „Moja gospo, ne dalje.“ Glas mu beše duboka tutnjava, teška od norvoskog naglasaka. „Princ ne želi da ga uznemiravaju.“

Lice joj beše kamen pre nego što je progovorio; onda je još više otvrdlo. „Stojš mi na putu, Hotaše.“ Obara beše najstarija Peščana zniija, krupna žena koja se bližila tridesetoj, sa primaknutim očima i pacovski smeđom kosom starigradske kurve koja ju je rodila. Pod zlatnim i smeđim plaštom od sirove svile, jahaća odeća joj beše od smeđe kože, izlizana i gipka. To su bile najmekše stvari na njoj. Na jednom boku je nosila smotan bič, preko leđa okrugao štit od čelika i bakra. Koplje je ostavila napolju. Areo Hotah je na tome bio zahvalan. Koliko god hitra i jaka, nije mu bila dorasla, to je dobro znao... ali *ona* nije, a on nije želeo da vidi njenu krv na bledoružičastom mermeru.

Meštar Kaleoti se premesti s noge na nogu. „Gospo Obara, pokušao sam da ti kažem...“

„Zna li on da mi je otac mrtav?“, upita Obara kapetana, ne obrativši na meštra ništa više pažnje nego na muvu koja bi se drznula da joj zazuj oko glave.

„Zna“, odgovori kapetan. „Stigla mu je ptica.“

Smrt je u Dornu stigla na krilima gavrana, sitno ispisana i zapečaćena grudvom tvrdog crvenog voska. Kaleoti je sigurno predosetio šta je u pismu, jer ga je dao Hotahu da ga isporuči. Princ mu je zahvalio, ali veoma, veoma dugo nije slomio pečat. Čitavo popodne je sedeo s pergamentom u krilu, gledajući decu kako se igraju. Gledao je sve dok sunce nije zašlo i večernji vazduh dovoljno zasvežio da ih potera unutra; onda je gledao svetlost zvezda na vodi. Mesec se uveliko bio digao kada je poslao Hotaha po sveću, da pročita pismo pod stablima pomorandže, u noćnom mraku.

Obara dodirnu bič. „Hiljade peške prelaze pesak da izađu na Koštani drum, kako bi pomogli Elariji da mog oca donese kući. Obredišta su puna kao oko, a crveni sveštenici su zapalili vatre po svojim hramovima. U kućama jastuka žene se sparuju sa svakim čovekom koji im dođe i odbijaju novac. U Sunčevom koplju, na Slomljenoj ruci, uz Zelenkrv, u planinama, tamo u dubokom pesku, svugde, *svugde* žene čupaju kose, a muškarcu urlaju od besa. Isto je pitanje na svim jezicima - šta će Doran učiniti? Šta će njegov brat učiniti da osveti našeg ubijenog princa?“ Prišla je kapetanu. „A ti mi kažeš: *on ne želi da ga uznemiravaju!*“

„Ne želi da ga uznemiravaju“, ponovi Areo Hotah.

Kapetan garde je poznavao princa koga je štitio. Jednom davno, iz Norvosa je stigao neiskusni mladić, krupan, plećat momak čupave crno koso. Ta kosa je sada bila bela, a on je na telu nosio ožiljke mnogih bitaka ... ali snaga ga nije napustila, a sekiru je redovno oštrio, kao što su ga bradati sveštenici naučili. *Ona neće proći*, rekao je u sebi, a naglas: „Princ gleda decu u igri. *Nikada se ne sme uznemiriti kada gleda decu u igri.*“

„Hotase“, reče Obara Peščana, „uklonićeš mi se s puta, ili ću ti uzeti tu halebardu i...“

„Kapetane“, stiže zapovest otpozadi. „Pusti je da prođe. Razgovaraću s njom.“ Prinčev glas beše promukao.

Areo Hotah cimnu sekiru naviše i zakorači u stranu. Obara ga još jednom osmotri dok je prolazila, a meštar trčkarao za njom. Kaleoti beše visokj edva pet stopa i čelav kao jajce. Lice mu beše tako glatko i debelo da su mu se godine teško raspoznavale, ali je bio tu i pre kapetana, služio je čak i prinčevu majku. Uprkos godinama i debljini, još je bio okretan, i pametan da pametniji ne može biti, ali krotak. *Ne može on da se nosi s jednom Peščanom zmijom*, pomisli kapetan.

U senci narandžinog drveta, princ je sedeo u svojoj stolici digavši gihtave noge pred sobom, teških podočnjaka... mada dali je nesunica bila posledica tuge ili gihta, Hotah nije mogao reći. Ispod, u fontanama i bazenima, deca su se još igrala. Najmlađima nije bilo više od pet, najstarijima devet ili deset godina. Pola behu devojčice, pola dečaci. Hotah ih je čuo kako prskaju i viču piskutavim prodornim glasovima. „Ne tako davno i ti si bila jedno dete u tim fontanama, Obara“, reče princ kada ona kleknu na jedno koleno pred stolicom s točkovima.

Ona prezrivo frknu. „Prošlo je dvadeset godina, ili skoro toliko. I nisam tu bila dugo. Ja sam kurvino štene, da nisi zaboravio?“ Kada on nije odgovorio, ponovo je ustala pa se podbočila. „Moj otac je ubijen.“

„Poginuo je u dvoboju prilikom suđenja borbom“, reče princ Doran. „Po zakonu, to nije ubistvo.“

„Bio ti je *brat*.“

„Jeste.“

„Šta ćeš da uradiš povodom njegove smrti?“

Princ s mukom okrenu stolicu ka njoj. Mada mu behu tek dve i pedeset, Doran Martel je delovao mnogo starije. Telo mu beše mekano i bezoblično ispod lanene odeće, a noge mu je bilo mučno videti. Zglobovi su mu od gihta nakazno natekli i pocrveneli; levo koleno mu je bilo jabuka, desno dinja, a nožni prsti su se pretvorili u tamnocrveno grožđe, tako zrelo da se činilo kako će od dodira pući. Uzdrlhtao bi čak i od težine čaršava, mada je bol trpeo bez pritužbi. *Tišina je prinčev prijatelj*, čuo ga je kapetan kako jednom govori svojoj kćeri. *Reči su kao strele, Arijana. Kada ih jednom odapneš, više ne možeš da ih vratiš.* „Pisao sam lordu Tivinu...“

„Pisao? Da si samo pola čoveka koji je bio moj otac...“

„Nisam tvoj otac.“

„To sam znala.“ Obarin glas beše pun prezira.

„Hoćeš da krenem u rat.“

„Ne moraš. Ne moraš čak ni da ustaneš iz svoje stolice. Pusti *mene* da osvetim oca. Imaš vojsku u Prinčevom prevoju. Lord Ironvud ima drugu na Koštanom drumu. Daj meni jednu, a Nimi drugu. Nek ona jaše Kraljevim drumom, a ja ću izbaciti krajinske gospodare iz zamkova i okolo krenuti na Starigrad.“

„A kako misliš da zadržiš Starigrad?“

„Biće dovoljno da ga opljačkamo. Bogatstvo Visoke kule...“

„Znači, zlato želiš?“

„Krv želim.“

„Lord Tivin će nam poslati Planininu glavu.“

„A ko će nam poslati glavu lorda Tivina? Planina je uvek bio njegov ljubimac.“

Princ mahnu ka bazenima. „Obara, pogledaj decu, ako ti je po volji.“

„Nije mi po volji. Po volji bi mi bilo da zarijem koplje lordu Tivinu u trbuh. Da ga nateram da peva 'Kiše nad Kastamirom' dok mu vadim creva i po njima tražim zlato.“

„Pogledaj“, ponovi princ. „Naređujem ti.“

Nekoliko starije dece ležalo je potruške na glatkom ružičastom mermeru, sunčajući se. Ostali su, malo dalje, plivali u moru. Troje je pravilo peščani zamak s velikim tornjem koji je podsećao na Toranj koplja u Staroj palati. Dvadesetak ih se bilo skupilo kod velikog bazena, da gledaju borbe manje dece koja na ramenima veće pokušavaju jedno drugo da gurnu u plitku vodu. Svaki put kada bi dvoje palo, pljusak je pratio grohotan smeh. Gledali su tamnoputu devojčicu kako vuče belokosog dečaka s bratovljevih ramena i baca ga glavačke u bazen.

„Tvoj otac je nekada igrao istu igru, i ja pre njega“, rekao je princ. „Razlika među nama bila je deset godina, tako da ja više nisam dolazio na bazene kada je on dovoljno odrastao za igru, ali sam ga gledao kada sam bio u poseti majci. Bio je tako žestok još i kao dečak Hitar kao vodena zrnja. Često sam ga viđao kako obara dečake mnogo veće od sebe. Na to me je podsetio onog dana kada je krenuo u Kraljevu luku. Zakleo se da će to uraditi još jednom, inače ga nikada ne bih pustio.“

„Pustio?“ Obara se nasmeja. „Kao da si mogao da ga zadržiš. Crvena Kobra iz Dorne je išao kuda je hteo.“

„Jeste. Voleo bih da imam neke reči utehe...“

„Nisam ti došla radi *utehe*.“ Glas joj beše pun prezira. „Onog dana kada je otac došao po mene, moja majka nije htela da meпусти. 'Ona je devojčica', rekla je, 'i mislim da nije tvoja. Imala sam hiljadu drugih muškaraca.' On je bacio koplje pred moje noge i dao mojoj majci šakom preko lica, pa je zakukala. 'Muško ili žensko, svako bje svoje bitke' rekao je, 'ali nam bogovi daju da biramo oružje.' Pokazao je ka koplju, pa ka suzama moje majke, i ja sam uzela koplje. 'Rekao sam ti da je moja', kazao je moj otac i uzeo me. Moja majka se propila i umrla za manje od godinu dana. Kažu da je i na samrti plakala.“ Obara se približi princu u stolici. „Daj da upotrebim koplje; ne tražim više.“

„Mnogo je to što tražiš, Obara. Odsparaću pre nego što odlučim.“

„Već si predugo spavao.“

„Možda si u pravu. Poslaću ti glas u Sunčevo koplje.“

„Samo da taj glas kaže rat.“ Obara se okrenu na peti i ode jednako besno kao što je došla, nazad u štalu po svežeg konja, pa na još jedan vratoloman galop niz drum.

Meštar Kaleoti se zadržao. „Moj prinče?“, upita okruglasti čovečuljak „Bole li te noge?“

Princ se blago osmehnu. „Da li je sunce toplo?“

„Da ti donesem napitak protiv bolova?“

„Ne. Treba mi bistra glava.“

Meštar je oklevao. „Moj prinče, da li je... da li je mudro dozvoliti gospi Obari da se vrati u Sunčevo koplje? Sigurno će razjarivati običan svet. Veoma je voleo tvog brata.“

„Baš kao i svi mi.“ Utisnuo je prste u slepoočnice. „Ne. U pravu si. I ja moram da se vratim u Sunčevo koplje.“

Okruglasti čovečuljak je oklevao. „Da li je to mudro?“

„Nije mudro, ali je nužno. Najbolje da pošalješ jahača Rikasu, da otvori moje odaje u Kuli sunca. Obavesti moj u kćer Arijanu da ču sutra biti tamo.“

Moju malu princezu. Kapetanu je užasno nedostajala.

„Videće te“, upozori meštar.

Kapetan je shvatio. Pre dve godine, kada su napustili Sunčevo koplje zarad mira i usamljenosti Vodenih vrtova, giht princa Dorana nije bio ni upola tako težak. Tada je još hodao, mada sporo, oslonjen na štap i mršteći se pri svakom koraku. Princ nije želeo da njegovi neprijatelji saznaju koliko je slab postao, a Stara palata i njen Grad senki puni su očiju. *Očiju, pomisli kapetan, i stepenica uz koje on ne može da se penje. Morao bi da leti da bi seo na vrhu Kule sunca.*

„Moraju da me vide. Neko mora da sipa ulje na vodu. Dorna mora biti opomenuta da još ima princa.“ Slabašno se osmehnuo. „Koliko god bio star i gihtav.“

„Ako se vratiš u Sunčevo koplje, moraćeš da primiš princezu Mirselu“, reče Kaleoti. „Njen beli vitez će biti s njom... a znaš da on šalje pisma svojoj kraljici.“

„Pretpostavljam da ih šalje.“

Beli vitez. Kapetan se namršti. Ser Aris je došao u Dornu da čuva svoju princezu, baš kao što je Areo Hotah nekada došao sa svojom. Čaksu im i imena zvučala slično: Areo i Aris. Ali tu se sličnost okončavala. Kapetan je zauvek otišao iz Norvosa i od njegovih bradatih sveštenika, ali je ser Aris Oukhart još služio Gvozdeni presto. Princ je ponekad slao Hotaha dole u Sunčevo koplje, i on je osećao nekakvu tugu kada god bi video čoveka u dugačkom snežno-belom plaštu. Osećao je da će jednog dana njih dvojica ukrstiti oružje; tog dana će Oukhart umreti, kapetanova sekira će mu rascepi lobanju. Prešao je šakom po glatkom jasenu držalja i zapitao se da li se taj dan bliži.

„Popodne je na iznaku“, govorio je princ. „Sačekaćemo jutro. Postaraj se da mi nosiljka bude spremna u zoru.“

„Biće tvoja volja.“ Kaleoti zaklimala glavom. Kapetan odstupi u stranu kako bi ga pustio da prođe, i ču kako mu koraci zamiru.

„Kapetane?“ Prinčev glas beše tih.

Hotah priđe, jednom rukom stežući sekiru. Jasen mu je na dlanu bio gladak kao ženska koža. Kada je stigao do stolice s točkovima, lupio je krajem oružja o pod da označi svoje prisustvo, ali je prinčev pogled bio prikovan za decu. „Jesi li imao braće, kapetane?“, upita. „Tamo u Norvosu, u mladosti? Sestre?“

„I jedne i druge“, reče Hotah. „Dva brata, tri sestre. Ja sam bio najmlađi.“ *Najmlađi, i neželjen. Još jedna gladna usta, krupan dečak koji previše jede i prebrzo izraste iz odeće.* Nije ni čudo što su ga prodali bradatim sveštenicima.

„Ja sam bio najstariji“, reče princ, „a opet sam ostao poslednji. Pošto su Mors i Olivar umrli u kolevci, nisam se više nadao da ću imati brata. Bilo mi je devet godina kada se rodila Elija, bio sam štitonoša u službi na Slanoj obali. Kada je stigao gavran s vestima da je majka legla u postelju mesec dana prerano, bio sam dovoljno velik da shvatim da dete neće živeti. Čak i kada mi je lord Gargalen rekao da sam dobio sestru, uveravao sam ga da će sigurno umreti. A ipak je ostala u životu, milošću Majčinom. Godinu dana kasnije stigao je Oberin, ritajući se i vrišteći. Ja sam bio odrastao čovek kada su se oni igrali u ovim bazenima. A ipak evo me sada tu, a njih više nema.“

Areo Hotah nije znao šta na to da kaže. On beše samo kapetan garde, i još stranac u ovoj zemlji i pred njenim sedmolikim bogom, čak i posle svih tih godina. *Služi. Slušaj. Zaštiti.* Položio je te zavete sa šest i deset, na dan kada se venčao sa sekirom. *Proste zakletve za proste ljude,* govorili su bradati sveštenici. Nije se učio da teši tužne prinčeve.

Još je tražio reči kada nova pomorandža pade uz snažan pljesak, ni stopu od mesta gde je princ sedeo. Doran se trgnu na zvuk kao da ga je ovaj nelako povredio. „Dosta“, uzdahnu, „dosta je. Ostavi me, Areo. Pusti me da gledam decu još neki sat.“

Kada je sunce zašlo i vazduh osvežio, a deca se razišla u potrazi za večerom, još je princ ostao pod svojim narandžinim stablima, gledajući mirne bazene i more iza njih. Sluga mu je doneo zdelu ljubičastih maslina, s pogačom, sirom i namazom od leblebija. Pojeo je pomalo od svega, i popio čašu slatkog, teškog, snažnog vina koje je voleo. Kada ju je ispraznio, napunio ju je iznova. Ponekad ga je u mrklim, crnim satima jutra san nalazio u stolici. Tek tada bi ga kapetan odgurao niz mesečinom obasjanu galeriju, pored niza izblebljenih stubova, kroz vitku arkadu, do velikog kreveta s čistom hladnom posteljinom u odaji pored mora. Doran je zastenjao kada ga je

kapetan pomerio, ali su bogovi bili milostivi, pa se nije probudio.

Kapetanova čelija je bila odmah uz prinčevu odaju. Seo je na uzani krevet i uzeo brus i voštano platno iz udubljenja u zidu, pa se dao na posao. *Pazi da ti sekira uvek bude oštra*, rekli su mu bradati sveštenici na dan kad su ga žigosali. Taj savet nikada nije zaboravio.

Dok je oštrio sečivo, Hotah je pomislio na Norvos, visoki grad na brdu, i onaj niski kraj reke. Još se sećao zvuka tri zvona, i kako su mu se kosti tresle od duboke jeke Numa, ponosnog snažnog glasa Nare, umilnog, srebrnastog smeha Nijelinog. Ukus prazničnog kolača mu ponovo ispuni usta, bogat od đumbira i pinjola i komadića trešnje, s *nahsom* da se zalije, ukiseljenim kozjim mlekom posluženim u gvozdenom peharu i zaslađenim medom. Video je majku u haljini sa okovratnikom od veвериčjeg krzna, onoj koju je oblačila samo jednom godišnje, kada su išli da gledaju medveđe kako igraju dole na Grešničkom stepeništu. I omirisao je smrad spaljenih malja kada mu je bradati sveštenik utisnuo žig nasred grudi. Bol beše tako strašan da je mislio kako će mu srce stati, ali Areo Hotah nije ustuknuo. Malje nikada nisu porasle preko ožljka u obliku sekire.

Tek kada su oba sečiva bila dovoljno oštra da se njima obrije, kapetan je odložio na krevet svoju ženu od jasena i gvožđa. Zevnuvši, skinuo je prljavu odeću, bacio je na pod i ispružio se na slamarici. Od pomisli na žig, ovaj ga je zavrbeo, tako da je morao da se počee pre nego što je skopio oči. *Trebalo je da pokupim opale narandže*, pomislio je i zaspao sanjajući njihov kiseo i sladakukus i lepljivi crveni sok na prstima.

Zora je stigla prerano. Pred štalom je najmanja od tri konjske nosiljke stajala spremna, nosiljka od kedrovine s crvenim svilenim zavesama. Kapetan je odabrao dvadeset kopljanika da je prate, od trideset koji su poslani u Vodene vrtove; ostali će ostati da čuvaju imanje i decu, od kojih su neka bila sinovi i kćeri velikih lordova i bogatih trgovaca.

Mada je princ spomenuo polazak s prvim svetlom, Areo Hotah je znao da će sve potrajati. Dok je meštar pomagao Doranu Martelu da se okupa i obmotavao mu natečene zglobove lanenim zavojima natopljenim u meleme koji ublažavaju bol, kapetan je obukao košulju od bakarnih pločica, kao što i dolikuje njegovom položaju, i široki plašt od smeđežite sirove svile, da zakloni balar od sunca. Činilo se da će dan biti vreo, a kapetan je odavno odbacio teški ogrtač od konjske strune i postavljenu kožnu tuniku koju je nosio u Norvosu, jer bi se u njima čovek u Dorni skruvao. Zadržao je plitku gvozdenu kacigu, s krestom od naoštrenih šiljaka, ali je sada između njih propleo dugačku traku od narandžaste svile. Inače bi ga, i pre nego što ugleda

palatu, glava zbolela od sunca koje tuče u metal.

Princ još ne beše spreman za polazak Odlučio je da doručkuje pre nego što krene, krvavu narandžu i tanjir galebijih jaja iseckanih s komadićima šunke i vatrenim papričicama A onda je pošto-poto morao da se oprostí s decom koja su mu postala miljenici: malim Daltom i potomstvom ledi Blekmont, i siročetom okruglog lica čiji je otac nekada prodavao platno i začine po Zelenkrvi. Doran je preko nogu stavio divni mirski pokrivač dok je s njima razgovarao, da poštedi decu prizora svojih natečenih, umotanih zglobova.

Bilo je podne kada su krenuli; princ u nosiljci, meštar Kaleoti na magarcu, ostali peške. Pet kopljanika je hodalo napred, a pet pozadi, dok su još po petorica čuvali bokove nosiljke. Areo Hotah je zauzeo uobičajeno mesto levo od princa, oslonivši sekiru na rame. Drum od Sunčevog koplja do Vodenih vrtova išao je pored mora, tako da ih je sveži povetarac hladio dok su prelazili goletnu crvenkastosmeđu zemlju pokrivenu kamenjem i peskom i zgrčanim, zakržljanim drvećem.

Na pola puta, sustigla ih je druga Peščana zrnja.

Pojavila se iznenada na dini, u sedlu zlatne peščane kobile s grivom poput fine bele svile. Čak i na konju, gospa Nim izgledala je otmeno, odevena u treperave ljubičaste haljine i široki svileni plašt boje slonovače i bakra koji se dizao sa svakim naletom vetra i zbog koga se činilo da će svakog časa poleteti. Nimerija Peščana imala je pet i dvadeset, i beše vitka kao vrba. Ravnu crnu kosu povezivala je crvenozlatnom žicom i uplitala u snažno stegnutu kiku, a na čelu su joj se pojavili zalisci, pa je još više ličila na oca. S visokim jagodicama, punim usnama i mlečnobelom kožom, posedovala je svu lepotu koja je nedostajala njenoj starijoj sestri... ali Obarina majka je bila starigradska kurva, dok je Nim poticala od najplemenitije krvi starog Volantisa. Pratile ju je desetak konjanika s kopljima, čiji su okrugli štitovi blistali na suncu. Spustili su se za njom niz dinu.

Princ je povezo zavese na nosiljci da bolje oseti morski povetarac. Ledi Nim mu priđe, nateravši zlatnu peščanu kobilu da korakom prati nosiljku. „Pozdrav, striče“, reče melodično, kao da su se slučajno sreli. „Mogu li da jašem s tobom u Sunčevo koplje?“ Kapetan je bio na suprotnoj strani nosiljke, ali je ipak čuo svaku reč.

„Biće mi drago“, odgovori princ Doran, mada kapetanu nije *zvučalo* da mu je drago. „Giht i tuga nisu najbolji saputnici.“ Kapetan je znao da to zapravo znači kako mu svaki kamičak na drumu zariva kolac u natečene zglobove.

„Oko gihta ne mogu da pomognem“, reče ona, „ali moj otac tugu nije trpeo. Više mu je po ukusu bila osveta. Je li istina da je Gregor Klegani priznao ubistvo Elije i njene dece?“

„Zaurlao je da je kriv, tako da ga je čitav dvor čuo“, prizna princ. „Lord Tivin nam je obećao njegovu glavu.“

„A Lanister uvek plaća svoje dugove“, reče leđi Nim, „ali ipak mi se čini da lord Tivin namerava da nam plati našim novcem. Stigla mi je ptica od milog ser Demona, koji se kune da je moj otac više puta zagolicao ono čudovište dok su se borili. Ako je tako, ser Gregor je već mrtav, i to ne zahvaljujući Tivinu Lanister u. „

Princ se namršti. Beše li to od gihta ili brataničinih reči, kapetan nije mogao da odredi. „Možda je tako.“

„Možda? Ja kažem da jeste.“

„Obara hoće da pođem u rat.“

Nim se nasmeja. „Da, hoće da spali Starigrad. Mrzi taj grad isto kao što ga naša sestra voli.“

„A ti?“

Nim se osvrnu ka svojim družbenicima koji su jahali dvadesetak koraka pozadi. „Bila sam u krevetu s Faulerovim blizancima kada mi je stigla vest“, ču je kapetan kako govori. „Znaš li reči roda Faulera? *U visine!* To je sve što tražim od tebe. Pusti me u visine, striče. Ne treba mi moćna vojska, već samo jedna mila sestra.“

„Obara?“

„Tijena. Obara je suviše nagla. Tijena je tako mila i nežna da niko neće na nju posumnjati. Obara bi Starigrad pretvorila u pogrebnu lomaču našeg oca, ali ja nisam tako pohlepna. Meni su dovoljna četiri života. Zlatni blizanci lorda Tivina, za Elijinu decu. Stari lav, za Eliju samu. I poslednji od svih - mali kralj, za mog oca.“

„Dečak nam ničim nije nudio.“

„Dečak je kobile rođeno iz izdaje, rodoskrvnjenja i prevare, ako je verovati lordu Stanisu.“ Razigrani ton joj je nestao iz glasa, i kapetan je podozrivo pogleda. Njena sestra Obara je nosila bič na boku i koplje da ga svako vidi. Leđi Nim ne beše ništa manje smrtonosna, mada je svoje noževe dobro skrivala. „Ubistvo moga oca može skupiti samo kraljevska krv.“

„Oberin je poginuo u dvoboju, boreći se za nešto što uopšte nije bilo njegova briga. To ne zovem ubistvom.“

„Zovi ga kako hoćeš. Poslali smo im najboljeg čoveka Dorne, a oni nam vraćaju džakostiju.“

„Preduzeo je mnogo više od onoga što sam mu naložio. Proceni tog dečaka-kralja i njegovo veće, i otkrij njihove jake i slabe strane, rekao sam mu, tamo na terasi. Jeli smo narandže. Nađi nam prijatelje, ako se mogu naći. Saznaj šta možeš o Elijinom kraju, ali se postaraj da ne izazivaš nepotrebno lorda Tivina, to su bile

moje reči. Oberin se nasmejao i odgovorio: 'Kada sam ja to izazvao nekog čoveka... *nepotrebno?* Bilo bi ti bolje da upozoriš Lanistere da oni ne izazovu mene.' Hteo je pravdu za Eliju, ali nije hteo da sačeka... „

„Čekao je sedam i deset godina“, prekide ga ledi Nim. „Da si ti bio ubijen, moj otac bi poveo svoje barjake na sever pre nego što bi ti se leš ohladio. Da sam ja ti, koplja bi sada pljuštala na Krajine kao kiša.“

„Ne sumnjam.“

„Ne treba da sumnjaš ni u sledeće, moj prinče - moje sestre i ja nećemo čekati deset i sedam godina na *našu* osvetu.“ Mamuznula je kobilu i odjurila ka Sunčevom koplju, doksu pratioci pokušavali da je sustignu.

Princ se nasloni na jastuke i sklopi oči, ali je Hotah znao da neće spavati. *Boli ga.* Na tren pomisli da pozove meštra Kaleotija do nosiljke, ali da ga je princ Doran želeo, pozvao bi ga sam.

Popodnevne senke postale su dugačke i tamne, a sunce crveno i natečeno poput prinčevih zglobova pre nego što na istoku ugledaše kule Sunčevog koplja. Prvo tananu Kulu koplja, visoku stotinu pedeset stopa i krunisanu šiljkom od pozlaćenog čelika koje je dodavalo još trideset stopa njenoj visini; onda moćnu Kulu sunca, s kupolom od zlata i bojenog stakla; naposletku smeđu Peščanu lađu, nalik na neki čudovišni dromon što se nasukao i okamenio.

Samo tri lige obalskog druma delile su Sunčevo koplje od Vodenih vrtova, a ipak behu to dva različita sveta. Tamo su naga deca skakutala pod suncem, u popločanim dvorištima svirala je muzika, a vazduh mirisao na limun i krvave narandže. Ovde je vazduh zaudarao na prašinu, znoj i dim, a noći behu žive od žagora glasova. Umesto ružičastog mermera Vodenih vrtova, Sunčevo koplje beše sazdano od blata i slame, smeđe i mrkšivo. Drevna utvrda kuće Martela stajala je na istočnom kraju malog kamenog i peščanog rta, sa tri strane okružena morem. Zapadno, u senci ogromnih zidina Sunčevog koplja, dućani od ćerpiča i kolibe bez prozora tiskale su se uz zamak kao prilepci uz korito galije. Štale, svratišta, krčme i kuće jastuka izrasli su zapadno od njih, mnogi okruženi sopstvenim zidovima, a iza *tih* zidova bilo je još koliba. *I dalje i dalje i dalje, kao što su govorili bradati sveštenici.* U poređenju s Tirošom, Mirom ili Velikim Norvosom, Grad senki ne beše više od varošice, ali ipak nešto najbliže pravom gradu u čitavoj Dorni.

Ledi Nim je stigla nekoliko sati pre njih, i bez sumnje je upozorila stražu na njihov dolazak pošto je Trostruka kapija bila otvorena kada su joj prišli. Samo su tu kapije bile postavljene jedna iza druge kako bi omogućile posetiocima prolaz kroz sva tri Vijugava zida pravo u Staru palatu a da ne moraju prethodno da traže put kroz milje

uzanih uličica, skrivenih dvorišta i bučnih pazara.

Princ Doran je navukao zavese čim se Kula koplja pojavila na vidiku, a ipaksu mu varošani dobacivali dok je nosiljka prolazila. *Peščane zmiye su podložile lonac do ključanja*, pomisli kapetan nelagodno. Prešli su bedu i prljavštinu spoljnog polumeseća i prošli kroz drugu kapiju. Iza nje, vazduh je smrdeo na katran, slanu vodu i trule morske trave, a gomila se zgušnjavala sa svakim korakom. „*Mesta za princa Dorana!*“, zagrme Areo Hotah, udarivši krajem dugačke sekire po ciglama. „*Mesta za princa Dorne!*“

„Princ je mrtav!“, zakrešta neka žena iza njega.

„Na koplja!“, zaurla čoveks balkona.

„*Dorane!*“, viknu neki visokorođeni glas. „Na koplja!“

Hotah je prestao da traži pogledom ko govori; gomila je bila pregusta, a trećina ih je vikalo. „*Na koplja! Osvetimo Kobru!*“ Kada su stigli do treće kapije, stražari su gurali ljude u stranu da raščiste put prinčevoj nosiljci, a svetina je počela da ih gađa. Jedan mali odrpanac s natrulim narom u ruci jurnu pored kopljanika, ali kada vide da mu na putu stoji Areo Hotah, i to sa spremnom sekirom, ispusti voćku, pa se brže-bolje povuče. Drugi su iz daljine bacali limunove, limete i narandže, vičući: „*Rat! Rat! Na koplja!*“

Jednog stražara je limun pogodio u oko, a i samom kapetanu je narandža pukla pod nogama.

Iz nosiljke nije bilo odgovora. Doran Martel je ostao okružen svojim svilenim zidovima sve dok ih deblji zidovi zamka nisu sve progutali, a rešetka se uz tresak spustila. Vika lagano utihnu. Princeza Arijana je čekala u spoljnjem dvorištu da pozdravi oca, okružena polovinom dvorana. Bili su tu stari slepi domostrojitelj Rikaso, kaštelan ser Manfri Martel, mladi meštar Majls u svojoj odori i sa svilenkastom namirisanom bradom, četrdesetak dornskih vitezova u širokim lanenim haljinama od stotinu različitih boja. Mala Mirsela Barateon stajala je sa svojom obrednicom i ser Arisom Oukhartom od Kraljeve garde, koji se kuvao u belo emajliranom oklopu.

Princeza Arijana pride nosiljci u sandalama od zmijske kože uvezanim do kolena. Kosa joj beše griva garavih uvojaka koji su joj padali do krsta, a oko čela je imala venac bakarnih sunaca. *Ipak je još malecna*, pomisli kapetan. Dok su Peščane zmiye bile visoke, Arijana je povukla na majku, jedva višu od pet stopa. A ipak je ispod draguljima optočenog pojasa i širokih slojeva ljubičaste svile i žutog satena imala bujno telo žene. „Oče“, objavi ona kada se zavese otvoriše, „Sunčevo koplje se raduje tvom povratku.“

„Da, čuo sam tu silnu radost.“ Princ se slabašno osmehnu i pogladi kćerkin obraz

po crvenelom, natečenom šakom. „Lepo izgledaš. Kapetane, budi dobar pa mi pomози da siđem.“

Hotah prebaci sekiru u futrolu na leđima i uze princa u naručje, nežno, da mu ne drmsa natekle zglobove. Pa ipak Doran potisnu grečaj bola.

„Naredila sam kuvarima da spremе gozbu za večeras“, reče Arijana, „sa svim tvojim omiljenim jelima.“

„Bojim se da im neću posvetiti dužnu pažnju.“ Princ se sporo osvrnu po dvorištu. „Ne vidim Tijenu.“

„Molila je da razgovarate nasamo. Poslala sam je u prestonu dvoranu da sačeka tvoj dolazak“

Princ uzdahnu. „Vrlo dobro. Kapetane? Čim pre s ovim završim, pre ću moći da se odmorim.“

Hotah ga ponese uz dugačko kameno stepenište Kule sunca, tlo velike okrugle odaje pod kupolom, gde je poslednje popodneвно svetlo koso padalo kroz debele prozore od raznobojnog stakla i šaralo bleđi mermer dijamantima u stotinu boja. Tu ga je čekala treća Peščana zmija.

Sedela je skrštenih nogu na jastuku ispod podijuma s visokim stolicama, ali je ustala kada su ušli, obučena u tesnu haljinu od svetloplavog somota s rukavima od mirske čipke zbog kojih je izgledala nevino kao Devica sama. U jednoj ruci je držala vez na kome je radila, u drugoj dve zlatne igle. Kosa joj takođe beše zlatna, a oči tamni plavi virovi... a ipak su nekako podsećale kapetana na oči njenog oca, iako su Oberinove bile crne kao noć. *Sve kćeri princa Oberina imaju njegove oči kobre*, shvati Hotah iznenada. *Boja je nebitna.*

„Striče“, reče Tijena Peščana. „Čekala sam te.“

„Kapetane, pomози mi do visokog sedišta.“

Na podijumu su bila dva sedišta, skoro istovetna, sem što je na jednom naslonu zlatom bilo prikazano koplje Martela, dok je drugo nosilo rojnsko sunce koje je vijorilo s jarbola Nimerijinih brodova kada su stigli u Dornu. Kapetan smesti princa podno koplja, pa zakorači unazad.

„Toliko boli?“ Glas leđi Tijene beše blag, a ona sama je izgledala umilno kao jagnje. Majka joj je bila obrednica, i Tijena je zračila nekom skoro nezemaljskom nevinošću. „Mogu li nekako da ti ublažim bol?“

„Reci šta imaš, pa me pusti da počinem. Umoran sam, Tijena.“

„Ovo sam za tebe napravila, striče.“ Tijena razmota svoj vez. Prikazivao je njenog oca, princa Oberina, u sedlu peščanog ata i odevenog u crveni oklop, kako se osmehuje. „Kada završim, tvoj je, da bi ga pamtio.“

„Tvog oca sigurno neću zaboraviti.“

„To je lepo znati. Mnogi su se pitali da li je tako.“

„Lord Tivin nam je obećao Planininu glavu.“

„On je *veoma* ljubazan... ali glavosečin mač nije prikladan kraj za hrabrog ser Gregora. Toliko smo se dugo molili za njegovu smrt da je jedino pošteno da se i on moli za nju. Znam otrov koji je moj otac koristio, i nema nijednog sporijeg i užasnijeg. Uskoro ćemo čuti Planinu kako vrišti, čak i ovde u Sunčevom koplju.“

Princ Doran uzdahnu. „Obara me poziva u rat. Nim bi zadovoljilo i ubistvo. A ti?“

„Rat“, odgovori Tijena, „ali ne rat moje sestre. Dornjani se najbolje bore kod kuće, zato kažem da oštrimo koplja i čekamo. Kada se Lanisteri i Tireli obruše na nas, iscedićemo ih u prevojima do poslednje kapi krvi i sahranićemo ih pod uskovitlanim peskom, kao i stotinu puta ranije.“

„Ako se obruše na nas.“

„O, ali oni to moraju, ili će videti kraljevstvo ponovo podeljeno, kao što je bilo pre zmajeva. Otac mi je to rekao. Rekao je da treba da smo zahvalni Bauku što nam je poslao princezu Mirselu. Ona je prelepa, zar se ne slažeš? Volela bih da imam takve uvojke. Stvorena je da bude kraljica, baš kao i njena majka.“ U Tijeninim obrazima se pojavije jamice. „Biće mi čast da ugovorim venčanje, i da se postaram za izradu kruna. Tristan i Mirsela su tako nevini, pomislila sam da bi možda belo zlato... sa smaragdima, da se slaži Mirseli sa očima. O, dijamanti i biseri bi takođe poslužili, samo da se deca jednom venčaju i krunišu. Onda nam još preostaje da se poklonimo Mirseli kao prvoj njenog imena, kraljici Andala, Rojnara i Prvih ljudi i zakonitoj naslednici Sedam kraljevstava Vesterosa, i da sačekamo dolazak lavova.“

„Zakonitoj naslednici?“ Princ frknu.

„Starija je od svog brata“, objasni Tijena, kao da priča nekoj budali. „Po zakonu, Gvozdeni presto pripada njoj.“

„Po *dornskom zakonu*.“

„Kada se dobri kralj Dareon oženio princezom Mirijom i doveo nas u svoje kraljevstvo, svi su se složili da će dornski zakon večito vladati u Dorni. A Mirsela je, igrom slučaja, u Dorni.“

„Jeste.“ Preko volje je to priznao. „Pusti me da razmislim o svemu.“

Tijena se naljutila. „Previše razmišljaš, striče.“

„Zar?“

„Otac je tako govorio.“

„Oberin je premalo razmišljao.“

„Neki ljudi *razmišljaju* zato što se boje da *čine*.“

„Postoji razlika između straha i opreznosti.“

„Oh, onda ću se moliti da te nikada ne vidim *uplašenog*, striče. Možda ćeš zaboraviti da dišeš.“ Digla je ruku...

Kapetan snažno spusti držalje dugačke sekire na mermer. „Moja gospo, previše sebi dopuštaš. Udalji se od podijuma, ako ti je po volji.“

„Nisam nameravala ništa loše, kapetane. Volim svog strica, kao što sam volela svog oca.“ Tijena se spusti na koleno pred princom. „Rekla sam sve zbog čega sam došla, striče. Oprosti mi ako sam te uvredila; srce mi je razbijeno u paramparčad. Voliš li me još?“

„Uvek ću te voleti.“

„Onda me blagosiljaj, pa ću otići.“

Doran je oklevao na treptaj oka pre nego što je položio šaku bratanici na glavu. „Budi hrabra, dete.“

„O, kako ne bih bila? Ja sam *njegova* kći.“

Čim je ona otišla, meštar Kaleoti pohita na podijum. „Moj prinče, nije valjda... daj da ti vidim šaku.“ Prvo je pregledao dlan, a onda je blago okrenuo da onjuši prinčeve prste. „Ne, dobro je. To je dobro. Nema ogrebotina, pa...“

Princ povuče ruku. „Meštre, mogu li te zamoliti za malo makovog mleka? Naprstak će biti dovoljan.“

„Mak Da, naravno.“

„Odmah, rekao bih“, požuri ga Doran Martel blago, i Kaleoti otrča niz stepenice.

Sunce je zašlo. Svetlo pod kupolom beše poprimilo plavetnu boju sutona, i dijamanti na podu su gasnuli. Princ je sedeo u svojoj visokoj stolici pod kopljem Martela, lica bledeg od bola. Posle duge ćutnje okrenu se Areu Hotahu. „Kapetane“, reče, „koliko su mi odani gardisti?“

„Odani su.“ Kapetan nije znao šta drugo da kaže.

„Svi? Ili samo neki?“

„Dobri su to ljudi. Dobri *Dornjani*. Uradiće šta im zapovedim.“ Udario je sekirom po podu. „Doneću glavu svakog čoveka koji te izda.“

„Neću glave. Hoću poslušnost.“

„Imaš je.“ *Služi. Slušaj. Zaštititi. Proste zakletve za prostog čoveka.* „Koliko ti ljudi treba?“

„To ostavljam tebi da odlučiš. Možda će nam nekolicina valjanih ljudi bolje poslužiti nego dve desetine. Hoću da se ovo obavi što je hitrije i tiše moguće, bez prolivanja krvi.“

„Hitro, tiho i bez krvi, razumem. Šta naređuješ?“

„Pronaći ćeš kćeri moga brata, uhvatiti ih i zaključati u ćelije na vrhu Kule koplja.“

„Peščane zmiije?“ Kapetanu se osušilo grlo. „Svih... svih osam, moj prinče? I one male?“

Princ se zamisli. „Elarijine devojčice su premale da bi predstavljale opasnost, ali ima onih koji bi ih upotreбили protiv mene. Biće najbolje zaštititi ih. Da, i male... ali prvo Tijenu, Nimeriju i Obaru.“

„Biće volja mog princa.“ Srce mu se uznemirilo. *Mojoj maloj princezi se ovo neće dopasti.* „Šta ćemo sa Sarelom? Ona je sada odrasla žena, skoro joj je dvadeset godina?“

„Ako se ne vrati u Dornu, ne mogu mnogo da učinim u vezi sa Sarelom, sem da se molim da pokaže više razuma od svojih sestara. Ostavi je da se bavi svojom... igrom. Ostale sakupi. Neću imati sna dok ne saznam da su na sigurnom i pod stražom.“

„Biće tako.“ Kapetan je oklevao. „Kada se ovo pročuje po ulicama, običan svet će urlati od besa.“

„Čitava Doma će urlati“, reče Doran Martel umornim glasom. „Samo se molim da te urlike lord Tivin čuje u Kraljevoj luci, i da shvati koliko odanog prijatelja ima u Sunčevom koplju.“

SERSEI

Sanjala je da sedi na Gvozdenom prestolu, visoko iznad svih njih.

Dvorani behu kao šareni miševi tamo dole. Veliki gospodari i gorde gospe klečali su pred njom. Smeli mladi vitezovi polagali su joj mačeve pred noge, i kraljica im se osmehivala. Sve dok se odnekud nije pojavio kepec, upirući prstom u nju i urlajući od smeha. Gospodari i gospe takođe počеше da se kikoću, skrivajući osmehe šakama. Tektada kraljica shvati da je naga.

Užasnuta, pokuša da se pokrije rukama. Šiljci i sečiva Gvozdenog prestola zariše joj se u kožu dok se skupljala da pokrije sramotu. Između nogu joj linu crvena krv dok su joj čelični zubi grizli butine. Kada pokuša da ustane, stopalo joj kliznu kroz prerez u izvijanom metalu. Što se više otimala, to ju je presto više obuhvatao, kidajući joj komade mesa s grudi i trbuha, zasecajući joj se u ruke i noge sve dok ne postadoše klizavi i crveni, svetlucavi.

A sve vreme se njen brat dole šepurio i smejaao.

Njegovo veselje joj je još odjekivalo u ušima kada je osetila blagi dodir na ramenu i naglo se probudila. Na tren joj se učini da je šaka deo košmara, i Sersei kriкну, ali to beše samo Senela. Služavkino lice bilo je bledo i prestrašeno.

Nismo sami, shvati kraljica. Nad njenim krevetom su se nadvijale senke, visoke prikaze kojima su verižnjače svetlucale ispod plaštova. Naoružanim ljudima tu nije mesto. *Gde su mi stražari?* U njenoj spavaćoj odaji nije bilo svetla, sem fenjera koji je jedan uljez visoko držao. *Ne smem pokazati strah.*

Sersei zabaci kosu umršenu od sna, pa reče: „Šta hoćete od mene?“ Jedan čovek iskorači na svetlo fenjera, i ona vide da mu je plašt beo. „Džejmi?“ *Sanjala sam jednog brata, ali je drugi došao da me probudi.*

„Veličanstvo.“ Glas nije pripadao njenom bratu. „Lord zapovednik je naredio da dođem po tebe.“ Kosa mu beše valovita, kao Džejmiju, ali je kosa njenog brata bila žezeno zlato, kao i njena, dok je u ovog čoveka bila crna i masna. Zurila je u njega, zbnunjena, dok je mrmrljao nešto o nužniku i samostrelu, i spominjao ime njenog oca. *Još sanjam, pomisli Sersei. Nisam se probudila, a ni košmar se nije okončao. Uskoro će Tirion ispuzati ispod kreveta i početi da mi se smeje.*

Ali ta misao je bila suluda. Njen brat kepec je dole u crnim ćelijama, osuđen da baš danas bude pogubljen. Pogledala je u ruke, okrenuvši ih da vidi jesu li joj svi prsti na broju. Kada je prešla šakom po podlaktici, koža joj beše najezena ali čitava. Nije bilo posekotine na nogama, rana po tabanima. *San, ništa više, samo san. Sinoć*

sam previše popila, ti strahovi su samo plod vina. Ja ću se večeras smeјati. Moja deca će biti bezbedna, Tomenov presto siguran, a moj nakazni mali valonkar za glavu kraći.

Džoselin Swift je stajala kraj nje i gurala joj pehar u ruku. Sersei otpi: voda, mešana s ceđenim limunom, tako kisela da ju je ispljunula. Čula je noćni vetar kako lupa prozorskim kopcima i videla oko sebe s čudnom, oštrom jasnoćom. Džoselin je drhtala kao list, preplašena jednako kao Senela. Ser Ozmund Kettlebse nadnosio nad njom. Iza njega je stajao ser Boros Blunt, s fenjerom. Na vratima su bili lanisterski gardisti s pozlaćenim lavovima na kacigama. I oni su delovali preplašeno. *Da li je moguće?*, pitala se kraljica. *Da li je moguće?*

Ustala je i pustila Senelu da je ogrne spavaćicom. Sersei sama veza poјas, ukočenim i nespretnim prstima. „Moj gospodar otac ima oko sebe stražare, i danju i noću“, reče. Jezik joj beše otežao. Otpila je još jedan gutljaj limunove vode i promućkala ga po ustima da osveži dah. U ser Borosov fenjer ušao je noćni leptir; čula ga je kako zuj i videla senku njegovih krila dok je naletao na staklo.

„Stražari su bili na svojim mestima, veličanstvo“, reče Ozmund Kettleb. „Našli smo skrivena vrata ispod ognjišta. Tajni prolaz Lord zapovednik se spustio da vidi kuda vodi.“

„Džejmi?“ Obuze je užas, iznenađan poput oluje. „Džejmi bi trebalo da bude uz kralja...“

„Momku ništa ne fali. Ser Džejmi je poslao deset ljudi da ga čuvaju. Veličanstvo mirno spava.“

Neka lepše sanja od mene, i neka se lepše probudi. „Ko je s kraljem?“

„Tu čast ima ser Loras, ako ti je po volji.“

Nije joj bilo po volji. Tireli su bili samo kućeupravitelji, a zmajski su ih kraljevi uzdigli na položaj koga nisu dostojni. Taštinu im je prevazilazilo jedino častohleplje. Ser Loras je možda lep kao iz devojakaćkih snova, ali je pod belim plastom Tirel do kosti. Ne bi je začudilo da je pogana voćka što je sazrela ove noći posađena i odgajena u Visokom Sadu.

Ali tu sumnju se nije usudila da naglas izrekne. „Dozvolite mi trenutak da se odenem. Ser Ozmunde, ti ćeš poći sa mnom u Desničinu kulu. Ser Borose, probudi tamičare i prover i je li kepec i dalje u ćeliji.“ Nije htela ni ime da mu izgovori. *Ne bi on nikada smogao hrabrosti da dignе ruku na oca*, reče sebi, ali je ipak morala da se uveri.

„Razumem, veličanstvo.“ Blunt prepusti fenjer ser Ozmundu. Sersei bi drago što mu vidi leđa. *Otac je pogrešio što mu je vratio belo.* Ser Boros se dokazao kao kukavica.

Kada su izašli iz Megorove utvrde, nebo je postalo kobaltnoplavo, mada su zvezde i dalje sijale. *Sve sem jedne*, pomisli Sersei. *Blistava zapadna zvezda je pala, i noći će sada biti tamnije*. Zastala je na pokretnom mostu preko šanca, zureći dole u kolje. *Ne bi se usudili da me lažu kad je reč o nečem takvom*. „Ko ga je našao?“

„Jedan njegov gardista“, reče ser Ozmund. „Lam. Osetio je zov prirode, i zatekao lorda u nužniku.“

Ne, to ne može biti. Lavovi ne umiru tako. Kraljica je osećala čudan spokoj. Prisećala se svog prvog ispalog zuba, kada je bila devojčica. Nije je bolelo, ali ju je čudni osećaj nagonio da bez prestanka jezikom ispituje prazninu. *Sada je u svetu ostala praznina, na mestu gde je bio otac, a praznine moraju da se ispunjavaju*.

Ako je Tivin Lanister zaista mrtav, niko nije siguran... a njen sin na prestolu ponajmanje od svih. Kada lav padne, manje zveri napadaju: šakali, lešinari i besni psi. Pokušaće da je gurnu u stranu, kao što su oduvek činili. Moraće da dela hitro, kao posle Robertove smrti. Za ovo je možda odgovoran Stanis Barateon, posredstvom nekog plaćenog ubice. Lako može biti i najava novog napada na grad. Nadala se da je tako. *Samo neka dođe. Razbiću ga, baš kao što je to otac učinio, a ovog puta neće spasti glavu*. Nije se bojala Stanisa, ništa više nego Mejsa Tirela. Nikoga se nije bojala. Ona je kći Stene, lavica. *Više neće biti priča o novom braku na silu*. Livačka stena je sada njena, sva moć kuće Lanistera. Niko je više neće ponižavati. Čaki kada Tomenu više ne bude trebala namesnica, gospa od Livačke stene ostaće sila u zemlji.

Sunce na izlasku prelilo je vrhove kula živom crvenom bojom, ali ispod zidina još se još gnezdila. Spoljašnji zamak bio je tako tih da je lako mogla poverovati kako su mu stanovnici mrtvi. *I treba da budu. Nije dostojno Tivina Lanistera da umre sam*. *Takav čovek zavređuje pratnju koja će se brinuti o njegovim potrebama u paklu*.

Četiri kopljanika s crvenim plaštovima i kacigama s lavovima behu postavljeni na vrata Desničine kule. „Niko ne sme da izađe niti uđe bez moje dozvole“, reče im ona. Zapovednički ton joj je prirodno došao. *I moj otac je imao čelik u glasu*.

U kuli joj je dim baklji zasmetao očima, ali Sersei nije zaplakala, baš kao što to ne bi učinio ni njen otac. *Ja sam mu bila jedini istinski sin*. Pete su joj strugale o kamen dok se penjala, i još je čula noćnog leptira koji mahnito lepeće unutar ser Ozmondovog fenjera. *Umri*, pomisli kraljica razdraženo, *odleti u plamen i završi jednom s tim*.

Na vrhu stepeništa stajala su još dvojica gardista u crvenim plaštovima. Crveni Lester je promrmljao reči saučešća dok je prolazila. Kraljičin dah je postao ubrzan i kratak, osećala je da joj srce treperi u grudima. *Stepenice*, reče sebi, *ova prokleta*

kula ima previše stepenica. Gotovo je odlučila da je sruši.

Hodnik beše pun budala koje su govorile šapatom, kao da je lord Tivin zaspao, pa se boje da ga probude. I stražari i sluge su jednako uzimali pred njom, usta su im se otvarala i zatvarala. Videla im je ružičaste desni i palacave jezike, ali njihove reči su bile jednako besmislene kao zujanje noćnog leptira. *Šta oni rade ovdje? Kako su saznali? Morali su najpre da pozovu nju. Ona je kraljica namesnica, zar su zaboravili?*

Pred desničinom spavaćom odajom stajao je ser Merin Trent u belom oklopu i plaštu. Vizir kacige bio mu je dignut, i zbog kesa pod očima izgledao je napola usnulo. „Raščisti ove ljude“, reče mu Sersei. „Je li moj otac u nužniku?“

„Odneli su ga natrag u njegov krevet, moja gospo.“ Ser Merin joj otvori vrata.

Jutarnje svetlo je prosecalo kroz kapke i oslikavalo zlatne pruge na rogozini razbacanoj po podu spavaće odaje. Njen stric Kevan je klečao kraj kreveta, pokušavajući da se moli, ali je jedva uspevao da procedi reči. Gardisti su se tiskali oko ognjišta. Tajna vrata o kojima je govorio ser Ozmund zjapila su ispod pepela, ne veća od pećnice. Čovek bi morao da puzi da kroz njih prođe. *Ali Tiron je samo pola čoveka. Ta pomisao je razbesne. Ne, kepec je zaključan u crnoj ćeliji. Ovo nije njegovo delo. Stanis, reče ona sebi, iza ovoga stoji Stanis. On još ima pristicalica u gradu. On, ili Tireli...*

Oduvek se govorkalo o tajnim prolazima u Crvenoj tvrđavi. Megor Okrutni je navodno pobio zidare koji su sagradili zamak da bi prolazi ostali tajni. *Koliko još drugih spavaćih odaja ima skrivena vrata?* Sersei se iznenada pred očima ukaza kepec kako se s nožem u ruci išunjava iza tapiserije u Tomenovoj sobi. *Tomena dobro čuvaju,* reče ona sebi. Ali i lorda Tivina su dobro čuvali.

Na tren nije prepoznala mrtvaca. Imao je zaliske kao njen otac, da, ali je ovo bio neki drugi čovek, sigurno, manji čovek, i mnogo stariji. Spavaćica mu je bila zadignuta do grudi, te je ostao nag ispod pojasa. Strelica ga je pogodila u prepone, između pupka i muškosti, i zarila se tako duboko da su samo pera virila. Na stidnim dlačicama se skorela krv. Još krvi se usirilo u pupku.

Od njegovog mirisa je nabrala nos. „Izvadite strelicu iz njega“, naredila je. „Ovo je kraljeva desna ruka!“ *I moj otac. Moj gospodar otac. Treba li da naričem i čupam kose?* Pričalo se da je Kejtlin Stark nagrdila sopstveno lice kada su Freji ubili njenog ljubljenog Roba. *Da li bi ti se to dopalo, oče?,* želela je da ga upita. *Ili bi hteo da budem snažna? Jesi li ti plakao za svojim ocem?* Njen deda je umro kada je njoj bilo samo godinu dana, ali je znala priču. Lord Titos se previše ugojio, i srce mu je puklo dok se jednog dana peo uz stepenice do svoje ljubavnice. Njen otac je bio u

Kraljevoj luci kada se to dogodilo, služio je kao desnica Ludom Kralju. Lord Tivin je često boravio u Kraljevoj luci kada su ona i Džejmi bili mali. Ako je i plakao kada su mu javili za očevu smrt, to je radio negde gde suze niko nije video.

Kraljica je osećala kako joj se nokti zarivaju u dlanove. „Kako ste mogli ovako da ga ostavite? Moj otac je bio desnica tri kralja, veći čovek od njega nije hodao po Sedam kraljevstava. Zvona moraju da zvone za njim, kao što su zvonila za Robertom. Mora biti okupan i odeven, kao što dolikuje njegovom ugledu, u hermelin, zlatno platno i grimiznu svilu. Gde je Piseli? *Gde je Piseli?*“ Okrenula se gardistima. „Pakense, dovedi velemeštra Piselija. Mora da se postara za lorda Tivina.“

„Već je bio tu, veličanstvo“, reče Pakens. „Došao je, video i otišao da pozove tih sestree.“

Mene su poslednju pozvali. Kada je to shvatila, obuze je bes od koga je zanemela. A Piseli je odjurio da pošalje poruku, da ne bi prljao svoje meke, smežurane ruke. Taj čovek je beskoristan. „Nadi meštra Balabara“, naredi ona. „Nadi meštra Frenkena. Bilo koga.“ Pakens i Kratkouhi potrčase da je poslušaju. „Gde mi je brat?“

„Dole u tunelu. Otvor vodi u okomit prolaz, s gvozdenim prečagama usađenim u kamen. Ser Džejmi je otišao da vidi koliko se duboko pruža.“

On ima samo jednu šaku, požele ona da vikne na njih. Trebalo je da ode neko od vas. Nema on zašto da se penetra po tajnim prolazima. Ljudi koji su ubili oca možda su dole, možda ga čekaju. Njen bliznac je oduvek bio previše nagao, i činilo se da ga ni to što je izgubio šaku nije dozvalo pameti. Upravo se spremala da naredi gardistima da krenu za njim i dovedu ga nazad, kada se Pakens i Kratkouhi vratitše vodeći između sebe nekog sedokosog čoveka. „Veličanstvo“, reče Kratkouhi, „ovaj ovde tvrdi da je bio meštar.“

Čovekse duboko pokloni. „Kako mogu da služim veličanstvu?“

Lice joj je bilo nekako poznato, mada Sersei nije mogla tačno da odredi odakle. *Star, ali ne star kao Piseli. Ovaj u sebi još ima snage.* Bio je visok, mada blago pogrbljen, s boricama oko smelih plavih očiju. *Vrat mu je go.* „Ne nosiš meštarski lanac.“

„Oduzet mi je. Ime mi je Kiburn, ako je veličanstvu po volji. Ja sam tvome bratu lećio ruku.“

„Patrljak hoćeš da kažeš.“ Sada ga se prisetila. Došao je s Džejmijem iz Harendvora.

„Nisam mogao da spasem ser Džejmijevu šaku, tačno. Pa ipak, moja veština mu je spasla ruku, možebiti i sam život. Čitadela mi je oduzela lanac, ali nisu mogli da mi oduzmu znanje.“

„Poslužićeš“, odlučila ona. „Izneveriš li me, izgubićeš nešto više od lanca, to ti jamčim. Izvadi strelicu iz trbuha mog oca i pripremi ga za tihе sestre.“

„Biće volja moje kraljice.“ Kiburn priđe krevetu, zastade pa se osvrnu. „A šta ću s devojkom, veličanstvo?“

„Devojkom?“ Sersei je previdela drugo telo. Prišla je krevetu, odbacila u stranu gomilu krvavih prekrivača i ugledala je, голу, hladnu i ružičastu... sem lica, koje je pocrnelo kao Džofovo na svadbi. Lanac od zlatnih šaka zarivao joj se u grlo, tako snažno uvrnut da je rasekao kožu. Sersei frknu kao besna mačka. „Šta ona traži ovde?“

„Tu smo je našli, veličanstvo“, reče Kratkouhi. „To je Baukova kurva.“ Kao da to objašnjava otkud ona tu.

Moj gospodar otac nije imao ništa s kurvama, pomisli ona. *Otkako nam je majka umrla, nije dotakao drugu ženu*. Ledeno je pogledala gardistu. „Ovo nije... kada je otac lorda Tivina umro, on se vratio u Livačku stenu i zatekao... jednu ovakvu ženu... nakičenu draguljima njegove gospe majke, odevenu u njenu haljinu. Skinuo ih joj je, kao i sve ostalo. Dve nedelje su je голу vodali po ulicama Lanisgrada, da prizna svakom čoveku na koga naiđe da je lopuža i bludnica. Tako je lord Tivin Lanister postupao s kurvama. Nikada nije... ova žena je bila tu iz nekog drugog razloga, ne zbog...“

„Možda je lord ispitivao devojku o njenoj gospodarici“, ubaci Kiburn. „Čuo sam da je Sansa Starknestala one noći kada je kralj ubijen.“

„Tako je.“ Sersei se rado uhvatila za tu pretpostavku. „Ispitivao ju je, sigurno. Nema nikakve sumnje.“ Videla je Tiriona kako se kezi, usta izvijenih u majmunsku grimasu ispod uništenog nosa. *A ima li boljeg načina da je ispita nego голу, dobro raširenih nogu?, prošaputa kepec. Tako i ja volim da je ispitujem.*

Kraljica se okrenu. *Neću je gledati*. Izenada joj bi nepodnošljivo da bude u istoj sobi s mrtvom devojkom. Probila se kraj Kiburna, pa u hodnik

Ser Ozmundu su se pridružila braća Ozni i Ozfrid. „U desničinoj odaji je mrtva žena“, reče Sersei trojici Ketlbleka. „Niko ne sme saznati da je bila tu.“

„Razumem, moja gospo.“ Ser Ozni je na obrazu imao ožiljke gde ga je ogrebala jedna druga Tirionova kurva. „A šta s njom da radimo?“

„Nahranite svoje pse. Nek vam pravi društvo u krevetu. Šta me briga? *Nikada nije bila ovde*. Iščupaću jezik svakom čoveku koji kaže da jeste. Razumete li me?“

Ozni i Ozfrid se zgleđaše. „Razumemo, veličanstvo.“

Vratila se za njima unutra i gledala dok su umotali devojku u krvavu čebad njenog oca. *Šai, zvala se Šai*. Poslednji put su razgovarale one noći pred kepečevo suđenje borbom, pošto se ona osmehnuta dornsla zniža ponudila da mu bude

megdandžija. Šai je pitala za neke dragulje koje joj je Tirion dao, i još ponešto što joj je Sersei možda obećala, vilu u gradu i viteza za koga će se udati. Kraljica joj je jasno stavila do znanja kako kurva od nje ništa neće dobiti sem ako im ne kaže kuda je otišla Sansa Stark. „Ti si joj bila sobarica. Očekuješ li da ti poverujem kako ne znaš ništa o njenim planovima?“, rekla je. Šai je otišla uplakana.

Ser Ozfrid prebaci umotani leš preko ramena. „Hoću taj lanac“, reče Sersei. „Pazi da ne izgubeš zlato.“ Ozfrid klimnu glavom i krenu ka vratima. „Ne, ne kroz dvorište.“ Mahnu ka tajnom prolazu. „Evo okna koje vodi do tamnica. Tamo.“

Kada ser Ozfrid kleknu pred ognjište, iz njega dopre svetlost, i kraljica začu buku. Džejmi se pojavi presamićen kao starica. Čizme su mu dizale oblake čađi od poslednje vatre lorda Tivina. „Sklanjajte mi se s puta“, reče on Ketblecima.

Sersei jurnu ka njemu. „Jesi li ih našao? Jesi li našao ubice? Koliko ih je bilo?“ Sigurno ih je bilo više. Jedan čovek ne bi mogao sam da ubije njenog oca.

Lice njenog blizanca delovalo je izmučeno. „Prolaz se spušta do odaje u kojoj se spaja pet-šest tunela. Zatvoreni su gvozdenim kapijama, s lancima i katancima. Moram da nađem ključeve.“ Osvrnuo se po odaji. „Ko god da je ovo uradio, možda se još krije u zidovima. Tamo je pravi lavirint, i to mračan.“

Zamislila je Tiriona kako puzi kroza zidove kao neki čudovišni pacov. *Ne. Luda si. Kepec je u svojoj čeliji.* „Navalite čekićima na zidove. Srušite ovu kulu ako morate. Hoću da ih nađete. One koji su ovo uradili. Hoću da ih pobijete.“

Džejmi je zagrlji zdravom šakom joj pritiskajući krsta. Mirisao je na pepeo, ali mu je u kosi bilo jutarnje sunce, koje joj je davalo zlatan sjaj. Želela je da privuče to lice sebi za poljubac. *Kasnije*, rekla je sebi, *kasnije će mi doći, po utehu.* „Mi smo njegovi naslednici, Džejmi“, prošapta. „Na nama je da završimo njegovo delo. Moraš zauzeti očevo mesto kao desnica. To ti je sada sigurno jasno. Tomenu ćeš biti potreban.“

Odgurnuo ju je i digao ruku, gurnuvši joj patrljak u lice. „Desnica bez desnice? Neuspela šala, sestro. Ne traži od mene da vladam.“

Stric ga je čuo. I Kiburn, i Ketbleci, koji su gurali svoj svežanj kroz pepeo. Čak su i gardisti čuli, Pakens, Houk, Kopito i Kratkouhi. *Do kraja dana će se raščuti po čitavom zamku.* Sersei oseti kako joj se vrelina penje u obraze. „Vladati? Nisam spominjala vladanje. Ja ću vladati dokmi sin ne stasa.“

„Ne znam koga više da žalim“, reče njen brat. „Tomena ili Sedam kraljevstava.“

Ona zamahnu da ga ošamari. Džejmi diže ruku da spreči udarac, hitro kao mačka... ali ova mačka je namesto desne šake imala patrljak. Njeni prsti mu ostaviše crvene tragove na obrazu.

Na taj zvuk njihov stric ustade. „Otac vam ovde leži *mrtav*. Imajte bar toliko pristojnosti da se svađate napolju.“

Džejmi obori glavu u znak izvinjenja. „Oprosti nam, striče. Moju sestru je savladao bol. Zaboravlja se.“

Zbog tih reči počelela je da ga ponovo ošamari. *Sigurno sam bila luda kada sam pomislila da bi on mogao biti desnica*. Pre će ukinuti taj položaj. Kada je desnica donosio bilo šta drugo sem nevolja? Džon Erin joj je u krevet doveo Roberta Barateona, a pre nego što je umro, počeo je i da njuška oko nje i Džejmija. Edard Stark je nastavio tamo gde je Erin stao; njegovo petljanje ju je primoralo da se otarasi Roberta ranije nego što je želela, pre nego što je uspela da se pozabavi njegovom nesnosnom braćom. Tirion je prodao Mirselu Dornjanima, jednog njenog sina pretvorio u taoca, a drugog ubio. A kada se lord Tivin vratio u Kraljevnu luku...

Sledeći desnica će znati gde mu je mesto, obeća ona sebi. To će morati da bude ser Kevan. Njen stric je bio neumoran, promišljen, bespogovorno poslušan. Moći će da se osloni na njega, baš kao što je i otac činio. *Desna ruka se ne raspravlja s glavom*. Ona će vladati kraljevstvom, ali će joj trebati novi ljudi da u tome pomognu. Piseli je izapela ulizica, Džejmi je izgubio hrabrost zajedno s rukom mačonošom, a Mejsu Tirelu i njegovim pajtašima Redvinu i Rouenu nije mogla da veruje. Ko zna, možda su čak i upleteni u ovo. Lord Tirel je sigurno bio svestan da nikada neće vladati nad Sedam kraljevstava sve dok je Tivin Lanister živ.

S njim ću morati da budem izuzetno oprezna. Grad je pun njegovih ljudi, jednog sina je uspeo da ubaci čak i u Kraljevu gardu, a kćer pak namerava da ubaci u Tomenov krevet. Pomisao da je otac pristao na Tomenovu veridbu s Margeri Tirel još je bila dovoljna da je razbesni. *Devojka je dvostruko starija od njega i dvostruka udovica*. Mejs Tirel je tvrdio da je i dalje devica, ali je Sersei u to sumnjala. Džofri je otrovan pre prve bračne noći, ali je ona ranije bila udata za Renlija... *Čovek možda više voli ukus biljnog likera, ali ako pred njega staviš vrč piva, ipak će ga iskapiti*. Moraće da naredi lordu Varisu da ustanovi šta može.

To ju je zaustavilo u mestu. Zaboravila je na Varisa. *On bi trebalo da je ovde. On je uvek ovde*. Kada god bi se nešto iole važno desilo u Crvenoj tvrđavi, evnuh bi se samo odnekud stvorio. *Džejmi je ovde, i stric Kevan, a Piseli je bio i otišao, ali ne i Varis*. Leden prst joj dodirnu kičmu. *On je učestvovao u ovome. Sigurno se bojao da će mu otac skinuti glavu, pa je udario prvi*. Prenemaganje gospodara šaptalica nikada nije bilo po volji lordu Tivinu. A ako neko zna tajne Crvene tvrđave, to je sigurno evnuh. *Mora da se urotio s lordom Stanisom. Ipak su oni služili zajedno u*

Robertovom veću...

Sersei ode do vrata spavaće odaje, do ser Merina Trenta. „Trente, dovedi mi lorda Varisa. Nije bitno ako bude vrištao i otimao se, ali neka ne bude povređen.“

„Razumem, veličanstvo.“

Ali čim je jedan kraljev gardista otišao, drugi se vratio. Ser Boros Blunt je bio zajapuren i zadihan od mahnitog trka uz stepenice. „Nestao“, prodahta kada vide kraljicu. Onda pade na koleno. „Bauk.. ćelija mu je otvorena, veličanstvo... od njega ni traga.“

San se obistinio. „Izdala sam naredjenja“, rekla je. „Da ga drže pod stražom, i noću i danju...“

Bluntove grudi su se nadimale. „Jedan tamničar je takođe nestao. Rugen, tako se zove. Drugu dvojicu smo zatekli kako spavaju.“

Jedva se obuzdavala da ne vrisne. „Nadam se da ih nisi probudio, ser Borose. Neka spavaju.“

„Spavaju?“ Digao je pogled, gojazan i zbunjen. „Da, veličanstvo. Koliko dugo...“

„Zauvek Postaraj se da spavaju zauvek ser. Neću stražare koji spavaju na dužnosti.“ *On je u zidovima. Ubio je oca i ubio je majku, kao što je ubio i Džofa. Kepec će doći i po nju, kraljica je to znala, kao što joj je starica prorekla, u tami onog šatora. Nasmejala sam joj se u lice, ali je ona imala moći. Videla sam svoju budućnost u kapi krvi. Svoju propast. Noge su je izdavale. Ser Boros pokuša da je uzme za ruku, ali se kraljica trgnu od njegovog dodira. Možda je i on Tirionov stvor.* „Beži od mene“, reče. „Beži!“ Oteturala se do stolice.

„Veličanstvo?“, upita Blunt. „Da donesem čašu vode?“

Krvi meni treba, a ne vode. Tirionove krvi, krvi valonkarove. Baklje su se vrtele oko nje. Sersei sklopi oči i vide kako joj se kepec leži. Ne, pomisli, ne, skoro da sam te se rešila. Ali njegov prsti joj se sklopiše oko vrata, i ona oseti kako se stežu.

BRIJENA

Tražim devicu od tri i deset leta“, reče ona sedokosoj domaćici kraj seoskog bunara. „Visokorođenu devicu, lepticu, plavih očiju i kestenjaste kose. Možda putuje u društvu punačkog viteza od četrdeset godina, ili možda u društvu lude. Jesi li je videla?“

„Ne koliko se sećam, ser“, odgovori domaćica kucnuvši se po čelu. „Ali ću paziti ako naiđe, bome 'oču.“

Ni kovač je nije video, ni obrednik u seoskom obredištu, ni svinjar sa svojim svinjama, devojka što je čupala luk u bašti, niti bilo ko drugi od prostog sveta na koji je Devica od Oporja naišla među kućercima Rozbija. Ipak je istrajavala. *Ovo je najkraći put za Senodol*, rekla je Brijenasebi. *Ako je Sansa pošla ovim putem, neko ju je sigurno video*. Na kapijama zamka postavila je pitanje dvojici kopljanika čiji su grbovi prikazivali tri para crvenih kosih pruga, spojenih u sredini štita na hermelinovom krznu, grb kuće Rozbija. „Ako se ovih dana vuče putevima, neće još zadugo biti devica“, rekao je stariji. Mlađeg je zanimalo da li je devojka kestenjasta i između nogu.

Ovde neću naći pomoći. Dok je Brijena ponovo uzjahivala, na drugom kraju sela je ugledala nekog mršavog dečaka na malom šarcu. *S njim nisam razgovarala*, pomisli, ali on nestade iza obredišta pre nego što je stigla da ga pozove. Nije se potrudila da ga prati. Verovatno nije znao ništa više od ostalih. Rozbi jedva beše nešto više od proširenja na drumu; Sansa nije imala razloga da se tu zadržava. Vrativši se na drum, Brijena krenu na sever i na istok pored jabučara i njiva pod ječmom, i uskoro ostavi selo i zamakdaleko za sobom. U Senodolu će naći svoj plen, reče sebi. *Ako je uopšte pošla ovim putem*.

„Naći ću devojku i zaštiticu je“, obećala je Brijena ser Džejmiju u Kraljevoj luci. „Zbog njene gospe majke. I zbog tebe.“ Plemenite reči, ali reči su lake. Dela su teška. U gradu se predugo zadržala i premalo saznala. *Trebalo je da pođem ranije... ali kuda?* Sansa Stark je nestala one noći kada je kralj Džofri umro, i ako ju je neko od tada video, ili imao i najmanju predstavu o tome kuda je pošla, nije govorio. *Bar ne meni*.

Brijena je verovala da je devojka otišla iz grada. Da je još u Kraljevoj luci, zlatni plištovi bi je do sada pronašli. Morala je da ode nekud drugde... ali to *nekud drugde* je veoma širok pojam. *Da sam ja tek procvala devica, sama i uplašena, u strašnoj opasnosti, šta bih uradila?*, upitala je samu sebe. *Kuda bih pošla?* Odgovor je bio lak

Pošla bi nazad na Oporje, ocu. Sansin otac je, međutim, posećen na njene oči. I gospa majka joj je mrtva, ubijena u Blizancima, a Zimovrel, veliki zamak Starkova, opljačkan je i spaljen, njegov narod pobijen. *Nema doma kome bi pobjegla, nema oca, nema majku, nema braću.* Mogla bi biti u sledećoj varoši ili na lađi što plovi za Ašaji; jedno je bilo jednako verovatno kao i drugo.

Čak i kada bi Sansa Stark poželela da ide kući, kako bi tamo stigla? Kraljevski drum nije bezbedan; to bi i dete znalo. Gvozdenerodeni drže Kejlinov šanac na Vratu, a u Blizancima sede Freji, koji su ubili Sansinog brata i gospu majku. Devojka bi mogla da putuje morem, da ima para, ali luka u prestonici nije plovna, reku su zakrčili skršeni molovi i spaljene i potonule galije. Brijena se raspitala po dokovima, ali niko se nije sećao da je neki brod isplovio one noći kada je kralj Džofri umro. Nekoliko trgovačkih lađa je usidreno u zalivu i istovaruju se čamcima, rekao joj je jedan čovek, ali ih više nastavlja na sever do Senodola, gde je luka zaposlenija nego ikada pre.

Brijenina kobila je lepo izgledala i imala živ korak. Na drumu je bilo neočekivano mnogo putnika. Prosjaka braća stupala su sa zdelama oko vrata. Jedan mladi obrednik je projezdio na jurišnom konju koga se ne bi postideo nijedan lord, a kasnije je sreća družinu tihih sestara koje su odmahnule glavama kada im je Brijena postavila svoje pitanje. Povorka volovskih zaprega tromo se vulka na jug sa žitom i džakovima vune, a kasnije se mimoišla sa svinjarom koji je terao svinje i sa staricom u nosiljci s pratnjom naoružanih jahača. Sve ih je pitala jesu li videli visokorođenu devojku od deset i tri godine, plavih očiju i kestenjaste kose. Niko nije. Raspitivala se i kakav je put čeka. „Izmeđ' ovamo i Senodola ti je dosta sigurno“, rekao joj je jedan čovek, „ali od Senodola ima razbojnika, i svakakvi odmetnika po šumama.“

Samo su vojnički borovi i stražarike još bili zeleni; listopadno drveće se ogrnulo u boje rđe i zlata, ili se razodenulo pa grabilo nebo granama smeđim i golim. Svaki nalet vetra terao je uskovitlane oblake mrtvog lišća preko izlokanoć puta. Suškali su oko kopita krupne riđe kobile koju joj je zaveštao Džećmi Lanister. *Kao da tražim jedan list na vetru.* Shvatila je da se pita nije li Džećmi na umu imao neku okrutnu šalu kada ju je poslao na ovaj zadatak. Možda je Sansa Stark mrtva, možda su je posekli zbog njene uloge u ubistvu kralja Džofrija i zakopali u nekom neobeleženom grobu. Kako bolje prikriti taj zločin nego poslati neku glupu devoćčuru s Oporja da je traži?

Džećmi ne bi to uradio. Bio je iskren. Dao mi je mač, i nazvao ga Zavetnik. Svejedno. Ona je obećala leđi Kejlin da će joj vratiti kćeri, a nema jaćeg obećanja

od onog datog mrtvima. Džejmi je tvrdio da je mlađa devojčica odavno mrtva; Arja koju su Lanisteri poslali na sever da se uda za kopile Ruza Boltona nije prava. Znači, ostala je samo Sansa. Brijena je morala da je pronađe.

Negde pred suton ugledala je logorsku vatru kraj potocića. Kraj nje su sedela dva čoveka i pekla pastrmke. Oružje i oklope su naslagali pod drvetom. Jedan beše star, a jedan nešto mlađi, mada ni izbliza mlad. Taj mlađi ustade da je pozdravi. Imao je krupan stomak koji mu je zatezao petlje tačkastog gunja od srneće kože. Čupava, nepotkresana brada boje starog zlata prekrivala mu je dobar deo lica. „Imamo dovoljno pastrmke za trojicu, ser“, doviknu on.

Nisu prvi put od Brijene pomislili da je muškarac. Skinula je veliku kacigu i pustila da joj se kosa raspe. Bila je žuta, boje prljave slame, i jednako suva. Dugačka i retka, zalepršala joj je oko ramena. „Zahvaljujem ti, ser.“

Vitez litalica se tako pažljivo zaškilji u nju da ona shvati kako je sigurno kratkovid. „Gospa, je li tako? Naoružana i oklopljena? Vidi, Ili, nek nam se smiluju bogovi, kolika je samo.“

„I ja sam pomislio da je vitez“, reče stariji okrećući pastrmku.

Da je Brijena bila muškarac, govorili bi da je krupna; za jednu ženu, bila je ogromna. Čudovišna beše reč koju je slušala čitavog svog života. Široka u ramenima, i još šira u kukovima. Nogu dugačkih, ruku debelih. Ono malo oblina na grudima bili su zapravo mišići. Šake su joj bile velike, stopala ogromna. A us sve to je bila i ružna, imala je pegavo, konjsko lice i zube koji su delovali skoro preveliki za usta. Nije bilo nužde da je podsećaju na sve to. „Vitezovi“, reče ona, „jeste li na drumu videli jednu devicu od tri i deset leta? Ima plave oči i kestenjastu kosu, i možda je u društvu punačkog, rumenog čoveka od četrdesetak godina.“

Kratkovidi vitez litalica se počea po bradi. „Ne sećam se takve device. Kakva je to kosa kestenjasta?“

„Smeđecrvena“, reče stariji. „Ne, videli je nismo.“

„Videli je nismo, moja gospo“, reče joj mlađi. „Hajde, sjaši, riba je skoro pečena. Gladna si?“

Bila je gladna, ali i oprezna. Vitezovi litalice nisu na najboljem glasu. „Vitez litalica i vitez razbojnik su dve oštrice istog mača“, tako se kaže. *Ova dvojica mi ne izgledaju previše opasno.* „Mogu li znati kako se zovete, gospodo?“

„Ja imam čast da budem ser Krejton Longbou, o kome pevači pevaju“, reče onaj trbasti. „Mož' biti da si čula o mojim delima na Crnobujici. Moj pratilac je ser Ilifer Golja.“

Ako je i postojala neka pesma o Krejtonu Longbouu, Brijena je nije čula. Njihova

imena joj nisu značila ništa više od njihovih grbova. Ser Krejtonov zeleni štit imao je pri vrhu samo vodoravno smeđe polje, i duboko ulubljenje od neke bojne sekire. Ser Iliferov grb bio je izdvojen na oslikana trouglasta polja gde su se smenjivali zlato i hermelin, mada je sve ostalo na njemu govorilo da je u svome životu jedino to zlato i taj hermelin video. Nije mu moglo biti manje od šezdeset godina, a lice mu beše usukano i uzano ispod kapuljače od iskrpljenog, grubog ogrtača. Išao je u oklopu, ali su se mrljice rđe rasule po gvožđu kao pege. Brijena je bila za glavu viša od obojice, a pri tom je imala i boljeg konja i bolje oružje. *Ako ću se ovakvih bojati, valjalo bi mi da zamenim mač za igle i pletivo.*

„Hvala vam, dobri vitezovi“, reče ona. „Rado ću podeliti pastrmku s vama.“ Brijena skoči iz sedla, pa ga skide kobili s leđa i napoji je pre nego što je priveza da pase. Oružje, štit i bisage je naslagala pod brestom. Do tada je pastrmka već bila hrskava. Ser Krejton joj donese jednu, i ona sede skrštenih nogu da je pojede.

„Idemo za Senodol, moja gospo“, reče joj Longbou dok je prstima kidao svoju pastrmku. „Valjalo bi ti da jašeš s nama. Drum je prepun opasnosti.“

Brijena je o opasnostima drumova mogla da mu priča više nego što bi on verovatno želeo da zna. „Hvala ti, ser, ali mi ne treba vaša zaštita.“

„Zahtevam. Pravi vitez mora da brani slabiji pol.“

Ona dodirnu balčakmača. „Ovo će me braniti, ser.“

„Mač vredi samo koliko i čovek koji njime barata.“

„Ja mačem baratam sasvim dobro.“

„Kako ti drago. Nije učtivo raspravljati se s damom. Otpatićemo te do Senodola. Tri putnika su bezbednija nego jedan sam.“

Bilo nas je troje kada smo krenuli iz Brzorečja, pa ipak je Džejmi izgubio šaku, a Klios Frej život. „Vaši konji ne bi mogli da drže koraks moj im.“ Ser Krejtonov smeđi škopac je bio staro živinče uleglih leđa i vodnjikavih očiju, a ser Iliferov konj je izgledao zapušteno i izgledalo.

„Moj at me je dovoljno dobro poslužio na Crnobujici“, bio je uporan ser Krejton. „Moliću, ja sam tamo veliki pokolj napravio, i osvojio mnoge otkupnine. Je li moja gospa poznavala ser Herberta Bolinga? Ako nije, onda ni neće. Na mestu sam ga ubio. Kada se mačevi sudare, ser Krejtona Longboua nećeš naći na začelju.“

Njegov saputnik se suvo nasmeja. „Kreju, prestani. Takvima kao što je ona nisu potrebni ovakvi kao što smo mi.“

„Takvima kao što sam ja?“ Brijena nije bila sigurna šta je hteo da kaže.

Ser Ilifer uperi krivi košunjavu prst u njen štit. Mada je boja bila ispućala i oljuštena, simbol se jasno video: crni slepi miš na dijagonalno podeljenom srebrno-

zlatnom polju. „Nosiš lažovski štit, na koji nemaš prava. Deda mog dede je pomogao da se ubije poslednji Lotston. Od tada se niko nije usudio da istakne tog slepog miša, crnog kao i dela onih koji su ga nosili.“

Štit je ser Džejmi uzeo iz arsenala u Harendvoru. Brijena ga je našla u štali s kobilom, uz još mnogo koječega; sedlo i uzengije, žičanu kapuljaču i kacigu s vizrom, kese zlata i srebra i pergament vredniji od oboje. „Svoj sam štit izgubila“, objasni ona.

„Devici ne treba drugi štit osim pravog viteza“, objavi ser Krejton odlučno.

Ser Ilifer se nije obazirao na njega. „Bosonog čovek traži čizmu, promrzao čovek plašt. Ali ko se to ogrće sramotom? Tog slepog miša je nosio lord Lukas Svodnik i Menfrid Crna Kukuljica, njegov sin. Zašto nositi takav grb, sem ako ti je greh još grdi... i *svežiji*. On isuka svoj bodež, ružan komad jeftinog gvožđa. „Žena čudovišno krupna i čudovišno snažna, koja krije svoje prave boje. Kreju, pred tobom je Devica od Oporja, koja je Renliju prerezala grkljan.“

„To je laž.“ Renli Barateon je njoj bio više od kralja. Volela ga je otkako je prvi put došao na Oporje, kada je obilazio vazalne zemlje da obeleži punoletstvo. Njen otac je u znak dobrodošlice priredio gozbu, a njoj zapovedio da prisustvuje; inače bi se ona sakrila u svojoj sobi kao nekakva ranjena zver. Nije bila starija od Sanse, više se plašila smejuljenja nego sečiva. *Znače za ružu*, rekla je lordu Selvinu, *smejaće mi se*. Ali Večernja Zvezda nije popustio.

A Renli Barateon je prema njoj bio ljubazan, kao da je ona prava devica, i lepota. Čak je i plesao s njom, a u njegovom naručju se osećala gracioznom, i stopala su joj lebdela po dvorani. Kasnije su i drugi molili za ples s njom, zahvaljujući njegovom primeru. Od tog dana, želela je samo da bude blizu lorda Renlija, da ga služi i zaštititi. Ali na kraju ga je izneverila. *Renli mi je umro u naručju, ali ga nisam ja ubila*, pomislila je, samo što ovi vitezovi litalice to nikada neće shvatiti. „Život bih dala za Renlija, i umrla srećna“, reče. „Nisam mu naudila. Kunem se svojim mačem.“

„Vitez se kune mačem“, reče ser Krejton.

„Zakuni se u Sedmoro“, predloži ser Ilifer Golja.

„Onda se kunem u Sedmoro. Nisam naudila kralju Renliju. Kunem se Majkom. Nikada ne spoznala njenu milost ako lažem. Kunem se Ocem i neka mi sudi pravedno. Kunem se Devicom i Staricom, Kovačem i Ratnikom. I kunem se Strancem, nekme odmah nosi ako lažem.“

„Dobro se kune za jednu devicu“, priznade ser Krejton.

„Da.“ Ser Ilifer Golja slegnu ramenima. „Pa, ako je slagala, bogovi će da je

srede.“ Sklonio je bodež „Prva straža je tvoja.“

Dok su vitezovi litalice spavali, Brijena je nemirno šetkala po malom logoru, oslušajući pucketanje vatre. *Trebalo bi da odjašem dok još mogu.*

Nije poznavala te ljude, a ipak nije mogla da natera sebe da ih ostavi nebranjene. Čak i u gluvo doba noći na drumu je bilo jahača, a u šumi zvukova koji možda jesu, a možda i nisu poticali od sova i lisica. Zato je Brijena šetkala i držala mač labavo u koricama.

Njena straža je bila laka, kada se sve sabere. *Posle* je postalo teško, pošto se ser Ilifer probudio i rekao da će je zameniti. Brijena je prostrla čebe po zemlji, skupčala se i sklopila oči. *Neću zaspati*, rekla je sebi, bez obzira na to što je bila umorna do srži. Nikada joj nije bilo lako da zaspi u prisustvu muškaraca. Čak i u logorima lorda Renlija uvek je postojala opasnost od silovanja. To je naučila pod zidovima Visokog Sada, i ponovo kada je s Džejmijem pala u ruke Hrabrih drugara.

Hladnoća zemlje se probila kroz Brijeninu čebad i ušla joj u kosti. Uskoro su joj svi mišići bili stegnuti i zgrčeni, od vilice pa do nožnih prstiju. Pitala se da li je i Sansi Stark hladno, gde god da je. Ledi Kejtlin je rekla da je Sansa nežna duša koja voli kolače od limuna, svilene haljine i viteške pesme, a ipak je doživela da vidi kako joj ocu odsecaju glavu i bila naterana da se uda za jednog njegovog ubicu. Ako je pola priča istinito, kepec je najsvirepiji od svih Lanistera. *Ukoliko je zaista otrovala kralja Džofrija, Bauk ju je sigurno na to prisilio. Bila je sama i bez prijatelja na dvoru. U Kraljevoj luci, Brijena je ušla u trag izvesnoj Breli, jednoj bivšoj Sansinoj služavki. Žena joj je rekla da je između Sanse i kepeca bilo malo topline. Možda beži i od njega isto koliko i od Džofrijevog ubistva.*

Kakve god da je snove Brijena sanjala, raspršili su se kada ju je zora probudila. Noge joj od hladne zemlje behu ukočene kao drvo, ali je niko nije napastvovao, a stvari joj behu netaknute. Vitezovi litalice su već probudili. Ser Ilifer je čerečio vevericu za doručak dok je ser Krejton stajao naspram drveta i natenane pišao. *Vitezovi litalice*, pomisli ona, *stari, tašti, debeli i kratkovidni, a ipak pristojni ljudi.* Obodriilo ju je što na svetu još ima pristojnih ljudi.

Doručkivali su pečenu vevericu, kašu od žira i turšiju, dok ih je ser Krejton uveseljavao svojim podvizima sa Crnobujice, gde je posekao desetine velikih vitezova za koje ona nikada nije čula. „O, beše to silan boj, moja gospo“, reče on, „silan i krvav boj.“ Priznao je da se i ser Ilifer plemenito poneo u bici. Sam Ilifer nije mnogo govorio.

Kada je došlo vreme da nastave put, vitezovi se postaviše s obe njene strane, poput gardista koji čuvaju neku veliku gospu... mada ova gospa beše za glavu viša od

svojih zaštitnika, a pride i bolje naoružana. „Je li kogod prošao dok ste vi stražarili?“, upita ih Brijena.

„Na primer, devica od tri i deset leta, kestenjaste kose?“, upita ser Ilifer Golja. „Nije, moja gospo. Baš niko.“

„Ja sam ih imao nekoliko“, ubaci se ser Krejton. „Prošlo je neko seljače na šarcu, a sat kasnije pet-šest pešaka s motkama i kosama. Ugledali su našu vatru i zastali da nam osmotre konje, ali sam im ja pokazao čelik i rekao im da nastave svojim putem. Gadne njuške, reklo bi se, i na štošta spremne, al' retko je ko spreman da se hvata u koštac sa ser Krejtonom Longbouom.“

Da, pomisli Brijena, *retko je ko na to spreman*. Okrenula se da sakrije osmeh. Srećom, ser Krejton je bio suviše zaokupljen pričom o svom epskom megdanu s Vitezom od Crvenog pileta da bi primetio kako se devojka zabavlja. Prijalo joj je što ima saputnike, pa čak i takve kao što su njih dvojica.

Bilo je podne kada Brijena ču lako kroz golo mrko drveće leluja neko zapevanje. „Kakav je to zvuk?“, upita ser Krejton.

„Glasovi u molitvi.“ Brijena je znala napev. *Mole Ratnika za zaštitu i traže od Starice da im osvetli put*.

Ser Ilifer Golja isuka svoje iskrzano sečivo i zauzda konja da sačeka dolazak pevača. „Sada su blizu.“

Zapevanje ispuni šumu poput pobožne grmljavine. A iznenada se izvor zvuka ukaza napred na drumu. Predvodila ih je družina braće prosjaka, otrcanih bradatih ljudi u odorama od grubog sukna. Neki behu bosonogi, a neki u sandalama. Iza njih je stupalo pedesetak odrpanih muškaraca, žena i dece, jedna pegava krmača i nekoliko ovaca. Poneki muškarac je imao sekiru, a više njih grube drvene toljage i močuge. U njihovom središtu kotrljale su se taljige od sivog i ispucalog drveta, natrpane lobanjama i slomljenim kostima.

Kada ugledaše vitezove lualice, braća prosjaci zastadoše i zapevanje zamre. „Dobri vitezovi“, reče jedan, „Majka vas voli.“

„I tebe, brate“, odgovori ser Ilifer. „Ko ste vi?“

„Sirotinja“, reče jedan krupan momak sa sekikom. Uprkos studeni jesenje šume, bio je go do pojasa, a na grudima je imao urezanu sedmokraku zvezdu. Andalški ratnici su usecali takve zvezde u kožu kada su prešli Usko more da preplave kraljevstva Prvih ljudi.

„Idemo u grad“, reče visoka žena iza taljiga, „da odnesemo ove mošti Blagoslovenom Beloru, i potražimo pomoć u nevolji i zaštitu od kralja.“

„Pridružite nam se, prijatelji“, posavetova ih suvonjav čovečuljak u izlizanoj

obredničkoj odori, kome je s uzice oko vrata visio kristal. „Vestero su treba svaki mač.“

„Mi smo krenuli za Senodol“, objavi ser Krejton, „ali bismo možda mogli da vas sprovedemo do Kraljeve luke.“

„Ako imate novca da platite tu pratnju“, dodade ser Ilifer, koji je izgleda bio i snalažljiv, a ne samo siromašan.

„Vrapcima ne treba zlato“, reče obrednik

Ser Krejton beše potpuno zbunjen. „Vrapcima?“

„Vrabac je najneuglednija i najčešća ptica, kao što smo mi najskromniji i najobičniji ljudi.“ Obrednik je imao suvo, oštro lice i kratku smeđu bradu gusto prošaranu sedima. Retka kosa mu je bila prikupljena i vezana na potiljku, a stopala bosa i crna, čvornovata i tvrda kao koren drveta. „Ovo su kosti svetih ljudi, postradalih za svoju veru. Služili su Sedmoro do smrti. Neki su izgladneli, neki su mučeni. Obredišta su oskrnavljena, device i majke silovali su bezbožni ljudi i demonopoklonici. Čaksu i tih sestre zlostavljane. Naša Majka na nebesima plače od bola. Vreme je da svi mirosani vitezovi odbace svoje svetovne gospodare i stanu u odbranu naše svete vere. Pođi s nama u grad, ako voliš Sedmoro.“

„Volim ja njih“, odgovori Ilifer, „ali nešto moram da jedem.“

„Isto moraju sva Majčina deca.“

„Krenuli smo za Senodol“, reče ser Ilifer kratko.

Jedan brat prosjak pljunu, a neka žena zajeca. „Vi ste lažni vitezovi“, reče krupni čovek sa zvezdom urezanom u grudi. Nekoliko ostalih digoše močuge.

Bosonogi obrednik ih smiri rečima. „Ne sudi, jer Očevo je da sudi. Neka prođu u miru. I oni su nesrećnici, izgubljeni na zemlji.“

Brijena potera kobilu napred. „I moja sestra je izgubljena. Devojka od tri i deset leta, kestenjaste kose, lepog lika.“

„Sva su Majčina deca lepog lika. Nek Devica bdi nad tom sirotom devojkom... a i nad tobom.“ Obrednik diže jednu ručku taljiga na rame, pa povuče. Braća prosjaci smesta nastaviše sa zapevanjem. Brijena i vitezovi luralice su sedeli u sedlima dok je povorka sporo prolazila, prateći izlokani drum za Rozbi. Zvuk njihovog zapevanja je sporo utihnuo, pa zamro.

Ser Krejton se pridiže sa sedla da se počese po dupetu. „Kakav bi to čovek ubio svetog obrednika?“

Brijena je znala kakav. Blizu Devojačkog jezera, sećala se, Hrabri drugari su obesili jednog obrednika za noge i na njegovom su lešu vežbali da gađaju lukom i strelom. Pitala se jesu li i njegove kosti na tim taljigama.

„Čovek bi morao da bude budala da siluje tihu sestru“, govorio je ser Krejton. „Čak i da je pipne... priča se da su one Strančeve žene, i da su im ženski delovi hladni i mokri kao led.“ Osvrnu se ka Brijeni. „Oh... s izvinjenjem.“

Brijena obode kobilu ka Senodolu. Sledećeg trena, ser Ilifer krenu za njom, pa ser Krejton na začelju.

Posle tri sata naidoše na još jednu družinu koja se vukla ka Senodolu; trgovca i njegove sluge, u pratnji još jednog viteza latalice. Trgovac je jahao sivu kobilu, dok su sluge na smenu vukle kola. Četvorica su gurala otpozadi, dok su dvojica hodala kraj točkova, ali kada začuše konjski topot, obrazovaše krug oko kola sa spremnim jasenovim motkama. Trgovac izvadi samostrel, vitez mač. „Oprostićete mi što sam sumnjičav“, doviknu trgovac, „ali vremena su zla, a imam samo dobrog ser Šadriha da me brani. Ko ste vi?“

„Molim“, reče ser Krejton uvređeno, „ja sam čuveni ser Krejton Longbou, i pristizem iz Bitke na Crnobujici, a ovo je moj pratilac, ser Ilifer Golja.“

„Nemamo loše namere“, reče Brijena.

Trgovac je sumnjičavo odmeri. „Moja gospo, trebalo bi da si na sigurnom kod kuće. Zašto si tako neprirодно odevena?“

„Tražim sestru.“ Nije se usuđivala da spomene Sansino ime, pošto je ova optužena za kraljeubistvo. „Ona je devica visokog roda i lepotica, plavih očiju i kestenjaste kose. Možda ste je videli s punačkim vitezom od četrdesetak godina, ili s pijanom ludom.“

„Drumovi vrve od pijanih luda i okaljanih devica. Što se punačkih vitezova tiče, poštenom čoveku je teško da napuni stomak kada toliki gladuju... mada ne i tvoj ser Krejton, kako mi se čini.“

„Ja samo imam krupne kosti“, uzvratu ser Krejton. „Da jašemo zajedno neko vreme? Ne sumnjam u kuraž ser Šadriha, ali mi se čini sitan, a tri mača su bolja od jednog.“

Četiri mača, pomisli Brijena, ali ne reče ništa.

Trgovac pogleda u svog pratioca. „Šta ti kažeš, ser?“

„O, ovo troje se ne treba bojati.“ Ser Šadrih beše žilav čovek lisičjeg lica, oštrog nosa i čupave riđe kose, u sedlu štrkljastog smeđeg paripa. Mada nije bio viši od pet stopa i dva palca, delovao je veoma sigurno u sebe. „Jedan je mator, drugi je debeo, a veliki je žena. Nela pođu.“

„Kako ti kažeš.“ Trgovac obori samostrel.

Kada su nastavili s putovanjem, unajmljeni vitez malo uspori pa je odmeri od glave od pete, kao usoljeni svinjski čerek. „Ti si baš zdrava i prava cura, reko bi ja.“

Ser Džejmijevu ruganje ju je duboko ranilo; reči ovog čovečuljka jedva da su je dodirivale. „Div, u poređenju s nekima.“

On se nasmeja. „Dovoljno sam veliktamo gde je bitno, curo.“

„Trgovac te je nazvao Šadrih.“

„Ser Šadrih od Senovite vrtače. Neki me zovu Ludi Miš.“ Okrenu štít da joj pokaže svoj grb, velikog belog miša žestokih crvenih očiju, na polju od smeđih i plavih kosih pruga. „Smeđe je za zemlje kojima sam lutao, plavo za reke koje sam prešao. A miš sam ja.“

„A jesi li lud?“

„O, prilično. Običan miš će pobeći od krvi i bitke. Ludi miš ih sam traži.“

„Čini se da ih retko nalazi.“

„Nalazim ih dovoljno. Istina, nisam turnirski vitez. Hrabrost čuvam za bojište, ženo.“

Ženo je malčice bolje od curo, pretpostavila je. „Ti i dobri ser Krejton onda imate mnogo zajedničkog.“

Ser Šadrih se nasmeja. „O, u to sumnjam, ali je moguće da smo ti i ja na istom zadatku. Izgubljena sestríca, je l' tako? Plavooka i kestenjaste kose?“ Ponovo se nasmeja. „Nisi jedini lovac u šumi. I ja tražim Sansu Stark“

Brijena je zadržala masku na licu, da sakrije pometenost. „Ko je ta Sansa Stark, i zašto je tražiš?“

„Iz ljubavi, zbog čega bih drugog?“

Nabrala je čelo. „Ljubavi?“

„Da, ljubavi prema zlatu. Za razliku od tvog dobrog ser Krejtona, ja sam se stvarno borio na Crnobujici, ali na poraženoj strani. Otkupnina me je upropastila. Pretpostavljam da znaš ko je Varis? Evnuh je ponudio debelu kesu zlata za tu devojkú za koju ti nikada nisi čula. Ja nisam pohlepan čovek. Ako mi neka ogromna devojčura pomogne da nađem to nestašno dete, podeliću Paukov novac s njom.“

„Mislila sam da te je unajmio ovaj trgovac.“

„Samo do Senodola. Hibold je jednako škrt koliko i prestrašen. A veoma je prestrašen. Šta kažeš, devojčuro?“

„Ne znam ni za kakvu Sansu Stark“, beše uporna ona. „Tražim svoju sestru, devojkú visokog roda...“

„...plavooka i kestenjaste kose, da. Moliću, koji to vitez putuje s tvojom sestrom? Ili si beše rekla da je luda?“ Ser Šadrih ne sačeka njen odgovor, što beše dobro, jer ga nije ni imala. „One noći kada je Džofri umro, iz Kraljeve luke je nestala izvesna luda, podebeo momak s noseš prošaranim crvenim žilama, izvesni ser Dontos

Crveni, nekada iz Senodola. Nadam se da tvoju sestru i njenu pijanu ludu neće pobrkati s malom Starkovom i ser Dontosom. To bi bila prava nesreća.“ Mamuznuo je konja i otkasao napred.

Čak je i Džejmi Lanister retko postizao da se Brijena oseti kao toliko budala. *Nisi jedini lovac u šumi.* Brela joj je ispričala kako je Džofrija oduzeo ser Dontosu mamuze, kako je ledi Sansa preklinjala Džofrija da mu poštedi život. *On joj je pomogao da pobjegne,* shvatila je Brijena kada je čula tu priču. *Nađi ser Dontosa i naći ćeš Sansu.* Trebalo je da zna kako će i drugi doći do istog zaključka. *Neki će sigurno biti i mnogo gori od ser Šadriha.* Preostajala joj je jedino nada da je ser Dontos dobro sakrio Sansu. *Ali ako je tako, kako ću je ja naći?*

Pogrbila se i nastavila da jaše, namrštena.

Noć se zgušnjavala kada njihova družina naiđe na krčmu, visoku brvnaru na prelazu preko reke, na starom kamenom mostu. Tako se krčma i zvala, rekao im je ser Krejton: *Stari kameni most.* Krčmar mu je bio prijatelj. „Nije loš kuvar, a u sobama nema više buva nego u drugim svratištima“, zajamčio je. „Ko je za topao krevet noćas?“

„Mi nismo, osim ako ih tvoj drugar ne izdaje za džabe“, reče ser Ilifer Golja. „Nemamo para za sobe.“

„Ja mogu da platim za nas troje.“ Brijeni novca nije nedostajalo; Džejmi se za to postarao. U bisagama je našla kesu debelu od srebrnih jelenova i bakarnih zvezdica, i jednu manju, nabijenu zlatnim znajevima, kao i pergament s narednjem svim kraljevim vernim podanicima da pomognu njenom nosiocu, Brijeni sa Oporja, koju je na zadatak poslao kralj lično. Potpisao ju je detinjom rukom Tomen, prvi svog imena, kralj Andala, Rojnara i Prvih ljudi, gospodar Sedam kraljevstava.

Hibold je takođe bio za to da se stane, pa je naredio svojim ljudima da ostave kola pored štale. Toplo žuto svetlo sijalo je kroz okanca prozora krčme, a Brijena začu pastuva kako njišti na miris njene kobile. Upravo je popuštala kolan kada iz štale izađe jedan dečak i reče: „Pusti mene, ser.“

„Nisam ja ser“, reče mu ona, „ali možeš da preuzmeš kobilu. Postaraj se da bude nahranjena, istimarena i napojena.“

Dečak pocrvene. „Oprostite, moja gospo. Mislio sam...“

„Česta greška.“ Brijena mu dade uzde, pa pođe za ostalima u krčmu, s bisagama preko ramena i posteljicom pod miškom.

Daščani pod velike sobe prekrivala je piljevina, a vazduh je mirisao na hmelj, dim i meso. Pečenje je cvrčalo nad vatrom, trenutno ga niko nije okretao. Šestorica meštana su sedela i pričala za stolom, ali zastadoše kada stranci udoše. Brijena je

osećala njihove poglede na sebi. Uprkos verižnjači, plastu i gunju, osećala se nago. Kada jedan čovekreče: „Gle ti ono“, znala je da ne misli na ser Šadriha.

Pojavi se krčmar, noseći u obe ruke po tri vrea iz kojih se pivo prelivalo sa svakim njegovim korakom.

„Imaš li soba, dobri čoveče?“, upita ga trgovac.

„Možda“, odgovori krčmar, „za one koji imaju para.“

Ser Krejton Longbou je delovao uvređeno. „Negle, zar se tako pozdravlja stari prijatelj? To sam ja, Longbou.“

„Bogami si ti. Duguješ mi sedam jelena. Pokaži mi srebro, pa ću ti pokazati krevet.“ Krčmar odloži vrčeve, jedan po jedan, usput prosipajući još piva po stolu.

„Ja ću platiti jednu sobu za sebe i drugu za moje saputnike.“ Brijena pokaza ser Krejtona i ser Ilifera.

„I ja ću uzeti sobu“, reče trgovac, „za sebe i dobrog ser Šadriha. Moje sluge će se smestiti u štali, ako ti je po volji.“

Krčmar ih odmeri. „Nije mi po volji, al' ću možda da se smilujem. Je l'ćete 'teti večeru? Dobra vam je ono koza na ražnju.“

„Sam ću proceniti koliko je dobra“, reče Hibold. „Za moje ljude su dovoljni hleb i moča.“

I tako su večerali. Brijena je probala kozu, nakon što je otišla za krčmarom na sprat, čušnula mu nekoliko novčića u šaku i složila stvari u drugu sobu koju joj je pokazao. Naručila je kozjeg mesa i za ser Krejtona i ser Ilifera, pošto su oni s njom podelili svoju pastrmku. Vitezovi lualice i trgovac su meso zalivali pivom, ali je Brijena popila samo čašu kozjeg mleka. Slušala je razgovore za trpezom, uprkos svemu se nadajući da će čuti nešto što će joj pomoći da nađe Sansu.

„Dolazite iz Kraljeve luke“, reče jedan meštаниn Hiboldu. „Je l' istina da je Kraljeubica osakaćen?“

„Istina, istina“, odgovori Hibold. „Izgubio je desnu šaku.“

„Jeste“, reče ser Krejton, „čuo sam da mu je odgrizo jezovuk jedno od oni' čudovišta sa severa. Sa severa nikad ništa dobro nije došlo. Čak su im i bogovi naopaki.“

„Nije vuk“, začu Brijena sebe kako govori. „Ser Džejmiju je ruku odsekao jedan kohorski plaćenik“

„Nije lako boriti se slabijom rukom“, primeti Ludi Miš.

„Tja“, reče ser Krejton Longbou. „Ja se eto borim jednako dobro sa obe ruke.“

„O, u to ne sumnjam.“ Ser Šadrih diže vrč da mu nazdravi.

Brijena se priseti svoje borbe protiv Džejmija Lanistera u šumi. Jedva je uspevala

da odbije njegovo sečivo. *Bio je slab od zatočeništva i vezan lancima. Nijedan vitez u Sedam kraljevstava ne bi mu odoleo da je bio u punoj snazi, i bez lanaca da ga sputavaju.* Džejmi je počinio mnoga pogana dela, ali kako je taj čovek umeo da se bori! Sakaćenje je bilo čudovišna svirepost. Jedno je pogubiti lava, drugo je odseći mu šapu i ostaviti ga u životu skrhanog i izgubljenog.

Izenada, unutrašnjost krčme postade preglasna, i ona nije mogla da je trpi više ni tren. Promrmljala je pozdrav i otišla u krevet. Tavanica njene sobe beše niska; ušavši sa žiškom, Brijena je morala da se sagne da ne udari glavu. U sobi behu samo krevet dovoljno širok za šestoro i komadić lojanice na prozoru. Upalila ju je žiškom, zatvorila vrata i okačila pojas za mač o direk kreveta. Korice su joj bile jednostavne, drvo obmotano ispucalom smeđom kožom, a mač još i običniji. Kupila ga je u Kraljevoj luci, da zameni oružje koje su joj ukrali Hrabri drugari. *Renlijev mač.* Još ju je bolela pomisao da ga je izgubila.

Međutim, u smotanoj posteljini je imala skriven još jedan dugački mač. Sela je na krevet i izvadila ga. Zlato je žuto zaiskrilo na svetlosti sveće, a rubini su crveno tinjali. Kada je isukala Zavetnik iz kićenih korica, Brijeni dah zastade u grlu. Duboko u čeliku mreškali su se crveni i crni talasi. *Valirijski čelik, mađijom iskovan.* Bio je to mač dostojan junaka. Kada je bila mala, dadilja joj je punila glavu pričama o viteštvu, uveseljavajući je plemenitim podvizima ser Galadona od Morne, Florijana Lude, princa Emona Zmajviteza i drugih junaka. Svi su oni nosili čuvene mačeve i Zavetnik je zasigurno spadao u njihovo društvo, mada ona nije.

„Braniteš kćer Neda Starka njegovim čelikom“, obećao joj je Džejmi.

Kleknuvši između kreveta i zida, ona stegnu mač i čutke se pomoli Starici, čija zlatna svetiljka pokazuje ljudima put kroz život. *Vodi me, molila se, osvetli mi put, pokaži mi stazu koja će me dovesti do Sanse.* Izneverila je i stazu koja će me dovesti do Sanse. Izneverila je Renlija, izneverila ledi Kejtlin. Džejmija ne sme izneveriti. *On mi je poverio svoj mač. Poverio mi je svoju čast.*

Posle se ispružila na krevetu što je bolje mogla. Bez obzira na širinu, nije bio dovoljno dugačak tako da je Brijena legla poprečno. Čula je lupanje vrčeva odozdo, i glasove koji su dopirali uz stepenište. Pojaviše se buve o kojima je Longboun govorio. Češanje joj je pomoglo da ne zaspi.

Čula je Hibolda kako se penje stepenicama, a nešto kasnije i vitezove.

„...nisam mu ni izme saznao“, govorio je ser Krejton dok je prolazio, „ali je na štitu imao krvavocrveno pile, a sa sečiva mu je kapala krv...“ Glas mu se izgubio, a negde iznad, vrata su se otvorila pa zatvorila.

Sveća joj je dogorela. Tama se spustila na *Stari kameni most*, i krčma polako

utonu u takvu tišinu da se čuo huj reke. Tek tada Brijena ustade da pokupi svoje stvari. Lagano je otvorila vrata, oslušnula, pa bosonoga sišla niz stepenice. Napolju je obula čizme i požurila do štale da osedla svoju riđu kobilu, tiho moleći ser Krejtona i ser Ilifera da joj oprostite dok je uzjahivala. Jedan Hiboldov sluga se probudi kada ona projaha kraj njega, ali ne pokuša da je zaustavi.

Kobilina kopita su odzvanjala po starom kamenom mostu. Onda se drveće skupi oko nje, crno kao ugalj i puno utvara i uspomena. *Dolazim po tebe, leđi Sansa,* pomisli ona dok je jahala u tamu. *Ne boj se. Neću znati za spokoj dok te ne nađem.*

SEMVEL

Sem je čitao o Tuđinima kada ugleda miša.

Oči mu behu crvene. Pekle su ga. *Ne bi trebalo toliko da ih trljam*, govorio je uvek sebi dok ih je trljao. Od prašine su postajale osetljive i suzne, a ovde dole je prašine bilo na sve strane. Oblačići prašine bi ispunili vazduh svaki put kada bi okrenuo list, a dizala se u sivim oblacima kada god bi pomerio naslagane knjige da vidi koja se to knjige na dnu.

Sem nije znao koliko je vremena prošlo otkako je poslednji put spavao, ali je od debele lojanice što mu je svetlila otkada je počeo da prelistava raskupusan svežanj listova koje je našao vezane uzicom ostao jedva palac. Bio je neljudski umoran, ali je bilo teško stati. *Samo još jedna knjiga*, rekao je sebi, *i onda ću prekinuti. Još jedan tabak, samo još jedan. Još jedna stranica, a onda ću otići gore da se odmorim i nešto pojedem*. Međutim, uvek bi se pojavila još jedna stranica posle te, i još jedna posle nje, i još jedna knjiga koja je čekala na dnu gomile. *Samo da virnem na brzinu, da vidim o čemu je ova*, pomislio bi, i odjednom bi se našao na njenoj polovini. Poslednje što je pojeo bila je zrela pasulja u Pipovom i Grenovom društvu. *Dobro, osim onog hleba i sira, ali sam njih samo gricnuo*, pomislio je. Tada je pogledao prazan tanjir, i ugledao miša kako se gosti mrvicama hleba.

Miš je bio dugačak tek kao pola njegovog malog prsta, crnih očiju i mekog sivog krzna. Sem je znao da treba da ga ubije. Miševi više vole hleb i sir, ali jedu i hartiju. Nalazili su puno mišjeg izmeta među policama i naslaganim knjigama, a na nekim kožnim koricama bilo je tragova zubića.

Ipak, tako je sićušan. I gladan. Kako da mu zameri zbog nekoliko mrvica. A opet, jede i knjige...

Posle sati provedenih u stolici, Semu su leđa bila ukočena kao daska, a noge napola utrnule. Znao je da nije dovoljno brz da uhvati miša, ali bi možda mogao da ga spljeska. Kod lakta mu je ležao težak u kožu uvezani primerak *Anala Crnog Kentaura*, u kome je obrednik Jorken izuzetno podrobno opisao devet godina službovanja Orberta Kazvela na mestu lorda zapovednika Noćne straže. Svaki dan njegove vlasti imao je svoju stranu, a svaka kao da je počinjala sa: „Lord Orbert je ustao u zoru i ispraznio creva“, osim poslednje, koja je glasila: „Otkriveno je da je lord Orbert noćas umro.“

Nikakav miš ne može da se nosi sa obrednikom Jorkenom. Veoma lagano, Sem uze knjigu levicom. Bila je debela i teška, i kada je pokušao da je dignu jednom

rukom, kliznula mu je iz mesnatih prstiju i tresnula na sto. Miš nestade u tren oka. Sem oseti olakšanje. Da je spljeskao siroto malo stvorenje, imao bi noćne more. „Ipak ne bi trebalo da jedeš knjige“, reče naglas. Možda će doneti više sira kada sledeći put siđe ovamo.

Izenadilo ga je koliko je sveća dogorela. Da li je pasulj sa slaninom bio danas ili juče? *Juče. Sigurno je bio juče.* Kada je to shvatio, počeo da zeva. Džon će se pitati šta je s njim, mada meštar Emon sigurno zna šta je posredi. Pre nego što je izgubio vid, meštar je voleo knjige isto koliko i Semvel Tarli. Razumeo je kako čovek ponekad može jednostavno da propadne u njih, kao da je svaka stranica rupa koja vodi u drugi svet.

Sem se pridiže, pa se namršti od trnaca u listovima. Stolica je bila veoma tvrda i zasecala bi mu se u butine kada bi se nagnuo nad knjigom. *Moram da se setiti da ponesem jastuk.* Bilo bi još bolje kada bi spavao tu dole, u ćeliji koju je našao napola skrivenu iza četiri kovčega puna listova što su se odvojili od svojih knjiga, ali nije želeo da meštra Emona ostavi toliko dugo samog. Odnedavno je sasvim zanemoćao, i bila mu je potrebna pomoć, posebno oko gavranova. Emon je imao Klidasa, naravno, ali je Sem bio mlađi, i umešniji s pticama.

S gomilom knjiga i svitaka pod levom miškom i sa svećom u desnoj ruci, Sem prođe kroz tunele koje su braća zvala hodnicima za crve. Bledi zrak svetla obasjavao je strme kamene stepenice koje su vodile na površinu, i po njemu je znao da je gore svanulo. Ostavio je upaljenu sveću u jednom udubljenju u zidu i počeo da se penje. Kod petog koraka se zadihao. Kod desetog je zastao da prebaci knjige u desnu ruku.

Izašao je ispod neba mrtve bele boje. *Snežno nebo,* pomisli Sem zaškljivši naviše. To mu se nije dopalo. Prisetio se one noći na Pesnici Prvih ljudi kada su utvare i snegovi došli zajedno. *Ne budi tolika kukavica,* pomisli on. *Okružen si svojom zakletom braćom, da ne spominjemo Stanisa Barateona i sve njegove vitezove.* Utvrde i kule Crnog zamka dizale su se oko njega, patuljaste u poređenju s čudovišnom ledenom veličinom Zida. Po Zidu je vrvela prava mala vojska, negde na četvrtini puta do vrha, gde su se nove stepenice polako dizale da se spoje sa ostacima starih. Zvuci testera i čekića odzvanjali su ledom. Džon je naredio graditeljima da na tome rade i danju i noću. Sem je za večerom čuo neke kako se žale, tvrdeći da ih lord Mormont nikada nije toliko gonio. Međutim, bez velikog stepeništa nije se moglo popeti na Zid, sem u kavezu. Koliko god Semvel Tarli mrzeo stepenice, kavez je mrzeo još i više. Uvek je žmurio kada se u njemu vozio, ubeđen da lanac samo što nije pukao. Svaki put kada bi gvozdeni kavez okrznuo led, srce bi na tren prestalo da mu kuca.

Ovde je pre dvesta godina bilo zmajeva, uhvati sebe Sem da razmišlja dok je gledao kavez kako se polako spušta. Oni bi samo odleteli na vrh Zida. Kraljica Alisana je posetila Crni zamak na svom zmaju, a Džeheris, njen kralj, došao je na svom. Da nije Srebrnokrili ostavio jaje za sobom? Ili je možda Stanis pronašao jaje na Zmajkameni? Čak i da ima jaje, kako zamišlja da ga oživi? Belor Blagosloveni se molio nad svojim jajima, a drugi Targarjeni su pokušavali svoja da izlegu činima. Zauzvrat su dobili samo lakrdiju i koban usud.

„Semvele“, reče turoban glas, „upravo sam krenuo po tebe. Rečeno mi je da te dovedem lordu zapovedniku.“

Pahuljica pade Semu na nos. „Džon hoće da me vidi?“

„To već ne mogu da kažem“, reče Žalobni Ed Tolet. „Ja nikada nisam hteo da vidim pola onoga što sam video, i nikada nisam video pola onoga što sam hteo. Mislim da tu nema nikakve veze šta čovek hoće, a šta neće. Ipak, najbolje da odeš. Lord Snežni želi da priča s tobom čim završi s Krasterovom ženom.“

„Fili.“

„Da, s tom. Da mi je dojilja tako izgledala, još bih visio na sisi. Moja je imala bradicu.“

„Većina koza je ima“, dobaci Pip kada se on i Gren pojavise iza ćoška, s dugačkim lukovima u rukama i tobojcima punim strela na leđima. „Gde si ti bio, Ubico? Nedostajao si nam sinoć na večeri. Čitav pečeni vo je ostao nepojeden.“

„Ne zovi me Ubico.“ Sem je preskočio ono o volu. To su samo uobičajene Pipove gluposti. „Čitao sam. Video sam miša...“

„Ne spominji miševe pred Grenom. On se užasno plaši miševa.“

„Ne plašim se“, prezirivo reče Gren.

„Ne bi smeo ni da ga pojedješ.“

„Pojeo bih više miševa nego ti.“

Žalobni Ed Tolet uzdahnu. „Kada sam ja bio momčić, miševe smo jeli samo na praznik. Ja sam bio najmlađi, tako da sam uvek dobijao rep. Na repu nema mesa.“

„Gde ti je luk Seme?“, upita Gren. Ser Aliser ga je prozvao *Bivo*, i svakog dana to ime kao da mu je sve više pristajalo. Došao je na Zid krupan ali spor, debelog vrata, debelog struka, rumenog lica i trapav. Mada mu je vrat još buktao kad god bi ga Pip namagarčio, sati rada s mačem i štitom stesali su mu stomak očvrslu ruku i raširili grudi. Bio je *snažan*, a i čupav kao divlji bivo. „Almer te je čekao na strelištu.“

„Almer“, reče Sem postideno. Skoro prvo što je Džon Snežni učinio kao lord zapovednik bilo je da uvede svakodnevne vežbe iz streličarstva za čitav garnizon, čak i za kućepravitelje i kuvare. Straža stavlja previše naglaska na mač, a premalo na

luk rekao je on, što potiče iz starih vremena kada je svaki deseti brat bio vitez, a ne svaki stoti kao danas. Sem je shvatao da ta odluka ima smisla, ali je mrzeo vežbanje s lukom gotovo jednako kao što je mrzeo penjanje uz stepenice. U rukavicama nije mogao ništa da pogodi, ali kada bi ih skinuo, na prstima bi mu izbili plikovi. Ti lukovi su *opasni*. Satenu je tetiva otkinula pola nokta na palcu. „Zaboravio sam.“

„Slomio si srce divljanskoj princezi, Ubico“, reče Pip. U poslednje vreme, Val je počela da ih posmatra s prozora svoje odaje u Kraljevoj kuli. „Tražila te je.“

„Nije! Nemoj to da govoriš!“ Sem je sa Val razgovarao samo dva puta, kada ju je meštar Emon posetio da proveri jesu li deca zdrava. Princeza je bila tako lepa da bi u njenom prisustvu Sem uvek crveneo i mucao.

„Zašto?“, upita Pip. „Hoće tvoju decu. Možda bi trebalo da te zovemo Sem Zavodnik“

Sem pocrvene. Znao je da kralj Stanis ima planove za Val; ona je bila malter kojim će povezati mir između severnjaka i slobodnog naroda. „Danas nemam vremena za luku i strelu. Moram da idem kod Džona.“

„Džona? Džona? Znamo li nekoga ko se zove Džon, Grene?“

„Misli na lorda zapovednika.“

„Ohhh. Na velikog lorda Snežnog. Naravno. Zašto hoćeš baš njega da vidiš? On čak ne ume ni ušima da mrda.“ Pip zamrda svojim, da pokaže kako on to ume. Behu to velike uši, i crvene od hladnoće. „On je sada stvarno *lord* Snežni, previše, majku mu, visokorođen za ovakve ko što smo mi.“

„Džon ima obaveze“, reče Sem braneći ga. „Zid je njegov, i sve što uz to ide.“

„Čovek ima obaveze i prema drugarima. Da nije nas, lord zapovednik bi bio Dženos Slint. Lord Dženos bi poslao Snežnog u izvidnicu golog na mazgi. Trkni de do Krasterove utvrde“, rekao bi, „i donesi mi čizme i plašt Matorog Medveda.“ Toga smo ga spasi, al’ on sad ima previše *obaveza* da bi popio čašu kivanog vina kraj vatre?“

Gren se složi. „Obaveze ga ne sprečavaju da dođe u dvorište. Skoro svaki dan je tamo i mlati se s nekim.“

Sem je morao da prizna da je to istina. Jednom, kada je Džon došao da se posavetuje s meštro Emonom, Sem ga je pitao zašto toliko vremena provodi u mačevanju. „Matori Medved nikada nije toliko vežbao dok je bio lord zapovednik“, dodao je. Umesto odgovora, Džon je gurnuo Dugačku kandžu u Semovu ruku. Pustio ga je da oseti lakoću, ravnotežu, dao mu da okrene sečivo tako da se talasi nazru u metalu boje dima. „Valirijski čelik“, rekao je, „mađijom kovan i oštar kao britva, gotovo neuništiv. Mačevalac treba da bude dobar kao što mu je mač, Seme. Dugačka kandža je valirijski čelik, ali ja nisam. Polušaka bi me ubio kao što bi ubio

muvu.“

Sem je vratio mač. „Kada ja pokušam da ubijem muvu, ona uvek odleti. Uvek se samo pljesnem po ruci. A to peče.“

Na to se Džon nasmejaao. „Kako hoćeš. Korin bi me ubio jednako lako kao što ti pojedeš zdelu kaše.“ Sem je voleo ovsenu kašu, posebno kada je zaslađena medom.

„Nemam vremena za ovo.“ Sem je ostavio drugove i krenuo ka arsenalu, privijajući knjige na grudi. *Ja sam štit koji brani kraljevstva ljudi*, prisetio se. Pitao se šta bi ti ljudi rekli kada bi shvatili da im kraljevstva brane Gren, Pip, Žalobni Ed i njima slični.

Kula lorda zapovednika beše spaljena, a Stanis Barateon je uzeo Kraljevu kulu za sebe, tako da je Džon Snežni morao da se smesti u skromnim odajama Donala Nojija iza arsenala. Fili je upravo odlazila kada je Sem stigao, umotana u stari plašt koji joj je dao dok su bežali iz Krasterove utvrde. Skoro da je prorurila pored njega, ali je Sem uhvati za ruku, i pri tom mu ispadoše dve knjige. „Fili!“

„Seme.“ Glas joj je zvučao grubo. Fili beše tamnokosa i vitka, krupnih smeđih očiju kao u srne. Prosto je nestala u naborima Semovog starog plašta, lica napola skrivenog kapuljačom, ali je ipak drhtala. Lice joj je izgledalo ubledelo i prestrašeno.

„Šta nije u redu?“, upita je Sem. „Kako su deca?“

Fili se otrže od njega. „Dobro su, Seme. Dobro.“

„Čudo da uopšte možeš da spavaš od njih dvojice“, reče Sem prijatno. „Kog sam ono čuo da je sinoć plakao? Mislio sam da nikada neće stati.“

„Dalinog malog. Plače kada hoće sisu. Moj... moj jedva da nekad plače. Nekad guguće, ali... Oči joj ispuniše suze. „Moram da idem. Krajnje je vreme da ih nahranim. Procuriću ako ne krenem.“ Potrčala je preko dvorišta, ostavivši zbunjenog Sema iza sebe.

Morao je da klekne i podigne ispuštene knjige. *Nije trebalo da ih toliko ponese*, reče sebi dok je čistio zemlju sa *Žadnog zbornika* Kolokva Votara, debele zbirke priča i mitova sa istoka koju mu je meštar Emon naredio da nađe. Knjiga je izgledala neoštećeno. *Zmajski rod, ili Povest kuće Targarjena od izgnanstva do uzdignuća, s raspravom o životima i smrtima zmajeva* meštra Tomaksa nije bila te sreće. Otvorila se u padu, i nekoliko stranica se ublatnjavilo, među kojim je bila i jedna s baš lepim raznobojnim živopisom Baleriona Crnog Užasa. Sem je proklinjao sebe što je takav trapavi magarac dok je poravnavao i čistio strane. Filino prisustvo ga je uvek uznemiravalo i budilo... pa, *buđenja*. Zakleti brat Noćne straže ne bi smeo da oseća to što je on osećao zbog Fili, posebno kada govori o grudima i...

„Lord Snežni čeka.“ Dvojica stražara s crnim plaštovima i plitkim gvozdenim

kacigama stajali su pored vrata arsenala, oslonjeni na koplja. Progovorio je Dlakavi Hal. Malej je pomogao Semu da se uspravi. Sem mu zamuckujući zahvali, pa požuri kraj njih, grčevito stežući knjige dok je prolazio kroz kovačnicu s nakovnjima i mehovima. Na radnom stolu je ležala napola dovršena veržnjača. Duh se beše pružio pored nakovnja, krčkajući volovsku kost da dođe do srži. Veliki beli jezovuk diže glavu kada Sem prođe, ali ne ispusti ni zvuka.

Džonova odaja se nalazila pozadi, iza postolja s kopljima i štitovima. Čitao je neki pergament kada Sem uđe. Gavran lorda zapovednika Mormonta mu je bio na ramenu, vireći kao da i sam čita, ali kada ptica ugleda Sema, raširi krila i zalepeta ka njemu krešteći: „Kukuruz, kukuruza!“

Sem prebaci knjige, pa gurnu ruku u džak kraj vrata i izvadi punu šaku zrnevlja. Gavran mu slete na podlakticu i uze jedno iz dlana, kljucnuvši ga tako jako da Sem trgnu ruku. Gavran ponovo polete, i žuto i crveno zrnevlje se rasu na sve strane.

„Zatvori vrata, Seme.“ Bledi ožljci su se još videli na Džonovom obrazu, na mestu gde je jednom orao pokušao da mu iskopa oko. „Da te nije nesrećnik raskrvario?“

Sem pažljivo spusti knjige i skinu rukavicu. „Jeste.“ Zavrtelo mu se u glavi. „Krvaram.“

„Svi mi nekad krvaramo za Stražu. Nosi deblje rukavice.“ Džon nogom gurnu stolicu ka njemu. „Sedi i pogledaj ovo.“ Pružio mu je pergament.

„Šta je to?“, upita Sem. Gavran poče da lovi zrna kukuruza među rogozinom na podu.

„Papirmi štit.“

Sem je sisao krv s dlana dok je čitao. Odmah je prepoznao rukopis meštra Emona. Slova su bila sitna i pravilna, ali starac nije video gde bi mastilo kapnulo, i ponekad je ostavljao ružne mrlje. „Pismo kralju Tomenu?“

„U Zimovrelu se Tomen borio protiv mog brata Brena drvenim mačevima. Na sebi je imao toliko postavljene odeće da je ličio na punjenu gusku. Bren ga je bio bacio na zemlju.“ Džon pride prozoru. „A ipak je Bren mrtav, a debeljuškasti rumeni Tomen sedi na Gvozdenom prestolu, s krunom na zlatnim uvojcima.“

Bren nije mrtav, požele Sem da kaže. Otišao je iza Zida s Hladnorukim. Reči mu zastadoše u grlu. *Zakleo sam se da neću reći.* „Nisi potpisao pismo.“

„Matori Medved je stotinu puta molio Gvozdeni presto za pomoć. Poslali su mu Dženosa Slinta. Ni zbog kakvog pisma mi nećemo postati draži Lanisterima. Posebno ne kada čuju da smo pomogli Stanisu.“

„Samo da brani Zid, ne u njegovoj pobuni.“ Sem brzo ponovo pročita pismo. „To ovde i piše.“

„Lord Tivin možda neće uvideti razliku.“ Džon uze pismo. „Zašto bi nam sada pomogao? Nikada ranije nije.“

„Pa“, poče Sem, „možda neće hteti da se priča kako je Stanis branio kraljevstvo dok se kralj Tomen zabavljao igračkama. To bi osramotilo kuću Lanistera.“

„Smrt i pustoš želim da donesem kući Lanistera, a ne sramotu.“ Džon diže pismo. „*Noćna straža ne učestvuje u ratovima Sedam kraljevstava*“, pročita. „*Mi se zaklinjemo kraljevstvu, a kraljevstvo je sada u strašnoj opasnosti. Stanis Barateon nam pomaže protiv dušmana s one strane Zida, mada mi nismo njegovi ljudi*...“

„Pa“, reče Sem meškajući se, „i nismo. Ili jesmo?“

„Dao sam Stanisuu hranu, sklonište i Noćnu tvrđavu, kao i dozvolu da naseli divljane u Daru. To je sve.“

„Lord Tivin će reći da je previše.“

„Stanis kaže da je nedovoljno. Što kralju više daješ, on više traži. Hodamo po mostu od leda, a ambis je sa obe strane. Dovoljno je teško zadovoljiti jednog kralja. Zadovoljiti dvojicu gotovo je nemoguće.“

„Da, ali... ako Lanisteri prevladaju i lord Tivin zaključuje da smo izdali kralja tako što smo pomogli Stanisuu, to bi mogao biti kraj Noćne straže. Uz njega su Tireli, sa svom silom Visokog Sada. A već je pobedio lorda Stanisa na Crnobujici.“ Semu bi pozilo kada bi video krv, ali je znao kako se pobeđuje u ratovima. Njegov otac se za to postarao.

„Crnobujica je bila jedna bitka. Rob je pobedio u svim svojim bitkama, a ipak je izgubio glavu. Ako Stanis digne Sever...“

Pokušava da ubedi samog sebe, shvati Sem, ali ne uspeva. Gavranovi su poleteli iz Crnog zamka u oluji crnih krila, pozivajući gospodare Severa da stanu na stranu Stanisa Barateona i pridruže svoje vojske njegovoj. Većinu tih pisama Sem je lično poslao. Do sada se vratila samo jedna ptica, ona koju su poslali u Kardom. Tišina ostalih beše zaglušujuća.

Čak i kada bi nekako pridobio severnjake, Sem nije video kako bi Stanis izašao na kraj sa ujedinjenom silom Livačke stene, Visokog Sada i Blizanaca. A opet, bez Severa, unapred je osuđen na propast. *Osuđen na propast kao Noćna straža, ako nas lord Tivin proglasi za izdajnike.* „Lanisteri imaju vlastite severnjake. Lorda Boltona i njegovo kople.“

„Stanis ima Karstarkove. Ako uspe da pridobije Bela sidrišta...“

„Ako“, naglasi Sem. „A ako ne... moj gospodar, čak i papirni štit je bolji nego nikav.“

Džon pretrese pismo. „Valjda je tako.“ Uzdahnu, pa uze pero i našara potpis u dnu

lista. „Donesi pečatni vosak“ Sem zagreja štapić crnog voska nad svećom i nakapa malo na pergament, a onda sačekala da Džon čvrsto utisne pečat lorda zapovednika u lokvicu. „Odnosi ovo meštru Emonu kada budeš krenuo“, naredi, „i reci mu da pošalje pticu u Kraljevu luku.“

„Hoću.“ Sem je oklevao. „Moj gospodaru, ako smem da upitam... video sam Fili kako odlazi. Bila je na ivici suza.“

„Val ju je poslala da ponovo moli za Mensu.“

„Oh.“ Val beše sestra žene koju je kralj s one strane Zida uzeo za svoju kraljicu. *Divljanska princeza*, tako su je zvali Stanis i njegovi ljudi. Njena sestra Dala je umrla za vreme bitke, mada je nijedno sečivo nije dotaklo; stradala je rađajući sina Mensu Rajdera. Sam Rajder će uskoro krenuti za njom u grob, ako je verovati šaputanjima koja je Sem čuo. „Šta si joj rekao?“

„Da ću razgovarati sa Stanisom, mada sumnjam da će moje reči uticati na njega. Prva kraljeva dužnost je da brani kraljevstvo, a Mens ga je napao. Sumnjam da će veličanstvo to oprostiti. Moj otac je govorio da Stanis Barateon zna šta je pravda. Niko nikada nije rekao da zna šta je praštanje.“ Džon zastade, namršten. „Radije bih da mu ja skinem glavu. Nekada je bio čovek Noćne straže. Po pravdi, njegov život pripada nama.“

„Pip kaže da gospa Melisandra hoće da ga da plamenovima, zarad neke mađije.“

„Pip bi trebalo da nauči da drži jezik za zubima. Isto sam čuo i od drugih. Kraljevska krv, da se probudi znaj. Gde Melisandra misli da nađe usnulog znajja, niko nije sasvim siguran. To su besmislice. Mensova krv nije ništa više kraljevska od moje. Nikada nije nosio krunu niti sedeo na prestolu. On je odmetnik, ništa više. U odmetničkoj krvi nema moći.“

Gavran diže pogled s poda. „*Krv*“, kriкну.

Džon se ne osvrnu. „Šaljem Fili odavde.“

„Oh.“ Sem zaklima glavom. „Pa to je... to je dobro, moj gospodaru.“ Tako će biti najbolje za nju, da ode nekuda gde je toplo i sigurno, što dalje od Zida i borbi.

„I za nju i za dečaka. Moraćemo da nađemo drugu dadilju za njegovog brata po mleku.“

„Dotle može da posluži i kozje mleko. Bolje je za detence od kravljeg.“ Sem je to negde pročitao. Promeškolji se na stolici. „Moj gospodaru, dok sam listao letopise, naišao sam na još jednog mladog zapovednika. Četiri stotine godina pre Osvajanja. Ozriku Starku je bilo deset leta kada su ga izabrali, ali je služio šezdeset godina. To je četvrti, moj gospodaru. Nisi ni izbliza najmlađi. Zasada si tek peti po mladosti.“

„Svi mlađi su bili sinovi, braća ili kopilad kralja na severu. Rec mi nešto korisno.

Reci mi nešto o našem neprijatelju.“

„O Tuđinima.“ Sem liznu usne. „Spominju se u letopisima, mada ne onako često kao što sam očekivao. Bar u letopisima koje sam do sada našao i pregledao. Sigurno ih ima još koje nisam našao. Neke starije knjige se raspadaju. Stranice se mrve kada pokušam da ih okrenem. A one *stvarno* stare knjige... ili su se sasvim pretvorile u prah, ili su skrivene negde gde još nisam gledao, ili... pa, moguće da takvih knjiga ni nema, i da ih nikada nije ni bilo. Najstarije nama poznate istorije napisali su Andali pošto su došli na Vesteros. Prvi ljudi su nam ostavili samo rune u kamenju, i zato sve što mislimo da znamo o Dobu junaka, Dobu praskozorja i Dugačkoj noći potiče iz opisa obrednika, napisanih hiljadu godina kasnije. U Citadeli ima arhimeštara koji sve to dovode u pitanje. Ti stari zapisi su puni kraljeva koji su vladali stotinama godina i vitezova koji su jahali naokolo hiljadu godina pre nego što su vitezovi uopšte *postojali*. Znaš te priče, o Brendonu Zidaru, Simeonu Zvezdovidu, Noćnom Kralju... mi kažemo da si ti devet stotina devedeset osmi lord zapovednik Noćne straže, ali najstariji spisak koji sam našao prikazuje šest stotina sedamdeset četiri zapovednika, što govori da je napisan...“

„Oдавno“, prekiđe ga Džon. „Šta je s Tuđinima?“

„Našao sam zapise o zmajstaku. Deca šume su u Dobu junaka svake godine darivala Noćnoj straži stotinu bodeža od opsidijana. Tuđini dolaze kada je hladno, tu se većina priča poklapa. Ili hladnoća stiže s njima. Ponekad se pojavljuju za vreme mećava, i nestaju kada se nebo razvedri. Kriju se od sunčevog svetla i dolaze po noći... ili noć pada kada se oni pojave. Neke priče govore da jašu tela mrtvih životinja. Medveda, jezovuka, mamuta, konja, svejedno, samo da je životinja mrtva. Onaj što je ubio Malog Pola jahao je mrtvog konja, tako da je taj deo očigledno tačan. Neki izveštaji spominju i divovske ledene pauke. Ne znam šta su oni. Ljudi koji padnu u bici protiv Tuđina moraju biti spaljeni, ili će se posle dići kao njihove sluge.“

„Sve to znamo. Pitanje glasi: kako se protiv njih boriti?“

„Oklop Tuđina je otporan na većinu običnog oružja, ako je verovati pričama“, reče Sem, „a njihovi mačevi su tako hladni da lome čelik Vatra im, međutim, smeta, a ranjivi su na opsidijan.“ Prisetio se onoga koga je video u Ukletoj šumi, i kako se ovaj raspao kada ga je ubo bodežom od zmajstaka koji mu je Džon napravio. „Našao sam jedan opis Dugačke noći koji govori o poslednjem junaku kako ubija Tuđine sečivom od zmajčelika. Navodno nisu mogli da mu odole.“

„Zmajčelika?“ Džon se namršti. „Valirijskog čelika?“

„To sam i ja prvo pomislio.“

„Znači, ako ubedim gospodare Sedam kraljevstava da nam daju svoje valirijske

mačeve, sve je spašeno? To će bar biti lako.“ U njegovom smehu ne beše veselja. „Jesi li našao ko su Tuđini, odakle dolaze, šta žele?“

„Još nisam, moj gospodaru, ali možda sam samo čitao pogrešne knjige. Ima ih još na stotine koje nisam ni otvorio. Daj mi još vremena i naći ću sve što se može naći.“

„Nema više vremena.“ Džon je zvučao tužno. „Moraš da se spakuj eš, Seme. Ideš s Fili.“

„Idem?“ Na tren Sem nije shvatao. „Ja idem? U Morobdiju, moj gospodaru? Ili... kuda ja to...“

„U Starigrad.“

„Starigrad?“ To je zvučalo kao skvičanje. Rožni breg je blizu Starigrada. *Dom*. Od same pomisli mu se zavrte u glavi. *Moj otac*.

„Ide i Emon.“

„Emon? *Meštar* Emon? Ali... njemu su stotinu i dve godine, moj gospodaru, ne može... šalješ njega i mene? Ko će paziti na gavranove? Ako se razbole ili povrede, ko će...“

„Klidas. Godine je proveo s Emonom.“

„Klidas je samo kućeprevodnik, a i vid mu slabi. Potreban ti je *meštar*. *Meštar* Emon je tako slab, plovidba morem...“ Pomislio je na Senicu i *Seničku kraljicu*, i skoro pregrizao jezik „Možda će... on je star, i...“

„Njegov život će biti u opasnosti. Toga sam svestan, Seme, ali su ovde opasnosti veće. Stanis zna ko je Emon. Ako crvena žena zatraži kraljevsku krv za svoje čini...“

„Oh.“ Sem prebledje.

„Dareon će vam se pridružiti u Istočnoj Morobdiji. Nadam se da će nam njegove pesme pridobiti nešto ljudi dole na jugu. *Kos* će vas prevesti do Bravosa. Odatle ćete se sami snaći za prevoz do Starigrada. Ako još želiš da priznaš Filino dete za svoje kopile, pošalji ih dalje u Rožni breg. U suprotnom, Emon će joj naći posao služavke u Citadeli.“

„Moje k-kopile.“ Rekao je on to, jeste, ali... *Ta silna voda. Mogao bih da se udavim. Brodovi tonu svaki čas, a jesen je olujno doba*. Ipak, Fili će biti s njim, a dete će odrasti na sigurnom. „Da, moji... moja majka i moje sestre će pomoći Fili oko deteta.“ *Mogao bih da pošaljem pismo, neću morati lično da odem u Rožni breg*. „Dareon bi mogao da je otprati do Starigrada isto kao i ja. Vežbao sam... vežbao sam s lukom i strelom svakog popodneva sa Almerom, kao što si naredio... dobro, osim kada sam u podrumima, ali si mi rekao da ustanovim šta mogu o Tuđinima. Od luka me bole ramena i izlaze mi plikovi na prstima.“ Pokazao je Džonu gde je jedan pukao. „A ipak to radim. Sada češće pogađam metu nego što promašujem, ali sam i

dalje najgori strelac koji je ikada napeo luk. Ipak, dopadaju mi se Almerove priče. Valjalo bi da ih neko zapiše i pretoči u knjigu.“

„Ti to uradi. U Čitadeli imaju pergamenta i mastila, baš kao i lukova i strela. Očekujem da ćeš nastaviti s vežbom. Seme, Noćna straža ima stotine ljudi koji umeju da odapnu strelu, ali samo šaćicu onih koji umeju da čitaju i pišu. Hoću da budeš moj novi meštar.“

Od tih reči se trgnuo. *Ne, oče, molim te, neću to više spominjati, kunem se u Sedmoro. Pusti me napolje,пусти me napolje, molim te.* „Moj gospodaru, ja... moj rad je ovde, knjige.“

„...čekaće te kada nam se budeš vratio.“

Sem prinese šaku grlu. Gotovo da je osećao lanac tu, kako ga davi. „Moj gospodaru, Čitadela... tamo ljude teraju da seku leševe.“ *Tamo ti daju da nosiš lanac oko vrata. Ako lance hoćeš, polazi za mnom.* Tri dana i tri noći. Sem se jecajući uspavljivao, rukama i nogama prikovan za zid. Lanac oko vrata je bio tako tesan da mu je poderao kožu, a kada god bi u snu okrenuo glavu, preselao bi mu dah. „Ne mogu da nosim lanac.“

„Možeš. Nosićeš ga. Meštar Emon je star i slep. Snaga ga napušta. Ko će ga zameniti kada umre? Meštar Malin u Kuli Senki je više ratnik nego učenjak, a meštar Harmuni u Morobdiji je više pijan nego trezan.“

„Ako zatražiš još meštara iz Čitadele...“

„I hoću. Trebaće nam svi koje dobijemo. Emona Targarjena, međutim, nije tako lako zameniti.“ Džon je delovao zbuñeno. „Bio sam siguran da će te ovo obradovati. U Čitadeli ima toliko knjiga da nijedan čovek ne može sve da ih pročita. Snaći ćeš se ti tamo, Seme. Znam da hoćeš.“

„Ne. Mogao bih da čitam knjige, ali... m-meštar mora biti i iscelitelj, a ja padnem u nesvest kada vidim krv.“ Pružio je uzdrhtalu ruku da je Džon vidi. „Ja sam Uplašeni Sem, a ne Sem Ubica.“

„Uplašen? Od čega? Od staračkih prekora? Seme, video si utvare kako jurišaju na Pesnicu, plimu živih mrtvaca crnih šaka i blistavih plavih očiju. Ubio si jednog Tuđina.“

„Ubilo ga je z-z-z-zmajstaklo, ne ja.“

„Tišina. Lagao si i spletario da bih ja postao lord zapovednik Sada ćeš slušati moje naredbe. Ići ćeš u Čitadelu da iskuješ lanac, a ako budeš morao da sečeš leševe, tako neka i bude. U Starigradu se leševi bar neće mrdati.“

On ne razume. „Moj gospodaru“, počeo Sem, „moj o-o-o-otac, lord Rendil, on, on, on, on... život meštra je život služnja.“ Sada je nepovezano brbljao, i bio je

svestan toga. „Nijedan sin kuće Tarlija nikada neće nositi lanac. Muževi Rožnog brega se ne klanjaju i ne pokoravaju sitnim gospodićima.“ *Ako lanac hoćeš, polazi za mnom.* „Džone, ne mogu da prkosim svom ocu.“

Džone, rekao je, ali Džona više nije bilo. Sada je pred njim stajao lord Snežni, ledenih sivih očiju. „Nemaš oca“, reče lord Snežni. „Samo braću. Samo nas. Tvoj život pripada Noćnoj straži, zato kreni i potrpaš gaće u džak sa svime ostalim što hoćeš da poneseš u Starigrad. Polaziš sat pre zore. I još jedno naređenje. Od današnjeg dana *nećeš* za sebe govoriti da si kukavica. Za prošlih godinu dana si doživeo više nego što većina ljudi doživi za ceo život. Suočićeš se i s Citadelom, ali kao zakleti brat Noćne straže. Ne mogu ti narediti da budeš hrabar, ali *mogu* da sakriješ svoje strahove. Rekao si reči, Seme. Sećaš li se?“

Ja sam mač u tami. Ali on je bio očajan mačevalac, a tama ga je plašila. „Po... pokušaću.“

„Nećeš pokušati. Izvršićeš naređenje.“

„*Naređenje.*“ Mormontov gavran mahnu velikim crnim krilima.

„Biće volja mog gospodara. Zna... zna li meštar Emon?“

„Ideja je njegova koliko i moja.“ Džon mu otvori vrata. „Bez opraštanja. Što manje ljudi za ovo sazna, tim bolje. Sat pre prvog svetla, pored groblja.“

Sem nije pamtió kako je izašao iz arsenala. Sledeće je znao samo kako tetura kroz blato i nanose starog snega, prema odajama meštra Emona. *Mogao bih da se sakrijem*, reče sebi. *Mogao bih da se sakrijem u podrumima, među knjigama. Mogao bih da živim dole s mišem, i da se noću išunjavam i kradem hranu. Luđačke misli, znao je, uzaludne koliko i očajničke. U podrumima bi ga najpre tražili. Poslednje mesto gde bi ga tražili bilo je iza Zida, ali je to još luđe. Divljani bi me uhvatili i natenane ubili. Možda bi me živog spalili, kao što crvena žena hoće da spali Mensa Rajdera.*

Kada je našao meštra Emona u kuli s gavranovima, dao mu je Džonovo pismo i izblebetao svoje strahove u obilnoj kukavičkoj bujici reči. „On prosto *ne shvata.*“ Semu se činilo da će povratiti. „Ako stavim lanac, moj gospodar o-o-o-otac... on, on, on...“

„I moj otac je imao iste primedbe kada sam ja odabrao život posvećen službi“, reče starac. „*Njegov* me je otac poslao u Citadelu. Kralj Dareon je imao četiri sina, a trojica su imala svoje sinove. *Previše zmajeva jednako je opasno kao i kad ih ima premalo*, čuo sam veličanstvo kako govori mom gospodaru ocu onog dana kada su me poslali.“ Emon diže pegavu šaku do lanca od mnogih metala koji mu je visio oko tankog vrata. „Lanac je težak, Seme, ali je moj deda bio u pravu. Baš kao i tvoj lord

Snežni.“

„Snežni“, promrmlja gavran. „Snežni“, uzvratu drugi. Onda svi prihvatiše. „Sneg, snežni, sneg, snežni.“ Sem ih je naučio tim rečima. Shvatio je da tu neće naći pomoć. Meštar Emon je u istoj zamci kao i on. *Umreće na moru*, pomisli očajno. *Prestar je da preživi takvo putovanje. I Filin mali će možda umreti, nije tako krupan i snažan kao Dalin sinčić. Zar Džon hoće sve da nas satire?*

Sutradan ujutro Sem osedla kobilu na kojoj je dojahao iz Rožnog brega, pa je poveo prema groblju, pored istočnog drumu. Bisage su se nadimale od sira, kobasica, tvrdo kuvanih jaja i pola usoljene šunke koju mu je Troprsti Hob dao za imendan. „Ti si čovek koji *ume* da cení kuvanje, Ubico“, rekao je kuvar. „Treba nam više takvih.“ Šunka će koristiti, nema sumnje. Do Morobdije vodi dugačak i studen put, a u senci Zida nema varoši i krčmi.

Sat pre zore beše mračan i tih. Na Crni zamakse spustila čudna tišina. Kod groblja ga dočekaše dvoje taljige, zajedno s Crnim Džekom Balverom i desetak iskusnih izvidnika, žilavih kao brdski konjići koje su jahali. Belooki Kedž glasno opsova kada zdravim okom ugleda Sema. „Ne osvrći se na njega, Ubico“, reče Crni Džek. „Izgubio je opkladu, rekao je da ćeš cičati dok te budemo izvlačili ispod nekog kreveta.“

Meštar Emon je bio preslab da jaše konja, tako da su za njega spremili taljige prepune krzna i kožnu nadstrešnicu da ga zakloni od kiše i snega. Fili i dete će se voziti s njim. Druge taljige će nositi njihovu odeću i stvari, zajedno s kovčegom retkih starih knjiga za koje je Emon smatrao da će nedostajati Citadeli. Sem je proveo pola noći tražeći ih, mada je našao tek svaku četvrtu. *A i bolje je tako, inače bi nam trebale još jedne taljige.*

Kada se meštar pojavio, bio je umotan u medveđe krzno koje bi i mnogo krupnijem čoveku bilo preveliko. Dok ga je Klidas vodio prema taljigama, vetar naglo dunu i starac se zatetura. Sem požuri i pruži mu ruku. *Još jedan takav nalet bi mogao da ga oduva preko Zida.* „Drži se za moju ruku, meštre. Nije daleko.“

Slepi čovek klimnu glavom, a vetar mu smače kapuljaču. „U Starigradu je uvek toplo. Ima jedna gostionica na adi u Vinomedu, kud sam često svraćao kao početnik. Biće lepo ponovo tamo sedeti i pijuckati jabukovo pivo.“

Kada su smestili meštra u taljige, pojavila se Fili, sa umotanim detetom u naručju. Ispod kapuljače, oči joj behu crvene od plača. Džon se pojavi istovremeno, u pratnji Žalobnog Eda. „Lorde Snežni“, viknu meštar Emon, „ostavio sam ti jednu knjigu u svojoj odaji. *Žadni zbornik.* Napisao ju je volantiski pustolov Kolokvo Votar, koji je putovao na istok i obišao sve zemlje Žadnog mora. Jedan odlomak će te možda

zanimati. Rekao sam Klidasu da ti ga obeleži.“

„Sigurno ću ga pročitati“, odgovori Džon Snežni.

Bleda nit sline curila je meštru Emonu iz nosa. On je obrisao nadlanicom u rukavici. „Znanje je oružje, Džone. Dobro se naoružaj pre nego što odjašeš u bitku.“

„Hoću.“ Počeo je da provejava redaksneg, krupne meke pahulje lenjo su padale s neba. Džon se okrenu Crnom Džeku Balveru. „Idite što je brže moguće, ali nemojte nepotrebno da se kockate. Imate sa sobom starca i odojčce. Pazi da im bude toplo, i da se dobro hrane.“

„I ti uradi isto, moj gospodar“, reče Fili. „Za drugog malog. Nađi novu dojilju, kao što si rekao. Obećao si da hoćeš. Dečak.. Dalin dečak.. mali princ, hoću reći.. nađi mu neku dobru ženu, da odraste veliki i jak“

„Imaš moju reč“, kaza Džon Snežni ozbiljno.

„Ne imenujte ga. Nemojte, dok ne navršu dve godine. Ne valja ih imenovati dok još sisaju. Vi vrane to možda ne znate, al’ je tako.“

„Biće tvoja volja, moja gospo.“

Besan grč minu Filinim licem. „Nemoj tako da me zoveš. Ja sam majka, a ne gospa. Ja sam Krasterova žena i Krasterova kći a pri tom i *majka*.“

Žalobni Ed uze odojčce dok se Fili penjala na taljige i pokrivala noge nekim plesnivim krznima. Do tada je istočno nebo već bilo više sivo nego crno. Levoruki Lu je jedva čekao da pođu. Ed pruži dete i Fili ga privi na grudi. *Sada možda poslednji put gledam Crni zamak*, pomisli Sem dok se pentrao na kobilu. Koliko god da ga je nekada mržeo, sada ga je razdiralo što odlazi iz zamka.

„*Hajde da obavimo ovo*“, naredi Balver. Bič puče, i taljige tiho zaškripaše izlokanim putem dok je sneg vejavao oko njih. Sem ostade još malo kraj Klidasu, Žalobnog Eda i Džona Snežnog. „Pa“, reče on, „zbogom.“

„Zbogom i tebi Seme“, odgovori Žalobni Ed. „Ne bih reko da će tvoja lađa da potone. Lađe tonu samo kad sam ja na njima.“

Džon je posmatrao taljige. „Prvi put kada sam video Fili“, reče, „pribijala se uz zid Krasterove utvrde, mršava tamnokosa devojka s velikim stomakom, preplašena od Duha. On je ušao među njene zečeve, i mislim da se bojala da će je rasporiti i pojesti dete... ali nije vukla trebalo da se boji, zar ne?“

Nije, pomisli Sem. *Kraster je bio opasnost, njen rođeni otac.*

„Ona je hrabrija nego što zna.“

„Baš kao i ti, Seme. Želim vam brz, bezbedan put, i pazi na Emona i dete.“ Džon se čudno, tužno osmehnu. „I digni kapuljaču. Pahuljice ti se tope u kosi.“

ARJA

Slabašno i daleko je svetlo gorelo, nisko na obzoru, prosecajući morske magle.

„Liči na zvezdu“, reče Arja.

„Zvezdu doma“, reče Denio.

Njegov otac je izvikivao naredbe. Mornari su se pentrali uz tri visoka jarbola i kretali po snasti, skraćujući teška ljubičasta jedra. Veslači su se dole napinjali sedeći za dva velika reda vesala. Palube su se naginjale i škripale dok je galeon *Titanova kći* počinjao da skreće udesno.

Zvezda doma. Arja je stajala na pramcu, jednom rukom oslonjena na pozlačenu figuru, devicu sa zdelom voća. Na jedan kratki časak je dozvolila sebi da zamišlja kako ih to čeka *njen* dom.

Ali to je *glupavo*. Njenog doma više nema, roditelji su joj mrtvi, a sva braća pobijena, sem Džona Snežnog na Zidu. Tamo je želela da ide. To je i *rekla* kapetanu, ali ga čak ni gvozdeni novčić nije ubedio. Arja nikako nije stizala do mesta u koja bi se uputila. Joren se zakleo da će je odvesti u Zimovrel, ali je ona završila u Harendvoru, a Joren u grobu. Kada je pobegla iz Harendvora u Brzorečje, Lim, Angi i Tom Sedmica su je uhvatili i odveli u šuplje brdo. Onda ju je Pseto oteo i odvuкао u Blizance. Arja ga je ostavila na samrti i otišla u Solane, u nadi da će naći prevoz do Istočne Morobdije, samo...

Bravos možda i neće biti tako loš. Sirio je bio iz Bravosa, a i Džaken je možda tamo. Džaken joj je dao gvozdeni novčić. On joj nije bio pravi prijatelj kao Sirio, ali kakve je koristi ona ikada imala od prijatelja? *Ne trebaju meni nikakvi prijatelji, sve dok imam Iglu.* Prešla je palcem preko glatke jabuke mača, želeći, želeći...

Ako ćemo pravo, Arja nije znala šta da želi, kao što nije znala ni šta je čeka pod tim dalekim svetlom. Kapetan ju je primio na brod, ali nije imao vremena da s njom porazgovara. Neki članovi posade su je izbegavali, ali su joj drugi poklanjali svašta - srebrnu viljušku, rukavice bez prstiju, vunenu kapu širokog oboda s kožnom zakrpom. Jedan mornar joj je pokazao kako se vezuju mornarski čvorovi. Drugi joj je sipao sićušnu čašu vatreng vina. Oni prijateljski nastrojeni udarali su se po grudima i ponavljali svoja imena sve dok ih Arja ne bi izgovorila, mada je niko nije pitao za *njeno* ime. Zvali su je Slana, pošto se ukrcala u Solanama, blizu ušća Trozupca. Mislila je da je to ime valjda jednako dobro kao bilo koje drugo.

Poslednje noćne zvezde su nestale... sve osim dve tačno pred njima. „Sada su *dve* zvezde.“

„Dva oka“, reče Denio. „Titan nas vidi.“

Titan iz Bravosa. Stara Nen im je u Zimovrelu pričala priču o Titanu. Bio je div velik kao planina, i kada god bi Bravosu zapretila opasnost, on bi razbudio vatru u očima, kameni udovi bi mu zastenjali i zagazio bi u more da skrši neprijatelje. „Bravošani ga hrane sočnim ružičastim mesom visokorođenih devojčica“, završila bi Nen, na šta bi Sansa glupavo cinknula. Ali meštar Luvín je rekao da je Titan samo kip, a da su priče Stare Nen samo priče.

Zimovrel je pao i spaljen, podseti se Arja. Stara Nen i meštar Luvín su najverovatnije mrtvi, isto kao i Sansa. Ne valja misliti o njima. *Svi ljudi moraju umreti.* To su značile reči, reči kojima ju je naučio Džaken H'gar kada joj je dao izlizani gvozdeni novčić. Naučila je još bravoskih reči otkako su isplovili iz Solana, kako se kaže *molim, hvala, more, zvezda i vatreno vino*, ali ih je pamtila već znajući da *svi ljudi moraju umreti.* Većina *Kčerine* posade znala je poneku reč zajedničkog jezika iz noći provedenih u Starigradu, Kraljevoj luci i Devičanskom jezeru, mada su samo kapetan i njegovi sinovi govorili dovoljno tečno da s njom razgovaraju. Denio je bio najmlađi od tih sinova, punačak, veseo dvanaestogodišnjak koji je čistio očevu kabinu i pomagao starijem bratu oko računa.

„Nadam se da taj tvoj Titan nije gladan“, reče mu Arja.

„Gladan?“, upita Denio zbunjeno.

„Nije bitno.“ Čak i da Titan *stvarno* jede sočno ružičasto meso devojčica, Arja ga se nije bojala. Bila je mršavo stvorenjce, ni u kojem slučaju dobar zalogaj za diva, a ionako će uskoro napuniti jedanaest godina, još malo pa će postati odrasla žena. *A Slana nije ni visokorođena.* „Je li Titan bog Bravosa?“, upita. „Ili imate Sedmoro?“

„U Bravosu se poštuju svi bogovi.“ Kapetanov sin je voleo da priča o svom gradu gotovo isto kao što je voleo da govori o očevom brodu. „Vaših Sedmoro imaju ovde obredište, Obredište iza mora, ali u njega idu samo mornari iz Vesterosa.“

Nisu oni mojih Sedmoro. Bili su bogovi moje majke, i pustili su da je Freji ubiju u Blizancima. Pitala se hoće li u Bravosu naći bogošumu, s čuvardevom u srcu. Denio to možda zna, ali nije mogla da ga pita. Slana je bila iz Solana, a šta devojčica iz Solana zna o starim bogovima Severa? *Stari bogovi su mrtvi,* reče sebi, *zajedno s majkom i ocem i Robom, Brenom i Rikonom, svi su mrtvi.* Sećala se da je nekada davno njen otac rekao da kada hladan vetar duva, vuk samotnjak umire, a čopor prežvljava. *Sve je govorio naopačke.* Arja, vuk samotnjak, još živi, ali su vukovi iz čopora uhvaćeni, pobijeni i odrani.

„Mesečevi pevači su nas odveli do ovog utočišta, gde zmajevi Valirije nisu mogli da nas nađu“, reče Denio. „Njihov je najveći hram. Hvalimo i Oca talasa, ali se

njegov dom uvek iznova gradi kada on uzme nevestu. Ostali bogovi žive zajedno na ostrvu u središtu grada. Tamo ćeš naći... Mnogolikog boga.“

Titanove oči su sada bile svetlije, i raznakutije. Arja nije znala nikakvog Mnogolikog boga, ali ako uslišava molitve, možda je baš on bog koga traži. *Ser Gregor*, pomisli ona, *Dansen*, *Srculence Raf*, *ser Ilin*, *ser Merin*, *kraljica Sersei*. *Sada ih je ostalo samo šestoro*. Džofri je mrtav, Pseto je ubio Polivera, a ona je lično probola Golicača, i onog glupavog štitonošu s bubuljicom. *Ne bih ga ubila da me nije uhvatio*. Pseto je umirao kada ga je ostavila na obalama Trozupca, grozničavog od zagađene rane. *Trebalo je da mu dam dar milosrđa i zarijem mu nož u srce*.

„Slana, gledaj!“ Denio je uze za ruku i okrenu. „Vidiš? *Tamo*.“ Pokazao je prstom.

Magle popustiše pred njima, iscepani sivi zastori se razdvojiše pred pramcem. *Titanova kći* je na napetim ljubičastim krilima sekla sivozelene vode. Arja ču krike morskih ptica odozgo. Tamo kud je Denio pokazao, niz kamenitih grebenova diže se naglo iz mora, sa strmim obroncima obraslim vojničkim borovima i crnim omorikama. Ali tačno pred njima more je sebi proseklo put, a iznad vode se usplamtelih očiju uzdizao Titan, čije su dugačke zelene kose vijorile na vetru.

Opkoračivao je usek u hridima, s po jednim stopalom na obe planine, a ramena su mu se dizala visoko iznad oštih vrhova. Noge mu behu isklešane iz kamena, istog crnog granita od koga behu hridi na kojima je stajao, mada je oko pojasa nosio oklopnu suknju od zelenkaste bronzе. Grudni oklop mu takođe beše bronzan, kao i glava i kaciga s krestom. Kosa mu beše od konopljane užadi obojene u zeleno, a ogromne vatre gorele su u pećinama koje mu behu oči. Jedna ruka beše položena na levi greben, bronzanih prstiju stegnutih oko kamene izbočine; druga se dizala u vazduh, stežući balčakslomljenog mača.

Samo je malo veći od kipa kralja Belora u Kraljevoj luci, reče ona sebi dok su još bili daleko na moru. Međutim, kako se galeon približavao mestu gde su talasi tukli u stene, tako je Titan postajao sve veći. Čula je Deniovog oca kako dubokim glasom urla naređenja, a gore u snasti mornari su spuštali jedra. *Proveslaćemo između Titanovih nogu*. Arja je videla proreze za strele u velikom bronzanom oklopu i mrlje i tačkice na Titanovim rukama gde su se gnezdile morske ptice. Izvila je vrat naviše. *Belor Blagosloveni mu ne bi bio ni do kolena. Mogao bi da prekorači zidine Zimovrela*.

A onda Titan strašno riknu.

Zvuk beše silan kao i on sam, užasno stenjanje i škripanje, tako gromovit da nadjača čak i kapetanov glas i udarce talasa o te borovima obrasle grebene. Hiljadu morskih ptica smesta polete, i Arja se zgrči, ali onda vide da se Denio smeje.

„Upozorava Arsenal da smo stigli, to je sve“, viknu on. „Ne smeš da se bojiš.“

„Nisam se bojala“, uzvratila Arja vikom. „Samo je bio glasan, to je sve.“

Vetar i talas su sada čvrsto poneli *Titanovu kćer*; terajući je hitro ka moreuzu. Njeni dvostruki nizovi vesala glatko su zamahivali, pretvarajući more u belu penu, dok je Titanova senka padala na njih. Na tren se činilo da će se sigurno razbiti o stenje između njegovih nogu. Stisnuta uz Denija na pramcu, Arja je osećala so tamo gde su joj kapljice dodirnule lice. Morala je da digne pogled pravo iznad sebe da vidi Titanovu glavu. „Bravošani ga hrane sočnim ružičastim mesom visokorođenih devojčica“, ponovo ču Staru Nen kako govori, ali ona *nije* devojčica, i neće se boriti nelakvog glupavog *kipa*.

Pa ipak držala je jednu ruku na Igli dok su prolazili između nogu. Još strelnica se videlo u unutrašnjosti tih ogromnih kamenih butina, a kada Arja isteže vrat da pogleda osmatračnicu na jarbolu kako prolazi dobrih pet hvati ispod Titana, ugleda i rupe za sipanje vrelog ulja ispod Titanove oklopne suknje, i bleđa lica kako zure u njih iz gvozdenih rešetki.

A onda su prošli.

Senka se diže, borovima obrasli grebeni se povukoše sa obe strane, vetar oslabi i oni zaploviše velikim zatonom. Pred njima se dizala još jedna hrid, stena što je nicala iz vode kao pesnica sa šiljcima, čiji kameni bedemi behu načičkani škorpionima, bacačima vatre i trebušetima. „Bravoski Arsenal“, reče Denio, ponosan kao da ga je lično sagradio. „Tu mogu za jedan dan da sagrade ratnu galiju.“ Arja je videla desetine galija privezanih uz molove i načičkanih uz rampe za porinuće. Raznobojni pramci drugih virili su iz bezbrojnih drvenih skloništa uz kamene obale, poput lovačkih pasa u štenarama, suvi, opasni i gladni, čekajući lovčev rog da ih pozove. Pokušala je da ih prebroji, ali bilo ih je previše, a na mestu gde je obala zavijala nizalo se još dokova, skloništa i molova.

U susret su im isplivale dve galije. Činilo se da klize po površini kao vilini konjici dok su im bleđa vesla grabila. Arja ču kapetana kako im viče, i njihovih kapetane kako uzvraćaju, ali nije razumela reči. Oglasi se veliki rog. Galije prodoše kraj njih, tako blizu da je čula prigušeni zvuk bubnjeva iz njihovih ljubičastih trupova, *bom bom bom bom bom bom bom*, poput otkucaja živih srca.

Onda galije ostadoše iza njih, kao i Arsenal. Ispred se pružalo široko prostranstvo zelene vode koja se mreškala poput ploče obojenog stakla. Iz njenog mokrog srca dizao se sam grad, more kupola, kula i mostova, sivih i zlatnih i crvenih. *Stotinu ostrva Bravosa u moru*.

Meštar Luvina ih je učio o Bravosu, ali je Arja zaboravila veći deo onoga što je

govorio. Bio je to ravan grad, videla je to i izdaleka, nimalo nalik na Kraljevu luku i njena tri visoka brda. Ovdje jedina brda behu podignuta ljudskom rukom, od cigala i granita, bronzne i mermerna. Još je nešto nedostajalo, mada joj je trebalo nekoliko trenutaka da shvati šta. *Grad nema zidova*. Ali kada to reče Deniju, on joj se nasmeja. „Naši zidovi su napravljeni od drveta i obojeni u ljubičasto“, reče joj on. „Naše *galije* su nam zidovi. Drugi nam ne trebaju.“

Pod njima zaškripa paluba. Arja se okrenu i vide Deniovog oca kako se nadnosi nad njih u svom dugačkom kapetanskom kaputu od ljubičaste vune. Trgovački kapetan Ternesio Teris nije imao zaliske, a kosa mu je bila kratka i uredna, i uokviravala mu je četvrtasto, od vetra ogrubelo lice. Tokom plovidbe ga je često vidala kako se šali s posadom, ali kada bi se namrštio, ljudi su bežali pred njim kao pred olujom. Sada se mrštio. „Našem putovanju je došao kraj“, reče on Arji. „Idemo za Carinsku luku, gde će se carinici morskog gospodara ukrcati da nam pregledaju robu. Za to će im trebati pola dana, uvekje tako, ali nema potrebe da ih ti čekaš. Skupi svoje stvari. Spustiću čamac i Jorko će te odbaciti na kopno.“

Kopno. Arja zagriže usnu. Preplovila je Usko more da bi stigla do nje, ali da ju je kapetan pitao, rekla bi mu da želi da ostane na *Titanovoj kćeri*. Slana je bila premala za veslača, to je sada znala, ali je mogla da nauči kako se pletu užad, skraćuju jedra i drži pravac preko velikih slanih mora. Denio ju je jednom odveo gore u osmatračnicu na jarbolu, i nije se uopšte plašila, bez obzira na to što je paluba dole izgledala sićušno. *Umem i da sabiram, i da čistim po kabini*.

Ali galeonu nije trebao drugi mali od palube. Sem toga, bilo je dovoljno samo da pogleda kapetanovo lice pa da vidi koliko jedva čeka da je se reši. Zato Arja samo klimnu glavom. „Na kopno“, reče, mada je kopno značilo samo nove strance.

„*Valar doheris*.“ On dodirnu čelo sa dva prsta. „Molim te da upamtiš Ternesija Terisa i pomoć koju ti je pružio.“

„Hoću“, reče Arja tiho. Vetar, uporan kao duh, cimnu joj plašt. Bilo je vreme da se krene.

Skupi svoje stvari, rekao je je kapetan, ali njih jedva da je i bilo. Samo odeća koju je imala na sebi, vrećica s novčićima, darovi od posade, bodež na levom i Igla na desnom boku.

Čamac je bio spreman pre nje, a Jorko je sedeo za veslima. I on je bio kapetanov sin, ali stariji od Denija, i manje srdačan. *Nisam se oprostila s Deniom*, pomisli dok se spuštala da se pridruži Jorku. Pitala se hoće li ga ikada više videti. *Trebalo je da se oprostim*.

Titanova kći se smanjivala iza njih, dok je grad narastao sa svakim zamahom

Jorkovih vesala. Desno od Arje se videla luka, zamršen splet dokova i molova zakrčenih trbušastim kitolovcima iz Ibena, labudim brodovima s Letnjih ostrva i više galija nego što se dalo prebrojati. Još jedna luka, nešto dalja, nalazila se levo, iza rta čiji je kraj nestajao u moru, i gde su vrhovi napola potopljenih zgrada štrčali iznad vode. Arja nikada ranije nije videla toliko mnoštvo velikih zgrada najednom mestu. Kraljeva luka je imala Crvenu utvrdu i Veliko obredište Belorovo i Zmajšte, ali Bravos kao da se dičio desetinama hramova, kula i palata koje behu jednako velike ili još i veće. *Ponovo ću biti miš, pomisli ona mračno, kao što sam bila u Harendvoru pre nego što sam pobegla.*

Dok su prolazili ispod Titana, činilo se da grad leži na jednom jedinom velikom ostrvu, ali kada ih Jorko doveze bliže, ona vide da se zapravo sastoji od mnoštva zbijenih ostrvaca, povezanih kamenim mostovima koji su prelazili bezbrojne kanale. Iza luke je ugledala ulice pune sivih kamenih kuća, podignutih tako blizu da su se naslanjale jedna na drugu. Arji su delovale čudno, tri ili četiri sprata visoke i veoma uske, sa strmim krovovima nalik na šiljate šešire. Nije videla slamne krovove, a bilo je teknekoliko kuća od drveta kakve je znala s Vesterosa. *Nemaju drveća, shvati tada. Bravos je sav od kamena, sivi grad u zelenom moru.*

Jorko ih povede severno od dokova, pa niz jedan veliki kanal, široki zeleni vodeni put koji je vodio pravo u središte grada. Prošli su ispod lukova kamenog mosta ukrašenog reljefima desetina raznih riba, rakova i sipa. Za njim se pojavio drugi most, ukrašen tananim puzavicama, a iza njega i treći, koji ih je posmatrao hiljadama naslikanih očiju. Na obe strane su se otvarali ulazi u manje kanale, a iz njih ulazi u još manje. Neke kuće su bile sagrađene *iznad* vode, vide ona, pa su pretvarale kanale u tunele. Po njima su klizili vitki čamci, sagrađeni u obliku vodenih aspida sa šarenim glavama i dignutim repovima. Arja vide da ih ne pokreću vesla, već ih otiskuju motkom ljudi koji stoje na krmama u plaštovima sivim, smeđim i tamnozelenim. Vide i ogromne barke ravnog dna, natrpene sanducima i buradima, koje su odgurivali po dvadesetorica sa svake strane, i raskošne ploveće kuće s fenjerima od raznobojnog stakla, somotskim zavesama i raskalašnim figurama na pramcu. Veoma daleko, iznad kanala i kuća, nalazio se ogromni sivi kameni most na tri niza velikih lukova koji su nestajali u izmaglici. „Šta je ono?“, upita Arja Jorka upirući prstom. „Slatkovodna reka“, reče joj on. „Donosi svežu vodu s kopna, preko muljevite obale i slanih plićaka. Dobra slatka voda za fontane.“

Kada se osvrnula, luka i laguna su nestale. Pred njom je sa obe strane kanala stajao po niz veličanstvenih statua ozbiljnih kamenih muškaraca u dugačkim bronzanim odorama, išaranim izmetom morskih ptica. Neki su držali knjige, neki

bodeže, neki čekiće. Jedan je u dignutoj ruci stezao zlatnu zvezdu. Drugi je držao izvratu kameni vrč iz koga je beskrajni mlaz vode uz pljusak padao u kanal. „Jesu li to bogovi?“, upita Arja.

„Morski gospodari“, odgovori Jorko. „Ostrvo bogova je još dalje. Vidiš? Šest mostova od nas, na desnoj obali. To je Hram mesečevih pevača.“

Beše to jedno od zdanja koje je Arja ugledala još iz zatona, silna masa snežnobelog mermera sa ogromnom posrebnom kupolom čiji su prozori od mlečnog stakla prikazivali sve mesečeve mene. Levo i desno od kapije stajale su dve mermerne device, visoke kao morski lordovi, držeći polumesečasti svod prolaza.

Iza njega se nalazio još jedan hram, zdanje od crvenog kamena, pretećeg izgleda poput tvrđave. Na vrhu njegove velike četvrtaste kule vatra je gorela u dvadeset stopa širokim mangalama, dok su manje vatre bukale pokraj bronzanih vrata. „Crveni sveštenici baš vole vatre“, reče joj Jorko. „Njihov bog je Gospodar svetla, R'lor.“

Znam. Arja se priseti Torosa od Mira s komadima starog oklopa nabacanim preko odore koja je toliko izbledela da je delovao više kao ružičasti nego kao crveni sveštenik. A ipak je njegov poljubac vratio lorda Berika iz smrti. Gledala je kako plove pored kuće crvenog boga, pitajući se da li isto to mogu i njegovi bravoski sveštenici.

Zatim je naišlo ogromno zdanje od cigala, obraslo lišajima. Arja bi možda pomislila da je to nekakvo skladište da Jorko ne reče: „To je Sveto utočište, gde se klanjamo malim bogovima koje je svet zaboravio. Čućeš da ga zovu i Stecište.“ Između visokih, lišajem obraslih zidova Stecišta prolazio je jedan mali kanal, i on tu skrenu desno. Zadoše u tunel, pa izbiše na svetlo. Još hramova se dizalo s obe strane.

„Nisam znala da postoji toliko bogova“, reče Arja.

Jorko nešto promumla. Prošli su okulu, pa ispod još jednog mosta. S leve strane im se ulaza stenovito brdašce na čijem se vrhu dizao hram od tamnosivog kamena, na kome se nisu videli prozori. Od njegovih vrata do natkrivenog dokla vodilo je kameno stepenište.

Jorko uvuče vesla i čamac blago udari u kameni mol. On uhvati gvozdeni prsten da umiri barku. „Ovde te ostavljam.“

Dok je bio u senci, stepenište strmo. Krov hrama beše od crnih crepova i veoma šiljat, slično kao kod kuća po kanalima. Ona uhvati prsten i izvuče se na dok

„Znaš moje ime“, reče Jorko iz čamca.

„Jorko Teris.“

„*Valar doheris.*“ Odgurnuo se veslom i otplutao do dublje vode. Arja ga je gledala

kako vesla istim pravcem kojim je došao, sve dok nije nestao u senkama mosta. Kako se pljuskanje vesala utišavalo, skoro da je čula lupu sopstvenog srca. Iznenada se našla negde drugde... u Harendvoru s Džendrijem, možda, ili sa Psetom u šumama oko Trozupca. *Slana je glupavo dete*, reče ona sebi. *Ja sam vuk i neću se bojati*. Potapša Iglin balčak za sreću i zaroni u senke, preskačući po dve stepenice odjednom, kako niko ne bi mogao da kaže da se boji.

Na vrhu je našla dvokrilna izrezbarena drvena vrata, visoka dvanaest stopa. Levo krilo beše od drveta stražarike, bledeg kao kost, desno od blistavog abonosa. U središtu se nalazilo izrezbareno mesečevo lice; od abonosa na strani stražarike, od stražarike na strani abonosa. Nekako ju je podsetilo na drvo srce u zimovrelskoj bogošumi. *Vrata me gledaju*, pomisli. Istovremeno je gurnula oba krila rukom u rukavici, ali se nijedno ne pomeri. *Zaključana*. „Puštajte me unutra, glupavci“, reče. „Preplovila sam Usko more.“ Stegla je pesnicu i zalupala. „Džaken mi je rekao da dođem. Imam gvozdeni novčić.“ Izvadila ga je iz kese i digla ga. „Vidite? *Valar morgulis*.“

Vrata ne odgovoriše, već se samo otvoriše.

Otvorila su se na unutra, bešumno, i to ne ljudskom rukom. Arja koraknu napred, pa još jednom. Vrata se zatvoriše za njom, i na tren ona oslepe. Iгла joj se našla u ruci, mada se nije sećala da ju je isukala.

Uza zidove je gorelo nekoliko sveća, ali su davale toliko malo svetla da Arja nije videla sopstvena stopala. Neko je šaputao, prethi da se razaberu reči. Neko drugi je plakao. Čula je tihe korake, kožu kako klizi po kamenu, vrata kako se otvaraju i zatvaraju. *Voda, čujem i vodu*.

Oči joj se lagano prilagodiše. Hram je iznutra delovao mnogo veći nego spolja. Obredišta Vesterosa bila su sedmostrana, sa sedam oltara za sedam bogova, ali je ovde bilo više od sedam božanstava. Njihovi kipovi su stajali uza zidove, teški i preteći. Oko stopala su im treperile sveće, slabašno poput dalekih zvezda. Najbliža je bila mermerna žena visoka dvanaest stopa. Iz očiju su joj tekle prave suze i punile zdelu koju je držala u naručju. Iza nje je čovek s lavljom glavom sedeo na izrezbarenom prestolu od abonosa. Na drugoj strani dovratka, propinjao se ogromni konj od bronzе i gvožđa. Dalje je razabirala veliko kameno lice, blede dete s mačem, čupavu crnu kozu veliku kao divlji bivo, čoveka s kukuljicom koji se naslanja na štap. Ostali su za nju bili samo obrisi koje je jedva nazirala kroz pomrčinu. Između bogova su se krile niše gustih senki, i tekstu i tamo poneka sveća.

Tiho kao senka, Arja krenu između nizova dugačkih kamenih klupa, s mačem u ruci. Pod beše kameni, govorila su joj stopala; ne od uglačanog mermera kao pod Velikog obredišta Belorovog, već od nečega grubljeg. Prošla je kraj nekih žena koje

su šaputale. Vazduh beše topao i težak, tako težak da je zevnula. Osećala je miris sveća. Nije joj bio poznat, i pripisala ga je nekom čudnom tamjanu, ali kako je zalazila dublje u hram, činilo joj se da miriše i sneg, borove iglice i vruću čorbu. *Dobri mirisi*, reče Arja sebi, i oseti se malo hrabrije. Dovoljno hrabro da vrati Iglu u korice.

U središtu hrama našla je vodu koju je bila čula: deset stopa širok bazen, vode crne kao mastilo i mutno osvetljen crvenim svećama. Pored njega je sedeo neki mladić u srebrnastom plaštu, tiho plačući. Gledala ga je kako zaranja ruku u vodu i širi grimizne talasiće po jezercetu. Kada je izvukao prste, posisao ih je, jedan po jedan. *Mora da je žedan*. Na rubu fontane stajale su kamene čaše. Arja napuni jednu i donese mu je da pije. Mladić je dugo zurio u nju kada mu ju je ponudila. „*Valar morgulis*“, reče on.

„*Valar doheris*“, odgovori ona.

On ispi duboko pa baci čašu u bazen. Onda se pridžže, ljuljajući se i držeći se za stomak. Na tren Arja pomisli da će pasti. Tek tada primeti tamnu mrlju ispod njegovog pojasa, koja se na njene oči širila. „Ranjen si“, izlete joj, ali se čovek ne osvrnu na nju. Nesigurno se otetura do zida i spusti na tvrdi kameni krevet u niši. Kada se Arja osvrnu, vide i druge niše. U pojedinima su spavali neki starci.

Ne, kao da joj šapnu glas koji je gotovo zaboravila. *Mrtvi su ili umiru. Gledaj očima*.

Neko je dodirnu po ruci.

Arja se hitro okrenu, ali to beše samo neka devojčica: blede devojčice u odori s kapuljačom koja ju je sva progutala, crnoj s desne, a beloj s leve strane. Ispod kapuljače je bilo ispijeno i koštunjavo lice, upali obrazi i ogromne tamne oči. „Ne diraj me“, upozori je Arja. „Ubila sam momka koji me je poslednji uhvatio.“

Devojčice izgovori neke reči koje Arja nije razumela.

Ona odmahnu glavom. „Zar ne znaš zajednički jezik?“

Glas iza nje reče: „Ja znam.“

Arji se nije dopadalo kako je stalno iznenađuju. Čovek s kapuljačom je bio visok, umotan u istovetnu crno-belu odoru kakvu je i devojčice imalo na sebi. Ispod njegove kukuljice uspevala je da nazre samo slabašno crveno svetlucanje sveće koje mu se odražavalo u očima. „Kakvo je ovo mesto?“, upita ga ona.

„Mesto mira.“ Glas mu beše blag. „Ovde si na sigurnom. Ovo je Kuća crnog i belog, dete moje. Mada si ti premlada da tražiš milost Mnogolikog boga.“

„Je l' on kao južnjački bog, onaj sa sedam lica?“

„Sedam? Ne. Njegova lica ne mogu se izbrojati, malena, jer ih ima koliko zvezda

na nebu. U Bravosu se ljudi klanjaju u kome hoće... ali na kraju svakog puta stoji Onaj sa Mnogo Lica, i čeka. Biće tu i za tebe jednog dana, ne boj se. Ne moraš da mu juriš u naručje.“

„Samo sam došla da nađem Džakena H'gara.“

„Ne znam to ime.“

Ona se sneveseli. „On je iz Lorata. Kosa mu je na jednoj strani bila bela, a na drugoj crvena. Rekao je da će me naučiti tajnama i dao mi je ovo.“ Gvozdeni novčić je čvrsto stezala u šaci. Kada ju je otvorila, zalepio se za njen znojavi dlan.

Sveštenik je proučavao novčić, mada nije pokušao da ga dodirne. Devojčice krupnih očiju ga je takođe gledalo. Napokon, čovek s kukuljicom reče: „Kaži mi svoje ime, dete.“

„Slana. Dolazim iz Solana, pored Trozupca.“

Mada mu nije videla lice, nekako je osetila da se osmehuje. „Ne“, reče on. „Kaži mi svoje ime.“

„Veverica“, odgovori ona ovog puta.

„Tvoje pravo ime, dete.“

„Majka mi je dala ime Nen, ali su me prozvali Lasica...“

„Tvoje ime.“

Ona proguta knedlu. „Ari. Ja sam *Ari*.“

„Blže. A sada istinu?“

Strah je oštiji od mača, reče ona sebi. „Arja.“ Prvi put je reč prošaputala. Drugi put mu ih je tresnula u lice. „Ja sam *Arja*, od kuće Starka.“

„Jesi“, reče on, „ali Kuća crnog i belog nije mesto za Arju od kuće Starka.“

„Molim te“, reče ona. „Nemam kuda da idem.“

„Bojiš li se smrti?“

Ona zagriže usnu. „Ne.“

„Da vidimo.“ Sveštenik spusti kukuljicu. Ispod nje nije imao lice; samo požitelu lobanju sa nekoliko komadića kože koji su se još držali za obraze, i belog crva koji se migoljio u jednoj praznoj očnoj duplji. „Poljubi me, dete“, zakrešta on, glasom suvim i promuklim poput samrtničkog ropca.

Je l' on to hoće da me uplaši? Arja ga poljubi u mesto gde je trebalo da bude nos i uze crva iz oka da ga pojede, ali se on u njenoj ruci rastopi poput senke.

Žuta lobanja se takođe rastapala, i osmehivao joj se najdobročudniji starac koga je u životu videla. „Niko pre tebe nije pokušao da pojede mog crva“, reče on. „Jesi li gladna, dete?“

Jesam, pomisli ona, ali ne hrane.

SERSEI

Hladna je kiša padala, i zidovi i bedemi Crvene tvrđave postajali su tamni kao krv. Kraljica je držala kralja za ruku i odlučno ga vodila blatnjavim dvorištem do nosiljke okružene pratnjom. „Ujka Džejni je rekao da mogu da jašem konja i bacam novčiće narodu“, pobuni se dečak

„Hoćeš da se prehladiš?“ Nije htela da se kocka; Tomen nikada nije bio otporan kao Džofri. „Tvoj deda bi voleo da na njegovom bdenju izgledaš kao pravi kralj. Nećemo da se pojavimo u Velikom obredištu pokisli i raščupani.“ *Dovoljno je već i što sam ponovo morala da obučem crninu.* Crna boja joj nikada nije lepo stajala. Zbog blede puti i sama je skoro ličila na leš. Sersei je ustala sat pre zore da se okupa i namesti kosu, i nije nameravala da joj kiša upropasti trud.

U nosiljci se Tomen nasloni na jastuke i zagleda u kišu. „Bogovi plaču za dedom. Ledi Džoselin kaže da su kišne kapi njihove suze.“

„Džoselin Svift je glupača. Da bogovi umeju da plaču, plakali bi za tvojim bratom. Kiša je kiša. Zatvori zavesu da ne prska unutra. Taj ogrtač je od samurovine, hoćeš da ti se pokvasi?“

Tomen je poslušao. Njegova krotkost ju je uznemiravala. Kralj mora da bude snažan. *Džofri bi se raspravljao. Nikada se nije lako pokoravao.* „Nemoj tako da se grbiš“, reče Tomenu. „Sedi kao kralj. Isprsi se i popravi krunu. Hoćeš da ti spadne s glave pred svim tvojim lordovima?“

„Ne, majko.“ Dečak se ispravi i popravi krunu. Džofova kruna mu je bila prevelika. Tomen je uvek težio gojaznosti, ali mu je lice sada delovalo mršavije. *Hrane li ga dobro? Mora se setiti da pita kućupravitelja.* Ne sme dozvoliti da se Tomen slučajno razboli, pogotovo sad kad je Mirsela u rukama Dornjana. *S vremenom će dorasti do Džofove krune.* Dotle će mu možda trebati manja, koja neće pretiti da mu padne na uši. Porazgovaraće sa zlatarima.

Nosiljka je sporo napredovala niz Egonovo visoko brdo. Dvojica Kraljevih gardista jahala su pred njima, beli vitezovi na belim konjima i s belim plaštovima koji su im mokri visili s ramena. Iza njih je stupalo pedeset lanisterskih gardista u zlatu i grimizu.

Tomen virnu kroz zavesu na puste ulice. „Mislio sam da će biti više ljudi. Kada je otac umro, sav narod je izašao da nas gleda dok prolazimo.“

„Kiša ih je naterala da ostanu kod kuće.“ Kraljeva luka nikada nije volela lorda Tivina. *A on ljubav nikada nije tražio.* „Ljubav se ne jede, niti se njom kupuje konj, niti

greju dvori kada je noć hladna“, čula ga je jednom kako govori Džejmiju, kada je njen brat imao godina kao Tomen sada.

Kod Velikog obredišta Belorovog, tog veličanstvenog zdanja na vrhu Visenijinog brda, grupicu ožalošćenih daleko su brojem nadmašivali zlatni plaštovi koje je ser Adam Marbrend postrojio preko trga. *Kasnije će ih doći još*, reče kraljica sebi dok joj je ser Merin Trent pomagao da siđe iz nosiljke. Samo će visokorođeni i njihova pratnja biti primljeni na jutarnju službu; po podne će se održati još jedna za običan svet, a večernje molitve će biti otvorene za sve. Sersei će morati da se vrati za njih, da bi je narod video ožalošćenu. *Rulja mora da dobije svoju predstavu*. Čisto gubljenje vremena. Čekala su je nova postavljenja, rat u kome mora da pobeđi, kraljevstvo kojim mora da vlada. Njen otac bi razumeo.

Prvoobrednik ih je dočekao na vrhu stepeništa. Grbav starac retke sede brade tako se presamitio od težine kičene odore da su mu se oči našle u visini kraljičinih grudi... mada je kruna, vazdušasto tkanje od brušenog kristala i kovanog zlata, dodavala dobru stopu i po njegovoj visini.

Lord Tivin mu je dao tu krunu da zameni onu koja je nestala kada je rulja ubila prošlog prvoobrednika. Debelu budalu su izvukli iz nosiljke i žvu raščerečili onog dana kada je Mirsela otplovila za Dornu. *Taj je bio proždrljivac i poslušnik*. *Ovaj...* Ovog prvoobrednika je postavio Tirion, priseti se Sersei iznenada. Ta pomisao je uznemiri.

Starčeva pegava šaka je podsećala na pileću nogu dok se pružala iz rukava ukrašenog zlatnim vezom i sitnim kristalima. Sersei kleknu na vlažni mermer i poljubi mu prst, pa pozva Tomena da učini isto. *Šta on zna o meni? Koliko mu je kepec ispričao?* Prvoobrednik se osmehivao dok ju je vodio u obredište. Ali, da li je to preteći osmeh pun neizrečenog znanja, ili samo prazno izvijanje staračkih usana? U to kraljica nije mogla biti sigurna.

Prošla je kroz Dvoranu svetiljki ispod kugli od raznobojnog stakla, držeći Tomena za ruku. Okruživali su ih Trent i Kettleblyk, a voda im je kapala s vlažnih plaštova i pravila barice na podu. Prvoobrednik je hodao sporo, oslanjajući se na štap od čuvar drvna s kristalnom kuglom na vrhu. Pratili su ga sedmoro najpobožnijih, svetlucavi u srebrotkanim odorama. Tomen je na sebi ispod ogrtača od samurovine imao zlatno platno, kraljica staru haljinu od crnog somota obrubljenu hermelinom. Nije bilo vremena da se sašije nova, a nije mogla da obuče istu kao i za Džofrijem, niti onu u kojoj je sahranila Roberta.

Bar za Tirionom neću morati da oblačim crninu. *Obući ću se u grimiznu svilu i zlatotkano platno za tu priliku, a u kosi ću nositi rubine*. Čovek koji joj donese

kepečevu glavu dobiće titulu lorda, koliko god da mu nisko bilo poreklo ili položaj. Gavrani raznose njeno obećanje u svaki kutak Sedam kraljevstava, i uskoro će se glas pronet i preko Uskog mora do Devet slobodnih gradova i zemalja iza njih. *Neka Bauk beži do kraja sveta, neće mi pobeći.*

Kraljevska povorka prođe kroz unutrašnja vrata u mračno i prostrano srce Velikog obredišta, pa zatim krenu niz širok prolaz, jedan od sedam koji su se spajali pod kupolom. Levo i desno, ožalošćeni plemići su padali na kolena dok su kralj i kraljica prolazili. Mnogi vazali njenog oca behu tu, i vitezovi što su se borili uz lorda Tivina u desetinama bitaka. Kada ih je ugledala, osetila je nalet samopouzdanja. *Nisam bez prijatelja.*

Pod visokom kupolom od stakla, zlata i kristala Velikog-obredišta, telo lorda Tivina ležalo je na stepenastom mermernom odru. U čelu je stajao Džejmi, zdravom rukom stežući balčak dugačkog zlatnog mača čiji je vrh upirao u pod. Plašt s kapuljačom koji je imao na sebi bio je beo kao sneg celac, a krljušti njegove dugačke oklopne košulje behu sedefaste, prožete zlatom. *Lord Tivin bi želeo da ga vidi u lanisterskom zlatu i grimizu,* pomisli ona. *Uvek je besneo kada bi video Džejmija u belom.* Njen brat je ponovo puštao bradu. Čekinje su mu pokrivale vilicu i obraze i davale njegovom licu grub, neotesan izraz. *Mogao je bar da sačeka dok očeve kosti budu sahranjene ispod Stene.*

Sersei povede kralja uz tri niska stepenika, da klekne kraj tela. Tomenove oči behu pune suza. „Tiho plači“, reče mu ona nagnuvši se blizu. „Ti si kralj, a ne neko balavo dete. Tvoji lordovi te gledaju.“ Dečak obrisa suze nadlanicom. Imao je njene oči, smaragdnozelene, krupne i svetle kao što su Džejmijeve bile u tom dobu. Njen brat je bio tako lep dečak.. ali i žestok, žestok kao Džofri, pravo lavče. Kraljica obrgri Tomena i poljubi mu zlatne uvojke. *Biću mu potrebna da ga naučim kako se vlada i da ga zaštitim od neprijatelja.* Neki od njih su ih čak i sada okruživali, pretvarajući se da su prijatelji.

Tihe sestre su oklopile lorda Tivina kao da će se boriti u nekoj poslednjoj bici. Na sebi je imao svoj najbolji oklop, težak čelik lakiran tamnim grimizom, sa zlatnim intarzijama na podlaticama, cevanicama i grudima. Toke mu behu zlatna sunca; zlatne lavice čučale su mu na ramenima; lav bujne grive krasio je veliku kacigu kraj njegove glave. Na grudima mu je ležao dugački mač u pozlaćenim koricama posutim rubinima, a ruke su mu, u pozlaćenim metalnim rukavicama, bile sklopljene oko balčaka. *Lice mu je plemenito čak i u smrti,* pomisli ona, *mada usta... Uglovi usana njenog oca blago su se izvijali nagore, pa se činilo kao da ga nešto zabavlja. To ne valja.* Krivila je Piselija; on je trebalo da kaže tihim sestrama da se lord Tivin

Lanister nikada nije osmehivao. *Taj čovek je beskoristan kao bradavice na čeličnom prsniku.* Zbog tog poluosmeha lord Tivin je nekako delovao manje strašno. Kao i zbog toga što su mu oči bile sklopljene. Oči njenog oca su uvek uznemiravale ljude; bledezelene, gotovo prozračne, sa zlatnim mrljicama. Njegove oči su gledale u čoveka i prozirale koliko je taj u dubini slab, bezvredan i ružan. *Kada bi te pogledao, znao bi.*

Nezvana, javi joj se uspomena na gozbu koju je priredio kralj Eris kada je Sersei prvi put došla na dvor, devojka zelena kao letnja trava. Stari Meriveder je upravo zvocao o dizanju poreza na vino kada je lord Riker rekao: „Ako nam treba zlato, nek veličanstvo naredi lordu Tivinu da sedne na nokšir.“ Eris i njegove ulizice glasno su se smejali, dok je otac zurio u Rikera preko ruba vinske čaše. Još dugo nakon što je smeh zamro, taj pogled je trajao. Riker se okrenuo levo pa desno, sreo očev pogled, onda se napravio da ga ne vidi, ispio vrč piva, pa otišao crven u licu, poražen nepokolebljivim očima.

Oči lorda Tivina sada su zauvek sklopljene, pomisli Sersei. Od mog pogleda će sada bežati, mog mrštenja se sada moraju bojati. I ja sam lav.

U obređištu je bilo mračno, pošto je nebo napolju bilo sivo. Ako kiša stane, sunce će iskosa zasjati kroz obešene kristale i zaliti pokojnika duginim bojama. Gospodar Livačke stene ih je zaslužio. Bio je velik čovek *Ali ću ja biti veća. Za hiljadu godina, kada meštiri budu pisali o ovom dobu, pamtice te samo kao oca kraljice Sersei.*

„Majko!“ Tomen je povuče za rukav. „Šta to smrdi?“

Moj gospodar otac. „Smrt.“ I ona je osećala isto; slabašni šapat truleži zbog koga je želela da nabere nos. Sersei se pravila da ga ne primećuje. Iza nje su stajala sedmorica obrednika u srebrnim odorama, moleći se Ocu na nebesima da pravedno sudi lordu Tivinu. Kada završiše, sedamdeset sedam obrednica se okupi pred Majčinih oltarom i pesmom zatraži njenu milost. Tada je Tomen već počeo da se vrpolji, a čak i kraljicu zaboše kolena.

Pogledala je u Džejmija. Njen bliznac je stajao kao od kamena isklesan, i nije hteo da joj uzvрати pogled.

U delu bliže ulazu, njen stric Kevan je klečao oborenih ramena, pored sina. *Lansel izgleda gore od oca.* Mada mu je bilo tek sedamnaest godina, pomislilo bi se da mu je sedamdeset; sivog lica, suv, upalih obraza, upalih očiju, kose bele i krte kao kreda. *Kako Lansel može biti među živima kada je Tivin Lanister mrtav? Jesu li bogovi sišli s uma?*

Lord Džajlz je kašljao više no obično i pokrivao nos komadom crvene svile. *I on oseća smrad.* Velemeštar Piseli je sklopio oči. *Ako je zaspao, kunem se da ću narediti*

da ga izbičuju. Desno od odra klečali su Tireli: gospodar Visokog Sada, njegova ogavna mati i tupa žena, njegov sin Garlan i kći Margeri. *Kraljica Margeri*, podseti ona sebe; Džofova udovica i Tomenova buduća žena. Margeri je veoma ličila na brata, Viteza od Cveća. Kraljica se pitala imaju li još nešto zajedničko. *Našu malu ružu prate brojne gospe, i noću i danju.* I sada su bile tu, njih skoro deset. Sersei im je proučavala lica, pitajući se. *Koja je najpreplašenija, najmanje čedna, najželjnija kraljičine milosti? Koja ima najduži jezik? Moraće da ustanovi.*

Osetila je olakšanje kada se pojanje konačno okončalo. Smrad koji se dizao s očevog leša kao da je ojačao. Većina prisutnih bila je dovoljno pristojna da se pretvara kako je sve u redu, ali Sersei vide dve rođake leđi Margeri kako nabiraju svoje tirelske nosiće. Dok su ona i Tomen koračali prolazom, kraljici se učini da neko kaže „nužnik“ i kikoće se, ali kada okrenu glavu da vidi ko je progovorio, dočekaše je prazni pogledi na moru ozbiljnih lica. *Nikada se ne bi usudili da se šale na njegov račun da je još živ. Ustrali bi se od jednog njegovog pogleda.*

U Dvorani svetiljki ljudi su zijali oko nje kao muve, željni da je obaspu neželjenim saučesćem. Blizanci Redvini su je obojica poljubili u ruku, njihov otac u obraze. Piromanser Halin je obećao da će vatrena ruka goreti na nebu iznad grada na dan kada kosti njenog oca pođu na zapad. Između napada kašlja, lord Džajlz joj je rekao da je unajmio majstora kamenoresca da napravi statu u lorda Tivina, koja će čuvati večnu stražu kraj Lavlje kapije. Ser Lambert Ternberi se pojavio s povezom preko desnog oka i zakleo se da ga neće skidati sve dok joj ne donese glavu njenog brata kepeca.

Čim je kraljica pobegla iz kandži te budale, u ugao su je saterali leđi Falisa i njen muž, ser Balman Birč. „Moja gospa majka šalje izrase saučesća, veličanstvo“, blebetala je Falisa. „Lolisa je u postelji zbog deteta, te je osećala potrebu da ostane s njom. Preklinje te da joj oprostiš, i rekla je da te pitam... moja majka se nikom nije divila kao tvom pokojnom ocu. Ako moja sestra rodi dečaka, želja joj je da dobije ime Tivin, ako... ako ti je po volji.“

Sersei je zgrožena zirila u nju. „Tvoju maloumnu sestru je silovalo pola Kraljeve luke, a Tanda hoće da kopile počastvuje imenom moga gospodara oca? Ne bih rekla.“

Falisa ustuknu kao ošamarena, ali njen muž samo pređe palcem preko gustog plavog brka. „To sam i rekao leđi Tandi. Naći ćemo... prikladnije ime za Lolisino kopile, imaš moju reč.“

„Postarajte se da tako i bude.“ Sersei se okrenu i ode. Vide da je Tomen pao šaka Margeri Tirel i njenoj baki. Kraljica od Trnja beše tako niska da je Sersei na tren od

nje pomislila da je dete. Pre nego što je uspela da spase sina od ruža, gužva je dovede licem u lice s njenim stricem. Kada ga kraljica podseti na susret koji ih očekuje, ser Kevan umorno klimnu glavom i zamoli za dozvolu da se povuče. Ali Lansel je ostao, slika i prilika čoveka s jednom nogom u grobu. *Samo, da li ulazi, ili izlazi?*

Sersei se na silu osmehnu. „Lansele, drago mi je što izgledaš snažnije. Meštar Balabar nam je donosio strašne izveštaje, bojali smo se za tvoj život. Ali ja sam mislila da si ti već na putu za Deri, da preuzmeš dužnosti lorda.“ Njen otac je proizveo Lansela u lorda posle Bitke na Crnobujici, da umiri brata Kevana.

„Još ne. U mom zamku ima odmetnika.“ Glas njenog rođaka bio je tanak kao brk na njegovoj usni. Mada mu je kosa posedela, brk je ostao pepeljastoplav. Sersei je često dizala pogled dok je momak bio u njoj, poslušno obavljajući posao. *Izgleda kao blato na usni.* Nekada mu je pretila da će pljunuti i obrisati ga. „Rečnim zemljama je potrebna čvrsta ruka, kaže moj otac.“

Onda šteta što im sleduje tvoja, požele ona da kaže. Umesto toga se osmehnu. „A uskoro se i ženiš.“

Mračan izraz minu propalim licem mladog viteza. „Devojkom od kuće Freja, i to ne po mom izboru. Nije čak ni devica. Udovica, od lože Derija. Moj otac kaže da će mi to pomoći kod kmetova, ali su kmetovi svi mrtvi.“ Uхвати je za ruku. „okrutno je to, Sersei. Veličanstvo zna da ja volim...“

„...kuću Lanistera“, završi ona umesto njega. „U to niko ne sumnja, Lansele. Neka ti žena podari snažne sinove.“ *Mada bolje da svadbu ne priredi njen deda.* „Znam da ćeš u Deriju izvršiti mnogo plemenita dela.“

Lansel klimnu glavom, očigledno nesrećan. „Kada se činilo da ću možda umreti, moj otac je doveo prvoobrednika da se moli za mene. On je dobar čovek“ Oči njenog brata od strica behu vlažne i sjajne, dečje oči na staračkom licu. „On kaže da me je Majka poštedela za neki sveti cilj, da se iskupim za svoje grehe.“

Sersei se pitala kako namerava da se iskupi za nju. *Pogrešila sam kad sam ga proizvela u viteza, a još i više kad sam ga odvukla u krevet.* Lansel je bio slaba trska, a njegova novoprobudena pobožnost uopšte joj se nije dopadala; bio je mnogo zabavniji dok je pokušavao da glumi Džejmija. *Šta li je ta plačljiva budala ispričala prvoobredniku? I šta će reći svojoj maloj Frejovoj kada legnu zajedno u mraku?* Ako prizna da je bio u krevetu sa Sersei, pa, to će ona preživeti. Muškarci uvek lažu o ženama; pripisaće to hvalisanju nezrelog dečaka opčinjenog njenom lepotom. *Ako međutim propeva o Robertu i jakom vinu...* „Do iskupljenja se najbrže stiže kroz molitvu“, reče mu Sersei. „*Thi*u molitvu.“ Ostavila ga je da misli o tome, i spremila

se da se suoči s čoporom Tirela.

Margeri ju je sestriški zagrlila, što je kraljica smatrala sasvim neprikladnim, ali ovo nije bilo mesto da je prekori. Ledi Alerija i rođake su se zadovoljile da joj poljube ruku. Ledi Grejsford, u poodmaktoj trudnoći, zatražila je kraljičinu dozvolu da detetu da ime Tivin ako bude muško, a Lana ako bude žensko. *Još jedna?*, gotovo zastenja ona. *Kraljevstvo će se udaviti u Tivinima.* Dala je pristanak što je otmenije mogla, glumeći radost.

Ledi Meriveder ju je, međutim, istinski obradovala. „Veličanstvo“, rekla je svojim zanosnim mirskim naglaskom, „poslala sam glas svojim prijateljima preko Uskog mora i zamolila ih da uzapte Bauka čim pokaze ružno lice u Slobodnim gradovima.“

„Imaš li mnogo prijatelja preko mora?“

„U Miru, mnogo. I u Lisu, i Tirošu. Moćne ljude.“

U to nije bilo teško poverovati. Miranka je bila i preterano lepa; dugonoga i punih grudi, glatke maslinaste kože, zrelih usana, krupnih tamnih očiju i guste crne kose, večito razbarušene kao posle spavanja. *Čak i miriše na greh, kao neki egzotični lotos.* „Lord Meriveder i ja samo želimo da služimo veličanstvu i malom kralju“, prela je žena, uz pogled koji je bio bremenit kao ledi Grejsford.

Ova je ambiciozna, a lord joj je gord ali siromašan. „Moramo ponovo da razgovaramo, moja gospo. Tena, tako beše? Izuzetno si ljubazna. Znam da ćemo biti dobre prijateljice.“

Onda se na nju obruši gospodar Visokog Sada.

Mejs Tirel je od Sersei bio stariji najviše deset godina, ali ga je ona doživljavala kao očevog, a ne svog vršnjaka. Nije bio tako visok kao lord Tivin, ali je bio krupniji, širokih grudi i velikog trbuha. Kosa mu beše boje kestena, ali su mu bradu šarale bele i sive vlasi. Lice mu je često bilo rumeno. „Lord Tivin je bio velik čovek, *izuzetan* čovek“, objavi on visokoparno pošto ju je poljubio u oba obraza. „Bojim se da takvog čoveka više nikada nećemo videti.“

Gledaš takvog čoveka, budalo, pomisli Sersei. Pred tobom stoji njegova kći. Ipak joj je bio potreban Tirel i snaga Visokog Sada da održi Tomena na prestolu, tako da je samo rekla: „Veoma će nam nedostajati.“

Tirel joj položi ruku na rame. „Nijedan živi čovek nije dostojan da obuče oklop lorda Tivina, to je jasno. Ipak kraljevstvo živi dalje, i njime se mora vladati. Veličanstvo, ako mogu da ti bilo kako pomognem u ovom mračnom času, treba samo da mi kažeš.“

Ako želiš da postaneš kraljeva desna ruka, moj gospodar, imaj hrabrosti da to otvoreno kažeš. Kraljica se osmehnu. *Neka to protumači kako mu drago.* „Sigurno je

moj gospodar potreban u Hvatu?”

„Moj sin Vilas je sposobno momče“, odgovori on, nespreman da shvati pravo značenje njenih reči. „Noga mu je možda kljasta, ali mu pameti ne manjka. A Garlan će uskoro zauzeti Bistrovodnu utvrdu. Hvat će s njima dvojicom biti u sigurnim rukama, ako ja budem potreban negde drugde. Upravljanje kraljevstvom mora biti na prvom mestu, lord Tivin je to često govorio. A meni je drago što veličanstvu donosim dobre vesti u vezi s tim. Moj stric Gart je pristao da služi kao gospodar kovnica, kao što je tvoj gospodar otac želeo. Krenuo je u Starigrad da se ukrca na brod. Pratiće ga sinovi. Lord Tivin je spomenuo nešto o nalaženju mesta i za njih dvojicu. Možda u Gradskoj straži.“

Kraljičin osmeh se tako snažno zaledio da se pobojala da joj zubi ne popucaju. *Debeli Gart u Malom veću i njegova dva kopileta u zlatnim plaštovima... misle li to Tireli da ću im prepustiti kraljevstvo na srebrnom tanjiru?* Dah joj je zastao od tolike drskosti.

„Gart mi verno služi kao lord domostrojitelj, kao što je i mom ocu pre mene“, nastavio je Tirel. „Maloprstić je imao nos za zlato, priznajem, ali Gart...“

„Moj gospodar“, prekide ga Sersei, „bojim se da je došlo do nekog nesporazuma. Zamolila sam lorda Džajlza Rozbija da se prihvati službe kao naš novi gospodar kovnica, i on me je počastvovao svojim pristankom.“

Mejs se izbeči u nju. „Rozbi? Onaj... *kašljac?* Ali... sve je već bilo sredeno, veličanstvo. Gart je krenuo u Starigrad.“

„Onda najbolje pošalji gavrana lordu Hajtaueru i reci mu da se postara da se tvoj stric ne ukrca na brod. Ne bi nam bilo drago da se Gart uzaludno izlaže opasnostima jesenjeg mora.“ Prijatno se osmehnula.

Tirelov debeli vrat obli crvenilo. „Ovo... tvoj otac me je uveravao.“ Zamucao je.

Onda se pojavi njegova majka i uhvati ga pod ruku. „Čini se da lord Tivin nije poveravao svoje planove našoj namesnici, ne mogu ni *da pretpostavim* zašto. Ipak to je sada tako, nema svrhe pridikovati veličanstvu. Ona je sasvim u pravu, moraš da pišeš lordu Lejtonu pre nego što se Gart ukrca na brod. Znaš da će mu od mora biti muka, pa će samo još gore da prdi.“

Ledi Olena uputi Sersei bezubi osmeh. „Odaje tvog veća će lepše mirisati s lordom Džajlzom, mada bih rekla da bi mene kašljanje dovelo do ludila. Mi svi obožavamo dragog starog strica Garta, ali čovek pati od vetrova, to se ne može poreći. A ja se užasavam gadnih mirisa.“ Njeno izbornano lice se dodatno izbora. „Zapravo, u svetom obređištu sam nanjušila nešto neprijatno. Da nisi i ti?“

„Nisam“, odgovori Sersei hladno. „Neki miris, kažeš?“

„Pre bi se reklo smrad.“

„Možda ti nedostaju tvoje jesenje ruže. Predugo smo vas sve ovdje zadržali.“ Što se pre otarasi leđi Olene, to bolje. Lord Tirel će sigurno poslati podosta vitezova da isprate njegovu majku kući, a što manje tirelskih mačeva u gradu, to će kraljica mirnije spavati.

„Čeznem za miomirisima Visokog Sada, priznajem“, reče stara gospa, „ali naravno da ne mogu poći pre nego što vidim kako se moja mila Margeri udaje za tvog dragog malog Tomena.“

„I ja nestrpljivo čekam taj dan“, ubaci se Tirel. „Lord Tivin i ja smo gotovo ugovorili datum. Možda bismo ti i ja mogli da nastavimo taj razgovor, veličanstvo.“

„Uskoro.“

„Tako već može“, reče leđi Olena i šmrknu. „Sada pođi, Mejse, nek veličanstvo nastavi sa svojim... bolom.“

Videću te mrtvu, starice, obeća Sersei sebi dok je Kraljica od Trnja odlazila između svojih gardista, dva džina od sedam stopa, koje je prozvala Levi i Desni. *Videćemo koliko ćeš mirisan leš ti da budeš*. Starica je bila dvaput pametnija od svoga gospodara sina, to je bilo očigledno.

Kraljica izbavi svog sina od Margeri i njenih rođaka, pa krenu ka vratima. Napolju je kiša konačno prestala. Jesenje vazduh je mirisao opojno i sveže. Tomen skide krunu. „Vraćaj to na glavu“, naredi mu Sersei.

„Boli me vrat od nje“, reče dečak ali je poslušao. „Hoću li uskoro da se ženim? Margeri kaže da ćemo onda moći da pođemo u Visoki Sad.“

„Ne ideš u Visoki Sad, ali možeš da jašeš do Zamka.“ Sersei pozva ser Merina Trenta. „Dovedi veličanstvu konja, i pitaj lorda Džajlza hoće li me počastvovati svojim prisustvom u nosiljci.“ Događaji su se nizali brže nego što je očekivala; nije smela da gubi vreme.

Tomen je bio srećan što će jahati, a lord Džajlz je, naravno, bio počastvovan njenim pozivom... mada se, kada ga je upitala želi li da postane gospodar kovnice, zakašljao tako silovito da se uplašila kako će na licu mesta umreti. Ipak Majka beše milostiva, i Džajlz se napokon dovoljno oporavio da prihvatiti, pa je čak počeo i da iskašljava imena ljudi koje je hteo da smeni, carinskih službenika i otkupljivača vune koje je postavio Maloprstić, čak i jednog njegovog čuvara kjučeva.

„Imenuj koju god hoćeš kravu, samo nela mleko teče. A ako te neko pita, u veće si stupio juče.“

„Juč...“ Napad kašlja ga presamiti. „Juče. Naravno.“ Lord Džajlz se iskašlja u komad crvene svile, kao da želi da sakrije krv iz pljuvačke. Sersei se pretvarala da ne

primećuje.

Kada ovaj umre, naći ću nekog drugog. Možda će pozvati Maloprstića da se vrati. Kraljici je bilo nezamislivo da će Petiru Belišu preterano dugo biti dozvoljeno da ostane lord zaštitnik Dola, sad kada je Liza Erin mrtva. Dolski gospodari su se već uznemirili, ako je verovati Piseliju. Kada mu jednom oduzmu onog nesrećnog dečaka, lord Petir će dopuzati nazad.

„Veličanstvo?“ Lord Džajlz se nakašlja pa obrisa usta. „Mogu li...“ Ponovo kašalj. „... upitati ko...“ Potreze ga još jedan napad. „...ko će biti kraljeva desna ruka?“

„Moj stric“, odgovori ona odsutno.

Laknulo joj je kada je ugledala kapije Crvene utvrde kako se, ogromne, dižu pred njom. Predala je Tomena na brigu njegovim šitonošama i pohitala u svoje odaje da se odmori.

Nije ni cipele bila pošteno skinula kada je Džoselin stidljivo ušla da kaže kako je pred vratima Kiburn, koji nestrpljivo čeka da ga primi. „Pusti ga“, naredi kraljica. *Vladar ne zna šta je to odmor.*

Kiburn je bio star, ali mu je u kosi bilo više pepela nego snega, a usled bora od smejanja u uglovima usana izgledao je kao omiljeni deka neke devojčice. *Doduše, prilično odbran deka.* Okovratnik odore beše mu iskrcan, a jedan rukav je nekada bio otrgnut pa loše zašiven. „Moram zamoliti veličanstvo za oproštaj što sam se pojavio“, reče on. „Bio sam dole u tamnicama i istraživao Baukov beg, kao što si naredila.“

„I šta si otkrio?“

„One noći kada su lord Varis i tvoj brat nestali, nestao je i treći čovek“

„Da, tamničar. Šta s njim?“

„Zvao se Rugen. Potkjučar zadužen za crne ćelije. Glavni potkjučar ga je opisao kao krupnog čoveka neobrijane brade i poganog jezika. Na tom mestu je bio još od vremena starog kralja Erisa, i dolazio je i odlazio kad mu se prohte. Crne ćelije u poslednje vreme nisu često imale stanare. Ostali tamničari su ga se, izgleda, bojali, ali niko o njemu nije znao mnogo. Nije imao prijatelja ni rođaka. Nije ni pio ni posećivao bordele. Spavaća ćelija mu je bila vlažna i bedna, a slama na kojoj je spavao buđava. Nokšir mu se prelivao.“

„Sve to znam.“ Džejni je pažljivo pretražio Rugenovu ćeliju, a ser Adamovi zlatni plaštovi su je pretražili još jednom.

„Da, veličanstvo“, reče Kiburn, „ali znaš li da je pod tim smrdljivim nokširima bio labav kamen, a ispod njega malo udubljenje? Mesto gde čovek može da sakrije dragocenosti za koje ne želi da budu otkrivene?“

„Dragocenosti?“ To je bila novost. „Misliš na novac?“ Sve vreme je sumnjala da

je Tirion nekako potkupio svog tamničara.

„Sasvim izvesno. Naravno, rupa je bila prazna kada sam je otkrio. Nema sumnje da je Rugen poneo sa sobom svoje zločelom stečeno blago kada je pobjegao. Ali kada sam s bakljom čučnuo iznad rupe, video sam da nešto svetluca, pa sam raščepirao zemlju.“ Kiburn otvori dlan. „Zlatnik“

Zlatnik jeste, ali čim ga Sersei uze, shvati da nešto nije u redu. *Premali je*, pomisli, *pretanak*. Zlatnik beše star i izlisan. Na jednoj strani je bilo kraljevsko lice u profilu, na drugoj šaka. „Ovo nije znaj“, reče ona.

„Nije“, složi se Kiburn. „Potiče od pre Osvajanja, veličanstvo. Kralj je Gart Dvanaesti, a šaka je simbol kuće Gardenera.“

Od Visokog Sada. Sersei stegnu novčić u šaci. *Kakvo je ovo izdajstvo? Mejs Tirel je bio jedan od Tirionovih sudija, i glasno je tražio njegovu smrt. Da to nije bio deo zavere? Zar je moguće da je sve vreme šurovao s Baukom, pripremajući očevu smrt?* Pošto je Tivin Lanister u grobu, lord Tirel je očigledan izbor za mesto kraljeve desnice, pa ipak.. „O ovome nikome ni reči“, naredi ona.

„Veličanstvo se može pouzdati u moju diskreciju. Svaki čovek koji jaše u društvu najamnika nauči da drži jezik za zubima, inače brzo ostane bez njega.“

„Isto važi i za moje društvo.“ Kraljica odloži novčić. Kasnije će razmisliti o njemu. „Šta je s onim drugim?“

„Ser Gregorom?“ Kiburn slegnu ramenima. „Pregledao sam ga, kao što si zapovedila. Otrov s Kobrinog koplja je od mantikore, sa istoka, mogao bih u život da se kladim.“

„Piseli kaže da nije. Rekao je mom ocu da otrov mantikore ubija čim dopre do srca.“

„Baš tako. Ali ovaj otrov je nekako *izmenjen*, da produži Planininu smrt.“

„Izmenjen? *Kako* izmenjen? Mešanjem s nečim drugim?“

„Možda je tako kao što veličanstvo kaže, mada u većini slučajeva mešanje otrova samo oslabljuje njegovu snagu. Možda je ovde uzrok.. manje prirodan, recimo tako. Madija, možda.“

Je li ovaj jednaka budala kao Piseli? „Znači, kažeš mi da Planina umire od neke crne madije?“

Kiburn se ne obazre na porugu u njenom glasu. „Umire od otrova, ali sporo, u užasnim mukama. Moji naponi da mu ublažim bolove pokazali su se beskorisnim, jednako kao i Piselijevi. Bojim se da se ser Gregor previše navikao na mak Njegov šitonoša mi kaže da su ga mučile teške glavobolje i da je često pio makovo mleko kao što drugi ljudi piju pivo. Bilo kako bilo, vene su mu pocrnele od glave do pete,

mokraća mu je mutna od gnoja, a otrov mu je u boku izjeo rupu veliku kao moja pesnica. Čudo je što je uopšte živ, ako ćemo pravo.“

„Možda zbog njegove veličine“, reče kraljica namršteno. „Gregor je ogroman čovek i veoma glup. Izgleda previše glup da bi znao kada da umre.“ Pružila je čašu i Senela je ponovo napuni. „Njegovo urlanje plaši Tomena. Čak je i mene nekoliko puta probudilo. Rekla bih da je krajnje vreme da pozovemo Ilinu Pejnu.“

„Veličanstvo“, reče Kiburn, „a da možda prebacim ser Gregora u tamnice? Odande vas njegovi krici neće uznemiravati, a ja ću moći slobodnije da se o njemu staram.“

„Da se o njemu staraš?“ Ona se nasmeja. „Nela se za njega postara ser Ilin.“

„Ako tako veličanstvo želi“, reče Kiburn, „ali ovaj otrov... bilo bi korisno saznati više o njemu, zar ne? Pošalji viteza da ubije viteza i strelca da ubije strelca, kao što prost svet govori. Da bismo se borili protiv crnih veština...“ Nije završio misao, već joj se samo osmehnuo.

On nije Piseli, to je jasno. Kraljica ga odmeri, razmišljajući. „Zašto ti je Citadela oduzela lanac?“

„Arhimeštri su u duši svi kukavice. Sive ovce, tako ih zove Marvin. Bio sam jednako vešt vidar kao Ebrouz, ali sam želeo da ga prevaziđem. Stotinama godina su ljudi iz Citadele otvarali tela mrtvih, da proučavaju prirodu života. Ja sam želeo da shvatim prirodu smrti, pa sam otvarao tela živih. Zbog tog zločina su me sive ovce osramotile i proterale u izgnanstvo... ali ja shvatam prirodu života i smrti bolje od ikoga u Starigradu.“

„Stvarno?“ To ju je zanimalo. „Dobro onda. Planina je tvoj. Radi s njim šta hoćeš, ali svoja ispitivanja obavljaj isključivo u crnim ćelijama. Kada umre, donesi mi njegovu glavu. Moj otac ju je obećao Dorni. Princ Doran bi sigurno voleo da lično ubije Gregora, ali svi mi u životu moramo da trpimo razočaranja.“

„Vrlo dobro, veličanstvo.“ Kiburn se nakašlja. „Ja, međutim, nisam tako dobro snabdeven kao Piseli. Moram da se opskrblim izvesnim...“

„Narediću lordu Džajlzu da ti da dovoljno zlata za tvoje potrebe. Kupi sebi i novu odoru. Izgledaš kao da si zalutao iz Buvlje rupe.“ Posmatrala mu je oči, pitajući se koliko će smeti da mu veruje. „Je li nužno napomenuti da nećeš dobro proći bude li se nešto o tvom... radu... pročulo izvan ovih zidina?“

„Ne, veličanstvo.“ Kiburn joj uputi umirujući osmeh. „U mene možeš biti potpuno sigurna.“

Kada je otišao, Sersei nasu sebi čašu jakog vina i ispi je kraj prozora, gledajući kako se senke izdužuju preko dvorišta i misleći o novčiću. *Zlato iz Hvata. Odakle*

jednom potključaru u Kraljevoj luci zlato iz Hvata, osim ako nije plaćen da pomogne u očevom ubistvu?

Koliko god pokušavala, nije uspevala da prizove lice lorda Tivina a da ne vidi onaj blesavi poluosmeh i da se ne priseti gadnog mirisa njegovog leša. Pitala se da li Tirion nekako stoji i iza toga. *To je sitno i okrutno, baš kao što je on.* Da Tirion nije nekako primorao Piselija da mu služi? *Poslao je starca u crne čelije, a taj Rugen je njima upravljao,* priseti se ona. Nimalo joj se nije dopadalo koliko je sve to zapetljano. *Ovaj prvoobrednik je takođe Tirionov stvor,* priseti se Sersei iznenada, *a on se starao o očevom sirotom telu od mraka do zore.*

Njen stric je stigao tačno kada je zašlo sunce, odeven u postavljene dublet od vune boje uglja, ozbiljan kao njegovo lice. Poput svih Lanistera, ser Kevan beše plavkos i svetloput, mada je u petoj i pedesetoj gotovo sasvim očelavio. Niko ga ne bi nazvao naočitim. Širokog struka, zaobljenih ramena, četvrtaste isturene vilice koju je kratko potkresana žuta brada slabo prikivala, podsećao ju je na nekog starog mastifa... ali je njoj verni stari mastif baš i trebao.

Večerali su jednostavno, repu, hleb i krvavu govedinu, a zalili je vrčem dornskog crnog. Ser Kevan je malo govorio i jedva dodirivao vinsku čašu. *Previše je mračan,* shvati ona. *Moram ga nečim zaposliti da prebrodi bol.*

To je i rekla, kada su sluge odnele posuđe i otišle. „Znam koliko se moj otac oslanjao na tebe, striče. Sada ja moram isto.“

„Potrebna ti je desnica“, reče on, „a Džejmi te je odbio.“

Grub je i otvoren. Dobro. „Džejmi... Kada je otac umro, bila sam tako izgubljena da nisam znala šta govorim. On je hrabar, ali i pomalo budala, da budemo iskreni. Tomenu treba iskusniji čovek Neko stariji...“

„Mejs Tirel je stariji.“

Nozdrve joj se besno raširiše. „Nikada.“ Sersei skloni uvojak s čela. „Tireli su se previše osilili.“

„Bila bi budala kad bi Mejsa Tirela proglasila za svoju desnicu“, prizna ser Kevan, „ali još veća ako bi ga pretvorila u neprijatelja. Čuo sam šta se desilo u Dvorani svetiljki. Mejs je trebalo da zna da se takva pitanja ne načinju u javnosti, pa ipak nije bilo mudro što si ga posramila pred pola dvora.“

„Bolje tako nego da u Veću trpimo još jednog Tirela.“ Njegov prekor ju je razljutio. „Rozbi će biti pristojan gospodar kovnica. Video si mu nosiljku, s duborezima i svilenim zastorima. Njegovi konji imaju bolju opremu od većine vitezova. Toliko bogat čovek ne bi trebalo da ima teškoća u pronalaženju zlata. Što se tiče mesta desnice... ko će bolje dovršiti delo mog oca nego brat koji je znao za sve

njegove planove?“

„Svakom čoveku je potreban neko kome može verovati. Tivin je imao mene, a nekada tvoju majku.“

„Nju je veoma voleo.“ Sersei je odbila da misli o mrtvoj kurvi u njegovom krevetu. „Znam da su sada zajedno.“

„I ja se molim da je tako.“ Ser Kevan ju je dugo proučavao pre nego što je odgovorio. „Mnogo tražiš od mene, Sersei.“

„Ne više nego što je tražio moj otac.“

„Umoran sam.“ Njen stric uze vinsku čašu i otpi. „Imam ženu koju nisam video dve godine, mrtvog sina još nisam stigao da ožalim, drugog sina koji će se uskoro oženiti i postati lord. Zamak Deri mora da se ojača, njegove zemlje zaštite, spaljena polja pooru i ponovo zaseju. Lanselu treba moja pomoć.“

„Baš kao i Tomenu.“ Sersei nije očekivala da će morati da ubeđuje Kevana. *Pred ocem se nikada nije prenemagao.* „Potreban si kraljevstvu.“

„Kraljevstvu. Da. I kući Lanistera.“ Ponovo je otpio vino. „Dobro. Ostaću i služiću veličanstvu...“

„Odlično“, zausti ona da kaže, ali ser Kevan diže glas i nastavi ne obazirući se na nju.

„...pod uslovom da me proglašiš za namesnika kao i za desnicu, i povučeš se u Livačku stenu.“

Na delić trena Sersei je mogla samo da zuri u njega. „Ja sam namesnica“, podseti ga.

„Bila si. Tivin nije nameravao da ostaneš na tom položaju. Poverio mi je svoje namere da te pošalje nazad u Stenu i nađe ti novog muža.“

Sersei je osećala kako je obuzima bes. „Govorio je o tome, jeste. A ja sam mu rekla da ne želim ponovo da se udajem.“

Njenog strica to nije pokolebalo. „Ako si odlučila da se ne udaješ ponovo, neću te prisiljavati. Što se ovog drugog tiče, međutim... ti si gospa od Livačke stene. Mesto ti je tamo.“

Kako se usuđuješ?, poželela je da zaurla. Umesto toga je rekla: „Takođe sam i kraljica namesnica. Mesto mi je uz sina.“

„Tvoj otac nije tako mislio.“

„Moj otac je mrtav.“

„Na moju tugu i nesreću čitavog kraljevstva. Otvori oči i pogledaj oko sebe, Sersei. Kraljevstvo je u rasulu. Tivin bi možda uspeo da sve dovede u red, ali...“

„Ja ću dovesti sve u red.“ Sersei omekša ton. „Uz tvoju pomoć, striče. Ako me

budeš služio verno kao što si služio mog oca...“

„Ti nisi tvoj otac. A Tivin je uvek smatrao Džejmija za svog istinskog naslednika.“
„*Džejmi...* Džejmi je položio zakletvu. Džejmi nikada ne razmišlja, on se smeje svemu i svakome i govori prvo što mu dune u glavu. Džejmi je jedna prelepa budala.“

„A ipak je bio tvoj prvi izbor za kraljevu desnicu. Šta si onda ti, Sersei?“

„Rekla sam ti, bila sam skrhanja bolom, nisam razmišljala...“

„Nisi“, potvrdi ser Kevan. „I zato bi trebalo da se vratiš u Livačku stenu i prepustiš kralja onima koji razmišljaju.“

„*Kralj je moj sin!*“ Sersei ustade.

„Jeste“, reče njen stric, „a po onome što sam video kod Džofrija, jednako si nesposobna majka koliko i vladarka.“

Ona mu prošu čašu vina u lice.

Ser Kevan ustade sporo i dostojanstveno. „Veličanstvo.“ Vino mu je curilo niz obraze i kapalo iz kratko potkresane brade. „S tvojom dozvolom, mogu li da se povučem?“

„S kojim pravom ti sebi dozvoljavaš da *meni* postavljaš uslove? Nisi ništa više od domaćeg viteza mog oca.“

„Nemam zemalja, to je tačno. Ali imam nešto prihoda, a na stranu sam sklonio i poneki kovčeg zlatnika. Moj otac nije zaboravio nijedno svoje dete kada je umro, a Tivin je znao kako da nagradi vernu službu. Hranim dve stotine vitezova, a taj broj mogu da udvostručim ako zatreba. Postoje konjanici slobodnjaci koji će stati pod moj barjak i imam zlata da platim najamnike. Bilo bi ti pametno da me ne uzimaš olako, veličanstvo... a još pametnije da ti ne postanem neprijatelj.“

„Ti to meni *pretiš?*“

„Savetujem te. Ako nećeš da mi prepustiš namesništvo, imenuj me za zapovednika Livačke stene, a za kraljevu desnu ruku proglasi ili Matisa Rouena ili Rendila Tarlija.“

Obojica su Tirelovi vazali. Od tog predloga je zanemela. Da ga nisu potkupili? Da nije primio tirelsko zlato da izda kuću Lanistera?

„Matis Rouen je razuman, promišljen, omiljen“, nastavi njen stric, nesvestan njenih misli. „Rendil Tarli je najbolji vojnik u kraljevstvu. Loša desnica za mir, ali pošto je Tivin mrtav, nemamo boljeg čoveka da rat privede kraju. Lord Tirel neće moći da se uvredi ako za desnicu uzmeš jednog njegovog vazala. I Tarli i Rouen su sposobni ljudi... a i *odani*. Izaberi jednog od njih, i postaće tvoj. Ojačaće sebe i oslabiti Visoki Sad, a ipak će ti Mejs verovatno na tome zahvaliti.“ Slegnuo je

ramenima. „To ti je moj savet, a ti ga uzmi ili ostavi. Možeš i Mesečevog Dečaka da postaviš za desnicu, nije me briga. Brat mi je mrtav, ženo. Idem da ga vratim kući.“

Izdajnik, pomisli ona. *Verolomnik*. Pitala se pošto ga je Mejs Tirel kupio. „Ostavićeš kralja kada si mu najviše potreban“, reče mu. „Ostavićeš Tomena.“

„Tomen ima svoju majku.“ Ser Kevanove zelene oči susretoše se s njenima. Nisu treptale. Poslednja kap vina zadrhta mu crveno pod bradom, pa napokon pade. „Da“, dodade tiho, posle stanke, „a rekao bih, i oca.“

DŽEJMI

Ser Džejmi Lanister, sav u belom, stajao je pored očevog odra, sa pet prstiju stegnutih oko balčaka zlatnog dvoručnog mača.

U suton je unutrašnjost Velikog obredišta Belorovog postala mračna i sablasna. Poslednji sunčevi zraci koso su padali kroz visoke prozore, oblivajući ogromne statue Sedmoro mutnim crvenim svetlom. Oko njihovih oltara, mirišljave sveće su treperile dok su se tamne senke skupljale u poprečnim brodovima i tiho puzale preko mermernih podova. Odjeci večernje molitve su zamirali dok su poslednji iz pogrebne pratnje odlazili.

Belon Svon i Loras Tirel ostadoše kada svi drugi odoše. „Niko ne može da bdi sedam dana i sedam noći“, reče ser Belon. „Kada si poslednji put spavao, moj gospodar?“

„Kada mi je gospodar otac bio živ“, odgovori Džejmi.

„Dozvoli mi da te noćas odmenim“, ponudi se ser Loras.

„On nije bio tvoj otac.“ *Nisi ga ti ubio. Ja jesam. Tirion je možda odapeo strelicu koja ga je usmrtila, ali sam ja oslobodio Tiriona.* „Ostavite me.“

„Biće volja mog gospodara“, reče Svon. Ser Loras je izgledao kao da bi se još raspravljao, ali ga ser Belon uze za ruku i odvede. Džejmi je slušao odjeka njihovih koraka kako zamiru. A onda ostade sam sa svojim gospodarom ocem, među svećama, kristalima i mučnim slatkastim zadahom smrti. Leđa su ga bolela od težine oldopa, a noge su mu gotovo sasvim utrnule. Prebacio je težinu s noge na nogu i stegao prste oko zlatnog dvoručnog mača. Nije mogao njime da zamahne, ali je mogao da ga drži. Bolela ga je šaka koju nije imao. To je bilo skoro smešno. Više je osećao šaku koju je izgubio nego ostatak tela.

Ruka mi čezne za mačem. Moram nekoga da ubijem. Varisa, za početak, ali prvo moram da nađem kamen pod kojim se krije. „Naredio sam evnuhu da ga odvede na brod, ne u tvoje odaje“, reče lešu. „Krv je na njegovim rukama isto koliko i na... na Tirionovim.“ *Krv je na njegovim rukama isto koliko i na mojim, hteo je da kaže, ali su mu reči zastale u grlu. Šta god da je Varis uradio, ja sam ga na to naterao.*

Te je noći čekao u evnuhovim odajama kada je napokon odlučio da ne dozvoli smrt svog malog brata. Dok je čekao, oštro je bodež jednom rukom. Ritmično struganje čelika po kamenu pružalo mu je čudan spokoj. Na zvuk koraka je stao kraj vrata. Varis je ušao u oblaku pudera i lavande. Džejmi je zakoračio iza njega, udario ga nogom iza kolena, kleknuo mu na grudi i gurnuo nož duboko pod meku belu bradu,

terajući mu glavu naviše. „Dakle, lorde Varise“, rekao je prijatnim glasom, „Jepo što smo se ovdre sreli.“

„Ser Džejmi?“ prodahtao je Varis. „Uplašio si me.“

„To sam i hteo.“ Kada je uvrnuo bodež, potočić krvi curnuo je niz sečivo. „Mislio sam da ćeš mi možda pomoći da izbavim brata iz ćelije pre nego što mu ser Ilin oflikari glavu. Ružna je to glava, slažem se, ali je jedina koju ima.“

„Da... pa... ako želiš... skloni nož... da, polako, ako je po volji mom gospodaru, polako, o, ubo si me...“ Evnuh je dodirnuo vrat i zagledao se u krv na prstima. „Oduvek sam se užasavao vlastite krvi.“

„Onda ćeš uskoro imati još razloga za užasavanje ako mi ne pomogneš.“

Varis se priđiže u sedeći položaj. „Tvoj brat... ako Bauk tek tako nestane iz ćelije, poćeće p-pitanja. B-bojaću se za svoj život...“

„Tvoj život je moj. Briga me za tajne koje znaš. Umre li Tirion, nećeš ga dugo nadživeti, jamčim ti.“

„Ah.“ Evnuh posisa krv s prstiju. „Tražiš od mene nešto stravično... da oslobodim Bauka koji je ubio našeg milog kralja. Ili možda veruješ da nije kriv?“

„Kriv ili prav“, rekao je Džejmi, budala kao i uvek. „Lanister plaća svoje dugove.“ Reči su navrle tako lako.

Od tada nije oka sklopio. Sada je video brata, pamtio kako se kepec lezio pod patrljkom od nosa kada mu je svetlost baklje liznula lice. „Ti sirota glupa, slepa, osakaćena budalo“, zarežao je, glasom prepunim zlobe. „Sersei je lažljiva kurva, tucala se s Lanselom i Ozmundom Ketblekom, možda čak i s Mesečevim Dečakom, koliko ja znam. A ja sam baš onakvo čudovište kakvo svi tvrde da jesam. Da, ja sam ubio tvog gnusnog sina.“

Nije rekao da namerava da nam ubije oca. Da jeste, sprečio bih ga. Onda bih ja postao rodoubica, a ne on.

Džejmi se zapita gde se Varis krije. Gospodar šaptalica je mudro postupio pa se nije vratio u svoje odaje, a nije pronađen ni prilikom pretrage Crvene tvrđave. Možda se evnuh ukrao na brod s Tirionom, da ne bi morao da odgovara na nezgodna pitanja. Ako je tako, njih dvojica su do sada već na pučini, dele vrč zlatnog seničkog u kabini neke galije.

Osim ako moj brat nije ubio i Varisa i ostavio njegov leš da truli negde ispod zamka. Možda će proći godine pre nego što ga pronađu. Džejmi je poveo dole desetinu gardista, s bakljama, uzadima i fenjerima. Satima su pipajući tražili put kroz vijugave hodnike, uzane prolaze, skrivena vrata, tajna stepeništa i otvore koji su vodili u potpunu tamu. Retko se osećao toliko osakaćeno. Čovek mnogo šta uzima zdravo za

gotovo kada ima obe ruke. Merdevine, na primer. Čak ni puzanje nije bilo lako; ne kaže se džaba četveronoške. Nije mogao ni da drži baklju dok se penje, kao ostali.

A sve uzalud. Našli su samo tamu, prašinu i pacove. *I zmajeve kako vrebaju u dubinama.* Prisetio se mutnog narandžastog sjaja ugljčevlja u ustima gvozdeneog zmaja. Mangale su ugrejale odaju na dnu okomitog prolaza gde se spajalo šest tunela. Na podu je našao izlisan mozaik od crnih i crvenih pločica koji je prikazivao troglavog zmaja kuće Targarjena. *Znam te ja, Kraljeubico,* kao da je govorila zver. *Bio sam ovde sve vreme, čekao sam da mi dođeš.* A Džejmiju se činilo da poznaje taj glas, gvozdene prizvuke kakvi su se nekada čuli u glasu Regara, princa od Zmajkamenata.

Dan je bio vetrovit kada se oprostio od Regara, u dvorištu Crvene tvrđave. Princ je na sebi imao svoj kao noć crn oklop, s troglavim zmajem od rubina na grudima. „Veličanstvo“, zamolio je Džejmi, „nek Deri ostane da čuva kralja, makar samo ovaj put, ili ser Baristan. Njihovi plaštovi su jednako beli kao moj.“

Princ Regar je odmahnuo glavom. „Moj kraljevski otac se tvog oca boji više nego našeg rođaka Roberta. Hoće da mu budeš blizu, da mu lord Tivin ne bi naudilo. Ne usudujem se da mu u ovakvom času oduzmem to oruđe.“

Džejmiju se bes popeo do grla. „Ja nisam oruđe. Ja sam vitez Kraljeve garde.“

„Onda čuvaj kralja“, breкнуo se ser Džon Deri na njega. „Kada si ogrnuo taj plašt, zarekao si se na poslušnost.“

Regar je položio šaku na Džejmijevo rame. „Posle bitke nameravam da sazovem Veće. Biće promena. Odavno to nameravam, ali... pa, o putevima kojima nismo pošli ne vredi pričati. Razgovaraćemo kada se vratim.“

To behu poslednje reči koje mu je Regar Targarjen uputio. Pred kapijama se bila okupila vojska, dok se druga spuštala na Trozubac. A princ od Zmajkamenata se vinuo na konja, stavio na glavu visoku crnu kacigu i odjahao ka svom usudu.

Bio je više u pravu nego što je znao. Posle bitke su stvarno došle promene. „Eris je mislio da mu se ništa neće desiti ako me bude držao u blizini“, reče on lešu svog oca. „Zar to nije zabavno?“ Lord Tivin kao da se slagao; osmeh mu beše širi nego ranije. *Reklo bi se da uživa što je mrtav.*

Beše to čudno, ali nije tugovao. *Gde su mi suze? Gde mi je gnev?* Džejmiju Lanisteru gneva nikada nije nedostajalo. „Oče“, reče on lešu, „ti si me učio da su suze kod muškarca znak slabosti, zato ne očekuj da ću plakati za tobom.“

Hiljadu gospodara i gospi su tog jutra došli da prođu pored odra, a nekoliko hiljada građana posle podne. Odeća im je bila tamna a lica ozbiljna, ali je Džejmi pretpostavljao da se mnogi krišom raduju što vide kako je veliki čovek pao. Čak i na

zapadu, lorda Tivina su više poštovali nego voleli, a Kraljeva luka je još pamtila svoj Pad.

Od svih ožalošćenih, velemeštar Piseli je delovao najrastrojenije. „Služio sam šest kraljeva“, rekao je Džejmiju posle druge službe, dok je sumnjičavo nj uškao oko leša, „ali pred nama leži najveći čovek koga sam ikada znao. Lord Tivin nije nosio krunu, ali je ipak bio sve što jedan kralj treba da bude.“

Bez brade Piseli nije izgledao samo staro, već i oronulo. *Tirion nije mogao da uradi ništa okrutnije nego da ga obrije*, pomisli Džejmi, koji je znao kako je to izgubiti deo sebe, deo koji te čini onim što jesi. Piselijeva brada je bila veličanstvena, bela kao sneg i meka kao jagnjeće runo, raskošan i bujan ukras koji mu je pokrivao obraze i sezao skoro do pojasa. Velemeštar je imao običaj da je gladi dok pametuje. Zahvaljujući njoj je delovao mudro, a prikivala je svakojake neprilične prizore: mlitavu kožu koja je visila pod starčevom vilicom, mala svadljiva usta i rupe namesto zuba, bezbrojne čireve, bore i staračke pege. Mada je Piseli pokušavao da je ponovo pusti, nije u tome uspevao. Iz njegovih izbornih obraza i slabe brade nicali su samo pramenovi i čuperci, tako retki da je Džejmi video nezdravu ružičastu kožu ispod njih.

„Ser Džejmi, ja sam u životu video neke užasne stvari“, rekao je starac. „Ratove, bitke, najstrašnija ubistva. Bio sam dečak u Starigradu kada je siva kuga odnela pola grada i tri četvrti Citadele. Lord Hajtauer je spalio sve brodove u luci, zatvorio kapije i naredio stražarima da pobiju sve koji pokušavaju da pobegnu, bili oni muškarci, žene ili odojčad. Ubili su ga kada je kuga jenjala. Na sam dan kada je ponovo otvorio luku, svukli su ga s konja i preklali ga, kao i njegovog mladog sina. Do dana današnjeg neznalice u Starigradu pljuju kada se spomene njegovo ime, ali Kventon Hajtauer je uradio ono što se mora. Tvoj otac je bio isti takav čovek. Čovek koji je radio ono što se mora.“

„Zato izgleda tako samozadovoljno?“

Od zadaha koji se dizao s leša Piseliju su suzile oči. „Telo... kako se telo suši, mišići se zatežu i vuku usne nagore. To nije osmeh, već samo... *sušenje*, to je sve.“ Zatreptao je da suzbije suze. „Moraš mi dozvoliti da odem. Veoma sam umoran.“ Teško se oslanjajući na štap, Piseli se sporo odgega iz obredišta. *I on umire*, shvati Džejmi. Nije ni čudo što je Sersei rekla da je beskoristan.

Naravno, njegova mila sestra je za pola dvorana mislila da su ili beskorisni ili izdajnici; Piseli, kraljevi gardisti, Tireli, sam Džejmi... čak i ser Ilin Pejn, nemi vitez koji je služio kao glavoseča. On je, kao kraljeva pravda, bio zadužen i za tamnice. Pošto nije imao jezik Pejn je upravljanje tamnicama uglavnom prepuštao

potčinjenima, ali ga je Sersei ipak krivila za Tirionovo belstvo. *To je moje delo, ne njegovo*, zamalo da joj kaže Džejmi. Umesto toga joj je obećao da će pokušati da izvuče što više od glavnog tamničara, grbavog starca zvanog Renifer Dugovodni.

„Vidim da se pitaš kakvo je to ime“, zacrekao se čovek kada je Džejmi otišao da ga ispita. „Staro ime, staro. Nije da se falim, al' mi u žilama teče kraljevska krv. Potomak sam jedne princeze. Otac mi je ispričio priču ovolicki kad sam bio.“ Dugovodni je tolički bio pre mnogo, mnogo godina, sudeći po pegavoj glavi i belim dlakama što su mu nicalo iz brade. „Ona beše najlepša dragocenost Devičanskog dvora. Lord Oukenfist, veliki admiral, dao joj je srce, mada je bila udata za drugog. Kopiletu je dala ime 'Vodeni' u čast oca, a on je odrasto da postane veliki vitez, kao i njegov sin, koji je ime promenio u 'Dugovodni' da bi ljudi znali kako on sam nije kopile. Tako ti i ja imam malo zmajске krvi u sebi.“

„Da, samo što nisam pomislio kako je preda mnom Egon Osvajač“, odgovori Džejmi. „Vodeni“ je bilo često ime za kopilad oko Crnog zaliva; stari Dugovodni je pre potomak nekog sitnog domaćeg viteza nego princeze. „Igmom slučaja, imam neka važnija posla nego da slušam o tvom porodičnom stablu.“

Dugovodni obori glavu. „Nestali zatočenik“

„I nestali tamničar.“

„Rugen“, uslužno reče starac. „Niži tamničar. On se staro o trećem nivou, o crnim ćelijama.“

„Pričaj mi o njemu“, morao je da kaže. *Kakva farsa*. Znao je on dobro ko je Rugen, bez obzira na to što Dugovodni nije.

„Zapušten, neobrijan, poganog jezika. Nije mi se dopado, što jes' jes', moram da priznam. Rugen je bio ovde kada sam ja stigo, pre dvanajes' godina. Dobio je postavljenje od kralja Erisa. Retko smo ga ovde viđali, mora da se rekne. Javljo sam to u svojim izveštajima, moj gospodaru. Sigurno jesam, dajem ti reč, ko čovek kraljevske krvi.“

Spomeni tu kraljevsku krv još jednom, pa ću možda malo da je prospem, pomisli Džejmi. „Ko je čitao te izveštaje?“

„Neki su išli gospodaru kovnica, drugi gospodaru šaptalica. A svi glavnom tamničaru i kraljevoj pravdi. Tako je to odvajkada u tamnicama.“ Dugovodni se počeha po nosu. „Rugen je bio ovde kada bi zatrebalo, moj gospodaru. To mora da se kaže. Crne ćelije se slabo koriste. Pre nego što je lordov mali brat poslan dole, imali smo velemeštra Piselija neko vreme, a pre njega lorda Starka izdajnika. Bila su još trojica, obični ljudi, al' ih je lord Stark dao Noćnoj straži. Nisam bio ubeđen da je bilo dobro osloboditi tu trojicu, al' su papiri bili u redu. I to sam zabeležio u izveštaju,

u to mož biti siguran.“

„A ova dva tamničara što su zaspala?“

„Tamničara?“ Dugovodni šmrknu. „Nisu to bili tamničari. Bili su obični *ključari*. Kruna plaća za dvadeset ključara, moj gospodar, dve pune desetine, al' za moga vremena ih nikad nismo imali više od dvanajes'. Trebalo bi da imamo i šes' nižih tamničara, po dvojicu na svakom nivou, al' ih ima samo tri.“

„Ti i još dvojica?“

Dugovodni ponovo šmrknu. „Ja sam *glavni* niži tamničar, moj gospodar. Ja sam *iznad* nižih tamničara. Ja sam zadužen za prebrojavanje. Ako moj gospodar želi da proveriti moje knjige, videće da se svi brojevi slažu.“ Dugovodni pogleda veliku knjigu kožnih korica raširenu pred sobom. „Trenutno imamo četvoricu zatvorenika na prvom i jednog na drugom nivou, ne računajući lordovog brata.“ Starac se namršti. „Koji je pobegao, naravno. Tako je. Sad ću ga precrtam.“

Šest zatvorenika, pomisli Džejmi kiselu, a plaćamo dvadeset ključara, šest nižih tamničara, glavnog nižeg tamničara i kraljevu pravdu. „Hoću da ispitam tu dvojicu ključara.“

Renifer Dugovodni prestade da zarezuje pero i sumnjičavo se zaškilji u Džejmija. „Da ih ispitaš, moj gospodar?“

„Čuo si me.“

„Jesam, moj gospodar, naravno da jesam, a ipak.. moj gospodar može da ispituje koga 'oće, jeste, nije moje da kažem da ne može. Ali, ser, ako smem sebi da dozvolim, mislim da će teško da ti dadu odgovor. Mrtvi su, moj gospodar.“

„*Mrtvi?* Po čijem naređenju?“

„Tvom, mislio sam, ili... možda kraljevom? Nisam pitao. Nije... nije na meni da ispitujem Kraljeve gardiste.“

To je bila so na ranu; Sersei je upotrebila njegove vlastite ljude da za nju obave krvavi posao, njih i njene dragocene Kettlebleke.

„Budale praznoglave“, zaurlao je Džejmi kasnije na Borosa Blunta i Ozmunda Kettlebleka u tamnici koja je smrdela na krv i smrt. „Šta ste zamišljali da radite?“

„Samo ono što nam je rečeno, moj gospodar.“ Ser Boros je bio niži od Džejmija, ali teži. „Veličanstvo je naredilo. Tvoja sestra.“

Ser Ozmund zadenu palac za pojas. „Rekla je da ima da spavaju zauvek Zato smo se braća i ja za to postarali.“

I jeste. Jedan leš se pružao potrbuške po stolu, kao čovek obeznanjen na gozbi, ali mu je ispod glave bila lokva krvi, a ne vina. Drugi ključar je uspeo da ustane s klupe i izvuče bodež pre nego što mu je neko zario dugački mač u rebra. On je duže i ružnije

sklončavao. *Rekao sam Varisu da niko ne strada prilikom bega, pomisli Džejmi, ali je trebalo da to kažem i bratu i sestri. „Ovo je zločin, ser.“*

Ser Ozmund slegnu ramenima. „Neće oni nikome nedostajati. Kladam se da su bili saučesnici, zajedno s onim što je nestao.“

Ne, mogao je Džejmi da mu kaže. *Varis im je stavio nešto u vino da ih uspava. „Da je tako, mogli smo da izvučemo istinu iz njih.“ ...tucala se s Lanselom i Ozmundom Ketblekom, možda čak i s Mesečevim Dečakom... „Da sam sumnjičave prirode, verovatno bih se upitao zašto ste tako požurili da učutkate ovu dvojicu. Treba li vam njihovo ćutanje da bi se prikrilo vaš udeo u belstvu?**

„Naš?*" Ketblek se zagrcnu. „Samo smo uradili ono što nam je kraljica naredila. Dajem ti reč zakletog brata.“

Džejmijevi nepostojeći prsti se zgrčiše kada reče: „Dovedi Oznija i Ozfrida i očistite ovaj svinjac koji ste napravili. A sledeći put kada moja mila sestra naredi da nekoga ubijete, prvo dođite meni. Sem toga, gubi mi se s očiju, ser.“

Reči su mu odzvanjale po glavi u polumraku Belorovog obredišta. Iznad njega, svi prozori su potamneli, i videlo se slabašno svetlo dalekih zvezda. Sunce je napokon zašlo. Smrad smrti je jačao, uprkos mirisnim svećama. Podsećao je Džejmija Lanistera na prevoj ispod Zlatnog zuba, gde je prvih dana rata izvojevao veličanstvenu pobedu. Jutro posle bitke vrane su se jednako gostile i na pobeđenima i na poraženima, kao što su se nekada gostile na Regaru Targarjenu posle Trozupca. *Koliko vredi kruna, kada vrana može da se gosti kraljem.*

Vrane kruže oko sedam tornjeva i velike kupole Belorovog obredišta čak i sada, pretpostavljao je Džejmi, crna im krila mašu po noći dok traže ulaz. *Sve vrane u Sedam kraljevstava trebalo bi da ti odaju počast, oče. Od Kastamira do Crnobujice, dobro si ih hranio. Ta pomisao se dopala lordu Tivinu; osmeh mu se još proširio. Majku mu, kezi se kao mladoženja pred prvu bračnu noć.*

To je bilo tako nakazno da je Džejmi morao naglas da se nasmeje.

Zvuk odjeknu kroz brodove, kripe i kapele, kao da se smeju i pokojnici sahranjeni unutar zidova. *Zašto da ne? Ovo je luđe od lakrdijaške predstave, bdim nad ocem u čijem sam ubistvu učestvovao, šaljem ljude da uhvate brata koga sam oslobodio... Naredio je ser Adamu Marbrendu da pretraži Ulicu svile. „Zaviri pod svaki krevet, znaš koliko je moj brat voleo bordele.“ Zlatni plaštovi će naći više zanimljivog pod suknjama kurvi nego pod njihovim krevetima. Pitao se koliko će se kopiladi roditi zbog te besmislene pretrage.*

Misli mu same od sebe odlutaše Brijeni od Oporja. *Glupa tvrdoglava ružna devojčura. Pitao se gde li je sada. Oče, daj joj snage. Skoro molitva... ali kog je to*

boga prizivao, Oca na nebesima čija je ogromna pozlaćena prilika svetlucala u svetlosti sveća na drugom kraju obredišta? Ili se molio lešu koji je ležao pred njim? *Zar je bitno? Nikada me nisu čuli, nijedan ni drugi.* Ratnik je bio Džejmijev bog još otkako je stasao da digne mač. Drugi ljudi su možda očevi, sinovi, muževi, ali nikada i Džejmi Lanister, čiji mač beše zlatan kao njegova kosa. On je bio ratnik, i samo to će uvek biti.

Treba da kažem Sersei istinu, priznam da sam ja oslobodio našeg malog brata iz ćelije. Istina je, na kraju krajeva, tako divno delovala na Tiriona. *Ubio sam tvog gnusnog sina, a sada ću ti ubiti i oca.* Džejmi je čuo Bauka kako se smeje u mraku. Okrenuo se da pogleda, ali mu se to samo sopstveni smeh vraćao. Sklopio je oči, pa ih istog trena otvorio. *Ne smem da zaspim. Ako zaspim, možda će sanjati. O, kako se Tirion kikotao... lažljiva kurva... tucala se s Lanselom i Ozmundom Kettleblekom...*

U ponoć šarke Očevih vrata zastenjaše kada nekoliko stotina obrednika udoše radi molitve. Neki behu odeveni u srebrotkane odore, a na glavi su imali male krune od kristala, obeležja najpobožnijih; njihova skromnija braća su kristale nosila o vrpcama oko vrata, a bele odore su im bile opasane sa sedam upletenih niti različitih boja. Kroz Majčina vrata stupiše bele obrednice iz svog samostana, u redovima od po sedam, tiho pojući. Tihe sestre su ušle jedna za drugom niz Strančevo stepenište. Sluškinje smrti behu odevene u meke sive halje, lica zakrivenih kapuljačama i maramama tako da su im se samo oči videle. Pojavi se i mnoštvo braće, u odeždama boje zemlje, oraha i peska, pa čak i od nebojenog grubog platna, opasani konopljanim užadima. Neki su oko vrata obesili gvozdeni čekić Kovačev, dok su drugi nosili prosjačke zdele.

Niko od božjih ljudi nije se ni najmanje osvrnuo na Džejmija. Obišli su obredište, klanjajući se na svih sedam oltara, pred svih sedam lica božjih. Svakom bogu su prineli darove, svakom otpojali himnu. Umilni i svečani dizahu im se glasovi. Džejmi sklopi oči da ih sluša, ali ih opet otvori kad se zaljulja. *Umorniji sam nego što sam mislio.*

Prošle su mnoge godine otkako je poslednji put bio na bdenju. *A tada sam bio mlađi, petnaestogodišnje momče.* Tada nije na sebi imao oklop, već samo jednostavnu belu tuniku. Obredište u kome je proveo noć zauzelo bi jedva trećinu jednog od sedam brodova Velikog obredišta. Džejmi je položio svoj mač preko Ratnikovih kolena, naslagao mu oklop pred stopalima i kleknuo na grubi kameni pod ispred oltara. Kada je svanulo, kolena su mu bila bolna i krvava. „Svi vitezovi moraju da krvare, Džejmi“, rekao je ser Artur Dejn kada je to video. „Krv pečati našu posvećenost.“ U zoru ga je dodirnuo po ramenu; bledo sečivo bilo je tako oštro da je

čak i lagani dodir prosekao Džejmijevu tuniku, pa je ponovo prokrvario. To uopšte nije osetio. Klekao je momak, ustao je vitez. *Mladi Lav, ne Kraljeubica.*

Ali to beše davno, pradavno, a taj momak je sada mrtav.

Nije mogao da kaže kada se služba završila. Možda je stojeći zaspao. Kada su božji ljudi izašli, Veliko obredište se opet utišalo. Sveće behu zid od zvezda što gore u tami, mada vazduh beše gadan od smrada smrti. Džejmi promeni хват na balčaku zlatnog dvoručnog mača. Možda će ipak dozvoliti ser Lorasu da ga odmeni. *Sersei se to nimalo ne bi dopalo.* Vitez od Cveća je još napola dečak, ohol i tašt, ali ima u sebi sposobnost da bude velik, da počini dela dostojna Bele knjige.

Bela knjiga će ga čekati kada se bdenje okonča, njegova strana će biti otvorena u nemom prekoru. *Pre ću je iseći na komade nego što ću je ispuniti lažima.* A opet, ako ne laže, šta da piše sem istine?

Pred njim je stajala žena.

Ponovo pada kiša, pomisli on kada vide kako je mokra. Voda joj se slivala niz plašt i stvarala baricu kod nogu. *Kako je stigla dovdje? Nisam je čuo da ulazi.* Bila je obučena kao devojka iz krčme, s teškim plaštom od grubog sukna, nevešto obojenim i okrzanim po rubu. Kapuljača joj je skrivala lice, ali je video sveće kako plešu u zelenim virovima njenih očiju, a kada se pokrenula, prepoznao ju je.

„Sersei.“ Progovorio je sporo, kao čovek koji se budi iz sna, još se pitajući gde je. „Koji je sat?“

„Vučji sat.“ Njegova sestra spusti kapuljaču i iskrivi lice. „Sat utopljenog vuka, možda.“ Osmehnula mu se, tako umilno. „Sećaš li se kada sam ti prvi put ovako došla? U onoj bednoj krčmi blizu Lasičje ulice, bila sam se obukla kao služavka da prodem pored očevih gardista.“

„Sećam se. Bila je to Ulica jegulja.“ *Hoće nešto od mene.* „Zašto si ovde, u ovaj čas? Šta želiš od mene?“ Poslednje reči stadoše da odjekuju po obredištu, *menemenemenemenemenemene,* pa zamreše u šapat. Na tren se usudi da se nada kako je samo poželela utehu njegovog zagrljaja.

„Govori tiho.“ Glas joj je zvučao čudno... zadihano, gotovo preplašeno. „Džejmi, Kevan me je odbio. Neće da služi kao desnica, on... on zna za nas. To je i rekao.“

„Odbio?“ To ga je iznenadilo. „Kako može da zna? Sigurno je pročitao ono što je Stanis napisao, ali nema...“

„Tirion je znao“, podseti ga ona. „Ko zna kakve je priče pogani kepec širio, i kome? Stric Kevan nam je najmanja briga. Prvoobrednik.. Tirion mu je dao krunu kada je onaj debeli poginuo. Možda i on zna.“ Približila se. „Moraš da budeš Tomenova desna ruka. Ne verujem Mejsu Tirelu. Šta ako je on umešan u očevu smrt? Možda je

šurovao s Tirionom. Bauk je možda već na putu za Visoki Sad.“

„Nije.“

„Budi moja desnica“, zamoli ona, „i vladaćemo nad Sedam kraljevstava zajedno, kao kralj i njegova kraljica.“

„Bila si Robertova kraljica. A ipak nećeš da budeš moja.“

„Bila bih, da smem. Ali naš sin...“

„Tomen nije moj sin, kao što ni Džofri nije bio.“ Glas mu beše leden. „I njih si proglasila za Robertove.“

Njegova sestra ustuknu. „Zakleo si se da ćeš me uvek voleti. Kakva je to ljubav kada me teraš da molim?“

Džejmi je namirisao njen strah, čak i kroz gadni smrad leša. Želeo je da je zagrlji i poljubi, da zagnjuri lice u njene zlatne uvojke i obeća joj da je više nikada niko neće povrediti... *ne ovde*, pomisli zatim, *ne pred bogovima, i ocem*. „Ne“, reče. „Ne mogu. Neću.“

„*Potreban* si mi. *Potrebna* mi je moja druga polovina.“ Čuo je kišu kako negde u visini dobuje po prozorima. „Ti si ja i ja sam ti. Trebaš mi, da budeš uz mene. *U meni*. Molim te, Džejmi. *Molim te*.“

Džejmi pogleda da se slučajno Lord Tivin u gnevu ne diže sa odra, ali je njegov otac i dalje ležao hladan, truleći. „Ja nisam stvoren za večničke odaje, već za bojno polje. A sada možda više ni za to ne valjam.“

Sersei obrisa suze otrcanim smeđim rukavom. „Vrlo dobro. Ako želiš bojna polja, njih ću ti i dati.“ Besno je navukla kapuljaču. „Bila sam luda što sam dolazila. Luda što sam te ikada volela.“ Njeni koraci glasno odjeknuše u tišini i ostaviše vlažne mrlje na mermernom podu.

Zora gotovo iznenadi Džejmija. Dok je staklo u kupoli počinjalo da se rasvetljava, na zidovima, podovima i stubovima iznenada zaigraše duge, kupajući leš lorda Tivina izmaglicom raznobojnog svetla. Kraljeva desnica je sada već vidno trulio. Lice mu je poprimilo zelenkastu nijansu, a oči mu behu duboko utonule, dve crne jame. Na obrazima se pojavio naprsline, a gadna bela tečnost curkala je kroz spojeve njegovog veličanstvenog zlatnog i crvenog oklopa i skupljala se pod telom.

Obrednici su to prvi primetili kada su se vratili za jutarnju službu. Pevali su svoje pesme, i molili svoje molitve, i nabirali noseve, a jednom najpobožnijem je toliko pozlilo da su morali da ga izvedu iz obredišta. Nedugo zatim, uđe jato iskušenika mašući kandilima, i vazduh se toliko ispuni tamjanom da se odar jedva video od dima. Sve duge su nestale u mirisnoj magli, ali je smrad opstao, slatkasta trulež od koje se Džejmiju povraćalo.

Kada se vrata otvoriše, Tireli udoše među prvima, kao što dolikuje njihovom položaju. Margeri je donela veliki buket zlatnih ruža. Ceremonijalno ih je položila ispod odra lorda Tivina, ali je jednu ostavila sebi i držala je pod nosom dok je sedala. *Znači, devojka je pametna koliko i lepa. Tomen je mogao da dobije i mnogo lošiju kraljicu. Drugi jesu.* Margerine gospe su sledile njen primer.

Sersei je sačekala da ostali zauzmu svoja mesta pre nego što je ušla zajedno s Tomenom. Ser Ozmund Kettleblek je hodao pored njih u belom lakiranom oklopu i belom vunenom plaštu.

„... tucala se s Lanselom i Ozmundom Kettleblekom, čak možda i s Mesečevim Dečakom...“

Džejmi je video Kettlebleka golog u kupatilu, video crne malje na njegovim prsima i grublji i žbun među nogama. Zamislio je ta prsa pripijena uz grudi njegove sestre, te malje kako grebu meku kožu njenih grudi. *Ne bi ona to uradila. Bauk je slagao.* Kovano zlato i crna žica su se preplitali u znoju. Kettleblekovi uzani obrazi su se stezali svaki put kada bi se zario. Džejmi ču sestru kako jeca. *Ne. Laž.*

Krvavih očiju i bleđa, Sersei se pope uz stepenice da klekne iznad oca, povukavši Tomena dole za sobom. Dečak se trznu kada vide kako izgleda čovek na odru, ali ga majka zgrabi za ruku pre nego što je uspeo da se odmakne. *„Moli se“*, prošapta ona, i Tomen pokuša. Ali njemu beše tek osam godina, a lord Tivin šušti užas. Jedan očajnički dahtaj, a onda kralj zajeca. *„Smesta da si prekinuo“*, reče Sersei. Tomen okrenu glavu i presamiti se, povraćajući. Kruna mu spade i otkotrlja se po mermernom podu. Njegova majka se zgađeno povuče, a sledećeg trenu je kralj bežao ka vratima, koliko su ga osmogodišnje noge nosile.

„Ser Ozmunde, zameni me“, reče Džejmi oštro dok se Kettleblek okretao da pojuri za krunom. Pružio mu je zlatni mač i krenuo za svojim kraljem. Uhvatio ga je u Dvorani svetiljki, pred očima dve desetine preneraženih obrednica. *„Oprosti“*, plakao je Tomen. *„Sutra ću biti bolji. Majka kaže da kralj mora da služi za primer, ali mi je pozilo od smrada.“*

Ovo ne valja. Previše radoznalih ušiju i očiju. *„Bolje da izađemo, veličanstvo.“* Džejmi povede dečaka napolje, gde je vazduh bio onoliko svež i čist koliko je to u Kraljevoj luci bilo moguće. Četrdesetak zlatnih plaštova bilo je raspoređeno oko trga da čuva konje i nosiljke. Poveo je kralja u stranu, daleko od svih, i poseo ga na mermerne stepenice. *„Nisam se bojao“*, ponavljao je dečak. *„Samo mi je pripalala muka od smrada. Zar tebi nije? Kako si mogao da ga podneseš, ujko, ser?“*

Mirisao sam rođenu ruku kako truli kada me je Vargo Hout naterao da je nosim kao amajliju. *„Čovek može da istrpi skoro sve, ako mora“*, reče Džejmi svom sinu.

Mirisao sam pečenog čoveka dok ga je kralj Eris pekao u njegovom oklopu. „Svet je pun užasa, Tomene. Protiv njih možeš da se boriš, ili da im se smeješ, ili da ih gledaš a ne vidiš... da u sebi odeš nekuda drugde.“

Tomen se zamisli. „Nekada... nekada sam odlazio u sebi“, prizna on, „kada bi Džofi...“

„Džofri.“ Sersei je stajala iznad njih, vetar joj je vitlao haljine oko nogu. „Brat ti se zvao Džofri. On me nikada ne bi ovako osramotio.“

„Nisam hteo. Nisam se bojao, majko. Samo je tvoj gospodar otac tako gadno mirisao...“

„Misliš da je meni mirisao lepše? I ja imam nos.“ Uхватила ga je za uho i podigla na noge. „Lord Tirel ima nos. Jesi li njega video da povraća po svetom obređištu? Jesi li video leđi Margeri da balavi kao dete?“

Džejmi ustade. „Sersei, dosta.“

Nozdve joj se besno raširiše. „Ser? Zašto si ovde? Koliko se sećam, zakleo si se da ćeš stajati nad ocem dok se bdenje ne okonča.“

„Okončalo se. Idi ga pogledaj.“

„Ne. Sedam dana i sedam noći, tako si rekao. Lord zapovednik sigurno ume da broji do sedam. Prebroj sve svoje prste, pa dodaj dva.“

I drugi su počeli da se izlivaju na trg, bežeći od odvratnog smrada u obređištu. „Sersei, tiše“, upozori je Džejmi. „Prilazi nam lord Tirel.“

To je doprlo do nje. Kraljica privuče Tomena k sebi. Mejs Tirel im se pokloni. „Nadam se da je veličanstvu dobro?“

„Kralja je ophrvao bol“, reče Sersei.

„Kao i sve nas. Ako mogu da uradim bilo šta...“

Negde visoko, vrana glasno krilnu. Smestila se bila na vrhu statue kralja Belora i srala na svetu glavu. „Mnogo šta možeš da uradiš za Tomena, moj gospodar“, reče Džejmi. „Hoćeš li počastvovati namesnicu i obedovati s njom posle večernje službe?“

Sersei ga ošinu pogledom, ali je za pramenu imala dovoljno pameti da zadrži jezik za zubima.

„Obedovati?“ Tirel je delovao zatečeno. „Pretpostavljam... naravno, biće mi čast. I mojoj gospi i meni.“

Kraljica se na silu osmehnu i reče nešto prijazno. Ali kad Tirel ode, a Tomena poslaše sa ser Adamom Marbrendom, besno se okrenu Džejmiju. „Jesi li pijan ili u bunilu, ser? Zašto da večeram s tom alavom budalom i njegovom blesavom ženom, moliću?“ Nalet vetra joj razbaruši zlatnu kosu. „Neću ga imenovati za desnicu, ako si

to...“

„Tirel ti je potreban“, prekinu je Džejmi, „ali ne *ovde*. Zamoli ga da osvoji Krajoluj u Tomenovo ime. Laskaj mu i reci da ti je potreban na bojnopolju, da zameni oca. Mejs uobražava da je veliki ratnik. Ili će ti predati Krajoluj, ili će uprskati stvar i ispasti budala. U oba slučaja si na dobitku.“

„Krajoluj?“ Sersei je delovala zamišljeno. „Da, ali... lord Tirel je i previše jasno stavio do znanja da neće otići iz Kraljeve luke sve dok se Tomen ne oženi Margeri.“

Džejmi uzdahnu. „Onda ih pusti da se venčaju. Proći će još godine pre nego što Tomen stasa da ispuni bračne dužnosti. A dok se to ne desi, brak uvek može da se raskine. Daj Tirelu tu svadbu, pa ga otpravi da se igra rata.“

Umoran osmeh se prišunja na lice njegove sestre. „Čak su i opsade opasne“, prošapta ona. „Naš gospodar Visokog Sada može čak i da nastrada u takvom poduhvatu.“

„Postoji i ta opasnost“, priznade Džejmi. „Posebno ako ga ovog puta izda strpljenje, pa odluči da zauzme kapiju najuriš.“

Sersei mu uputi dug pogled. „Znaš“, reče, „na tren si zvučao baš kao otac.“

BRIJENA

Kapija Senodola beše zatvorena i zaključana. Kroz mutno svetlo praskozorja bledo su treperile gradske zidine. Na njihovim vrhovima pramenovi magle su se kretali poput avetinjskih stražara. Desetak taljiga i volovskih zaprega skupilo se pred kapijom, čekajući da se sunce digne. Brijena je stajala iza brda repe na jednim od njih. Listovi su je boleli i prijalo joj je da sjaše i protegli noge. Nije prošlo dugo, a iz šume se dokotrljaše još jedne taljige. Dok se nebo rasvetlilo, red se odužio čitavih četvrt milje.

Seljaci su je radozno gledali, ali joj se niko nije obratio. *Ja treba da se obratim njima*, reče Brijena sebi, ali joj je oduvek teško padalo da razgovara s nepoznatima. Čak je i kao devojčica bila stidljiva. Od dugih godina prezira samo je postala još stidljivija. *Moram da se raspitujem za Sansu. Kako ću drugačije da je nađem?* Nakašljala se. „Dobra žena“, reče ženi na kolima punim repe, „možda si na drumu videla moju sestru? Mladu devicu, od tri i deset leta, lepog lica, plavih očiju i kestenjaste kose. Možda jaše u društvu jednog pijanog viteza.“

Žena odmahnu glavom, ali njen muž reče: „Mogu se kladim da onda više nije devica. Kako se sirotica zove?“

Brijena nije znala šta da kaže. *Trebalo je da smislim neko ime za nju*. Bilo koje bi poslužilo, ali nijednog nije mogla da se seti.

„Nema imena? Pa, drumovi su puni bezimnih devojaka.“

„A groblje još i punije“, dodade njegova žena.

Kada svanu, na zidu se pojavise stražari. Seljaci se uspenraše na kola i cimnuše uzde. I Brijena uzaha, pa se osvrnu preko ramena. U redu koji je čekao da uđe u Senodol većinu su sačinjavali seljaci s tovarima voća i povrća za pijacu. Desetak mesta iza nje, dva bogata građanina sedela su na dobro negovanim konjima, a još malo dalje primetila je mršavog dečaka na malom šarcu. Nije bilo ni traga od dvojice vitezova, a ni od ser Šadriha Ludog Miša.

Stražari su mahali taljigama da prođu jedva ih i pogledavši, ali kada Brijena stiže do kapije, naterala ih je da zastanu. „Ti, stoj!“, viknu kapetan. Dva čoveka u žičanim košuljama ukrstiše koplja da joj prepreče put. „Reci šta tražiš ovde.“

„Tražim gospodara Senodola, ili njegovog meštra.“

Kapetanove oči se zadržase na njenom šitu. „Crni slepi miš Lotstona. To je znamenje na zlom glasu.“

„Nije moj. Nameravam da ga prebojim.“

„Stvarno?“ Kapetan protrlja neobrijanu bradu. „Moja sestra se time bavi. Naći ćeš je u kući sa oslikanim vratima, preko puta *Sedam mačeva*.“ Mahnuo je stražarima. „Pustite je, momci. Ženska.“

Kapinja se otvori pravo na tržnicu, gde su oni koji su ušli pre nje istovarivali repu, luk i džakove ječma. Drugi su prodavali oružje i oklope, i to veoma jeftino, sudeći po cenama koje su izvikivali dok je prolazila. *Posle svake bitke uz vrane lešinarke stižu i pljačkaši mrtvih*. Brijena sporo projaha pored verižnjača još skorenih od smeđe krvi, ulubljenih kaciga, iskrzanih mačeva. Mogla se kupiti i odeća: kožne čizme, krzneni plaštovi, prljavi ogrtači sa sumnjivim poderotinama. Prepoznavala je mnoge grbove. Oklopljena pesnica, los, belo sunce, dvosekda sekira, sve su to bili severnjački simboli. Tu su ginuli i ljudi Tarlija, kao i mnogi iz olujnih zemalja. Videla je crvene i zelene jabuke, štit koji je nosio tri munje Lejguda, pokrovac ukrašen mravima Embrouza. Raskoračeni lovac lorda Tarlija takođe se pojavljivao na mnogim grbovima, kopčama i dubletima. *Vrane nije briga ko je pobednik, a ko poraženi*.

Za nekoliko groša mogla je da kupi štitove od bora ili lipce, ali Brijena projaha kraj njih. Želela je da zadrži teški hrastov štit koji joj je Džejmi dao, onaj koji je on nosio od Harendvora do Kraljeve luke. Štit od borovine ima svojih prednosti. Lakši je i zato ga je lakše nositi, a dušmaninova sekira ili mač će se pre zaglaviti u mekanom drvetu. Ali hrastovina pruža više zaštite, ako si dovoljno snažan da je nosiš.

Senodol beše podignut oko svoje luke. Severno od grada dizali su se kredni obronci; južno je stenoviti rt štitio usidrene brodove od oluja sa Uskog mora. Zamak se nadnosio nad luku, a četvrtasta utvrda i velike okrugle kule videle su se iz svih delova grada. Lakše je bilo hodati nego jahati po prepunim kaldrmisanim ulicama, te zato Brijena ostavi kobilu u štali i nastavi peške, sa štitom prebačenim preko leđa i čebetom pod miškom.

Kapetanovu sestru je lako našla. *Sedam mačeva* je bila najveća krčma u gradu, tropratno zdanje prema kome su susedne zgrade izgledale patuljasto, a dvokrilna vrata na kući preko puta bila su divno oslikana. Prikazivala su zamaku u jesenjoj šumi, drveće izrađeno u nijansama zlata i rde. Puzavice su se vile uz debla drevnih hrastova, a čak su i žirovi bili naslikani pažljivo i s ljubavlju. Kada se Brijena bolje zagleda, vide i stvorenja u gustišu: lukavu crvenu lisicu, dva vrapca na grani, a iza lišća - senku divljeg vepra.

„Vrata su ti veoma lepa“, reče ona tamnokosoj ženi koja se pojavi kada je pokucala. „Koji bi to zamak trebalo da bude?“

„Svaki zamak“, reče kapetanova sestra. „Jedini koji ja znam jeste Mrka kula kraj luke. Ovaj sam stvorila u mašti, onako kako ja zamišljam da bi zamak trebalo da

izgleda. Ni znaja nikada nisam videla, ni grifona, ni jednoroga.“ Bila je vedrog držanja, ali kada joj Brijena pokazala štít, lice joj potamne. „Moja stara majka je govorila da u noći bez mesečine iz Harendvora izleću slepi miševi i nose nevaljalu decu Ludoj Daneli za čorbu. Ponekad sam ih čula kako mi grebuckaju po prozorskom oknu.“ Coknula je zubima, zamišljena. „Šta da stavim preko njega?“

Grb Oporja je bio podeljen na dve ružičaste i dve aždarne četvrtine i prikazivao je žuto sunce i mlad mesec. Ali dokle god ljudi budu verovali da je ona ubica, Brijena se nije usuđivala da ga istakne. „Tvoja vrata su me podsetila na jedan stari štít koji sam videla u očevom arsenalu.“ Opisala je grb što je bolje umela.

Žena klimnu glavom. „Mogu odmah da ga naslikam, ali će boja morati da se osuši. Uzmi sobu u *Sedam mačeva*, ako ti je po volji. Doneću ti štít sutra ujutro.“

Brijena nije nameravala da zanoći u Senodolu, ali će tako možda biti najbolje. Nije znala je li gospodar zamka kod kuće ni hoće li pristati da je primi. Zahvalila je slikarki i prešla ka kraljstvu do krčme. Iznad vrata, sedam drvenih mačeva njihalo se pod gvozdenim šiljkom. Boja im se ljuštila, ali je Brijena znala šta predstavljaju. Sedam sinova Darklinovih koji su nosili bele plaštove Kraljeve garde. Nijedna druga kuća nije mogla da ih se sa toliko podiči. *Bili su ponos svoje kuće. A sada su znak na krčmi.* Ušla je i zatražila od krčmara sobu i kupatilo.

Smestio ju je na sprat, a žena s belegom boje džigerice na licu donela joj je drveno korito, pa onda i vodu, vedro po vedro. „Ima li još Darklina u Senodolu?“ upitala je Brijena dok je ulazila u korito.

„Pa, ima Darkija, i ja sam jedna od njih. Moj muž kaže da nema veze što sam od Darkija kad mu nisam bogzna šta darovala.“ Nasmejala se. „U Senodolu ne možeš kamen da baciš a da ne potrefiš nekog Darkija ili Darkvuda ili Darguda, ali su gospoda Darklini svi nestali. Lord Denis je bijo poslednji od njih, mila mlada budala. Znaš li da su Darklini bili kraljevi Senodola pre nego što su došli Andalí? Po meni to načisto ne bi rekli, al' imam i ja kraljevske krvi. Je l' se vidi? Veličanstvo, još čašu piva, tako bi trebalo da i' teram da mi govore. Veličanstvo, nokšir treba isprazniti, i donesi još svežeg granja, jebem li ga, veličanstvo, vatra samo što nije zgasla.“ Ponovo se nasmejala i istresla poslednje kapi iz vedra. „E, eto te. Je l' ti voda dovoljno topla?“

„U redu je.“ Voda je bila mlaka.

„Donela bi' ti ja još, al' će samo da se prespe. Tol'ka cura, celo korito ćeš da zauzmeš.“

Samo zato što je korito tako malo. U Harendvoru, kade su bile ogromne i kamene. Kupatilo je bilo puno pare koja se dizala s vode, a Džejmi je ušao kroz tu maglu kao

od majke rođen. Izgledao je napola kao leš, a napola kao bog. *Ušao je u kadu sa mnom*, prisetila se pocrvenevši. Uzela je komad tvrdog sapuna od ceđi i počela da se trlja ispod miški, pokušavajući ponovo da prizove Renlijevo lice.

Kada se voda sasvim ohladila, Brijena je bila čista koliko je to mogla da bude. Obukla je istu odeću koju je prethodno skinula, pa čvrsto opasala pojas za mač, ali je oklop i kacigu ostavila, da ne izgleda preteče u Mrkoj kuli. Prijalo joj je da protegne noge. Gardisti na kapijama zamka bili su odeveni u kožne gunjeve s grbom koji je prikazivao ukrštene topuze na dvema unakrsnim belim prugama. „Hoću da razgovaram s gospodarom“, reče im Brijena.

Jedan se nasmeja. „Onda počni da vičeš.“

„Lord Riker je odjahao u Devojačko jezero s Rendilom Tarlijem“, rekao je drugi. „Ostavio je ser Rufusa Lika za zapovednika, da se stara o ledi Riker i mališanima.“

Liku su je i odveli. Ser Rufus beše nizak snažan i sedobrad, a leva noga mu se završavala patrljkom. „Oprostićeš mi što ne ustajem“, rekao je. Brijena mu pruži pismo, ali je Lik bio nepismen, tako da je pozvao meštra, ćelavog čoveka pegave lobanje i nakostrešenog riđećeg brka.

Kada začu prezime Holard, meštar se razdraženo namršti. „Koliko puta ovo moram da ponavljam?“ Sigurno ju je odalo lice. „Misliš da si prva koja traži Dontosa? Pre bi se reklo dvadeset prva. Zlatni plaštovi su bili ovde samo nekoliko dana posle kraljevog ubistva, s nalogom lorda Tivina. A šta ti imaš, moliću?“

Brijena mu pokaza pismo, s Tomenovim pečatom i detinjim potpisom. Meštar je huktao i frktao, zagrebao pečat i na kraju ga vratio. „Izgleda u redu.“ Seo je na tronožac i pokazao Brijeni da sedne na drugi. „Nisam poznavao ser Dontosa. Bio je dečak kada je otišao iz Senodola. Holardi su nekad bili plemenita kuća, to je istina. Znaš li njihov grb? Crvene i ružičaste vodoravne pruge, sa tri zlatne krune na plavoj glavi štita. Darkini su bili sitni kraljevi u Doba junaka i trojica su našli neveste iz kuće Holarda. Kasnije su njihovu zemlju progutala veća kraljevstva, ali su ipak Darkini pretrajali, a Holardi im služili... jeste, čak i u buni. Zнала si za to?“

„Pomalo.“ Njen meštar je imao običaj da govori kako je kralja Erisa u ludilo oterala baš Senodolska buna.

„U Senodolu lorda Denisa još ljube, uprkos jadu koji im je naneo. Gospu Seralu krive, njegovu ženu Miranku. Čipkana zmija, pod tim je imenom pamte. Da se lord Darkin samo oženio nekom Stauntonovom ili Stoukvortovom... pa, sigurno znaš kako kmetovi umeju da raspredaju. Čipkana zmija je punila mužu glavu mirskim otrovom, kaži, sve dok lord Denis nije ustao protiv kralja i zarobio ga. Tom prilikom je njegov kaštelan ser Simon Holard posekao ser Gvejna Gaunta od Kraljeve garde.

Pola godine je Eris držan iza ovih zidina, dok je kraljeva desnica sedeo pred Senodolom na čelu moćne vojske. Lord Tivin je imao dovoljnu silu da zauzme grad na juriš kad god mu se prohte, ali je lord Denis poslao glas da će na prvi znak napada pogubiti kralja.“

Brijena se prisetila šta je usledilo. „Kralj je spasen“, rekla je. „Baristan Smeli ga je oslobodio.“

„Jeste“, reče meštar. „Kada je lord Denis izgubio taoca, otvorio je kapiju i okončao bunu, da lord Tivin ne bi poharao i spalio grad. Kleknuo je i zamolio za milost, ali kralj nije bio raspoložen za milosrđe. Lord Denis je ostao bez glave, kao i njegova braća i sestra, stričevi i ujaci i njihova deca, sva gospoda Darklini. Čiplanu zmiju su prvu spalili, nesrećnicu, mada su joj prvo iščupali jezik, kao i ženske delove, jer se govorilo da je njima omađijala svog gospodara. Pola Senodola će ti reći da je Eris prema njoj bio preblag.“

„A Holardi?“

„Osramoćeni i upropašćeni“, odgovori meštar. „Ja sam kovao svoj lanac u Citadeli kada se to dogodilo, ali sam čitao izveštaje o njihovim suđenjima i kaznama. Ser Džon Holard Kućeupravitelj je bio oženjen sestrom lorda Denisa i pogubljen je sa svojom ženom i sinčićem, koji je bio tek napola Darklin. Robin Holard je bio štitonoša, i kada je kralj zarobljen, igrao je oko njega i čupao ga za bradu. Umro je na točku. Ser Simona Holarda je ubio ser Baristan prilikom kraljevog bekstva. Zemlje Holarda su oduzete, zamak im je srušen, sela spaljena. Kao i kuća Darklina, kuća Holarda je istrebljena.“

„Sem Dontosa.“

„Baš tako. Mladi Dontos je bio sin ser Stefona Holarda, ser Simonovog brata blizanca koji je umro od groznice neku godinu pre ovih zbivanja, i nije učestvovao u buni. Eris je bez obzira na to zahtevao da se i dečaku odrubi glava, ali je ser Baristan tražio da mu se život poštedi. Kralj nije mogao da odbije čoveka koji mu je spasao život, tako da je Dontos odveden u Kraljevu luku kao štitonoša. Koliko ja znam, nikada se nije vraćao u Senodol, a i zašto bi? Ovde nije imao zemalja, ni roda, ni zamka. Ako su Dontos i ta mala severnjakinja pomogli u ubistvu našeg milog kralja, sigurno su želeli da pravdu ostave mnogo milja za sobom. Traži ih u Starigradu, ako moraš, ili preko Uskog mora. Traži ih u Dorni, ili na Zidu. Traži *negde drugde*.“ Ustao je. „Čujem da me gavrani zovu. Oprostićeš mi ako ti sada poželim zbogom.“

Povratak do krčme činio se dužim nego put do tvrđave, mada je to možda bilo samo zbog njenog raspoloženja. U Senodolu neće naći Sansu Stark, to je bilo jasno. Ako ju je ser Dontos odveo u Starigrad ili preko Uskog mora, kao što meštar

pretpostavlja, Brijenina potraga je beznađna. *Šta bi ona tražila u Starigradu?*, upita samu sebe. *Meštar je nije poznao, kao što nije poznao ni Holarda. Ne bi ona otišla strancima.*

U Kraljevoj luci, Brijena je pronašla jednu bivšu Sansinu sluškinju zaposlenu kao pralja u bordelu. „Služila sam lorda Renlija pre moje gospe Sanse i oboje su postali izdajnici“, gorko se jadala ta Brela. „Nijedan lord sada neće da me pogleda, tako da moram da perem za kurve.“ Ali kada ju je Brijena upitala za Sansu, rekla je: „Reći ću ti ono što sam rekla lordu Tivinu. Ta devojka se neprekidno molila. Išla je u obredište i palila sveće kao prava gospa, ali bi skoro svake večeri odlazila i u bogošumu. Ona ti se vratila natrag na sever. Tamo gde su *njeni* bogovi.“

Sever je, međutim, bio ogroman, a Brijena nije imala predstavu kom bi vazalu svog oca Sansa najviše verovala. *Ili bi tražila svoj rod?* Mada su joj sva braća i sestre izginuli, Brijena je znala da Sansa još ima strica i polubrata na Zidu, gde služe u Noćnoj straži. Ujak Edmur Tuli, zatočenik je u Blizancima, ali njegov stric ser Brinden i dalje drži Brzorečje. A mlađa sestra leđi Kejtlin vlada Dolom. *Krv zove krv.* Sansa je lako mogla da pobegne nekome od njih. Ali kome?

Zid je sigurno predaleko, a pri tom je surovo i mračno mesto. A da bi stigla do Brzorečja, devojka bi morala da pređe rečne zemlje poharane ratom i probije se kroz lanisterske opasne linije. Put do Gnezda sokolovog je jednostavniji, a leđi Liza bi sigurno rado primila sestričinu...

Ispred nje, uličica je skretala. Brijena je nekako uspela da zaluta. Našla se u ćorsokaku, blatnjavom dvorištancetu gde su tri svinje rile oko niskog kamenog bunara. Jedna zaskviča kada je ugleda, i starica koja je vadila vodu sumnjičavo je odmeri. „Šta ti 'očeš?“

„Tražim *Sedam mačeva.*“

„Onim putem kojim si došla. Kod obredišta skreni levo.“

„Zahvaljujem.“ Brijena se okrenu i nalete pravo na nekoga ko je upravo skretao na krivini. On od sudara pade u blato, pravo na dupe. „Oprosti“, prošapta ona. Bio je tek dečak mršuljavo momče s retkom ravnom kosom i čirom ispod oka. „Boli te?“ Pružila je ruku da mu pomogne, ali dečak uzmaknu od nje na laktovima i petama. Nije mu bilo više od deset ili dvanaest godina, mada je imao žičanu košulju i dugački mač u koricama preko leđa. „Poznajem li te?“, upita Brijena. Kao da je već negde videla njegovo lice, mada nije mogla da se seti gde.

„Ne. Ne poznaješ. Nikada...“ Uspentrao se na noge. „O-o-oprosti mi. Moja gospo. Nisam gledao. Mislim, jesam, ali dole. Gledao sam dole. U noge.“ Momak kao bez glave odjuri putem kojim je došao.

Nešto u vezi s njim je probudilo sve Brijenine sumnje, ali nije bila spremna da ga juri po ulicama Senodola. *Jutros pred kapijom, eto gde sam ga videla*, shvati ona. *Jahao je malog šarca*. A činilo joj se da ga je videla još i negde drugde, ali gde?

Kada je Brijena ponovo pronašla *Sedam mačeva*, krčma je bila prepuna. Četiri obrednice su sedele najbliže vatri, u odorama prljavim i prašnjavim od drumu. Drugde su se na klupama tiskali meštani, kusajući vrelu čorbu od kraba s komadima hleba. Od tog mirisa joj zakrčaše creva, ali nije videla prazna mesta. Tad neki glas iza nje reče: „Moja gospo, evo, sedi na moje mesto.“ Tek kada je skočio s klupe, Brijena shvati da joj se obratio kepec. Čovečuljak nije bio visok ni pet stopa. Nos mu beše prošaran žilama i baburast, zubi crveni od kiselišća, a na sebi je imao smeđu grubu suknenu odoru svetog brata, s gvozdanim čekićem Kovača oko debelog vrata.

„Samo ti sedi“, reče ona. „Ja mogu da stojim isto kao i ti.“

„Jeste, al' ću ja teško glavom udariti u tavanicu.“ Kepec je govorio jednostavno ali učtivo. Brijena mu je videla obrijano teme. Mnoga sveta braća su nosila takve tonzure. Obrednica Roela joj je jednom rekla da to znači kako nemaju ništa da kriju od Oca. „Zar ne može Otac da vidi kroz kosu?“, upitala je Brijena. *Glupo pitanje*. Bila je priglupo dete; obrednica Roela joj je to često govorila. Sada se osećala skoro jednako glupo, pa je zauzela čovečuljkovo mesto na kraju klupe, naručila čorbu, i okrenula se da mu zahvali. „Brate, služiš li u nekoj svetoj kući u Senodolu?“

„Služio sam tamo bliže Devojačkom jezeru, moja gospo, al' su nas vukovi vatrom oterali“, odgovori čovek gluđuci okrajak. „Popravili smo sve kol'ko smo mogli, al' su onda došli neki najamnici. Nisam mogao da znam čiji su ljudi bili, al' su nam odveli svinje i pobili braću. Ja sam se sakrio u šupljem stablu, al' su ostali bili preveliki. Dugo mi je trebalo da ih sve sahranim, al' mi je Kovač dao snage. Kada sam završio, iskopao sam nekol'ko novčića koje je starešina bio sakrio, pa sam otišao.“

„Srela sam neku braću koja su išla u Kraljevu luku.“

„Jeste, ima ih na stotine na drumovima. Ne samo braće. Obrednika takođe, i kmetova. Vrabaca. Možda sam i ja vrabac. Kovač me je napravio dovoljno sitnog.“ Zasmejao se. „A koja je tvoja tužna priča, moja gospo?“

„Tražim svoju sestru. Visokog je roda, tek su joj tri i deset leta, lepa devica plavih očiju i kestenjaste kose. Možda si je video kako putuje s jednim čovekom. Vitezom, možda ludom. Biće zlata za čoveka koji mi pomogne da je nađem.“

„Zlata?“ Brat joj uputi crven osmeh. „Zdela te čorbe od kraba bi meni bila dovoljno nagrada, al' se bojim da ti ne mogu pomoći. Budala sam sreo i previše, al' ne toliko lepih devica.“ Nagnuo je glavu u stranu i nakratko se zamislio. „Sad kad se setim, u Devojačkom jezeru je bila jedna luda. Bio je obučen u rite i prljavštinu,

kol'ko sam mogo da vidim, ali pod prljavštinom je bila karirana odora.“

Da li je Dontos Holard nosio kariranu odoru? Brijeni niko nije rekao da jeste... ali joj niko nije rekao ni da nije. Ipak, zašto bi on bio u ritama? Da ih nije zadesila neka nesreća pošto su pobjegli iz Kraljeve luke? To je lako moguće, s obzirom na to koliko su drumovi opasni. *A možda to uopšte nije bio on.* „Je li ta luda imala crven nos, pun ispucalih žila?“

„To ne bi' mogo da se zakunem. Priznajem, nisam mnogo pažnje na njega obraćao. Otišao sam iz Devojačkog jezera pošto sam sahranio braću, misleći da ću možda naći lađu za Kraljevu luku. Ludu sam prvi put video dole u luci. Neprestano se obazirao i dobro pazio da izbegne vojnika lorda Tarlija. Posle sam ga sreo ponovo, u *Smrđljivoj guski.*“

„Smrđljivoj guski?“ upita ona nesigurno.

„Mesto na zlu glasu“, priznade kepec. „Ljudi lorda Tarlija patroliraju lukom u Devojačkom jezeru, al' je *Guska* uvek puna mornara, a zna se da će mornari prokrijumčariti čoveka na brod ako dobro plati. Luda je tražila prevoz za troje preko Uskog mora. Često sam ga tamo viđao kako priča s veslačima sa galija. Ponekad bi otpеваo neku smešnu pesmu.“

„Tražio je mesta za troje? Ne dvoje?“

„Troje, moja gospo. To mogu da se zakunem u Sedmoro.“ *Troje*, pomisli ona. *Sansa, ser Dontos... ali ko bi mogao biti treći? Bauk?* „Da li je luda našla sebi brod?“

„To ne mogu reći“, odgovori kepec, „ali je jedne noći nekoliko Tarlijevih vojnika posetilo *Gusku* u potrazi za njim, i posle nekol'ko dana sam čuo drugog čoveka da se hvali kako je napravio budalu od lude, i da ima zlato da to i dokaže. Bio je pijan, i sve je čašćavao pivom.“

„Napravio budalu od lude“, ponovi ona. „Šta je time hteo da kaže?“

„Ne bih ti mogao reći. Mada, zvao se Spreti Dik, toga se sećam.“ Kepec raširi ruke. „Bojim se da je to sve što mogu da ti pružim, sem molitava jednog malog čoveka.“

Brijena ispuni obećanje i naruči mu zdelu vruće čorbe od kraba... i uz to komad toplog svežeg hleba i čašu vina. Dok je jeo, stojeći kraj nje, ona je razmišljala o onome što joj je rekao. *Da li im se Bauk pridružio?* Ako je iza Sansinog nestanka stajao Tirion Lanister, a ne Dontos Holard, onda je i imalo nekog smisla što su hteli da pobjegnu preko Uskog mora.

Kada je čovečuljak završio čorbu, dokrajčio je i ono što je ostalo u njenoj zdeli. „Trebalo bi više da jedeš“, reče joj. „Tol'ka žena mora da očuva snagu. Nije daleko do Devojačkog jezera, ali je drum u ova vremena opasan.“

Znam. Baš su na tom drumu ser Kliosa Freja ubili, a nju i ser Džejmija zarobili Krvavi lakrdijaši. *Džejmi je pokušao da me ubije, priseti se ona, mada je bio ispošćen i oslabeo, i vezanih ruku.* Pa ipak čak i takav zamalo da uspe, ali je to bilo pre nego što mu je Zolo odsekao šaku. Zolo, Rordž i Šegvel bi je silovali stotinu puta da im ser Džejmi nije rekao da je vredna safira koliko je teška.

„Moja gospo? Izgledaš mi tužno. Misliš li na sestru?“ Kepec je potapša po ruci. „Starica će ti osvetliti put do nje, ništa se ti ne boj. Devica će je čuvati.“

„Molim se da si u pravu.“

„Jesam.“ On se pokloni. „Ali sada moram da krenem. Dugačak je put do Kraljeve luke.“

„Imaš li konja? Mazgu?“

„Dve mazge.“ Čovečuljak se nasmeja. „Evo ih, na kraju mojih nogu. Odvedu one mene kud god hoću da stignem.“ Poklonio se i odgegao do vrata, njišući se sa svakim korakom.

Ostala je za stolom i pošto je on otišao, uz čašu razvodnjelog vina. Brijena nije često pila vino, ali bi ponekad, retko, nalazila da joj smiruje stomak *A kud ja hoću da stignem?*, upitala je sebe. *U Devojačko jezero, da tražim čoveka zvanog Spretni Dik u krčmi zvanj Smrdljiva guska?*

Kada je poslednji put videla Devojačko jezero, varoš beše pusta, lord zatvoren u zanku a građani skriveni, pobijeni ili pobešli. Prisetila se spaljenih kuća i opustelih ulica, razvaljenih kapija. Podivljali psi su se šunjali iza njenih konja, dok su naduti leševi poput ogromnih bledih vodenih ljljana plutali po jezercetu po kome je varoš dobila ime. *Džejmi je pevao „Šest devica u jezeru“ i nasmejao se kada sam ga zamolila da učuti.* A u Devojačkom jezeru je bio i Rendil Tarli, što je još jedan razlog da izbegava taj grad. Možda bi joj bilo bolje da se ukrca na lađu za Galebovo ili Bela sidrišta. *A možda bi mogla i oboje. Prvo da posetim Smrdljivu gusku i porazgovaram s tim Spretnim Dikom, a onda da u Devojačkom jezeru nađem lađu koja će me prevesti dalje na sever.*

Krčma je počela da se prazni. Brijena prepolovi komad hleba, slušajući razgovore za drugim stolovima. Većina se ticala smrti lorda Tivina Lanistera. „Kažu da ga je ubio rođeni sin“, govorio je jedan meštanim, obuçar, sudeći po izgledu, „onaj pogani mali kepec.“

„A kralj je samo dečak“, reče najstarija od četiri obrednice. „Ko će nam vladati dok on ne stasa?“

„Brat lorda Tivina“, odgovori jedan gardista. „Ili onaj lord Tirel, možda. Ili Kraljeubica.“

„Neće on“, oglasio se krčmar. „Neće taj verolomnik“ Pljunuo je u vatru. Brijena ispusti hleb iz ruku i obrisa mrvice s čašira. Dovoljno je čula.

Te noći je ponovo sanjala sebe u Renlijevom šatoru. Sve sveće su se gasile, hladan vazduh ju je gusto obavijao. Nešto se kretalo kroz zelenu tamu, nešto pogano i užasno je jurilo ka njenom kralju. Želela je da ga zaštiti, ali joj udovi behu ukočeni i skamenjeni, i trebalo je više snage nego što je imala samo da bi podigla ruku. A kada je mač od senki prosekao zeleni čelikna vratu i krv linula, videla je da kralj na samrti ipak nije Renli, već Džejmi Lanister, i da ga je izneverila.

Kapetanova sestra ju je zatekla u krčmi kako ispija čašu mleka i meda sa umućena tri živa jajeta. „Divno si to uradila“, reče Brijena kada joj žena pokaza oslikan štit. Bila je to više slika nego pravi grb, i prizor je povede unazad, niz duge godine, do prohladne tame očevog arsenala. Prisetila se kako je prelazila prstima preko ispucale i izbledele boje, preko zelenog lišća drveta i traga zvezde padalice.

Brijena je kapetanovoj sestri platila još upola više nego što su se dogovorile, i prebacila štit preko ramena kada je otišla iz krčme, pošto je od kuvara kupila dvopeka, sira i brašna. Iz grada je izašla na severnu kapiju, pa lagano projahala poljima i imanjima gde su se vodile najteže borbe, kada su se vukovi spustili na Senodol.

Lord Rendil Tarli je zapovedao Džofrijevom vojskom, sastavljenom od zapadnjaka, olujnika i vitezova iz Hvata. Njegovi ljudi koji su tu izginuli odneseni su unutar zidina, da nađu počinka u junačkim grobovima podno senodolskih obredišta. Severnjački mrtvi, mnogo brojniji, sahranjeni su u zajedničkoj grobnici pored mora. Iznad kamene mogile koja im je obeležavala mesto večnog sna, pobednici su digli grubo istesani drveni beleg. Na njemu je pisalo samo: OVDE LEŽE VUKOVI. Brijena je zastala kraj njega i tiho se za njih pomolila, kao i za Kejtlin Stark i njenog sina Roba i sve druge koji su zajedno s njima poginuli.

Prisetila se noći kada je ledi Kejtlin saznala da su joj sinovi mrtvi, dva dečaćića koja je ostavila na sigurnom u Zimovrelu. Brijena je znala da se desilo nešto strašno. Upitala je ima li vesti o njenim sinovima. „Nemam sinova sem Roba“, odgovorila je ledi Kejtlin. Zvučala je kao da joj neko uvrće nož u stomaku. Brijena je pružila ruku preko stola da je uteši, ali je zastala pre nego što su prsti dodirnuti stariju ženu, iz straha da će ova ustuknuti. Ledi Kejtlin je okrenula šake, da pokaže Brijeni ožiljke na dlanovima i prstima, gde je nekada nož duboko zasekao. Onda je progovorila o kćerima. „Sansa je bila mala gospa“, rekla je, „uvek učtiva i željna da udovolji. Volela je priče o viteškim podvizima. Izrašće u ženu mnogo lepšu od mene, to se jasno vidi. Često sam joj sama četkala kosu. Imala je kestenjastu kosu, gustu i

meku... crvenilo je u njoj pod svetlošću baklj i sijalo kao bakar.“

Govorila je i o Arji, svojoj mlađoj kćeri, ali je Arja nestala, verovatno je dosad već mrtva. Ali Sansa... *Naći ću je, moja gospo, zakle se Brijena neupokojenoj seni leđi Kejtin. Nikada neću prestati da je tražim. Daću svoj život ako zatreba, odreći ću se svih svojih snova, ali ću je naći.*

Iza bojnog polja put je vodio pored obale, između silovitog sivozelenog mora i niza niskih krečnjačkih bregova. Brijena nije bila jedini putnik na drumu. Uz obalu su se mnogim miljama pružala ribarska sela, i ribari su koristili taj drum da nose ribu na pijacu. Projahala je pored jedne ribarke i njenih kćeri, koje su se peške vraćale kući s praznim korpama na ramenima. Zbog okopa su od nje pomislile da je neki vitez, sve dok joj nisu videle lice. Onda devojke počеше da se sašaptavaju i da je zagledaju. „Jeste li videle devicu od tri i deset leta na drumu?“, upita ih ona. „Visokorođenu devicu plavih očiju i kestenjaste kose?“ Otkako je pričala sa ser Šadrihom, postala je opreznija, ali je morala i dalje da pokušava. „Možda je putovala u društvu jedne lude.“ Ali one odmahnuše glavama i zakikotaše joj se iza šaka.

U prvom selu na koje je naišla, bosonogi dečaci su jurcali kraj njenog konja. Stavila je kacigu pošto ju je peklo kikotanje ribarki, tako da su pomislili da je muško. Jedan dečak je ponudio da joj proda rakove, drugi krabe, a treći svoju sestru.

Brijena je kupila tri krabe od drugog dečaka. Kada je izašla iz sela, počela je kiša, a i vetar je snažnije zaduvalo. *Sprema se oluja*, pomisli ona pogledajući ka moru. Kišne kapi su dobovale po čeliku njene kacige, tako da joj je u ušima zvonilo dok je jahala, ali je i to bilo bolje nego da je tamo na pučini, na nekoj lađi.

Posle sat vremena jahanja na sever, put se račvao kod gomile kamenja koje je ostalo od ruševina nekog malog zamka. Desni krak je pratio obalu, vijugajući prema Rtu slomljenih klešta, turobnoj zemlji močvara i goleti obraslih retkim borom; levi je vodio kroz bregove, polja i šume ka Devojačkom jezzeru. Kiša je sada već jače padala. Brijena sjaha i povede kobilu s drumu da se skloni među ruševinama. Temelji zidina još su se nazirali među čičkom, korovom i divljim brestovima, ali je kamenje od kojeg nekada beše sazdan ležalo razbacano između drumova poput dečjih kockica. Ipak deo glavne utvrde još je stajao. Trostruke kule behu od sivog granita, isto kao i srušeni zid, ali zupci behu od žutog pešćara. *Tri krune*, shvati ona dok ih je posmatrala kroz kišu. *Tri zlatne krune*. Ovo je bio zamak Holarda. Ser Dontos se najverovatnije rodio na tom mestu.

Povela je kobilu kroz ruševine, do glavnog ulaza u utvrdu. Od vrata su ostale samo zardale gvozdene šarke, ali je krov još stajao i unutra je bilo suvo. Brijena sveza

kobilu za držać za baklje u zidu, skinu kacigu i protrese kosu. Tražila je suvo drvo da zapali vatru kada začu zvuk još nekog konja kako se približava. Neki nagon je potera da se povuče u senke, gde neće moći da je vide s druma. Baš na tom drumu su ona i ser Džejmi zarobljeni. Nije nameravala da to ponovo doživi.

Jahač beše sitan čovek *Ludi Miš*, pomisli ona kada ga ugleda. *Nekako je uspeo da me prati.* Ruka joj pođe ka balčaku mača, i ona shvati da se pita da li bi je ser Šadrih smatrao lakim plenom samo zato što je žensko. Kaštelan lorda Grandisona je jednom tako pogrešio. Hamfri Vagstaf se zvao; gord starac od pet i šezdeset leta, s nosom poput sokolovog kljuna i pegavom glavom. Na dan veridbe upozorio je Brijenu da od nje očekuje da se ponaša kao prava žena kada se jednom venčaju. „Neću dozvoliti da mi gospa jurca naokolo u muškom oklopu. Poslušaćeš me, da ne bih morao da te kažnjavam.“

Imala je šesnaest godina, i mač joj nije bio stran, ali je još bila stidljiva uprkos veštini u dvorištu za vežbu. A ipak je nekako našla hrabrosti da kaže ser Hamfriju kako će kaznu prihvatiti samo od čoveka koji je nadmaši u borbi. Stari vitez se zajapurio, ali je pristao da obuče svoj oklop i nauči je gde je ženama mesto. Borili su se tupim turnirskim oružjem, tako da Brijenin topuz nije imao šiljke. Slomila je ser Hamfriju ključnu kost i dva rebra i ujedno rasturila veridbu. On je bio treći i poslednji čovek koji je želeo da joj postane muž. Njen otac više nije navaljivao.

Ako je to zaista ser Šadrih prati, možda će stvarno morati da se bori. Nije imala nameru da se uortači s njim, niti da ga pusti da je prati do Sanse. *U njegovom držanju ima one opuštene drskosti koja dolazi s veštinom u oružju*, pomisli ona, *ali je sitan. Imam duži dohvat, a i jača sam.*

Brijena je bila snažna kao većina vitezova, a njen stari kaštelan je imao običaj da govori kako je brža nego što ijedna žena njene veličine ima prava da bude. Bogovi su joj podarili i izdržljivost, što je ser Gudvin smatrao za plemenit dar. Borba sa štitom i mačem je zamorna rabota, i pobeda često pripadne izdržljivijem čoveku. Ser Gudvin ju je učio da se bori oprezno, da čuva snagu dok pušta protivnika da svoju troši u žestokim napadima. „Muškarcu će te uvek potceniti“, rekao je, „a iz gordosti će želiti da te brzo savladaju, da se ne bi posle govorilo kako ih je žena namučila.“ Čim se otisnula u svet, shvatila je svu istinitost njegovih reči. Čak je i Džejmi Lanister tako navalio na nju, u šumama kraj Devojačkog jezera. Ako su bogovi milostivi, Ludi Miš će načiniti istu grešku. *On je možda iskusan vitez*, pomisli ona, *ali nije Džejmi Lanister.* Isukala je mač iz korica.

Ali to na rasršću nije stao ser Šadrihov ridan, već iznureni mali šarac s mršavim dečakom u sedlu. Kada Brijena ugleda konja, zbuñjeno se povuče. *Samo neki dečak,*

pomisli, a onda spazi lice pod kapuljačom. *Dečak iz Senodola, onaj koji je naleteo na mene. To je on.*

Dečak nije ni pogledao srušeni zamak, već je osmotrio prvo jedan, pa drugi drum. Posle kratkog oklevanja okrenuo je šarca prema bregovima i sporo krenuo dalje. Brijena ga je gledala kroz kišu, i iznenada je shvatila da je istog tog dečaka videla u Rozbiju. *On me prati, zaključila je, ali tu igru mogu i ja da igram.* Odvezala je kobilu, popela se u sedlo i pošla za njim.

Dečak je zurio pred sebe dok je jahao, posmatrajuci kako se brazde u drumu pune vodom. Kiša je prigušila zvuk njenih kopita, a verovatno je tu pomogla i njegova kapuljača. Nijednom se nije osvrnuo, sve dok Brijena ne dokasa iza njega i ošinu šarca pljoštimice mačem po sapima.

Konj se prope, mršavi dečko polete, a plašt mu zalepeta kao krila. Pao je u blato i ustao sa zemljom i uvelom smeđom travom u ustima, samo da zatekne Brijenu kako stoji nad njim. Bio je to isti dečak, bez ikakve sumnje. Prepoznala je čir. „Ko si ti?“, upita ona strogo.

Dečakova usta su se bezglasno otvarala i zatvarala. Iskolačio je oči. „Po“, uspeo je jedino da izusti. „Po.“ Verižnjača mu zazvecka kada je zadrhtao. „Po. Po.“

„Pomoć?“, upita Brijena. „Tražiš pomoć?“ Ona uperi vrh mača u njegovu jabučicu. „Pomoći ću ti, ali mi prvo reci ko si i zašto me pratiš.“

„Ne po-po-pomoć.“ Gurnuo je prst u usta i izbacio grudvu blata, pljujući. „Po-po-Pod. Zovem se. Po-po-Podrik. Pe-Pejn.“

Brijena spusti mač. Osetila je nalet sažaljenja prema dečaku. Prisetila se dana u Večernjem dvoru, i mladog viteza s ružom u ruci. *Doneo je ružu za mene.* Ili joj je barem obrednica tako rekla. Trebalo je samo da mu poželi dobrodošlicu u zamak svog oca. Imao je osamnaest godina, dugačku ridu kosu koja mu je padala do ramena. Njoj je bilo dvanaest, bila je čvrsto utegnuta u krutu novu haljinu s prslučićem blistavim od ahata. Bili su iste visine, ali nije mogla da ga pogleda u lice, niti da kaže jednostavne reči kojima ju je obrednica naučila. *Ser Ronete. Dobro došao u dvore moga oca. Lepo je napokon ti videti lice.*

„Zašto me pratiš?“, upita ona dečaka. „Naređeno ti je da me uhodiš? Radiš li za Varisa ili za kraljicu?“

„Ne. Za nikoga. Ni za koga.“

Brijeni se činilo da mu je desetak godina, ali je ona bila užasno nedarovita za određivanje dečjeg uzrasta. Uvek je smatrala da su mlađi nego što jesu, možda zato što je uvek bila prevelika za svoj uzrast. *Čudovišno velika,* govorila je obrednica Roela, *i muškobanjasta.* „Ovaj drum je isuviše opasan za jednog dečaka.“

„Nije za *štitonošu*. Ja sam mu *štitonoša*. Desničin *štitonoša*.“

„*Štitonoša* lorda Tivina?“ Brijena vrati mač u korice.

„Ne. Ne tog desnice. Onog pre. Njegovog sina. Borio sam se s njim u bici. Vikao sam *'Polutan! Polutan!'*“

Baukov štitonoša. Brijena nije znala čak ni da ga ovaj ima. Tirion Lanister nije bio vitez. Moglo se očekivati da ima jednog ili dvojicu slugu, paža i peharnika, nekoga da mu pomaže pri oblačenju. Ali *štitonošu*? „*Zašto me pratiš?*“ upita ona. „*Šta hoćeš?*“

„Da je nađem.“ Dečak ustade. „Njegovu gospu. Ti je tražiš. Brela mi je rekla. Ona mu je žena. Ne Brela, gospa Sansa. Zato sam mislio, ako je nađeš...“ Lice mu iskriveri iznenadan bol. „Ja sam njegov *štitonoša*“, ponovi on dok mu je kiša kizila niz lice, „a on me je *ostavio*.“

SANSA

Nekada, kada je bila tek devojčica, jedan lutajući pevač je ostao kod njih u Zimovrelu pola godine. Bio je star čovek, sede kose i vetrom opaljenih obraza, ali je pevao o vitezovima i njihovim zavetnim potragama i lepim gospama, i Sansa je gorlo plakala kada je otišao i preklinjala oca da ga ne pusti. „Čovek nam je po tri puta otpevao svaku pesmu koju zna“, rekao joj je lord Edard nežno. „Ne mogu da ga zadržim protiv njegove volje. Ipak nemoj da plačeš. Obećavam ti, doći će i drugi pevači.“

A ipak nisu, čitavih sledećih godinu dana i više. Sansa se molila Sedmoro u obređištu i starim bogovima kod drveta-srca, tražila je da joj vrate starca ili, još bolje, da pošalju novog pevača, mladog i naočitog. Ipak, bogovi joj nisu uslišili molbu, i dvorane Zimovrela ostale su tihe.

Ali to se dešavalo dok je bila luckasta devojčica. Sada je devica, od tri i deset leta, i procvala. Sve su joj noći bile pune pesme, a preko dana se molila za tišinu.

Da je Gnezdo sokolovo bilo sagrađeno kao drugi zankovi, samo bi pacovi i tamničari čuli mrtvačevu pesmu. Zidovi tamnica su dovoljno debeli da priguše i pesme i krike. Ali nebeske ćelije imaju zid od vazduha, i tako je svaki akord koji je mrtvac odsvirao slobodno leteo i odjekivao po kamenim obroncima Džinovog koplja. A pesme koje je birao... Pevao je o Plesu zmajeva, o lepoj Džonkil i njenoj ludi, o Dženi od Starokamena i princu od Vilinih konjica. Pevao je o izdajama, o najstrašnijim ubistvima, o obešenim ljudima i krvavoj osveti. Pevao je o bolu i jadu.

Bez obzira na to kuda bi pošla, Sansa u zamku od muzike nije mogla da pobeogne. Plovila je uz zavojita stepeništa kula, nalazila je nagu u kupaatilu, večerala s njom u suton i prikradala joj se u spavaću odaju čak i kada bi čvrsto zatvorila kapke. Dolazila je na hladnom retkom vazduhu, i baš kao i od vazduha, od nje je Sansu obuzimala jeza. Mada u Gnezdu sokolovom nije padao sneg od dana kada je ledi Liza pala, noći behu ledene.

Pevačev glas beše snažan i milozvučan. Sansi se činilo da zvuči bolje nego ikada ranije, da mu je glas nekako snažniji, pun bola, straha i čežnje. Nije shvatala zašto su bogovi darivali takav glas tako poganom čoveku. *Uzeo bi me silom na Prstima da Petir nije poslao ser Lotora da me brani, morala je da se podseća. A svirao je da utiša moje krike kada je teta Liza pokušala da me ubije.*

Od toga joj nije bilo ništa lakše da ga sluša. „Molim te“, preklinjala je lorda Petira, „možeš li nekako da ga nateráš da prestane?“

„Dao sam čoveku svoju reč, dušice.“ Petir Beliš, gospodar Harendvora, vrhovni gospodar Trozupca, zaštitnik Gnezda sokolovog i Dola Erinovog, digao je pogled s pisma koje je pisao. Napisao je na stotine pisama otkako je leđi Liza pala. Sansa je videla gavranove kako odlaze iz njihove kule. „Radije bih da trpim njegovo pevanje nego da slušam njegovo jecanje.“

Bolje je da peva, jeste, ali... „Mora li da peva čitave noći, moj gospodaru? Lord Robert ne može da zaspi. Plače.“

„...za majkom. Tu se ne može pomoći, ženska je mrtva.“ Petir slegnu ramenima. „Neće još dugo. Lord Nestor će se sutra popeti.“

Sansa je već bila upoznala lorda Nestora Rojsa, posle Petirovog venčanja s njenom tetkom. Rojs je bio čuvar Mesečeve kapije, velikog zamka koji je stajao u podnožju planine i štiti stepenište do Gnezda sokolovog. Svatovi su prenoćili kod njega pre nego što su počeli sa usponom. Lord Nestor ju je jedva dvaput pogledao, ali ju je ipak užasavalo to što će doći. On je bio i visoki kućeupravitelj Dola, verni vazal Džona Erina i leđi Lize. „On neće... nećeš dozvoliti lordu Nestoru da vidi Marilionu, zar ne?“

Užas joj se sigurno video na licu, pošto je Petir odložio pero. „Naprotiv. To ću zahtevati.“ Pozvao ju je da sedne pored njega. „Marilion i ja smo se nešto dogovorili. Mord ume da bude veoma ubedljiv. A ako nas naš pevač razočara i otpeva pesmu koju ne želimo da čujemo, pa, ti i ja samo treba da kažemo da on laže. Šta misliš, kome će lord Nestor poverovati?“

„Nama?“ Kad bi samo smela da se pouzda u njega!

„Naravno. On će imati koristi od naših laži.“

Odaja je bila topla, vatra je veselo pucketala, ali je Sansa ipak zadrhtala. „Da, ali..., šta ako...“

„Šta ako lordu Nestoru čast bude važnija od dobiti?“ Petir je obgrli oko ramena. „Šta ako poželi istinu, i pravdu za svoju ubijenu gospu?“ Osmehnuo se. „Poznajem lorda Nestora, dušice. Misliš li da bih mu dozvolio da naudi mojoj kćeri?“

Ja ti nisam kći, pomisli ona. Ja sam Sansa Stark, kći lorda Edarda i leđi Kejtlin, krv Zimovrela. Ipak to nije rekla. Da nije bilo Petira Beliša, Sansa bi poletela u ledeno plavo nebo i pala šest stotina stopa niže, a ne Liza Erin. *On je tako hrabar.* Sansa je želela da ima njegovu hrabrost. Htela je da se ponovo zavuče u krevet i sakrije pod pokrivačem, da spava i spava. Od smrti Lize Erin nije mirno prespavala nijednu noć. „Možeš li reći lordu Nestoru... da mi nije dobro, ili...“

„Želeće da čuje tvoju priču o Lizinoj smrti.“

„Moj gospodaru, ako... ako Marilion kaže šta se stvarno.“

„Ako slaže, hoćeš da kažeš?“

„Slaže? Da... ako slaže, ako moja reč bude stajala protiv njegove, i lord Nestor me pogleda u oči i vidi koliko se plašim..“

„Malčice straha neće biti na odmet, Alejna. Videla si strašan događaj. Nestor će biti dirnut.“ Petir joj je proučavao oči, kao da ih vidi prvi put. „Imaš majčine oči. Iskrene oči, nevine. Plave kao suncem obasjano more. Kada budeš malo starija, mnogi će se muškarci utopiti u tim očima.“

Sansa nije znala šta na to da kaže.

„Samo treba da ispričaš isto što i lordu Robertu“, nastavi Petir.

Robert je samo bolestan dečacić, pomisli ona, *a lord Nestor je odrastao čovek, strog i sumnjičav*. Robert nije jak i morao je da bude zaštićen, čak i od istine. „Neke laži su ljubav“, uveravao ju je Petir. Sada ga je podsetila na to. „Kada smo lagali lorda Roberta, činili smo to samo da bismo ga pošteđeli“, rekla je.

„A ova laž možda pošteđi nas. Inače ćemo možda i ti i ja izaći iz Gnezda sokolovog na ista vrata kao Liza.“ Petir ponovo uze pero. „Poslušićemo ga lažima i seničkim zlatnim, a on će ih oboje ispiti i zatražiti još, jamčim ti.“

I meni služi laži, shvati Sansa. Bile su to ipak utešne laži i mislila je da joj želi dobro. *Laž nije tako strašna ako se njome želi dobro*. Kad bi mu samo poverovala...

Ono što je njena tetka kazala pre nego što je pala veoma je uznemiravalo Sansu. „Buncanje“, rekao je Petir. „Žena mi je bila luda, to si i sama videla.“ I jeste. *Samo sam napravila zamak od snega, a ona je htela da me gurne kroz Mesečeva vrata. Petir me je spasio. Iskreno je voleo moju majku, i...*

A nju? Kako je u to mogla i da posumnja? On ju je spasio.

Spasao je Alejnu, svoju kćer, šapnu neki glas u njoj. Ali ona je bila i Sansa... a ponekad joj se činilo da je i lord zaštitnik zapravo dva čoveka. Bio je Petir, njen zaštitnik, topao, zabavan i blag... ali je bio i Maloprstić, lord koga je upoznala u Kraljevoj luci, koji se lukavo smešla i gladi bradicu dok šapuće kraljici Sersei na uho. A Maloprstić joj nije prijatelj. Kada ju je Džofri tukao, Baukju je branio, a ne Maloprstić. Kada je rulja htela da je siluje, Pseto ju je spasio, a ne Maloprstić. Kada su je Lanisteri udali za Tiriona protiv njene volje, ser Garlan Smeli joj je pružio utehu, a ne Maloprstić. Maloprstić za nju nije digao ni mali prst.

Osim da me odvede iz Kraljeve luke. To je uradio za mene. Mislila sam da je to učinio ser Dontos, moj siroti stari pijani Florijan, ali je zapravo iza njega sve vreme stajao Petir. Samo je morao da nosi masku Maloprstića. A opet, ponekad Sansa nije umela da razlikuje gde se završava čovek a počinje maska. Maloprstić i lord Petir su bili tako slični. Možda bi pobešla od obojice, ali nije imala kuda da ode. Zimovrel je

spaljen i opusteo, Bren i Rikon mrtvi. Rob je izdan i ubijen u Blizancima, zajedno s njenom gospom majkom. Tirion je pogubljen zato što je ubio Džofrija, a ako se ikada bude vratila u Kraljevu luku kraljica će i njoj odseći glavu. Tetka za koju se nadala da će joj pružiti utočište pokušala je da je ubije. Njen ujak Edmur je zarobljenik Freja, dok je majčin stric Crna Riba pod opsadom u Brzorečju. *Nemam gde da budem do ovde*, pomisli Sansa nesrećno, *niti imam drugog pravog prijatelja do Petira*.

Te noći je mrtvac pevao „Dan kada obesiše Crnog Robina“, „Majčine suze“ i „Kiše nad Kastamirom“. Onda je na neko vreme stao, ali baš kada je Sansa počela da tone u san, iznova je otpočeo. Pevao je „Šest tuga“, „Palo lišće“ i „Alisanu“. *Tako tužne pesme*, pomisli ona. Kada je sklopila oči, videla ga je u nebeskoj ćeliji, skupčanog u uglu, što dalje od hladnog crnog neba, zgrčenog pod krznom, s harfom privijenom uz grudi. *Ne smem da ga sažaljevam*, rekla je sebi. *Bio je tašt i okrutan, a uskoro će biti mrtav*. Nije mogla da ga spase. A zašto bi to i poželela? Marilion je pokušao da je siluje, a Petir joj je spasio život ne jednom, već dva puta. *Neke laži su neophodne*. Jedino su je laži i održale u životu u Kraljevoj luci. Da nije lagala Džofrija, njegovi kraljevi gardisti bi je tukli do krvi.

Posle „Alisane“ pevač je ponovo zastao, dovoljno da Sansa ugrabi sat počinak. Ali kada je prvo jutarnje svetlo provirilo kroz kapke, čula je tihe zvuke „Jednog maglovitog jutra“ lako se dižu odozdo, i smesta se probudila. To je bila više ženska pesma, tugovanka koju u zoru posle neke strašne bitke, dok među mrtvima traži telo sina jedinca. *Majka peva o bolu za mrtvim sinom*, pomisli Sansa, *ali Marilion žali za svojim prstima, za svojim očima*. Reči se digoše kao strele i probodoše je u tami.

O, vide li mi sina, gospodine moj dobri, kosa mu smeđa ko kesten kada ujesen pada, a obećo je majci da će se vratiti brzo, u dom naš ubogi, stari, usred Vendiša grada.

Sansa pokri uši jastukom od gušćjeg perja da ne čuje ostatak, ali uzaludno. Dan je svanu i ona se probudila, a lord Nestor Rojs se penjao uz planinu.

Visoki kućepравниatelj i njegova pratnja stigoše u Gnezdo sokolovo kasno po podne, dok je dolina ispod njih bila zlatna i crvena, a vetar jačao. Poveo je i svog sina ser Albara, desetak vitezova i dvadeset oklopnih pešaka. *Toliki stranci*. Sansa im je napeto posmatrala lica, pitajući se jesu li prijatelji ili ne.

Petir je posetiocima pozeleo dobrodošlicu u crnom somotskom dubletu sa sivim rukavima koji je pristajao uz njegove vunene čačšire i nekako tamnio njegove sivozelene oči. Meštar Kolmon je stajao pored njega, s lancem od mnogih metala

koji mu je opušteno visio oko dugačke, mršave šije. Mada je meštar bio mnogo viši, lord zaštitnik je privlačio svu pažnju. Tog dana je, izgleda, negde sakrio svoje osmehe. Ozbiljno je saslušao Rojsa kako predstavlja svoje vitezove, a onda rekao: „Moji gospodari su dobro došli. Poznajesh našeg meštra Kolmona, naravno. Lorde Nestore, setićeš se i Alejne, moje nezakonite kćeri?“

„Naravno.“ Lord Nestor Rojs je bio plećat, proćelav čovek bikovskog vrata, prosede brade i strogog pogleda. U znak pozdrava je nagnuo glavu za čitavih pola palca.

Sansa načini kniks, previše prestrašena da progovori, da ne kaže nešto pogrešno. Petir je pridiže. „Dušice, budi dobra i dovedi lorda Roberta u Visoku dvoranu da primi svoje goste.“

„Da, oče.“ Glas joj je zvučao slabašno i napeto. *Lažovski glas*, pomisli dok je žurila uz stepenice i preko galerije do Mesečeve kule. *Glas krivca*.

Grečel i Medi su pomagale Robertu Erinu da nauče čakšire kada je Sansa zakoračila u njegovu spavaću odaju. Gospodar Gnezda sokolovog je ponovo plakao. Oči mu behu crvene i otekle, trepavice slepljene, nos natečen i slinav. Pod jednom nozdrvom mu je svetlucala bala, a donja usna mu je bila gadno izgrizena. *Lord Nestor ne sme ovakvog da ga vidi*, pomisli Sansa očajno. „Grečel, donesi mi lavor.“ Uzela je dečaka za ruku i privukla ga krevetu. „Da li je moj vrapčić sinoć lepo spavao?“

„Nije.“ On šmrknu. „Nisam ni oka skopio, Alejna. On je ponovo *pevao*, a moja vrata su bila *zaključana*. Zvao sam ih da me puste, ali niko nije došao. Neko me je zaključao u sobi.“

„To je bilo baš bezobrazno.“ Zamočivši meku krpu u toplu vodu, ona poče da mu briše lice... nežno, o tako nežno. Ako bi Roberta malo jače protrljali, mogao je da počne da se trese. Dečak je bio slabog zdravlja i užasno sitan za svoje godine. Bilo mu je osam leta, ali je Sansa vidala krupnije petogodišnjake.

Robertova usna zadrhta. „Hteo sam da dođem i spavam s tobom.“

Znam da jesi. Vrapčić je bio navikao da se uvlači majci u postelju, dok se nije udala za lorda Petira. Od smrti ledi Lize počeo je da luta Gnezdrom sokolovim u potrazi za drugim krevetima. Najviše mu se dopadao Sansin... a zato je ona zamolila ser Lotora Bruna da mu sinoć zaključa vrata. Ne bi joj smetalo da on samo spava, ali je uvek pokušavao da joj sisa grudi, a kada bi ga spopala drhtavica, često bi se pomokrio u krevet.

„Lord Nestor Rojs je došao iz Kapije da te vidi.“ Sansa mu obrisa nos.

„Ja neću da vidim *njega*“, reče on. „Hoću pričtu. Pričtu o krilatim vitezima.“

„Posle“, reče Sansa. „Prvo moraš da vidiš lorda Nestora.“

„Lord Nestor ima mladež“, reče on migoljeći se. Robert se plašio ljudi s mladežima. „Mama je rekla da je on *grozan*.“

„Siroti moj vrapčić.“ Sansa ga pogladi po kosi. „Znam da ti ona nedostaje. Nedostaje i lordu Petiru. Voleo ju je jednako kao ti.“ To je bila laž, mada izrečena u dobroj nameri. Jedina žena koju je Petir ikada voleo bila je Sansina ubijena majka. To je i priznao leđi Lizi baš pre nego što ju je gurnuo kroz Mesečeva vrata. *Bila je luda i opasna. Ubila je vlastitog gospodara muža, a ubila bi i mene da Petir nije naišao i spasio me.*

Robert to, međutim, nije morao da zna. On je bio tek bolešljivi dečacić koji je voleo svoju majku. „Eto“, reče Sansa, „sada izgledaš kao pravi lord. Medi, donesi mu plašt.“ Bio je od jagnječeg runa, topao i mek, lepe nebeskoplave nijanse koja je isticala beličastu boju tunike. Zakopčala mu ga je oko ramena srebrnim brošem u obliku mladog meseca, pa ga povelala za ruku. Robert je smesta krotko pošao.

Visoka dvorana je bila zatvorena još od pada leđi Lizze, i Sansa se naježila kada je ponovo u nju ušla. Dvorana jeste bila dugačka, velika i lepa, ali se njoj tu nije dopadalo. I u najbolja vremena to je bilo bledo i hladno mesto. Tanani stubovi su podsećali na kosti prstiju, a plave žile u belom mermeru ličile su na vene u nogama neke starice. Mada se niz zidove pružalo pedeset srebrnih čiraka, tek je desetak baklji bilo upaljeno, tako da su senke igrale na podovima i okupljale se u uglovima. Koraci su im odjekivali po mermeru i Sansa ču vetar kako udara u Mesečeva vrata. *Ne smem da ih gledam*, reče sebi, *da ne bih počela da se tresem kao Robert.*

Uz Medinu pomoć, poslala je Roberta na gomilu jastuka na prestolu od čuvar drvra i poslala glas da će lord primiti goste. Dvojica gardista u nebeskoplavim plaštovima otvoriše vrata u dnu dvorane i Petir ih povede unutra, pa dugačkim plavim tepihom koji se pružao između nizova stubova belih kao kost.

Dečak ljubazno i piskutavo pozdravi lorda Nestora i ne spomenu mladež. Kada ga je visoki kućeupravitelj upitao za njegovu gospu majku, Robertove ruke počеше jedva приметно da podrhtavaju. „Marilion je napao moju majku. Bacio ju je kroz Mesečeva vrata.“

„Je li to gospodar video svojim očima?“, upita ser Marvin Belmor, štrkljasti ridi vitez koji je bio Lizin kapetan garde sve dok Petir nije na to mesto postavio Lotora Bruna.

„Alejna je videla“, odgovori dečak. „I moj gospodar očuh.“

Lord Nestor je pogleda. Ser Albar, ser Marvin, meštar Kolmon - svi su gledali. *Bila mi je tetka, ali je htela da me ubije*, pomisli Sansa. *Odvukla me je do Mesečevih*

vrata i pokušala da me gurne. Uopšte nisam htela poljubac, samo sam pravila zamak u snegu. Obrtlila se da spreči drhtanje.

„Oprostite joj, moji gospodari“, reče Petir Beliš tiho. „Još joj se taj dan vraća u košmarima. Nije ni čudo što ne može o tome da priča.“ Prišao joj je s leđa i blago joj položio ruke na ramena. „Znam da ti ovo teško pada, Alejna, ali naši prijatelji moraju čuti istinu.“

„Da.“ Grlo joj je bilo tako suvo da ju je skoro bolelo da govori. „Videla sam... bila sam s ledi Lizom kada...“ Suza joj kliznu niz obraz. *To je dobro, suza je dobra.* „...kada ju je Marilion... gurnuo.“ A onda je ponovo ispričala priču, jedva čujući reči koje su kuljale iz nje.

Pre nego što je stigla i do pola, Robert se rasplaka, a jastuci su se pod njim opasno klizali. „On je ubio moju majku. Hoću da leti!“ Drhtanje šaka se pogoršalo, a sada su mu se tresle i ruke. Dečakova glava se tržnu i zubi počеше da mu cvokoću. „*Leti!*“, vrisnu on. „*Leti, leti.*“ Ruke i noge su mu divlje mlatarale. Lotor Brun priđe do podijuma na vreme da uhvati dečaka kada ovaj kliznu s prestola. Meštar Kolmon je stigao za njim, ali nije mogao ništa da uradi.

Bespomoćna kao i ostali, Sansa je samo stajala i gledala kako napad drhtavice ide svojim tokom. Robert jednom nogom ritnu ser Lotora u lice. Brun opsova, ali ne pusti dečaka koji se grčio, otimao i pomokrio. Njihovi posetioci ne rekoše ni reč; lord Nestor je bar vidao te napade i ranije. Dugo je prošlo dok Robertovi grčevi nisu počeli da jenjavaju, a činilo se još i duže. Na kraju je mali lord bio tako slab da nije mogao da stoji. „Najbolje da gospodara odnesemo nazad u krevet, da mu pustimo krv“, reče lord Petir. Brun diže dečaka u naručje i odnese ga iz dvorane. Meštar Kolmon ih je pratio, mračnog lica.

Kada im koraci zamreše, u Visokoj dvorani Gnezda sokolovog ne ostade nikakvog zvuka. Sansa je čula noćni vetar kako napolju jeca i grebe Mesečeva vrata. Bila je veoma umorna i sva je promrzla. *Moram li ponovo da ispričam priču?*, pitala se.

Ali izgleda da ju je ispričala dovoljno dobro. Lord Nestor se nakašlja. „Od početka mi se taj pevač nije dopadao“, progundā on. „Savetovao sam ledi Lizi da ga otera. Mnogo sam je puta savetovao.“

„Uvek si je dobro savetovao, moj gospodaru“, reče Petir.

„Nije me poslušala“, požali se Rojs. „Slušala me je preko volje i nije me poslušala.“

„Moja gospa je previše verovala ljudima na ovom svetu.“ Petir je govorio tako nežno da bi Sansa poverovala da je voleo svoju ženu. „Liza nije umela da vidi zlo u ljudima, već samo dobro. Marilion je pevao umilne pesme, a ona je pomislila da

mu je takva i priroda.“

„Zvao nas je svinjama“, reče ser Albar Rojs. Sirov i plećat vitez koji je brijao bradu ali puštao dugačke zaliske što su mu poput živice uokvirivali neugledno lice, ser Albar je bio isti otac, samo mlađi. „Spevao je pesmu o dve svinje koje njuškaju oko planine i jedu sokolove otpatke. To je trebalo da budemo mi, ali kada sam mu to rekao, nasmejao mi se. Pa ser, to je pesma o nekim svinjama, rekao je.“

„I meni se izrugivao“, dodade ser Marvin Belmor. „Ser Ding-dong, tako me je prozvao. Kada sam se zakleo da ću mu iščupati jezik, pobegao je kod ledi Lize i sakrio se iza njenih sukanja.“

„Što je često činio“, reče lord Nestor. „Bio je kukavica, ali je zbog naklonosti ledi Lize postao drzak. Oblačila ga je kao lorda, dala mu zlatno prstenje i pojas od ahata.“

„Čak i omiljenog sokola lorda Džona.“ Vitezov dublet je prikazivao šest belih sveća Vakslija. „Lord je voleo tu pticu. Dobio ju je na poklon od kralja Roberta.“

Petir Beliš uzdahnu. „To je bilo nedolično“, složio se, „i ja sam tome stao na put. Liza je pristala da ga otera. Zato ga je pozvala ovamo, tog dana. Trebalo je da budem s njom, ali nisam ni sanjao... da nisam to zahtevao... ja sam je zapravo ubio.“

Ne, pomisli Sansa, ne smeš to da govoriš, ne smeš da im kažeš, ne smeš. Ali Albar Rojs je vrteo glavom. „Ne, moj gospodaru, ne smeš sebe da kriviš“, reče on.

„To je pevačevo delo“, složi se njegov otac. „Dovedi ga ovamo, lorde Petire. Da napišemo kraj ovoj nesrećnoj priči.“

Petir Beliš se sabra pa reče: „Biće tvoja volja, moj gospodaru.“ Okrenu se gardistima, izreče naredbu, i pevača dovedoše iz tamnica. S njim je došao tamničar Mord, čudovišan čovek sitnih crnih očiju i iskrivljenog lica unakaženog ožiljcima. Jedno uho i deo obraza je izgubio u nekoj bici, ali je ostalo stotinu dvadeset oka bledog mesa. Odeća mu je slabo pristajala i teško je, kiselkasto zударao.

Marilion je nasuprot njemu delovao skoro otmeno. Neko ga je okupao i odenuo u nebeskoplave čakšire i široku belu tuniku pufnastih rukava, sa srebrnastim pojasom koji je dobio na dar od ledi Lize. Bele svilene rukavice su mu pokrivale ruke, dok je beli svileni povež poštedeo lordove prizora njegovih očiju.

Mord je stajao iza njega s bičem. Kada ga tamničar bocnu u rebra, pevač pade na koleno. „Dobri gospodari, molim vas za oproštaj.“

Lord Nestor se namršti. „Priznajješ svoj zločin?“

„Da imam oči, plakao bih.“ Pevačev glas, noću tako snažan i siguran, sada je bio napukao i šapatav. „Tako sam je voleo, nisam mogao da podnesem da je gledam u tuđem naručju, da znam da deli s njime postelju. Nisam hteo da naudim mojoj

miloj gospi, kunem se. Zatvorio sam vrata da nas niko ne uznemiri dok izjavljujem svoju strast, ali ledi Liza je bila tako hladna... kada mi je rekla da nosi dete lorda Petira... obuzelo me je ludilo...“

Sansa je zurila u svoje šake dok je on govorio. Debela Medi je tvrdila da mu je Mord odsekao tri prsta, oba mala i jedan kažiprst. Mali prsti su mu delovali nešto kruće od ostalih, ali zbog tih rukavica je bilo teško tačno proceniti. *Možda je to samo priča. Otkud Medi zna?*

„Lord Petir mi je ljubazno dozvolio da zadržim harfu“, nastavi slepi pevač. „Moj harfu i... moj jezik.. da nastavim da pevam svoje pesme. Ledi Liza je izuzetno volela moje pevanje...“

„Odvedite ovo stvorenje da ga ne bih sam ubio“, zareža lord Nestor. „Muka mi je da ga gledam.“

„Morde, odvedi ga nazad u nebesku ćeliju“, reče Petir.

„Razumem, moj gospodaru.“ Mord grubo zgrabi Marilionu za okovratnik. „Nema više priča.“ Kada je progovorio, Sansa se zapanji, pošto vide da su tamničarevi zubi zlatni. Gledali su dok je vukao i gurao pevača prema vratima.

„Mora da umre“, objavi ser Mervin Bedmor kada odoše. „Trebalo bi da pođe za ledi Lizom kroz Mesečeva vrata.“

„Bez jezika“, dodade ser Albar Rojs. „Bez tog lažij ivog, podrugljiv ivog jezika.“

„Bio sam preblag prema njemu, znam“, reče Petir Beliš kao da se izvinjava. „Ako ćemo pravo, sažaljevam ga. Ubio je iz ljubavi.“

„Iz ljubavi ili mržnje“, reče Belmor, „svejedno mora da umre.“

„Uskoro“, reče lord Nestor grubo. „Niko se dugo ne zadržava u nebeskim ćelijama. Plavetnilo će ga pozvati.“

„Možda“, reče Petir Beliš, „ali hoće li Marilion odgovoriti, to samo on zna.“ Mahnuo je rukom i gardisti otvoriše vrata na suprotnom kraju dvorane. „Gospodo, znam da ste umorni od uspona. Spremljene su vam sobe da prenoćite, a hrana i vino vas čekaju u Donjoj dvorani. Ozvele, isprati ih i postaraj se da dobiju sve što požele.“ Okrenuo se Nestoru Rojsu. „Moj gospodaru, hoćeš li mi se pridružiti u mojoj odaji uz čašu vina? Alejna, dušice, dođi da nam sipaš.“

U odaji je gorela vaticica, a čekao ih je i vrč vina. *Seničko zlatno.* Sansa napuni čašu lorda Nestora dok je Petir džarao trupce gvozdenim žaračem.

Lord Nestor se smesti kraj vatre. „Ovo se neće ovako završiti“, reče on Petiru, kao da Sansa nije tu. „Moj rođak namerava da lično ispita pevača.“

„Bronzani Jon mi ne veruje.“ Petir gurnu cepanicu u stranu.

„Ne namerava da dođe sam. Simond Templton će mu se pridružiti, u to ne

sumnjam. I leđi Vejnvd takođe, bojim se.“

„I lord Belmor, mladi lord Hanter, Horton Redfort. Povešće Snažnog Sema Kamenog, Tolete, Šete, Koldvotere, neke Korbreje.“

„Dobro si obavješten. Kojе Korbreje? Neće valjda lorda Lionela?“

„Ne, njegovog brata. Ser Lin me iz nekog razloga ne voli.“

„Lin Korbrej je opasan čovek“, reče lord Nestor tvrdoglavо. „Šta nameravaš da uradiš?“

„Šta mogu da uradim sem da im poželim dobrodošlicu kada dođu?“ Petir još jednom džarnu plamenove, pa odloži žarač.

„Moj rođak namerava da te ukloni s mesta lorda zaštitnika.“

„Ako je tako, ne mogu da ga sprečim. Ja držim posadu od dvadeset ljudi. Lord Rojs i njegovi prijatelji mogu da ih dignu dvadeset hiljada.“ Petir ode do hrastovog kovčega koji je ležao ispod prozora. „Bronzani Jon će uraditi šta bude hteo“, reče on klečeći. Otvorio je kovčeg, izvadio svitak pergamenta i doneo ga lordu Nestoru. „Moj gospodarу. Ovo je izraz ljubavi koju je moja gospa prema tebi osećala.“

Sansa je posmatrala Rojsa kako odmotava pergament. „Ovo... je neočekivano, moj gospodarу.“ Zaprepastila se kada mu je videla suze u očima.

„Neočekivano, ali ne i nezasluzeno. Moja gospa te je cenila iznad svih svojih vazala. Ti si bio njena stena, tako mi je rekla.“

„Njena stena.“ Lord Nestor pocrvene. „To je rekla?“

„Više puta. A ovo je“ - Petir mahnu ka pergamentu - „dokaz toga.“

„To je... lepo znati. Džon Erin je cenio moju službu, znam, ali leđi me je Liza... prezrela kada sam joj se udvarao, i bojao sam se...“ Lord Nestor nabra čelo. „Vidim pečat Erina, ali potpis...“

„Liza je ubijena pre nego što joj je dokument podnesen na potpis, tako da sam se potpisao ja, kao lord zaštitnik. Znam da je to želela.“

„Shvatam.“ Lord Nestor smota pergament. „Veoma si... priljezan, moj gospodarу. Da, a nisi ni lišen hrabrosti. Neki bi ovo imenovanje proglasili nepriličnim i zamerili bi ti što si ga načinio. Položaj čuvara nikada nije bio nasledan. Erini su podigli Kapiju, u dane kada su još nosili sokolovu krunu i vladali Dolom kao kraljevi. Gnezdo sokolovo im je bilo letnje sedište, ali kada bi snegovi pali, dvor bi sišao u dolinu. Neki bi rekli da su Kapije jednako kraljevске kao i Gnezdo sokolovo.“

„U Dolu nije bilo kralja već tri stotine godina“, primeti Petir Beliš.

„Došli su zmajevi“, složi se lord Nestor. „Ali čak i posle, Kapija je ostala zamak Erina. Džon Erin je bio čuvar Kapije dok mu je otac bio živ. Posle njegovog uzdizanja, tu je čast poverio svom bratu Ronelu, a kasnije svom rođaku Denisu.“

„Lord Robert nema braće, a ima samo daleke srodnike.“

„Tačno.“ Lord Nestor čvrsto stegnu pergament. „Neću reći da se ovome nisam nadao. Dok je lord Džon vladao kraljevstvom kao desnica, meni je zapalo da vladam Dolom u njegovo ime. Činio sam sve što je od mene zahtevao i ništa za sebe nisam tražio. Bogova mi, zaslužio sam ovo!“

„Jesi“, reče Petir, „a lord Robert mirnije spava kada zna da si ti uvek tu, verni prijatelj u podnožju njegove planine.“ Digao je čašu. „Dakle... zdravica, moj gospodar. Za kuću Rojsa, čuvara Mesečeve kapije... sada i zauvek“

„Sada i zauvek da!“ Srebrne čaše se sudariše.

Kasnije, mnogo kasnije, pošto je vrč seničkog ispražnjen, lord Nestor ode da se pridruži svojoj družini vitezova. Sansa je do tada zaspala na nogama, i želela je samo da otpuzi u krevet, ali je Petir uhvati za ruku. „Vidiš kakva čuda mogu da se stvore uz pomoć laži i seničkog zlatnog?“

Zašto joj se plakalo? Dobro je što je Nestor Rojs uz njih. „Jesu sve bile laži?“

„Nisu sve. Liza je lorda Nestora često nazivala stenom, mada mislim da to nije trebalo da bude kompliment. Njegovog sina je nazivala točilom. Znala je da lord Nestor sanja da dobije Kapiju kao posed, da postane istinski lord, a ne samo po imenu, ali Liza je sanjala o drugim sinovima, i nameravala je da zamak da Robertovom mlađem bratu.“ Ustao je. „Shvataš li šta se ovde desilo, Alejna?“

Sansa je okevala na tren. „Dao si lordu Nestoru Mesečevu kapiju da bi obezbedio njegovu podršku.“

„Jesam“, priznade Petir, „ali naša stena je iz roda Rojsa, što znači da je preterano gord i osetljiv. Da sam ga pitao koliko traži, naduo bi se kao besna krastača zbog uvrede časti. Ali ovakvo... on nije sasvim glup, ali laži koje sam mu poslužio bile su slađe od istine. On želi da veruje da ga je Liza cenila više od ostalih vazala. Jedan od tih ostalih je Bronzani Jon, a Nestor je veoma svestan da se rodio u nižem ogranku kuće Rojsa. Želi više za svog sina. Ljudi od časti će za svoju decu uraditi i ono što nikada ne bi ni pomislili za sebe.“

Ona klimnu. „Potpis... mogao si da kažeš lordu Robertu da ga potpiše i zapečati, ali umesto toga.

„...potpisao sam povelju sam, kao lord zaštitnik. Zašto?“

„Zato... ako te neko ukloni, ili... ili ubije...“

„...pravo lorda Nestora na Kapiju iznenada će biti dovedeno u pitanje. Jamčim ti, on je toga svestan. Pametna si ako si to uvidela. Mada i ne očekujem drugo od svoje kćeri.“

„Hvala ti.“ Osetila je besmislen ponos što je to dokučila, ali i zbuđenost. „Ali

nisam. Tvoja kći. Ne istinski. Mislim, pretvaram se da sam Alejna, ali ti znaš...“

Maloprstić stavi prst na usne. „Ja znam šta znam, baš kao i ti. Ponešto je najbolje ne izgovoriti, dušice.“

„Čak ni kad smo nasamo?“

„Posebno kad smo nasamo. Inače će doći dan kada sluga nenajavljen uđe u sobu, ili gardista na vratima čuje nešto što ne bi trebalo. Želiš li još krvi na svojim lepim malim rukama, draga moja?“

Marilionovo lice joj iskrсну pred očima, s bledim zavojem preko lica. Iza njega je videla ser Dontosa, iz koga su još virila pera strelica. „Ne“, reče Sansa. „Molim te.“

„Dođe mi da kažem kako ovo nije igra, kćeri, ali naravno da jeste. Igra prestola.“

Nikada nisam tražila da je zaigram. Igra je bila previše opasna. *Jedan pogrešan pokret i mrtva sam.* „Ozvel... moj gospodaru, Ozvel me je prevezao čamcem iz Kraljeve luke one noći kada sam pobešla. On sigurno zna ko sam.“

„Ako ima pola pameti jednog brabonjka, očekivali bismo to od njega. Ser Lotor takođe zna. Ali Ozvel je u mojoj službi odavno, a Brun je ćutljiv po prirodi. Kettlek za mene drži na oku Bruna, a Brun Kettleka. *Nikom ne veruj,* rekao sam jednom Edardu Starku, ali me on nije poslušao. Ti si Alejna, i moraš biti Alejna *sve vreme.*“ Stavio je dva prsta na levu stranu grudi. „Čak i ovde. U srcu. Možeš li to? Možeš li da mi budeš kći i u srcu?“

„Ja...“ *Ne znam, moj gospodaru, skoro da reče,* ali je znala da on želi da čuje nešto drugo. *Laži i seničko zlatno,* pomisli ona. „Ja sam Alejna, oče. Ko bih drugo bila?“

Lord Maloprstić je poljubi u obraz. „Uz moju pamet i Ketinu lepotu, svet će biti tvoj, dušice. A sada u krevet.“

Grečel je zapalila vatru u njenom ognjištu i namestila joj perjani dušek Sansa se skinu i kliznu među čaršave. *Noćas neće pevati, molila se, ne pošto su lord Nestor i ostali u zamku. Neće se usuditi.* Sklopila je oči.

Negde usred noći se probudila, kada joj se mali Robert uspenrao u krevet. *Zaboravila sam da kažem Lotoru da ga ponovo zaključa,* shvati ona. Sada više ništa nije mogla da uradi, pa ga je zagrlila. „Vrapčiću? Možeš da ostaneš, ali nemoj da se meškoljiš. Samo skopij oči i spavaj, maleni.“

„Hoću.“ Sklupčao se pored nje i stavio joj glavu među grudi. „Alejna? Jesi li mi ti sada majka?“

„Valjda jesam“, odgovori ona. Ako se laže iz dobre namere, onda to nije ništa loše.

SIPINA KĆI

Dvorana je treštala od pijanih Harloua, sve redom dalekih rođaka. Svaki lord je istakao svoj barjak iza klupa gde su mu sedeli ljudi. *Nema ih dovoljno*, pomisli Aša Grejdžoj, gledajući dole s galerije. *Ni izbliza ih nema dovoljno*. Tri četvrtine klupa behu prazne.

Karl Devica je to i rekao dok se *Crni vetar* približavao s mora. Prebrajao je dugačke brodove ukotvljene ispod zamka njenog strica i usta su mu se stegla. „Nisu došli“, primetio je, „ili ih bar nije došlo dovoljno.“ Nije grešio, ali Aša nije mogla da se složi s njim, tamo napolju gde je posada mogla da ih čuje. Nije sumnjala u njihovu odanost, ali će čak i gvozdenrođeni oklevati da polože život za cilj koji je očigledno osuđen na propast.

Zar imam samo toliko prijatelja? Među barjacima je videla srebrnu ribu Botlija, kameno drvo Stountrija, crnog levijatana Volmarka, omče Majra. Ostalo su bile kose Harloua. Boremund je svoju stavio na svetloplavo polje, Hotova je bila okružena zupčastom bordurom, a Najt je uz dve kose dodao i dva razmetljiva pauna kuće svoje majke. Čak je i Srebrnokosi Sigfrid istakao dve kose na dijagonalno podeljenom štitu. Samo je lord Harlou isticao jednostavnu srebrnu kosu na polju crnom kao noć, koje kao da je doletelo iz praskozorja vremena: Rodrik zvani Čitač, gospodar Deset kula, gospodar Harloua, Harlou od Harloua... njen dragi ujak

Visoko sedište lorda Rodrika beše prazno. Iznad njega su se ukrštale dve kose od kovanog srebra, toliko ogromne da bi ih čak i džin s mukom digao, ali su ispod bili samo prazni jastuci. Ašu to nije začudilo. Gozba se odavno okončala. Samo su kosti i masni tanjiri ostali na dugačkim stolovima. Gosti su pili, a njenom ujaku Rodriku društvo svadljivih pijanaca nikada nije bilo drago.

Okrenula se Trozuboj, čudovišno staroj ženi koja je bila kućepraviteljka njenog ujaka još kada su je zvali Dvanaestozuba. „Moj ujak je sa svojim knjigama?“

„Jeste, gde bi drugde bio?“ Žena je bila toliko stara da je obrednik jednom rekao da je sigurno nekada dojila Staricu. To je bilo kada se Vera još trpela na ostrvima. Lord Rodrik je zadržao obrednike u Deset kula, ne zarad spasa svoje duše, već zarad svojih knjiga. „S knjigama, i Botlijem. I on je bio s njim.“

Botlijev barjak je visio u dvorani, jato srebrnih riba na svetlozelenom polju, mada Aša nije videla njegovo *Hitro peraje* među drugim brodovima. „Čuo sam da je moj stric Vranooki udavio starog Savanija Botlija.“

„Ovaj ovde je lord *Tristifer Botli*.“

Tris. Pitala se šta se desilo Savanijevom starijem sinu Harenu. *To ću bez sumnje uskoro saznati. Ovo ima da bude neprijatno.* Trisa Botlija nije videla još otkako... ne, bolje da o tome ne razmišlja. „A moja gospa majka?“

„U postelji“, reče Trozuba. „U Udovičinoj kuli.“

Da, gde bi drugde i bila? Udovica po kojoj je kula dobila ime bila je njena tetka. Ledi Gvinesa se vratila kući da žali svog muža koji je stradao kod Lepog ostrva u prvoj buni Belona Grejdžoja. „Ostaću samo dok mi bol ne mine“, bile su čuvene reči koje je uputila bratu, „mada bi zapravo Deset kula trebalo da pripadnu meni, jer sam sedam godina starija od tebe.“ Duge godine su od tada prošle, ali je udovica još bila tu, žaleći i povremeno mrmļajuci kako zamak treba da bude njen. *A sada lord Rodrik ima i drugu napola ludu obudovelu sestru pod svojim krovom, razmišljala je Aša. Nije ni čudo što utehu nalazi u knjigama.*

Čak je i sada bilo teško poverovati da je krhka, bolešljiva ledi Alanis nadživela svog muža Belona, koji je uvek delovao tako tvrdo i snažno. Aša je u rat otplovila teškog srca, u strahu da će joj majka umreti pre nego što se ona vrati. Nijednom nije pomislila da će joj možda umreti otac. *Utopljeni bog se sa svima nama surovo šali, ali su ljudi još i suroviji.* Iznenadna oluja i prekinuto uže poslali su Belona Grejdžoja u smrt. *Ili bar tako pričaju.*

Aša je poslednji put videla majku kada je zastala u Deset kula da utovari svežu vodu, na putu za sever, da udari na Čardak šumski. Alanis Harlou nikada nije imala lepotu koju su obožavali pevači, ali je kei volela njeno gordo lice i smeh u njenim očima. Prilikom te poslednje posete, međutim, zatekla je ledi Alanis na sedištu kraj prozora, skupčanu pod gomilom krzna, kako zuri preko mora. *Je li ovo moja majka, ili njen duh?*, sećala se da je tada pomislila, dok ju je ljubila u obraz.

Koza njene majke bila je tanka kao pergament a dugačka kosa seda. Nešto je gordosti ostalo u držanju glave, ali oči behu mutne i daleke, a usta su joj drhtala kada je spomenula Teona. „Jesi li mi dovela moje mezimče?“ upitala je. Teonu je bilo deset godina kada je kao talac odveden u Zimovrel, i zato će, izgleda, on za ledi Alanis uvek ostati desetogodišnjak. „Teon nije mogao da dođe“, morala je Aša da joj kaže. „Otac ga je poslao da pljačka po Kamenjoj obali.“ Na to ledi Alanis nije imala ništa da odgovori. Samo je sporo klimnula glavom, a ipak je bilo očigledno koliko su je duboko povredile kćerine reči.

A sada ja moram da joj kažem da je Teon mrtav, i da joj zarijem još jedan bodež u srce. U njega već dva bodeža behu zarivena. Na sečivima su pisale reči Rodrik i Meron, i mnogo su se puta svirepo uvrnula u noći. *Videću je sutra, zareče se Aša sebi.* Putovanje joj beše dugo i zamorno, i nije sada mogla da se suoči s majkom.

„Moram da razgovaram s lordom Rodrikom“, reče Trozuboj. „Postaraj se za moju posadu kada završe sa istovarom *Crnog vetra*. Dovešće zarobljenike. Hoću da dobiju tople postelje i vruće jelo.“

„U kuhinji ima hladne govodine. I slačice iz Starigrada u velikom kamenom ćupu.“ Od pomisli na tu slačicu, starica se osmehnu. Usamljeni dugački smeđi zub štrčao je iz desni.

„To nije dovoljno. Plovidba je bila teška. Hoću da pojedu nešto toplo.“ Aša zakači palac za okovani pojas oko bedara. „Ledi Glover i njenoj deci neće nedostajati hrane i toplote. Smesti ih u neku kulu, ne u tamnice. Malena je bolesna.“

„Deca su često bolesna. Većina umre, pa narod tuguje. Pitaću mog gospodara gde da smestim taj vučji rod.“

Uhvatila je staričin nos između kažiprsta i palca, pa ga stegla. „Uradićeš kao što sam ti rekla. A ako *ovo* dete umre, ti ćeš tugovati više od svih.“ Trozuba ciknu i obeća da će poslušati, pa je tek tada Aša pusti i ode da pronađe ujaka.

Prijalo joj je da opet hoda tim hodnicima. Deset kula je Aša uvek doživljavala kao dom, više od Hridi. *Ne jedan zamak, već deset spojenih zamkova*, mislila je kada ga je prvi put videla. Prisećala se zadihanih trka po stepeništu i uskim, visokim stazama i pokrivenim mostovima, pecanja na Dugačkom kamenom keju, dana i noći nestalih među bezbrojnim knjigama njenog ujaka. Deda njenog dede je podigao zamak najmlađi na ostrvima. Lord Teomor Harlou je izgubio tri sina u kolecvi i za to je krivio poplavljene podrume, vlažno kamenje i zidove zatrovane šalitrom drvnog Dvora Harloua. Deset Kula su bile zdravije, udobnije, na boljem položaju, ali je lord Teomor bio nestalan čovek kao što bi svaka od njegovih žena mogla da posvedoči. Imao ih je šest, jednako različitih kao i deset kula.

Knjiška kula bila je najdeblja od svih, osmougaone osnove i sazdana od velikih blokova tesanog kamena. Stepenište je izgrađeno u samim debelim zidovima. Aša se pela hitro, do četvrtog sprata i odaje u kojoj je njen ujak čitao. *Kao da ima odaja u kojima on ne čita*. Lorda Rodrika su retko vidali bez knjige u ruci, bilo to u nužniku, na palubi njegove *Morske pesme* ili dok je sudio svojim podanicima. Aša ga je često vidala kako čita na svom visokom sedištu podno srebrnih kosa. Saslušao bi svaki slučaj iznet pred njega, izrekao presudu... a onda pročitao još koji red dok njegov kapetan garde odlazi po nove parničare.

Našla ga je pogrbljenog za stolom kraj prozora, okruženog svicima pergamenta koji su mogli da potiču i iz Valirije pre njene Propasti, i teškim u kožu uvezanim knjigama s bravicama od bronz e i gvožđa. Voštanice dugačke i debele kao ljudska ruka gorele su mu s obe strane, u kićenim gvozdenim svećnjacima. Lord Rodrik

Harlou nije bio ni debeo ni mršav; ni visok ni nizak; ni ružan ni lep. Kosa mu beše smeđa, kao i oči, mada mu je kratka uredna brada posedela. Sve u svemu, bio je običan čovek, isticao se samo po ljubavi prema pisanoj reči, koju su toliki gvozdenrođeni smatrali za nešto nemuževno i izopačeno.

„Ujko.“ Zatvorila je vrata iza sebe. „Kakvo je to čitanje toliko hitno da si goste ostavio bez domaćina?“

„*Knjiga izgubljenih knjiga* arhimeštra Marvina.“ Digao je pogled sa stranice da je osmotri. „Hoto mi je doneo primerak iz Starigrada. Ima kćerku koju bi želeo da uda za mene.“ Lord Rodrik kucnu knjigu dugačkim noktom. „Vidiš ovde? Marvin tvrdi da je našao tri stranice *Znakova i znamenja*, vizija koje je zapisala devica kći Enara Targarjena pre nego što je Propast stigla u Valiriju. Zna li Lani da si ovde?“

„Još ne.“ *Lani* je bio njegov nadimak za njenu majku; samo ju je Čitač tako zvao. „Neka se odmori.“ Aša pomeri gomilu knjiga s tronošca i sede. „Trozuba kao da je izgubila još dva zuba. Sada je zoveš Jednozuba?“

„Retko je uopšte zovem. Ta me žena plaši. Koliko je sati?“ Lord Rodrik pogleda kroz prozor, na mesečinom obasjano more. „Mrak je već pao? Nisam primetio. Kasno si stigla. Očekivali smo te još pre nekoliko dana.“

„Imali smo nepovoljne vetrove, a i sužnji su me brinuli. Žena i deca Robeta Glovera. Najmlađe je još na sisi, a ledi Glover je mleko presušilo na putovanju. Nisam imala izbora do da nasučem *Crni vetar* na Kamenjoj obali i pošaljem ljude da nađu dojlju. Umesto nje su našli kozu. Devojčica ne napreduje. Ima li u selu neka dojlja? Čardak je bitan za moje planove.“

„Planovi moraju da ti se promene. Prekasno si stigla.“

„Prekasno i gladna.“ Pružila je dugačke noge ispod stola i okrenula stranice najbliže knjige, rasprave jednog obrednika o ratu Megora Okrutnog protiv Siroтана. „O, i žedna. Rog piva bi mi baš legao, ujko.“

Lord Rodrik napući usne. „Znaš da ne dozvoljavam da mi se u biblioteku unose hrana i piće. Knjige...“

„...mogu da nastradaju.“ Aša se nasmeja.

Njen ujak se namršti. „Baš voliš da me izazivaš.“

„Daj, nemoj da izgledaš tako snuždeno. Još nisam upoznala muškarca koga nisam izazivala, to bi do sada trebalo da znaš. Ali dosta o meni. Ti si dobro?“

On slegnu ramenima. „Pristojno. Vid mi slabi. Naručio sam sočivo iz Mira, da mi pomogne u čitanju.“

„A kako mi je tetka?“

Lord Rodrik uzdahnu. „I dalje je sedam godina starija od mene, i ubeđena da

Deset kula treba da pripadnu njoj. Gvinesa je postala zaboravna, ali *to* ne zaboravlja. Pokojnog muža žali jednako snažno kao i onog dana kada je umro, mada se ne seća uvek kako se zvao.“

„Ja nisam sigurna da je ikada znala njegovo ime.“ Aša glasno zalupi obrednikovu knjigu. „Je li moj otac ubijen?“

„Tvoja majka veruje da jeste.“

Bilo je dana kada bi ga i sama rado ubila, pomisli ona. „A šta veruje moj ujak?“

„Belon je u smrt pao kada se pokidalo uže mosta po kome je hodao. Oluja je besnela, i most se njihao i uvijao sa svakim naletom vetra.“ Rodrik slegnu ramenima. „Ili nam je bar tako rečeno. Tvojim majci je stigla ptica od meštra Vendamira.“

Aša isuka bodež iz korica i poče da čisti nož. „Tri godine ga nema, a onda se Vranooki vrati na dan kada moj otac gine.“

„Dan posle toga, koliko smo čuli. *Tišina* je još bila na moru kada je Belon poginuo, ili bar tako tvrde. Pa ipak, slažem se da je Juronov povratak bio, recimo... pravovremen.“

„Ja ne bih tako rekla.“ Aša zari bodež u sto. „*Gde su moji brodovi?* Prebrajala sam dole četiri desetine ukotvljenih dugačkih brodova, ni izbliza dovoljno da zbacim Vranookog s prestola mog oca.“

„Poslao sam pozive. U tvoje ime, zbog ljubavi prema tebi i tvojoj majci. Kuća Harloua se okupila. Stountriji takođe, i Volmarci. Neki Majri...“

„Svi sa ostrva Harlou... jednog ostrva od sedam. Sa Hridi u dvorani vidim samo jedan usamljeni barjak Botlija. Gde su brodovi sa Slanostene, sa Orkvuda, sa Vikova?“

„Belor Blektajd je došao s Crnoplime da se posavetuje sa mnom, pa je ubrzo otplovio.“ Lord Rodriksklupi *Knjigu izgubljenih knjiga*. „Do sada je već stigao na Stari Vik“

„Stari Vik?“ Aša se bojala da će joj on reći da su svi otišli na Hrid, da se poklone Vranookom. „Zašto Stari Vik?“

„Mislio sam da si čula. Eron Mokrokosi je sazvao zakraljenje.“

Aša zabaci glavu i prasnu u smeh. „Utopljeni bog je sigurno stricu Eronu nabio sabljarku u dupe. *Zakraljenje?* Je l' to neka šala, ili ozbiljno misli?“

„Mokrokosi se nije našalio otkako se utopio. A ostali sveštenici su prihvatili poziv. Slepí Beron Blektajd, Tari Triput Udavljeni... čak je i Stari Sivi Galeb napustio onu stenu na kojoj živi da propoveda o tom zakraljenju po čitavom Harlou. Kapetani se već okupljaju na Starom Viku.“

Aša je bila preneražena. „Zar je Vranooki pristao da prisustvuje toj svetoj lakrdiji i prihvatiti njenu odluku?“

„Vranooki se meni ne poverava. Otkako me je pozvao na Hrid da mu se poklonim, nisam čuo nikakve vesti od Jurona.“

Zakraljenje. To je nešto novo... ili tačnije, nešto veoma staro. „A moj stric Viktarion? Šta on misli o pozivu Mokrokosog?“

„Viktariu je stigao glas o smrti tvoga oca. Kao i o ovom zakraljenju, u to ne sumnjam. Sem toga, ne mogu ništa više da kažem.“

Bolje zakraljenje nego rat. „Mislim da ću Mokrokosom poljubiti smrdljiva stopala i iščakati mu morske trave između prstiju.“ Aša iščupa bodež i vrati ga u kanije. „Ubij me ako nije lud što saziva zakraljenje!“

„Na Starom Viku“, potvrdi lord Rodrik „Mada se nadam da neće biti ubijanja. Prelistavao sam Heregovu *Istoriju Gvozdenrođenih*. Kada su se poslednji put slani kraljevi i kraljevi stene okupili na zakraljenju, Aron od Orkmonta je pripustio među njih svoje ratnike sa sekirama, i Nagina rebra su pocrvenela od krvi. Kuća Grejajrona je od tog crnog dana nebirana vladala hiljadu godina, sve dok Andali nisu došli.“

„Pozajmićeš mi tu Heregovu knjigu, ujko.“ Moraće da nauči sve što je moguće o zakraljenjima pre nego što stigne na Stari Vik

„Možeš ovde da je čitaš. Stara je i krta.“ Namršteno ju je proučavao. „Arhimeštar Rigni je jednom napisao da je istorija točak jer je čovekova priroda u suštini nepromenljiva. Ono što se desilo pre nužno će se desiti opet, rekao je. Toga se setim svaki put kada pomislim na Vranookog. Juron Grejdžoj mnogo podseća na Arona Grejajrona iz tih davnih dana. Ja neću ići na Stari Vik Ne bi trebalo da ideš ni ti.“

Aša se osmehnu. „Pa da propustim prvo zakraljenje sazvano u... koliko je godina stvarno prošlo, ujko?“

„Četiri hiljade godina, ako je verovati Heregu. Pola od toga, ako prihvatiš tvrdnje meštra Denestana u *Pitanjima*. Odlazak na Stari Vik je besmislen. Snovi o kraljevanju su ludilo u našoj krvi. To sam rekao i tvom ocu kada je digao prvu bunu, a sada je to još tačnije nego što je bilo onda. Nama treba zemlja, a ne krune. Pošto se Stanis Barateon i Tivin Lanister otimaju oko Gvozdenog prestola, ukazala nam se retka prilika da poboljšamo svoj položaj. Hajde da stanemo na stranu jednog od njih dvojice, pomognemo mu svojim brodovljem da pobedi, i od zahvalnog kralja zatražimo zemlju koja nam je potrebna.“

„O tome bi vredelo razmisliti, kada jednom budem sela na Stolicu morskog kamena“, reče Aša.

Njen ujak uzdahnu. „Neće ti se dopasti ovo što ću ti reći, Aša, ali neće te izabrati. Gvozdenođenima nikada nije vladala žena. Gvinesa *jest* sedam godina starija od mene, ali kada nam je otac umro, Deset kula su pripale meni. Isto će biti i s tobom. Ti si Belonova kći, a ne sin. A imaš i tri strica.“

„I jednog ujaka.“

„Tri strica sipe. Ja se ne računam.“

„Kod mene se računaš. Dokle god imam svog ujku u Deset kula, imam Harlou.“ Harlou nije bilo najveće od Gvozdenih ostrva, ali je bilo najbogatije i najnastanjenije, a moć lorda Rodrika nimalo za prezir. Na Harlou, Harlou nije imao takmaca. Volmarci i Stountriji su na ostrvu imali krupne posede i dičili su se sopstvenim čuvenim kapetanima i žestokim ratnicima, ali su se i najžešći klanjali pred kosom. Keninzi i Majri, nekada ogorčeni dušmani, odavno su potčinjeni i pretvoreni u vazale.

„Moji rođaci mi se pokoravaju, i u ratu bih zapovedao njihovim mačevima i jedrima. Na zakraljenju, međutim...“ Lord Rodrik odmahnu glavom. „Pod kostima Naginim svaki kapetan stoji ravnopravno s drugima. Neki će možda vikati tvoje ime, u to ne sumnjam. Ali neće ih biti dovoljno. A kada se prolomi poklič za Viktariona ili Vranookog, pridružiće mu se i neki od ovih što sada piju u mojim dvorima. Ponavljam, ne plovi u tu oluju. Tvoja borba je osuđena na neuspeh.“

„Nijedna borba nije osuđena na neuspeh dok se ne okonča. Moja prava su najjača. Ja sam naslednica Belonove krvi.“

„Ti si još ćudljivo dete. Pomisli na svoju sirotu majku. Lani ima još samo tebe. Spaliću *Crni vetar* bude li ustrebalo, samo da te zadržim ovde.“

„Šta, pa da moram da plivam do Starog Vika?“

„Bilo bi to dugačko i hladno plivanje, zarad krune koju ne možeš da zadržiš. Otac ti je darovao više hrabrosti no pameti. Stari običaji su valjali ostrvima kada smo bili jedno malo kraljevstvo okruženo mnogima, ali je Egonovo osvajanje to okončalo. Belon nije hteo da vidi očigledno. Stari običaji su umrli s Crnim Harenom i njegovim sinovima.“

„To znam.“ Aša je volela svog oca, ali se nije zavaravala. Belon je za neke stvari bio slep. *Hrabar čovek, ali loš gospodar.* „Znači li to da moramo živeti i umirati kao uznici Gvozdenog prestola? Ako su mu sleva stene a zdesna oluja, mudar kapetan bira treći put.“

„Pokaži mi treći put.“

„I hoću... na mom zakraljičenju. Ujko, kako uopšte možeš da razmišljaš o nedolasku? Tu će se stvarati istorija, na naše oči...“

„Ja više volim istoriju u knjigama. Ona je napisana mastilom, a živa istorija se piše krvlju.“

„Zar hoćeš da umreš kao stara kukavica u postelji?“

„A kako drugačije? Mada još nisam završio s čitanjem.“ Lord Rodrik ode od prozora. „Nisi pitala za svoju gospu majku.“

Bojala sam se. „Kako je ona?“

„Bolje. Možda će nas sve nadživeti. Tebe će sigurno, budeš li istrajala s ovom ludošću. Jede više nego kada je prvi put ovamo došla, a često prespava po čitavu noć.“

„Dobro je.“ Poslednjih godina provedenih u Hridi, leđi Alanis nije mogla da spava. Noću je lutala hodnicima sa svećom, tražeći sinove. „*Marone!*“, kriknula bi prodorno. „*Rodriče, gde si? Teone, milo moje, dođi majci.*“ Mnogo je puta Aša gledala meštra kako ujutru vadi trnje iz stopala njene majke, pošto je bosonoga prešla zaljuljani viseći most do Morske kule. „Videću je ujutro.“

„Pitaće za Teona.“

Princa od Zimovrela. „Šta si joj ti rekao?“

„Što je manje moguće. Nisam imao šta da joj kažem.“ Oklevao je. „Sigurna si da je mrtav?“

„Ni u šta nisam sigurna.“

„Našli ste telo?“

„Našli smo delove mnogih tela. Vukovi su stigli pre nas... oni četvoronožni, ali su pokazali malo poštovanja prema svojoj dvonožnoj braći. Kostii poginulih su bile rasute, oglodane do srži. Priznajem, teško je bilo ustanoviti šta se tu zapravo desilo. Činilo se da su se severnjaci tukli međusobno.“

„Vrane će se tući oko mrtvačevog mesa, i poubijati se zarad njegovih očiju.“ Lord Rodrik se zagleda preko mora, ka igri mesečine na talasima. „Prvo smo imali jednog kralja, onda petoricu. Sada vidim samo vrane koje se otimaju oko lešine Vesterosa.“ Zatvorio je kapke. „Ne idi na Stari Vik, Aša. Ostani s majkom. Bojim se da neće biti s nama još dugo.“

Aša se promeškolji u stolici. „Majka me je odgajila da budem smela. Ako ne odem, provešću ostatak života pitajući šta bi bilo da jesam.“

„Ako stvarno odeš, ostatak života će ti biti prekratak za pitanja.“

„Bolje to nego da ostatak života provedem kukajući kako je Stolica od morskog kamena trebalo da pripadne meni. Nisam ja Gvinesa.“

Na to se trgnuo. „Aša, moja dva visoka sina hrane rakove kod Lepog ostrva. Neću se ponovo ženiti. Ostani, i imenovaću te naslednicom Deset kula. Zadovolji se time.“

„Deset kula?“ *Kad bih samo mogla.* „Tvojim rođacima se to neće dopasti. Vitezu, starom Sigfridu, Grbavom Hotu.“

„Imaju oni svoje zemlje i sedišta.“

To je istina. Vlačni i propali Dvor Harlou pripadao je Sigfridu Harlou Srebrnokosom; grbavac Hoto Harlou je stolovao u Treperavoj kuli, na jednoj litici na zapadnoj obali. Vitez, ser Haraš Harlou, stolovao je u Sivom vrtu; Plavi Boremund je vladao na vrhu Veštičjeg brega. Ali svi su bili podanici lorda Rodrika. „Boremund ima tri sina, Sigfrid Srebrnokosi ima unuke, a Hoto ambicije“, reče Aša. „Svi žele da te naslede, čak i Sigfrid. On, izgleda, namerava da živi večno.“

„Gospodar Harlou će posle mene postati Vitez“, reče njen ujak, „ali on može da vlada iz Sivog vrta isto kao i odavde. Zakuni mu se na vernost u zamenu za zamak, i ser Haraš će te štiti.“

„Umem ja sama da se štitim. Ujko, ja sam sipa. Aša, od kuće *Grejžjoja* Ustade. „Očevo sedište hoću, ne tvoje. Te kose iznad tvoje glave deluju opasno. Jedna bi mogla da padne i ofikari mi glavu. Ne, sedeću na Stolici od morskog kamena.“

„Onda si samo još jedna vrana koja krešti oko mrcina.“ Rodrik ponovo sede za sto. „Idi. Hoću da se vratim arhimeštru Marvinu i njegovoj potrazi.“

„Javi mi ako nađe još neku stranu.“ Njen ujak je bio njen ujak. Nikada se neće promeniti. *Ali će ipak doći na Stari Vik, šta god govorio.*

Do sada njena posada verovatno već jede u dvorani. Aša je znala da bi trebalo da im se pridruži, da im kaže za taj skup na Starom Viku i šta on znači za njih. Njeni ljudi će čvrsto stajati uz nju, ali će joj trebati i ostali, njeni srodnici Harlou, Volmarci, Stountriji. *Njih moram da pridobijem.* Pobeda kod Čardaka šumskog će joj dobro poslužiti kada jednom njeni ljudi počnu njom da se hvališu, što će se sigurno desiti. Posada njenog *Crnog vetra* se svima u inat žestoko ponosila podvizima svoje žene-kapetana. Pola njih ju je volelo kao kćer, druga polovina je želela da joj raširi noge, ali bi i jedni i drugi za nju dali život. *A i ja za njih,* mislila je dok je na vrata u dnu stepeništa izlazila u mesečinom okupano dvorište.

„Aša?“ Iza bunara iskorači neka senka.

Ruka joj smesta krenu ka bodežu... ali onda mesečina preobrazi tamnu priliku u čoveka u ogrtaču od fokinog krzna. *Još jedan duh.* „Trise. Mislila sam da ću te naći u dvorani.“

„Hteo sam da te vidim.“

„Koji moj deo, pitam se samo?“ Iskežila se. „E, pa, evo me, sva sam odrasla. Gledaj kol'ko ti volja.“

„Žena.“ Približio se. „I lepotica.“

Tristifer Botli se popunio otkako ga je posljednji put videla, ali je i dalje imao istu neposlušnu kosu koju je pamtila, i oči velike i poverljive kao u foke. *Mile oči, zaista.* To je bila nevolja sa sirotim Tristiferom; bio je previše mio za Gvozdena ostrva. *Lice mu se prolepšalo,* pomisli ona. U mladosti su Trisa mnogo mučile bubuljice. Aša je patila od iste boljke; možda ih je to i zbližilo. „Žao mi je zbog tvog oca“, rekla mu je.

„I ja tugujem za tvojim.“

Zašto?, umalo da upita Aša. Belon je oterao Trisa s Hridi, da bude štíćenik Belora Blektajda. „Je li istina da si ti sada lord Botli?“

„Bar po imenu. Haren je poginuo kod Kejlinovog šanca. Jedan đavo iz močvare ga je pogodio otrovanom strelicom. Ali ja sam lord samo po imenu. Kada se moj otac usprotivio Vranookom i njegovom svojatanju Stolice od morskog kamena, ovaj ga je udavio i naterao moje stričeve da mu se zakunu na vernost. Čak je i tada dao pola zemalja mog oca Gvozdenom Holtu. Lord Vinč je bio prvi koji je kleknuo i nazvao ga kraljem.“

Kuća Vinča je bila snažna na Hridi, ali je Aša pazila da ne pokaže ozlojeđenost. „Vinč nikada nije imao hrabrost tvog oca.“

„Tvoj stric ga je kupio“, reče Tris. „*Tišina* se vratila prepuna blaga. Zlatnih poluga i bisera, smaragda i rubina, safira velikih kao jaja, džakova novca tako teških da jedan čovekne može da ih digne... Vranook je kupovao prijatelje na sve strane. Moj stric Džermund se sada naziva lord Botli, i vlada Gospodlukom kao čovek tvog strica.“

„Ti si zakoniti lord Botli“, uveri ga ona. „Kada jednom zasednem na Stolicu od morskog kamena, očeve zemlje će ti biti vraćene.“

„Ako želiš. Meni to ništa ne znači. Divno izgledaš pod mesečinom, Aša. Sada si odrasla žena, ali se sećam kada si bila mršava i bubuljičava devojčica.“

Zašto uvek mora da spominje bubuljice? „Toga se dobro sećam.“ *Mada ne tako rado kao ti.* Od pet momaka koje je njena majka dovela u Hrid da ih podigne pošto je Ned Stark odveo njenog poslednjeg preživelog sina kao taoca, Tris je po godinama bio najbliži Aši. Nije bio prvi dečak s kojim se poljubila, ali je bio prvi koji joj je razvezao prsluk i gurnuo znojavu šaku da joj dodirne propupele grudi.

Da sam bila smelija, pustila bih ga da dodirne još ponešto. Prvo cvetanje joj je stiglo za vreme rata i probudilo joj želju, ali je čak i pre toga Aša bila radoznala. *Bio je tu, bio mi je vršnjak, i bio je spreman, ništa više od toga... i mesečeve krvi zbog koje sam prestala da budem devojčica.* Pa ipak, nazivala je to ljubavlju, sve dok Tris nije počeo da priča o deci koju će mu ona radati; bar tuce sinova, i da, poneku kćer.

„Neću da imam tuce sinova“, rekla mu je zgrožena. „Hoću *pustolovine*.“ Nedugo zatim, meštar Kvalen ih je zatekao u toj njihovoj igri, i mladi Tristifer Botli je oteran nazad na Crnoplimu.

„Pisao sam ti pisma“, reče on, „ali meštar Džoseran nije hteo da ih šalje. Jednom sam dao jelena veslaču trgovačke lađe za Gospodluku, koji mi je obećao da će ti predati pismo u ruke.“

„Tvoj veslač te je prevario i bacio pismo u more.“

„Toga sam se i bojao. Tvoja pisma mi nikada nisu davali.“

Nisam ih ni pisala. Zapravo, laknulo joj je kada su Trisa oterali. Njegovi nespretni nasrtaji počeli su da joj dosađuju. To, međutim, on ne bi bio rad da čuje. „Eron Mokrokosi je sazvao zakraljenje. Hoćeš li doći i govoriti meni u korist?“

„Poći ću kuda god treba s tobom, ali... lord Blektajd kaže da je to zakraljenje opasna budalaština. Misli da će ih tvoj stric napasti i sve pobiti, kao što je Aron učinio.“

Dovoljno je lud za tako nešto. „Nema dovoljno snage.“

„Ne znaš kolika mu je snaga. Skuplja ljude po Hridi. Orkvud od Orkmonta mu je doveo dvadeset dugačkih brodova, a Kiseli Džon Majri tuce. Levoruki Lukas Kod je s njima. I Haren Proseđi, Crveni Veslač, Kemet Hridni Kopile, Rodrik Slobodnorodeni, Torvold Trulozubi...“

„Ljudi od male važnosti.“ Aša ih je sve poznavala. „Sinovi slanih žena, unuci uznika. Kodovi... znaš li koje su njihove reči?“

„Uprkos tome što nas svi ljudi preziru“, odgovori Tris, „ali ako te uhvate u one njihove mreže, bićeš mrtva kao da su zmajgospodari. A ima i gorih. Vranooki je sa istoka doveo čudovišta... a takođe i *čarobnjake*.“

„Stric je uvek voleo nakaze i lude“, reče Aša. „Moj otac se s njim zbog toga svađao. Nek čarobnjaci prizovu svoje bogove. Mokrokosi će prizvati našeg i utopiće ih. Hoću li imati tvoj glas na zakraljičenju, Trise?“

„Imaćeš celog mene. Ja sam tvoj čovek zauvek Aša, hoću da se oženim tobom. Tvoja gospa majka je dala pristanak“

Ona priguši stenjanje. *Trebalo je mene prvo da pitaš... mada ti se odgovor verovatno ne bi toliko svidelo.*

„Sada nisam drugi sin“, nastavi on. „Ja sam zakoniti lord Botli, kao što si rekla. A ti si...“

„Šta sam ja, biće odlučeno na Starom Viku. Trise, nismo više deca koja šepRTLjaju dok pronalaze šta gde ide. Ti misliš da želiš mnome da se oženiš, ali ne želiš to istinski.“

„Želim. Sanjam samo o tebi. Aša, kunem se kostima Naginim, nisam ni pipnuo neku drugu ženu.“

„Onda idi i pipni jednu... ili dve, ili deset. Ja sam dodirnula više muškaraca nego što mogu da izbrojim. Neke usnama, više njih sekiram.“ Vrlinu je dala u šestoj i desetoj, prelepom plavokosom mornaru s jedne trgovačke galije iz Lisa. Znao je samo šest reči zajedničkog jezika, ali je „jebanje“ bila jedna od njih - baš ona reč koju se ona nadala da će čuti. Kasnije je Aša imala dovoljno pameti da nađe šumsku vešticu koja joj je pokazala kako se kuva mesečev čaj, da joj stomakne naraste.

Botli zatrepta, kao da nije sasvim razumeo šta je ona upravo rekla. „Ti... mislio sam da ćeš čekati. Zašto...“ Protrljao je usta. „Aša, da te nisu *naterali*?“

„Tol'ko su me naterali da sam mu pokidala tuniku. Ne želiš ti da se oženiš mnome, veruj mi na reč. Mio si momak, kao što si uvek bio, ali ja nisam mila devojka. Da se venčamo, uskoro bi me omrzao.“

„Nikada. Aša, ja sam *bolovao* za tobom.“

Nije htela to više da sluša. Bolesna majka, ubijen otac i takvi stričevi i ujak svakoj bi ženi predstavljali pune ruke posla; nije joj preko svega trebao još i zaljubljeni žitokljunac. „Nađi neki kupleraj, Trise. Tamo će te izlečiti od tog bola.“

„Nikada ne bih...“ Tristifer zavrte glavom. „Meni i tebi je suđeno da budemo zajedno, Aša. Oduvek sam znao da ćeš mi biti žena, i majka mojih sinova.“ On je uhvati za ruku.

U tren oka bodež mu se nađe pod grlom. „Sklanjaj ruku, inače nećeš poživeti da napraviš sina. *Smesta*.“ Kada ju je poslušao, spustila je sečivo. „Hoćeš ženu, sve je u redu. Večeras ću ti poslati jednu u krevet. Zamišljaj da sam to ja, ako će ti prijati, ali nemoj da si dozvolio sebi da me ponovo hvataš. Ja sam ti kraljica, a ne žena. Upamti to.“ Aša vrati bodež u kanije i ostavi Trisa da tako stoji, s krupnom kapi krvi koja mu je sporo klizila niz vrat, crna na bleđoj mesečini.

SERSEI

„O, molim se Sedmoro da na dan kraljevog venčanja ne pada kiša“, reče Džoselin Swift dok je vezivala kraljičinu haljinu.

„Niko ne želi kišu“, reče Sersei. Ona je želela mećavu i grad, besnu oluju, gromove od kojih bi sami temelji Crvene tvrđave zadržali. Želela je oluju jednaku svom besu. Džoslini je rekla: „Čvršće. Prestani da se prenemazeš i čvršće je stegni, budalo.“

Uzrok njenog besa bilo je venčanje, a priglupa mala Swiftova samo pogodna meta da se istrese. Tomen nije dovoljno sigurno sedeo na Gvozdenom prestolu da bi se usudila da uvredi Visoki Sad. Ne dok Stanis Barateon drži Zmajkamen i Krajoluj, dok Brzorečje i dalje prkosi, dok gvozdenljudi vrebaju po morima poput vukova. Zato Džoselin mora da kusa ono što bi Sersei radije poslužila Margeri Tirel i njenoj ogavnoj smežuranoj babi.

Za doručak je kraljica iz kuhinje naručila dva kuvana jajeta, hlepčić i ćup meda. Ali kada je razbila prvo jaje i unutra našla krvavi zametak pileta, stomak joj se prevrnuo. „Odnosi ovo i donesi mi vrućeg kuvanog vina“ rekla je Seneli. Ledeni vazduh joj se uvlačio u kosti, a čekao ju je dugački mučan dan.

Džejmi joj nimalo nije popravio raspoloženje kada se pojavio sav u belom i još neobrijan da joj kaže kako će paziti da joj ne otruju sina. „Postaviću ljude u kuhinju da nadziru pripremanje svakog jela“, rekao je. „Ser Adamovi zlatni plaštovi će pratiti sluge dok donose hranu na sto, da se usput nešto ne ubaci. Ser Boros će probati svako jelo pre nego što Tomen bilo šta okusi. A ako sve to ne bude dovoljno, meštar Balabar će sedeti u dnu dvorane, sa sredstvima za čišćenje i protivotrovima za dvadeset najpoznatijih otrova. Tomen će biti bezbedan, obećavam ti.“

„Bezbedan.“ Ta joj je reč imala gorak ukus. Džejmi ne shvata. Niko ne shvata. Samo je Melara bila u šatoru i čula kreštave pretnje stare veštice, a Melara je odavno mrtva. „Tirion neće dvaput ubiti na isti način. Previše je lukav. Možda je čak i sada ispod poda, i sluša svaku našu reč dok kuje planove da prekolje Tomena.“

„Recimo da jeste“, reče Džejmi. „Kakve god planove da kuje, i dalje će biti mali i zakržljao. Tomena će okruživati najbolji vitezovi Vesterosa. Kraljeva garda će ga zaštititi.“

Sersei pogleda ka rukavu bratovljeve bele svilene tunike koji je bio zašiven preko patrljka. „Pamtim kako su dobro štitali Džofrij, ti tvoji dični vitezovi. Hoću da ostaneš uz Tomena čitave noći, je li jasno?“

„Postaviću gardistu ispred njegovih vrata.“

Ona ga uhvati za ruku. „Neću gardistu. Hoću tebe. I to u spavaćoj sobi.“

„Za slučaj da Tirion izmili iz ognjišta? Neće.“

„To ti kažeš. Tvrdiš li da si pronašao sve skrivene prolaze u ovim zidovima.“ Oboje su znali da nije. „Neću da Tomen ostane nasamo sa Margeri, ni na delić trena.“

„Neće biti sami. Biće tu i njene rođake.“

„Kao i ti. Naređujem ti, u ime kralja.“ Sersei nije želela da Tomen i njegova nevesta uopšte dele postelju, ali su Tireli bili uporni. „Muž i žena treba da spavaju zajedno“, rekla je Kraljica od Trnja, „čak i ako samo spavaju. Krevet našeg veličanstva je sigurno dovoljno velik za dvoje.“ Ledi Alerija je podržala svoju kumu. „Neka deca zagreju jedno drugo u noći. To će ih zbliziti. Margeri često deli pokrivače s rođakama. Pevaju i igraju se i šapuću tajne jedne drugima kada se sveće utru.“

„Kako je to ljupko“, rekla je Sersei. „Neka samo nastave. U Devičanskom dvoru.“

„Sigurna sam da veličanstvo zna najbolje“, rekla je ledi Olena ledi Aleriji. „On je njeno dete, u to smo bar svi sigurni. I sigurno svi možemo da se složimo oko svadbene noći? Ne valja da čovek spava razdvojen od žene na noć kada se venčaju. To braku može doneti nesreću.“

Naučiću ja tebe jednog dana šta znači „nesreća“, zaklela se kraljica. „Margeri može da deli s Tomenom odaju na tu jednu noć“, bila je primorana da kaže. „Ne duže.“

„Veličanstvo je veoma plemenito“, odgovorila je Kraljica od Trnja, i svi su razmenili osmehe.

Serseini prsti su se zarivali u Džejmijeve dovoljno snažno da ostave modrice. „Potrebne su mi tvoje oči u toj sobi“, rekla je ona.

„Šta da vide?“, upitao je. „Nema opasnosti da Tomen ostvari bračna prava, premali je za to.“

„A Osifer Plam je bio previše mrtav, ali ga to nije sprečilo da začne dete, zar ne?“

Njen brat je delovao sasvim zbunjeno. „Ko je bio Osifer Plam? Otac lorda Filipa, ili... ko?“

Skoro je jednaka neznanica kao Robert. Sva mu je pamet bila u desnoj šaci. „Zaboravi Plama, samo zapamti ono što sam ti rekla. Zakumi mi se da ćeš ostati pored Tomena dokne svane.“

„Biće tvoja volja“, odgovorio je, kao da su njeni strahovi neosnovani. „Još nameravaš da spališ Desničinu kulu?“

„Posle svadbe.“ Bio je to jedini deo svetkovine koji će se Sersei možda dopasti. „Naš gospodar otac je ubijen u toj kuli. Ne mogu da podnesem da je gledam. Ako su

bogovi milostivi, dim će možda isterati nekog pacova iz ruševina.“

Džejmi zakluta očima. „Misliš na Tiriona.“

„Na njega, lorda Varisa i tog tamničara.“

„Da se bilo ko od njih skrivao u kuli, odavno bismo ga našli. Poslao sam tamo malu vojsku s budacima i čekićima. Porušili smo zidove i podigli podove, i otkrili desetine tajnih prolaza.“

„A lako može da ih bude još desetine.“ Pojedini tajni hodnici bili su tako mali da su Džejmiju trebali paževi i štalski momci da ih istraže. Nađen je prolaz do crnih ćelija i kameni bunar koji kao da nije imao dna. Našli su i odaju punu lobanja i požutelih kostiju i sa četiri džaka potamnelih srebrnih novčića iz doba prvog kralja Viserisa. Našli su i hiljadu pacova... ali među njima nije bilo ni Tiriona ni Varisa, i Džejmi je napokon zatražio da se potraga okonča. Jedan dečak se bio zaglavio u uzanom prolazu, pa su morali da ga izvuku za noge dok je vrištao. Drugi je upao i slomio noge. A dvojica gardista su nestali dok su istraživali bočni tunel. Neki drugi gardisti su se kleti, da ih čuju kako slabašno dozivaju kroz kamen, ali kada su Džejmijevi ljudi srušili zid, našli su samo zemlju i izmrvljeno kamenje. „Bauk je mali i lukav. Možda je još u zidovima. Ako jeste, dim će ga isterati.“

„Čak i ako se Tirion još krije u zamku, neće biti u Desničinoj kuli. Pretvorili smo je u ljušturu.“

„Kad bismo samo mogli da uradimo isto i sa ostatkom ovog poganog zamka“, reče Sersei. „Posle rata nameravam da izgradim novu palatu na drugoj obali reke.“ Sanjala ju je prethodne noći, veličanstveni beli zamak okružen šumom i vrtovima, mnogo liga daleko od smrada i buke Kraljeve luke. „Ovaj grad je kloaka. Skoro mi dođe da preselim dvor u Lanisgrad i vladam iz Livačke stene.“

„To bi bila još veća ludost od paljenja Desničine kule. Dokle god Tomen sedi na Gvozdenom prestolu, zemlja će ga doživljavati kao istinskog kralja. Sakriješ li ga pod Stenom, postaće samo još jedan pretendent, ništa drugačiji od Stanisa.“

„Toga sam svesna“, reče kraljica oštro. „Rekla sam da bih *želega* da preselim dvor u Lanisgrad, ne i da ću to uraditi. Jesi li uvek bio tako tup, ili si oglupaveo otkako su ti odsekli ruku?“

Džejmi se na to nije osvrnuo. „Ako se vatra raširi s kule, možda ćeš uzgred spaliti i zamak Divlja vatra je opasna.“

„Lord Halin me je uveravao da piromanseri umeju da vladaju vatrom.“ Esnaf alhemičara je već dve nedelje spremao svežu divlju vatru. „Nek čitava Kraljeva luka vidi plamenove. To će biti naukašim dušmanima.“

„Sada zvučiš kao Eris.“

Nozdrve joj se besno raširiše. „Pazi na jezik, ser.“

„Volim i ja tebe, mila sestro.“

Kako sam ikada mogla da volim ovo nesrećno stvorenje?, upitala se pošto je otišao. Bio ti je blizanac, tvoja senka, tvoja druga polovina, prošaptao je drugi glas. Možda nekada, pomisli ona. Više ne. Sada mi je postao stranac.

U poređenju s raskoši Džofrijevih svadbenih svečanosti, venčanje kralja Tomena beše skromno i malo. Niko nije želio još jednu raskošnu ceremoniju, ponajmanje kraljica, niti je pak iko hteo da je plati, ponajmanje Tireli. I tako je mladi kralj uzео Margeri Tirel za ženu u kraljevskom obređištu Crvene tvrđave, pred stotinak zvanica umesto hiljada koje su gledale kako se njegov brat vezuje za istu ženu.

Nevesta beše vedra, vesela i lepa, mladoženja još dečjeg lica i punačak Izrekao je svoje zavete piskutavim, detinjim glasom, obećavajući svoju ljubav i odanost dvaput obudoveloj kćeri Mejsa Tirela. Margeri je na sebi imala istu haljinu u kojoj se udala za Džofrija, vazdušastu tvorevinu od čiste svile boje slonovače, mirske čipke i bisera. Sersei je još bila u crnini, u znak žalosti za svojim ubijenim prvcem. Njegovoj udovici možda prija da se smeje, pije i pleše i ne misli na Džofovu uspomenu, ali ga majka neće tako lako zaboraviti.

Ovo je naopako, pomislila je. Prerano je. Godina, dve godine, to bi bilo dovoljno vremena. Visoki Sad bi trebalo da je zadovoljan i veridbom. Sersei se zagledala u Mejsa Tirela koji je stajao između žene i majke. Primorao si me na ovu lakrdiju od svadbe, moj gospodaru, i to ti neću skoro zaboraviti.

Kada je došlo vreme za razmenu plaštova, nevesta se graciozno spustila na kolena i Tomen ju je preko teškim zlatotkanim čudom kojim je Robert ogrnuo Sersei na njihovoj svadbi, na čijim je leđima oniksima bio izrađen krunisani jelen Barateona. Sersei je želela da to bude isti onaj lepi crveni plašt od svile, kojim je svoju nevestu ogrnuo Džofri. „Tim plaštom je moj otac na venčanju ogrnuo moju majku“, objasnila je Tirelima, ali ju je Kraljica od Trnja i tu osujetila. „Tu starudiju?“, upitala je veštica. „Meni deluje malo izlizano... i ako se smem usuditi da primetim, baksuzno? A zar jelen ne bi bio prikladniji za zakonitog sina kralja Roberta? U moje vreme je nevesta ogrtala muževljeve boje, a ne boje njegove gospe majke.“

Zahvaljujući Stanisu i njegovom prljavom pismu, već je bilo dovoljno glasina o Tomenovom poreklu. Sersei se nije usuđivala da raspali vatre time što bi zahtevala da nevestu ogrne u lanisterski grimiz, tako da je popustila što je ljubavnije mogla. Ipak sve to zlato i oniks ispunjavali su je besom. *Što više dajemo Tirelima, to više od nas traže.*

Kada svi zaveti behu izrečeni, kralj i njegova nova kraljica izađoše iz obređišta da

prime čestite. „Vesteros sada ima dve kraljice, a mlada je lepa jednako kao stara“, grmeo je Lajl Krejkhof, gluperda od viteza koji je često podsećao Sersei na njenog pokojnog i nimalo žaljenog muža. Trebalo je da ga ošamari. Džajlz Rozbi je pokušao da joj poljubi ruku, ali je uspeo samo da joj se iskašlje na prste. Lord Redvin ju je poljubio u jedan obraz, Mejs Tirel u oba. Velemeštar Piseli je rekao Sersei da nije izgubila sina, već stekla kćer. Bar je bila pošteđena suznih zagrljaja ledi Tande. Nije se pojavila nijedna od Stoukvortovih, i kraljica je bar na tome bila zahvalna.

Među poslednjima je prišao Kevan Lanister. „Čula sam da nas ostavljaš zbog jedne druge svadbe“, reče mu kraljica.

„Kremen je rasterao odmetnike iz Derijevog zamka“, odgovori on. „Tamo nas čeka Lanselova nevesta.“

„Hoće li ti se gospa supruga pridružiti na slavlju?“

„Rečne zemlje su još previše opasne. Ološ Varga Houta još je na slobodi, a Berik Donderion veša Freje. Je li istina da mu se Sendor Klegani pridružio?“

Otkud on to zna? „Neki tako tvrde. Izveštaji su protivurečni.“ Sinoć je stigla ptica, iz jednog obredišta na ostrvu u ušću Trozupca. Obliznu varoš Solane je žestoko poharala razbojnička družina, i neki preživeli su tvrdili da je među njima bilo pomahnitalo čudovište s kacigom u obliku pseće glave. Navodno je ubio tucе ljudi i silovao dvanaestogodišnju devojčicu. „Nema sumnje da Lansel jedva čeka da ulovi i Kleganija i lorda Berika, da povрати kraljev mir u rečne zemlje.“

Ser Kevan joj je na tren proučavao oči. „Moj sin nije pravi čovek za obračun sa Sendorom Kleganijem.“

Tu se bar slažemo. „Njegov otac možda jeste.“

Usta njenog strica se stegnuše. „Ako moja služba nije potrebna u Steni...“

Tvoja služba je potrebna ovde. Sersei je imenovala jednog daljeg rođaka, Damiona Lanistera, za zapovednika odbrane Stene, a brata od ujaka, ser Davena Lanistera za zaštitnika zapada. *Drskost ima svoju cenu, striče.* „Donesi nam Sendorovu glavu, i znam da će veličanstvo biti izuzetno zahvalno. Džofu se on možda dopadao, ali ga se Tomen uvek bojao... i to, izgleda, s valjanim razlogom.“

„Kada pas podivlja, kriv je gospodar“, reče Kevan. Onda se okrenu i ode.

Džejmi ju je otrpatrio do Male dvorane, gde se spremala gozba. „Tebe krivim za sve ovo“, prošaptala je dok su hodali. „Neka se venčaju, rekao si. Margeri bi trebalo da tuguje za Džofrijem, a ne da se udaje za njegovog brata. Trebalo bi da bude bolesna od tuge kao ja. Ne verujem da je devica. Renli je imao kitu, zar ne? Bio je Robertov brat, *sigurno* je imao kitu. Ako ona odvratna matora veštica misli da ću dozvoliti svom sinu da...“

„Ledi Olena ti uskoro neće smetati“, prekinu je Džejmi tiho. „Sutra se vraća u Visoki Sad.“

„Bar tako kaže.“ Sersei nije verovala nijednom obećanju Tirela.

„Odlazi“, bio je on uporan. „Mejs vodi pola snage Tirela za Krajoluj, a druga polovina će se vratiti u Hvat da pomogne ser Garlanu oko uspostavljanja vlasti u Bistrovodnoj utvrdi. Još nekoliko dana i jedine ruže u Kraljevoj luci biće Margeri, njene gospe i nekoliko gardista.“

„I ser Loras. Ili si zaboravio svog *zakletog brata*?“

„Ser Loras je vitez Kraljeve garde.“

„Ser Loras je toliko Tirel da piša ružinu vodicu. Nije smeo da dobije beli plašt.“

„Nije bio moj izbor, priznajem. Niko se nije potrudio da me pita za savet. Ipak mislim da će Loras biti dobar. Čovekse promeni kada jednom ogrne taj plašt.“

„Ti si se sigurno promenio, i to ne nabolje.“

„Volim i ja tebe, mila sestro.“ Otvorio joj je vrata i otpratio je do visokog stola i njenog sedišta pored kralja. Margeri je bila s druge Tomenove strane, na počasnom mestu. Kada je ušla, ruku pod ruku s malim kraljem, zastala je da poljubi Sersei u obraz i zagrlji je. „Veličanstvo“, rekla je devojka mirno, kao poslednja drznica, „Osećam se kao da sada imam drugu majku. Molim se da budemo veoma bliske, spojene ljubavlju prema tvom milom sinu.“

„Ja sam volela oba svoj a sina.“

„I Džofri je u mojim molitvama“, reče Margeri. „Iskreno sam ga volela, mada nisam imala prilike da ga upoznam.“

Lažljivice, pomisli kraljica. *Da si ga volela makar i na tren, ne bi tako žurila da se udaš za njegovog brata. Jedino što si htela bila je njegova kruna.* Došlo joj je da ošamari rumenu mladnu nasred podijuma, pred čitavim dvorom.

Kao i služba, svadbeno gozba je bila skromna. Za sve se postarala ledi Alerija; pošto se Džofrijeva svadba onako okončala, Sersei nije imala snage da se ponovo uhvati u koštac s tim izazovom. Posluženo je samo sedam jela. Salčić i Mesečev Dečak su zabavljali goste između posluženja, a muzičari su svirali dok se jelo. Slušali su frulaše i gudače, lautu, flautu i harfu. Jedini pevač je bio neki miljenik ledi Margeri, zanosni mladi kicoš odeven u sve moguće nijanse azura, koji se nazivao Plavi Bard. Opevao je nekoliko ljubavnih pesama pa se povukao. „Kakvo razočaranje“, požalila se ledi Olena glasno. „Baš sam se nadala da ću čuti Kiše nad Kastamirom.“

Kad god bi Sersei pogledala staricu, pred očima bi joj zaigralo lice Krastače Megi, smežurano, užasno i mudro. *Sve starice liče jedna drugoj*, pokušala je da kaže

sebi, *to je sve*. Zapravo, grbava čarobnica nije nimalo ličila na Kraljicu od Trnja, a ipak ju je nekako opaki osmejak leđi Olene vraćao u Megin šator. Još je pamtila miris, težak od čudnih istočnjačkih začina, i mekoću Meginih desni dok je sisala krv iz Serseinog prsta. *Kraljica ćeš biti*, obećala joj je starica, usnama vlažnim, crvenim i blistavim, *dok ne dođe druga, mlađa i lepša, da te skrši i otme ti sve što ti je drago*.

Sersei pogleda pored Tomena, ka mestu gde je Margeri sedela i smejala se sa svojim ocem. *Ona jeste lepa*, morala je da prizna, *ali je to uglavnom zbog mladosti*. *Čak su i seoske devojke lepe do izvesnog doba, kada su još sveže, nevine i neokaljane, a većina njih ima istu smeđu kosu i smeđe oči kao ona*. *Samo bi budala tvrdila da je ona lepša od mene*. Međutim, svet je prepun budala. Baš kao i dvor njenog sina.

Rasploženje joj se nimalo nije popravilo kada je Mejs Tirel ustao da otpočne sa zdavicama. Visoko je digao zlatni pehar, osmejujući se svojoj lepoj kćerčici, pa gromkim glasom rekao: „Za kralja i kraljicu!“ Ostale ovce su zameketale za njim. „Za kralja i kraljicu!“, viknuli su, snažno se kucajući. „Za kralja i kraljicu!“ Nije imala izbora do da pije s njima, sve vreme želeći da gosti imaju jedno lice, u koje bi mogla da prospe vino i podseti ih da je *ona* prava kraljica. Jedini tirelski čankolizac koji je se, izgleda, setio bio je Pakster Redvin, jer je ustao da nazdravi, blago se njišući. „Za obe naše kraljice!“, štucnuo je. „Za mladu i staru kraljicu!“

Sersei je popila nekoliko čaša vina i gurkala hranu po zlatnom tanjiru. Džejmi je jeo još i manje, i retko se udostojavao da sedne na svoje mesto na podijumu. *Napet je kao i ja*, shvati kraljica dok ga je gledala kako se šunja po dvorani i odmiče tapiserije zdravom rukom da se uveri kako se iza njih niko ne krije. Znala je da su lanisterski kopljanici opkolili zgradu. Ser Ozmund Ketblek je čuvao jedna vrata, ser Merin Trent druga. Belon Svon je stajao iza kraljeve stolice, Loras Tirel iza kraljičine. U dvorani su bili zabranjeni svi mačevi sem onih koje su nosili beli vitezovi.

Sin mi je bezbedan, reče Sersei sebi. *Ništa ne može da mu se desi, ne ovde, ne sada*. A ipak, svaki put kada bi pogledala Tomena, videla bi Džofrija kako se hvata za grlo. A kada se dečak odjednom zakašljao, kraljičino srce je na trenutak zastalo. Oborila je jednu služavku u žurbi da stigne do njega.

„Samo je malo vina pošlo pogrešnim putem“, uveravala ju je Margeri Tirel uz osmeh. Uzela je Tomenovu ruku i poljubila je. „Moja mala ljubav mora da pije manjim gutljajima. Vidiš, skoro si na smrt uplašio majku.“

„Oprost, majko“, reče Tomen posramljeno.

Sersei to više nije mogla da trpi. *Ne smem dozvoliti da me vide kako plačem*,

pomisli kada oseti da joj suze naviru na oči. Prošla je pored ser Merina Trenta u stražnji hodnik Kada se našla sama pod lojanicom, dozvolila je da je pretrese jecaj, pa još jedan. *Žena može da plače, ali ne i kraljica.*

„Veličanstvo?“, začu se glas iza nje. „Smetam li?“

Bio je to ženski glas, začinjjen naglaskom istoka. Na tren se poboja da joj Krastača Megi govori iz groba. Ali to je bila samo Merivederova žena, lepotica tamnih bademastih očiju kojom se lord Orton oženio u izgnanstvu i doveo je kući u Dugi sto. „Mala dvorana je mnogo zagušljiva“, ču Sersei sebe lako govori. „Od dima su mi zasuzile oči.“

„I moje, veličanstvo.“ Ledi Meriveder beše visoka kao kraljica, ali tamna, a ne svetla, vrane kose, maslinaste puti i bar deset leta mlađa. Ponudila je kraljici svetloplavu maramicu od svile i čipke. „I ja imam sina. Znam da ću isplakati reke suza na dan kada se bude venčao.“

Sersei obrisa obraze, besna što je dozvolila da joj se suze vide. „Zahvaljujem“, reče ukočeno.

„Veličanstvo, ja...“ Miranka spusti glas. „Moraš nešto da znaš. Tvoja služavka je potkupljena. Govori ledi Margeri sve što radiš.“

„Senela?“ Kraljičinu utrobu ščepa iznenadni gnev. Zar baš nikome ne može da veruje? „Sigurna si?“

„Naredi da je prate. Margeri se nikada lično ne sreće s njom. Njeni gavranovi su njene rodake, one joj donose poruke. Ponekad Elinor, ponekad Ala, ponekad Mega. Sve su sa Margeri bliske kao sestre. Sastaju se u obređištu i pretvaraju se da se mole. Stavi nekog svog čoveka sutra na galeriju, i videće Senelu kako šapuće Megi pod Devičinim oltarom.“

„Ako je to istina, zašto mi je govoriš? Ti si Margerina pratilja. Zašto je izdaješ?“ Sersei se nepoverljivosti učila od malih nogu, i to od oca; ovo lako može biti neka zamka, laž smišljena da poseje razdor između lava i ruže.

„Dugi sto je možda zaklet na vernost Visokom Sadu“, odgovori žena zabacivši crnu kosu, „ali ja sam od Mira, i odana sam samo mužu i sinu. Hoću najbolje za njih.“

„Shvatam.“ U zbijenom prolazu, kraljica je osećala parfem svoje sagovornice, težak miris koji je govorio o mahovini, zemlji i divljem cveću. Ispod njega je namirisala ambiciju. *Svedočila je na Tirionovom suđenju, iznenada se priseti Sersei. Videla je Bauka kako stavlja otrov u Džofovu čašu i nije se bojala to da kaže. „Pozabaviću se time“, obećala je. „Ako govoriš istinu, bićeš nagrađena.“ A ako si me slagala, uzeću ti jezik, i zemlje i zlato tvog gospodara muža.*

„Veličanstvo je ljubazno. I prelepo.“ Ledi Meriveder se osmehnu. Zubi joj behu

beli, usne pune i tamne.

Kada se kraljica vratila u Malu dvoranu, zatekla je brata kako uznemireno šetka. „Samo se zagrcnuo vinom. Mađa sam se i ja presekao.“

„Meni se želudac tako zgrčio da ne mogu da jedem“, zarezha ona na njega. „Vino ima ukus žuči. Ova svadba je bila grešila.“

„Svadba je bila nužna. Dečak je bezbedan.“

„Budalo. Nijedna krunisana glava nikada nije bezbedna.“ Pogledala je po dvorani. Mejs Tirel se smejaio okružen svojim vitezovima. Lordovi Redvin i Rouen su se nešto sašaptavali. Ser Kevan je u dnu dvorane zamišljen sedeo nad čašom vina, dok je Lansel nešto šaputao jednom obredniku. Senela je išla duž stola, puneći čaše nevestinih rođaka vinom crvenim kao krv. Velemeštar Piseli je zaspao. *Ni na koga ne mogu da se oslonim, čak ni na Džejmija, shvatila je mračno. Moraću sve da ih rasteram i okružim kralja sopstvenim ljudima.*

Kasnije, pošto su slatkiši, orasi i sir posluženi pa odneseni, Margeri i Tomen su otvorili ples. Izgledali su i više nego smešno dok su se vrteli ukrug. Tirelova je bila za glavu viša od svog malog supruga, a Tomen je i inače bio trapav plesač, nije imao nimalo Džofrijeve urođene gracioznosti. Ipak trudio se što je bolje mogao, i izgleda da nije bio svestan kakvu predstavu pravi od sebe. A čim je Devica Margeri završila s njim, počele su da ga saleću njene rođake, jedna za drugom, zahtevajući da veličanstvo pleše i s njima. *Žele da se tetura i kleca kao luda, pomisli Sersei jetko dok je gledala. Pola dvora će mu se smeјati iza leđa.*

Dok su se Ala, Elinora i Mega smenjivale s Tomenom, Margeri je odigrala jednu igru s ocem, a drugu s bratom Lorasom. Vitez od Cveća je bio sav u beloj svili, s pojasom od zlatnih ruža i smaragdnom ružom koja mu je držala plašt. *Kao da su blizanci,* pomisli Sersei dok ih je gledala. Ser Loras je bio godinu dana stariji od svoje sestre, ali su imali iste krupne smeđe oči, istu gustu smeđu kosu koja u lenjim uvojcima pada na ramena, istu glatku, čistu kožu. *Šaka bubuljica bi ih naučila smernosti.* Loras je bio viši i imao je nešto smeđeg paperja na licu, a Margeri je imala ženske obline, ali su inače bili sličniji nego ona i Džejmi. I to ju je ljutilo.

Njen bliznac preklide te misli. „Hoće li veličanstvo počastvovati svog belog viteza plesom?“

Ona ga ošinu pogledom. „Pa da me pipaš tim patrljkom? Ne. Doduše, dozvoliću ti da mi naspeš čašu vina. Ako misliš da si u stanju a da ga ne prospeš.“

„Bogalj poput mene? Malo verovatno.“ Otišao je i ponovo obišao dvoranu. Morala je sama sebi da sipa.

Sersei je odbila i Mejsa Tirela, a kasnije i Lansela. Drugi su shvatili, pa joj više

niko nije prišao. *Naši verni prijatelji i odani gospodari.* Neće smeti da veruje čak ni zapadnjacima, zakletim mačevima i vazalima svog oca. Ne ako njen rođeni stric šurjuje s njenim neprijateljima...

Margeri je plesala sa svojom rođakom Alom, Mega sa ser Taladom Visokim. Druga rođaka, Elinora, delila je čašu vina s naočitim mladim kopiletom od Plavikraja, Oranom Vodenim. Kraljica je već ranije zapazila Vodeno, suvog mladića sivozelenih očiju i dugačke srebrnozlatne kose. Kada ga je prvi put ugledala, na tren je skoro pomislila da se to Regar Targarjen digao iz pepela. *To je zbog njegove kose, rekla je sebi. Nije ni izbliza lep kao Regar. Lice mu je preusko, a ima i tu brazgotinu na bradi.* Velarioni su ipak valirijskog porekla, i neki imaju istu srebrnastu kosu kao zmaj kraljevi iz davnina.

Tomen se vratio na svoje sedište da gricka pitu s jabukama. Mesto njenog strica je bilo prazno. Kraljica ga napokon nađe u jednom uglu, gde je živo razgovarao s Garlandom, sinom Mejsa Tirela. *O čemu oni to imaju da pričaju?* U Hvatu je ser Garland možda omiljen i zovu ga Smeli, ali mu ona nije verovala ništa više nego Margeri i Lorasu. Nije zaboravila zlatnik koji je Kiburtn otkrio ispod tamničarevog nokšira. *Zlatna šaka iz Visokog Sada. A Margeri me uhodi.* Kada se Senela pojavila da joj napuni čašu, kraljica je morala da se odupre porivu da je zgrabi za gušu i zadavi. *Nemoj da mi se tu osmehuješ, kučko mala izdajnička. Cvilećeš za milost pre nego što završim s tobom.*

„Mislim da je veličanstvu bilo dosta vina za ovu noć“, začu svog brata Džejmija kako govori.

Ne, pomisli kraljica. Sve vino na svetu ne bi mi pomoglo da prebrodim ovu svadbu. Ustala je tako naglo da je skoro pala. Džejmi je uhvati za ruku i pridržava je. Otrgla se i pljesnula dlanovima. Muzika zamre, glasovi se utišaše. *„Gospodari i gospe“*, viknu Sersei, „ako biste bili tako dobri da pođete za mnom napolje, zapaljećemo sveću da proslavimo sjedinjenje Visokog Sada i Livačke stene i novo doba mira i obilja za naših Sedam kraljevstava.“

Mračna je i pusta stajala Desničina kula, s razjapljenim rupama gde su nekada bila hrastova vrata i prozorski kaptci. A ipak se, čak i tako uništena i oskrnavljena, moćno uzdizala nad okolnim zdanjima. Dok su svatovi izlazili iz Male dvorane, prolazili su njenom senkom. Kada Sersei diže pogled, ugleda zupčaste bedeme na vrhu kule kako glođu mlad mesec, i na tren se upita koliko li je desnica koliko kraljeva tu imalo svoj dom za poslednja tri veka.

Na stotinu koraka od kule, ona udahnu da zaustavi vrtoglavicu. „Lorde Haline! Počni.“

Piomanser Halin izusti: „Hmnnnnnn“ i mahnu bakljom, pa strelci na zidovima napeše lukove i odaslaše desetinu zapaljenih sveća kroz zjapeće prozore.

Kula buknu uz glasan huk. Za tren oka unutrašnjost ožive od svetlosti, žute, narandžaste... i zelene, zloslutne tamnozelene, boje žuči, žada i piomanserske pišaćke. „Tvar“, tako su je alhemičari zvali, ali ju je prost svet zvao *divlja vatra*. Pedeset ćupova je stavljeno pod Desničinu kulu, zajedno s cepanicama i buradima smole i najvećim delom svetovne imovine jednog kepeca zvanog Tirion Lanister.

Kraljica je osećala jaru tih zelenih plamenova. Piomanseri su govorili da samo tri ognja gore vrelije od njihove tvari: zmajplamen, vatre pod zemljom i letnje sunce. Neke gospe preneraženo uzdahnuše kada se prvi plamenovi pojaviše na prozorima, ližući spoljnje zidove poput dugačkih zelenih jezika. Drugi su klicali i nazdravljali.

Prelepo je, pomisli ona, prelepo kao Džofri, kada su mi ga položili u naručje. Nikad joj nijedan muškarac nije pružio toliko zadovoljstvo kao njen sin kad je ustima prihvatio bradavicu da sisa.

Tomen je piljio razrogačenih očiju, opčinjen jednako koliko i preplašen, sve dok mu Margeri nije nešto šapnula na uho, na šta se nasmejao. Neki vitezovi počеше da se klade kada će se kula srušiti. Lord Halin je stajao i hmkao za sebe ljuljajući se na petama.

Sersei pomisli na sve kraljeve desne ruke koje je poznavala: Ovena Merivedera, Džona Koningtona, Karltona Čelsteda, Džona Erina, Edarda Starla, svog brata Tiriona. I na svog oca, lorda Tivina Lanistera, na svog oca najviše od svih. *Svi oni sada gore, reče ona sebi, uživajući u toj misli. Mrtvi su i gore, svi do poslednjeg, sa svim svojim urotama, spletkama i izdajama. Danas je moj dan. Moj zamak i moje kraljevstvo.*

Desničina kula iznenada zastenja, tako glasno da sav razgovor u trenutku stade. Kamen se rascepi, i deo gornjeg bedema sruči se uz tresak od koga je zadrhtalo brdo, digavši oblak prašine i dima. Kada svež vazduh suknu kroz slomljeni kamen, vatra se vinu ka nebu. Zeleni plamenovi skočiše i isprepletoše se. Tomen ustuknu, ali ga Margeri uhvati za ruku i reče: „Gledaj, plamenovi plešu. Baš kao što smo i mi plesali, ljubavi moja.“

„Jeste.“ Glas mu beše pun divljenja. „Majko, gledaj, plešu.“

„Vidim ih. Lorde Haline, koliko će dugo vatre goreti?“

„Čitave noći, veličanstvo.“

„Lepa sveća, priznajem“, reče leđi Olena Tirel, oslonjena na štap između Levog i Desnog. „Dovoljno svetla da svi bezbedno odemo na spavanje, rekla bih. Stare kosti

se lako zamore, a ovim mladima je bilo dovoljno uzbuđenja za jednu noć. Vreme je da kralja i kraljicu smestimo u krevet.“

„Da.“ Sersei pozva Džejmija. „Lorde zapovedniče, otprati veličanstvo i njegovu malu kraljicu u postelju, ako ti je po volji.“

„Razumem. I tebe?“

„Nema potrebe.“ Sersei se osećala previše živo za san. Divlja vatra ju je pročišćavala, sagorevala gnev i strah, ispunjavala je odlučnošću. „Plamenovi su prelepi. Hoću još neko vreme da ih gledam.“

Džejmi je oklevao. „Ne bi trebalo da ostaješ sama.“

„Neću biti sama. Ser Ozmund će ostati sa mnom da me štiti. Tvoj zakleti brat.“

„Ako je veličanstvu tako po volji“, reče Kettlebuck

„Jeste.“ Sersei ga uhvati pod ruku, pa su jedno pored drugog gledali vatru kako besni.

OKALJANI VITEZ

Noć beše neobično hladna, čak i za jesen. Oštar vlažan vetar vitlao je ulicama, dižući dnevnu prašinu. *Severac, pun hladnoće.* Ser Aris Oukhart navuče kapuljaču da zakloni lice. Neće valjati da ga prepoznaju. Pre dve nedelje iskasapili su jednog trgovca u Gradu senki, bezopasnog čoveka koji je doputovao u Dornu po voće, a umesto smokava našao smrt. Jedini zločin mu je bio što je došao iz Kraljeve luke.

Rulja će u meni naći opasnijeg protivnika. Skoro da je priželjkivao napad. Ruka mu odluta i okrznu balčak dugačkog mača koji je napola skriven visio među naborima njegove slojevite lanene odore, spolja ukrašene tirkiznim prugama i nizovima zlatnih sunaca, a iznutra svetlonarandžaste. Dornska nošnja je bila udobna, ali bi se njegov otac zgrozio da vidi svog sina tako odevenog. On je čovek iz Hvata, a Dornjani su mu pradrevni neprijatelji, kao što tapiserije u Starom hrastu svedoče. Bilo je dovoljno da Aris sklopi oči pa da ih ponovo vidi. Lord Edžeran Velikodušni, koji sedi okružen raskoši, s glavama stotinu Dornjana naslaganim oko nogu. Tri Lista u Prinčevom prevoju, probodeni dornskim kopljima, Alester koji duva u rog poslednjim svojim dahom. Ser Olivar Zeleni Hrast sav u belom, dok umire uz bok Mladom Zmaju. *Dorna nije mesto za jednog Oukharta.*

Čak ni pre smrti princa Oberina vitez se nije dobro osećao kada god bi napustio Sunčevo koplje da prošetati po uličicama Grada senki. Kuda god bi krenuo, osećao je pogled na sebi, sitne crne dornske oči kako ga odmeravaju s jedva prikriivenim neprijateljstvom. Dučandžije su davale sve od sebe da ga prevare na svakom koraku, a ponekad se pitao da li mu gostioničari pljuju u piće. Jednom je čopor malih odrpanaca počeo da ga gađa kamenjem, pa je morao da isuče mač kako bi ih rasterao. Smrt Crvene Kobre dodatno je razjarila Dornjane, mada su se ulice bar malo smirile otkako je princ Doran zatvorio Peščane Zmije u kulu. Pa ipak, ako bi otvoreno nosio svoj beli plašt u Gradu senki, prosto bi sam tražio da ga napadnu. Sa sobom ih je poneo tri: dva vunena, jedan lagan i jedan težak, a treći od fine bele svile. Osećao se nago kada mu jedan od njih nije prekrivao ramena.

Bolje nag nego mrtav, reče on sebi. *Još sam kraljev gardista, čak i bez plašta. Ona to mora da poštuje. Moram je naterati da shvati.* Nije smeo sebi da dozvoli da se u ovo upetlja, ali zar pevači ne govore da ljubav svakog čoveka pretvara u ludu?

Grad senki Sunčevog koplja često je delovao pusto po dnevnoj jari, kada se prašnjavim ulicama kretao samo zuj muva, ali čim bi palo veče, iste te ulice bi oživele. Ser Aris je čuo slabašnu muziku kako plovi kroz žaluzine dok je prolazio ispod

njih, a negde su timpani, bilo noći, tukli živ ritam igre kopljima. Na mestu gde su se ukrštale tri uličice, podno drugog od Vijugavih zidova, jedna devojka iz kuće jastuka pozvala ga je s balkona. Jedina su joj odeća bili dragulji i ulje. Pogledao ju je, slegnuo ramenima, pa nastavio dalje, u lice vetru. *Mi muškarci smo tako slabi. TELA izdaju čak i one najplemenitije među nama.* Pomislio je na kralja Belora Blagoslovenog, koji je postio do iznemoglosti da bi upitomio žudnje zbog kojih se sramio. Mora li i on da učini isto?

Neki nizak čovek stajao je u zasvođenim vratima i pekao komade zrnije na mangalama, okrećući ih drvenim mašicama kada bi zacvrčale. Od oštrog mirisa njegovih umaka vitezu pođoše suze na oči. Čuo je da najbolji sos za zrniju sadrži u sebi i kap otrova, zajedno sa semenom slačice i zrnjastim papričicama. Mirsela se dornskom hranom oduševila jednako brzo kao svojim dornskim princom, i s vremena na vreme ser Aris bi probao poneko jelo da joj udovolji. Hrana mu je pržila usta pa bi se dahćući mašao vina, a pekla je još gore dok je izlazila nego dok je ulazila. Njegova mala princeza ju je, međutim, obožavala.

Ostavio ju je u njenoj odaji, nagnutu nad igraćom tablom naspram princa Tristana, dok je gurala raskošno rezbarene figure od žada, karneola i lapis-lazulija. Mirseline pune usne bile su blago razdvojene, zelene oči usredsređene. *Sivas*, tako se igra zvala. Došla je u Daščare na trgovačkoj galiji iz Volantisa, a siročići su je proširili čitavim tokom Zelenkrvi. Dornski dvor je poludeo za njom.

Ser Arisa je samo izluđivala. Bilo je deset različitih figura, svaka sa sopstvenim svojstvima i moćima, a tabla se menjala od igre do igre, u zavisnosti kako bi igrači rasporedili svoja početna polja. Princ Tristan se smesta oduševio igrom, a Mirsela ju je naučila da bi mogla da igra s njim. Nije još napunila jednu i deset, njen verenik tri i deset; pa ipak, u poslednje vreme je ona češće pobeđivala. Tristana nije bilo briga. Ovo dvoje dece nisu mogli da izgledaju različite, on maslinaste kože i ravne crne kose, ona bela kao mleko, s razbarušenim zlatnim uvojcima; svetlo i tamno, poput kraljice Sersei i kralja Roberta. Molio se da Mirsela nađe više veselja u svom dornskom dečaku nego što je njena majka našla u svom olujnom gospodaru.

Osećao se nelagodno zato što ju je ostavio, mada je znao da će u zamku biti bezbedna. U Mirseline odaje u Kuli sunca vodila su samo dvoja vrata, a ser Aris je na obojima držao po dvojicu ljudi; lanisterske domaće gardiste, ljude koji su s njim došli iz Kraljeve luke, u bitkama prekaljene i odane do srži. Mirsela je imala i svoje služavke i obrednicu Eglantinu, a princa Tristana je pratio njegov zakleti štit, ser Gaskojn od Zelenkrvi. Niko je neće uznemiravati, reče on sebi, a za dve nedelje će biti daleko, na bezbednom.

To je obećao princ Doran. Mada je Aris bio preneražen kada je video koliko ostarelo i zanemicalo izgleda dornski princ, nije sumnjao u prinčevu reč. „Žao mi je što nisam do sada mogao da te primim, niti da upoznam princezu Mirselu“, rekao je Martel kada je primio Arisa u svoje odaje, „ali verujem da ti je moja kći Arijana ulepšala boravaku Dorni, ser.“

„Jeste, moj prinče“, odgovorio je, i molio se da ga rumenilo ne oda.

„Naša zemlja je surova i siromašna, ali ima svojih lepota. Boli me što si od Dorne video samo Sunčevo koplje, ali se bojim da ni ti ni tvoja princeza ne biste bili bezbedni van ovih zidina. Mi Dornjani smo narod vrele krvi, brzo se razjutimo i sporo praštamo. Radovalo bi me kada bih ti mogao reći da su Peščane Zmije bile usamljene u pozivima na rat, ali neću da te lažem, ser. Čuo si moje varošane na ulicama, kako mi viču da sazovem koplja. Bojim se da se pola mojih lordova slaže s njima.“

„A ti, moj prinče?“, usudio se vitez da pita.

„Majka me je odavno naučila da se samo luđaci bore u ratovima u kojima ne mogu pobediti.“ Ako ga je otvorenost pitanja i uvredila, princ Doran je to dobro krio. „A ipak ovaj mir je krhak.. krhakao tvoja princeza.“

„Samo bi zver nautila jednoj devojčici.“

„I moja sestra Elija je imala devojčicu. Zvala se Renis. I ona je bila princeza.“ Princ uzdahnu. „Oni koji bi zarili nož u princezu Mirselu nemaju ništa protiv nje, kao što ser Ejmori Lorč nije imao ništa protiv Renis, ako ju je zaista on ubio. Hoće samo da me prisile da postupim po njihovoj volji. Jer ako Mirsela bude ubijena u Dorni dok je pod mojom zaštitom, ko će poverovati u moju nevinost?“

„Niko neće nautiti Mirseli dok ja živim.“

„Plemenit zavet“, reče Doran Martel uz slabašan osmejak, „ali si ti samo jedan čovek, ser. Nadao sam se da ću zatvaranjem svojih svojeglavih bratanića umiriti vode, ali sam samo oterao žohare nazad pod rogozine. Svake noći ih čujem kako šapuću i oštre noževe.“

On se boji, shvati tada Aris. Gle, ruka mu se tresе. Princ od Dorne je prestravljen. Zanemio je.

„Oprosti mi, ser“, reče princ Doran. „Slab sam i bolestan i ponekad.. Sunčevo koplje me zamara svojom bukom, prljavštinom i mirisima. Čim dužnost to dozvoli, nameravam da se vratim u Vodene vrtove. Tada ću povesti princezu Mirselu sa sobom.“ Pre nego što je vitez stigao da se pobuni, princ diže ruku s crvenim i otečenim prstima. „I ti ćeš poći. Kao i njena obrednica, sluškinje, gardisti. Zidovi Sunčevog koplja su snažni, ali ispod njih leži Grad senki. Čak i u zamak svakog dana

dolaze stotine ljudi. Vrtovi su moje utočište. Princ Meron ih je podigao kao dar za svoju targarijsku nevestu, da obeleži Dornino venčanje s Gvozdenim prestolom. Jesen je tamo lepa... topli dani, sveže noći, slani povetarac s mora, fontane i ribnjaci. A ima i druge dece, dečaka i devojčica visokog i plemenitog roda. Mirsela će imati vršnjake za igru. Neće biti usamljena.“

„Ako ti tako kažeš.“ Prinčeve reči su mu tukle u glavi. Tamo će biti bezbedna. Samo, zašto ga je Doran Martel molio da ne piše u Kraljevu laku o selidbi? *Mirsela će biti najbezbednija ako niko ne zna gde je.* Ser Aris se složio, ali kakvog je izbora imao? On je bio vitez Kraljeve garde, ali ipak samo jedan čovek, baš kao što je princ rekao.

Uličica je iznenada izašla na mesečinom obasjano dvorište. Pored voskarske radnje, napisala je, kapija i kratko spoljašnje stepenište. Prošao je kroz kapiju u popeo se uz izlizano stepenište do neobeležanih vrata. Da kucam? Umesto toga je otvorio vrata i našao se u velikoj, polumračnoj prostoriji niske tavanice, osvetljenoj sa dve mirišljave sveće koje su treperile iz niša u debelim zemljanim zidovima. Video je ornamente na mirskim ćilimima pod svojim sandalama, tapiseriju na jednom zidu, krevet. „Moja gospo?“, pozva. „Gde si?“

„Ovde.“ Ona iskorači iz senki iza vrata.

Okolo desne podlaktice joj se obavijala bogato ukrašena zrnija, a bakarne i zlatne krležu su zaškrile kada se pomerila. Na sebi nije imala ništa drugo.

Ne, hteo je da joj kaže, došao sam samo da ti kažem kako moram da idem, ali onda ju je video blistavu na svetlosti sveća i kao da je zanemio. Grlo mu postade suvo poput dornskog peska. Čutke je stajao, upijajući raskoš njenog tela, ulegnuće ispod vrata, okrugle zrele grudi s velikim tamnim bradavicama, bujne obline struka i kukova. A onda ju je držao i skidao odeću. Kada je stigao do košulje, ona ju je uhvatila za ramena i pokidala svilu sve do njegovog pupka, ali Arisa više nije bilo briga. Koža joj je bila glatka pod njegovim prstima, topla na dodir kao pesak vrelo od dornskog sunca. Digao je glavu i našao joj usne. Njena usta su se otvorila pod njegovim, njene grudi su mu ispunile šake. Osetio je kako su joj se bradavice ukrutile kada je prešao palčevima preko njih. Kosa joj je bila crna i gusta i mirisala je na orhideje, taman i zemljan miris od koga se ukrutio toliko da ga je skoro zabolelo.

„Dodirni me, ser“, prošaputala mu je na uho. Njegova ruka kliznu po njenom trbuhu i nađe slatko vlažno mesto pod žbunom crnih dlačica. „Da, tu“, prodahtala je kada je kliznuo prstom u nju. Zajecala je, povukla ga ka krevetu i oborila ga. „Još, o još, da, mili, moj viteže, moj viteže, moj mili beli viteže, da, ti, tebe hoću, tebe.“ Uvela ga je u sebe, a onda ga obgrlila da ga privuče bliže. „Dublje“, šaputala je.

„Da, oh.“ Kada ga je obujmila nogama, činilo se da su jake kao od čelika. Njeni nokti su mu grebali leđa dok se zarivao u nju, iznova i iznova i iznova, sve dok nije vrisnula i napela se pod njim. Tada njeni prsti nadoše njegove bradavice i uštinuše, stiskajući ih sve dok nije prosuo seme u nju. *Sada bih srećan mogao da umrem*, pomisli vitez, i bar na desetak otkucaja srca našao je spokoj.

Nije umro.

Njegova želja baše duboka i bezgranična poput mora, ali kada se plima povukla, hridi sramote i krivice štrcale su jednako oštre kao pre. Ponekad bi ih talasi pokrili, ali su ostajale pod vodom, tvrde, crne i sluzave. Šta ja to radim?, upitao se. Ja sam vitez Kraljeve garde. Skotrljao se s nje i zagledao u tavanicu. Od jednog njenog ugla ka drugom pružala se velika pukotina. To ranije nije primetio, baš kao ni prizor na tapiseriji, Nimeriju i u njenih deset hiljada brodova. Vidim samo nju. Zmaj bi mogao da viri kroz prozor, a ja bih video samo njene grudi, njeno lice, njen osmeh.

„Ima vina“, šapnu mu ona u vrat, pa mu pređe šakom preko grudi. „Žedan si?“

„Nisam.“ Okrenuo se i seo na ivicu kreveta. Soba je bila topla, ali je ipak zadržtao.

„Krvariš“, reče ona. „Prejako sam te ogrebala.“

Kada mu je dodirnula leđa, trgnuo se kao da joj prsti gore. „Nemoj.“ Ustao je nag. „Ne više.“

„Imam melem. Za ogrebotine.“

Ali ne i za moju sramotu. „Ogrebotine nisu ništa. Oprosti mi, moja gospo, moram da pođem...“

„Tako brzo?“ Imala je dubok promukao glas, široka usta stvorena za šapate, pune usne zrele za ljubljenje. Kosa joj je padala preko golih ramena do vrhova punih grudi, crna i gusta. Uvijala se u krupnim, opuštenim kovrdžama. Čak su joj i vlasi na brežuljku bile meke i kovrdžave. „Ostani sa mnom večeras, ser. Imam još mnogo čemu da te naučim.“

„Već sam i previše od tebe naučio.“

„Činilo mi se da ti se tada to dopadalo, ser. Siguran si da ne ideš u neki drugi krevet, nekoj drugoj ženi? Reci mi, ko je ona? Boriću se s njom za tebe, golih grudi, nožem protiv noža.“ Ona se osmehnu. „Osim ako je Peščana Zmija. Ako jeste, delićemo te. Sestre od strica su mi drage.“

„Znaš da nemam drugu ženu. Samo... dužnost.“

Ona se pridiže na lakat da ga pogleda krupnim crnim očima blistavim od svetlosti sveća. „Ta šugava kućka? Znam ja nju. Među nogama je suva kao drenovina, a od njenih poljubaca se krvari. Nek dužnost bar jednom spava sama, a ti ostani noćas kraj mene.“

„Mesto mi je u palati.“

Ona uzdahnu. „S tvojom drugom princezom. Postaću ljubomorna. Mislim da nju više voliš od mene. Devica je premlada za tebe. Tebi treba žena, a ne devojčica, ali mogu da glumim nevinašce ako će te to uzbuditi.“

„Ne bi smela to da govoriš.“ *Zapamti, ona je Dornjanka.* U Hvatu ljudi govore da su to zbog hrane Dornjani tako prgavi, a njihove žene tako divlje i razbludne. *Od ljutih papričica i čudnih začina zagreje se krv, to je jače od nje.* „Mirselu volim kao kćer.“ On nikada neće imati svoju kćer, kao što nikada neće imati ni ženu. Umesto njih je imao lep beo plašt. „Idemo u Vodene vrtove.“

„Jednog dana“, složi se ona, „mada kod mog oca sve traje četiri puta duže nego što bi trebalo. Ako kaže da namerava da krene sutra, zasigurno ćete krenuti za dve nedelje. Bićeš usamljen u Vrtovima, to ti jamčim. A gde je onaj hrabri mladi junak koji je rekao da ostatak života želi da provede u mom naručju?“

„Bio sam pijan kada sam to rekao.“

„Popio si tri čaše razvodnjelog vina.“

„Bio sam pijan od tebe. Prošlo je deset godina otkako... Nisam ni taknuo neku drugu ženu pre tebe, ne otkako sam ogrnuo belo. Nisam ni znao šta ljubav može da bude, ali sada... sada se bojim.“

„Šta to može da uplaši mog belog viteza?“

„Bojim se za svoju čast“, odgovori on, „kao i za tvoju.“

„Umem ja sama da se stvaram za svoju čast.“ Dodirnula je prstom dojku, pa sporo krenula da kruži po bradavicama. „Kao i za svoja zadovoljstva, ako ustreba. Odrasla sam žena.“

To jeste bila, van svake sumnje. Pogledao ju je kako leži na perini, smeši se tim prepređenim osmehom, igra grudima... postoji li još neka žena s tako krupnim ili osetljivim bradavicama? Nije mogao da ih pogleda a da ne poželi da ih zgrabi, da ih sisa dokne postanu tvrde i vlažne i sjajne...

Sklonio je pogled. Rublje mu je bilo razbacano po tepihu. Vitez se sagnu da ga podigne.

„Ruke ti se tresu“, primeti ona. „Rekla bih da bi me radije milovale. Moraš li tako da žuriš sa oblačenjem, ser? Ovaklo mi se više sviđaš. U krevetu, razodeveni, mi smo ono što zaista jesmo, muškarac i žena, ljubavnici, jedno telo, najbliže što dvoje mogu biti. Od odoče postajemo drugi ljudi. Radije bih da budem krv i meso nego svila i dragulji, a ti... ti nisi tvoj beli plašt, ser.“

„Jesam“, reče ser Aris. „Ja jesam moj plašt. A ovo mora da se okonča, zbog tebe isto koliko i zbog mene. Ako nas otkrij.“

„Ljudi će ti zavideti.“

„Ljudi će misliti da sam krivokletnik. Šta ako neko ode tvom ocu i kaže mu kako sam te obeščastio?“

„Moj otac je mnogo šta, ali niko nikada nije rekao da je budala. Kopile od božje milosti mi je uzeo nevinost kada nam je oboma bilo četrnaest godina. Znaš li šta je moj otac učinio kada je za to saznao?“ Stegla je čaršav pesnicom i privukla ga do brade, da sakrije nagost. „Ništa. Moj otac je veoma vešt u nečinjenju. To naziva razmišljanjem. Reci mi iskreno, ser, da li te moja čast brine, ili tvoja?“

„Oboje.“ Njena optužba je pekla. „Zato nam ovo mora biti poslednji put.“

„To si i ranije govorio.“

Jesam, i bio sam iskren. Ali sam slab, inače ne bih sada bio ovde. Nije to mogao da joj kaže; ona je bila od žena koje preziru slabost, to je osećao. Više je nalik stricu nego ocu. Okrenuo se i našao svoju košulju od prugaste svile na stolicu. Rastrgnula je tkaninu do pupka kada mu ju je svukla niz ramena. „Ovo je upropašćeno“, požali se on. „Kako sada da je nosim?“

„Naopačke“, predloži ona. „Kada se obučeš, niko neće videti poderotinu. Možda će ti je zašiti tvoja princezica. Ili da ti pošaljem novu u Vodene vrtove?“

„Ne šalji mi darove.“ To bi samo privuklo pažnju. Istresao je košulju i navukao je preko glave, naopačke. Svila je bila hladna na koži, mada se lepila na mestima gde ga je izgrebala. Ipak će poslužiti da stigne do palate. „Samo hoću da okončam ovo... ovo...“

„Da li je to viteški, ser? Povređuješ me. Počinjem da mislim kako su sve tvoje ljubavne reči bile laži.“

Tebe nikada ne bih mogao da slažem. Ser Aris se oseti kao da ga je ošamarila. „Zašto bih se inače potpuno odrekao časti, sem za ljubav? Kada sam s tobom ja... ja jedva mogu da mislim, ti si sve o čemu sam ikada sanjao, ali...“

„Reči su vetar. Ako me voliš, ne ostavljaj me.“

„Položio sam zakletvu...“

„...da se ne ženiš i ne praviš decu. Dobro, ja sam popila svoj mesečev čaj, a znaš da se ne mogu udati za tebe.“ Ona se osmehnu. „Mada bih se dala ubediti da te zadržim kao ljubavnika.“

„Sada mi se rugaš.“

„Možda malo. Misliš da si jedini kraljev gardista koji je voleo neku ženu?“

„Uvek je bilo ljudi koji su se lakše zaklinjali nego što su zakletve čuvali“, priznade on. Ser Boros Blunt nije bio stranac u Ulici svile, a ser Preston Grinfield je posećivao kuću jednog tkača kada god je ovaj bio odsutan, ali Aris nije hteo da osramoti svoju

zakletu braću tako što će govoriti o njihovim padovima. „Ser Terens Tojn je zatečen u postelji s kraljevom ljubavnicom“, reče on umesto toga. „Bila je posredi ljubav, kleo se, ali je time doneo smrt i sebi i njoj, propast svojoj kući i smrt najplemenitijem vitezu koji je ikada živeo.“

„Da, a šta je s Lukamorom Požudnim, i njegove tri žene i šesnaestom dece? Uvek se smejem kada slušam tu pesmu.“

„Istina nije tako smešna. Za života ga niko nije zvao Lukamor Požudni. Zvali su ga ser Lukamor Snažni, i čitav mu je život bio laž. Kada je njegova obmana otkrivena, vlastita zakleta braća su ga uštrojila, a Stari Kralj ga je poslao na Zid. To šesnaestoro dece je ostalo u suzama. On nije bio pravi vitez, ništa više od Terensa Tojna.“

„A Zmaj vitez?“ Ona zbaci čaršave i spusti noge na pod. „Najplemenitiji vitez koji je ikada živeo, sam si rekao, a odveo je svoju kraljicu u krevet i podario joj dete.“

„U to neću da verujem“, reče on uvredeno. „Priča o izdajstvu princa Emona s kraljicom Neris je samo to - priča, laž koju je njegov brat širio kada je poželeo da odbaci zakonitog sina u korist svog kopileta. Egona nisu bez razloga zvali Bezvredni.“ Našao je pojas za mač i pripasao ga. Mada je izgledao čudno na svilenjoj dornskoj košulji, poznata težina dugačkog mača i bodeža ga je podsetila ko je i šta je. „Neću da me upamte kao ser Arisa Bezvrednog“, rekao je odlučno. „Neću da okaljам svoj plašt.“

„Da“, reče ona, „taj lepi beli plašt. Zaboravljaš da je jedan moj deda nosio isti plašt. Umro je kad sam bila mala, ali ga ipak pamtim. Bio je visok kao kula i golicao me je dok mi ne bi stao dah od smeha.“

„Nikada nisam imao čast da upoznam princa Leuina“, reče ser Aris, „ali se svi slažu da je bio velik vitez.“

„Velik vitez s ljubavnicom. Ona je sada starica, ali ljudi govore da je u mladosti bila velika lepotica.“

Princ Leuin? Tu priču ser Aris nije čuo. Prenerazila ga je. Izdaja Terensa Tojna i prevare Lukamora Požudnog bile su zabeležene u Beloj knjizi, ali na stranici princa Leuina nije bilo ni nagoveštaja o nekoj ženi.

„Moj stric je uvek govorio da čovekovu vrednost određuje mač u njegovoj ruci, a ne onaj među njegovim nogama“, nastavi ona, „zato me poštedi svojih priča o okaljanim plaštovima. Ne kalja ti čast naša ljubav, već čudovišta koja si služio i zlikovci koje si nazivao braćom.“

To je previše peklo. „Robert nije bio čudovište.“

„Uspentrao se na presto preko dečjih leševa“, reče ona, „mada ću ti priznati da nije bio Džofri.“

Džofri. On je bio naočito momčić, visok i snažan za svoje godine, ali ništa više dobro nije o njemu moglo da se kaže. Ser Aris se još stideo kada bi pomislio koliko je puta na dečakovu zapovest udario malu Starkovu. Kada ga je Tiron odabrao da pođe u Dornu s Mirselom, upalio je sveću Ratniku u znak zahvalnosti. „Džofri je mrtav, Bauk ga je otrovao.“ Nikada nije mislio da će kepec biti sposoban za nešto tako nečuveno. „Tomen je sada kralj, a on nije isto što i njegov brat.“

„A nije ni isto što i njegova sestra.“

To je bila istina. Tomen je bio dobrodušni mali čovek koji se uvek trudio da da sve od sebe, ali kada ga je ser Aris poslednji put video, plakao je na leju. Mirsela nije prolila ni suzu, mada je ona napuštala ognjište i dom da zapečati savezništvo svojim devičanstvom. Tu nije bilo spora, princeza je bila hrabrija od brata, i pametnija i samopouzdanija. Duh joj je bio britkiji, ponašanje uglađenije. Nije dozvoljavala da je bilo šta obeshrabri, čak ni Džofri. Žene su zapravo jake. Nije mislio samo na Mirselu, već i na njenu i na svoju majku, na Kraljicu od Trnja, na lepe, smrtonosne Peščane Zmije Crvene Guje. I na princezu Arijanu Martel, na nju više od svih. „Neću reći da grešiš.“ Glas mu je bio promukao.

„Nećeš? Ne možeš! Mirsela je podesnija da vlada.“

„Sin dolazi pre kćeri.“

„Zašto? Koji je to bog tako odredio? Ja sam naslednica svog oca. Treba li da se odreknem svog prava u korist braće?“

„Izvrćeš mi reči. Nisam rekao... Dorna je drugačija. Nad Sedam kraljevstava nikada nij e vladala kraljica.“

„Prvi Viseris je nameravao da ga nasledi kći Renira, poričeš li to? Ali dok je kralj ležao na samrti, lord zapovednik Kraljeve garde odlučio je suprotno.“

Ser Kriston Kol. Kriston Okrunitelj je nahuškao brata na sestru i uneo razdor u samu Kraljevu gardu, dovевši do užasnog rata koji su pevači opevali kao Ples zmajeva. Neki su tvrdili da ga je na to gonila ambicija, jer je princ Egon bio povodljiviji od svojeglave starije sestre. Drugi su mu pripisivali plemenitije porive i tvrdili da je branio drevne andalske običaje. Nekolicina je šaputala da je ser Kriston bio ljubavnik princeze Renire pre nego što je obukao belo i da je želeo da se osveti ženi koja ga je odbacila. „Okrunitelj je izazvao strašne patnje“, reče ser Aris, „i za to je strašno platio, ali... „

„...ali su te možda Sedmoro poslali ovamo da bi jedan beli vitez ispravio ono što je drugi pokvario. Znaš da moj otac namerava da povede Mirselu sa sobom kada se bude vratilo u Vodene vrtove?“

„Da je zaštititi od onih koji bi joj naudili.“

„Ne. Da je skloni od onih koji bi je krunisali. Princ Oberin Kobra bi joj lično stavio krunu na glavu da je poživeo, ali mom ocu nedostaje hrabrosti.“ Ustala je. „Kažeš da tu devojčicu voliš kao što bi voleo kćer sopstvene krvi. Zar bi dopustio da tvojoj kćeri otmu njena prava i da je bace u zatvor?“

„Vodeni vrtovi nisu zatvor“, pobuni se on slabašno.

„U zatvoru nema fontana i smokvinih stabala, to hoćeš da kažeš? A ipak kada mala jednom tamo ode, neće joj dozvoliti da više izađe. Kao što neće ni tebi. Hotah će se za to postarati. Ne znaš ga kao ja. Užasan je kada se rasrdi.“

Ser Aris se namršti. U prisustvu ogromnog norvoskog kapetana s licem punim ožljaka uvek je osećao duboku nelagodu. *Kažu da spava sa onom svojom velikom sekirom.* „Šta bi htela da uradim?“

„Ništa više od onoga na šta si se zakleo. Zaštiti Mirselu svojim životom. Brani je... i brani njena prava. Kruniši je.“

„Zakleo sam se!“

„Džofriju, a ne Tomenu.“

„Da, ali Tomen je dobroćudan dečak. Biće bolji kralj od Džofrija.“

„Ali ne bolji od Mirsele. A ona ga voli. Znam da neće dozvoliti da mu se, nešto loše desi. Krajoluj mu po pravu pripada, pošto lord Renli nije ostavio naslednika, a lord Stanis se odmetnuo. Kasnije će dečaku pripasti i Livačka stena, preko njegove gospe majke. Od njega neće biti većeg gospodara u kraljevstvu... ali bi na Gvozdenom prestolu po svemu trebalo da sedi Mirsela.“

„Zakon... Neznam...“

„Ja znam.“ Kada je ustala, dugački slap kose pao joj je do krsta. „Egon Zmaj je stvorio Kraljevu gardu i njene zavete, ali ono što jedan kralj stvori, drugi može da razori, ili izmeni. Nekada su Kraljevski gardisti služili doživotno, a ipak je Džofri oterao ser Baristana da bi njegovo pseto dobilo plašt. Mirsela želi da bude srećan, a i ja sam joj draga. Daće nam dozvolu da se venčamo ako zatražimo.“ Arijana ga obgrli i položi lice na njegove grudi. Glava joj je dopirala tačno njemu do brade. „Mogao bi da imaš i mene i svoj beli plašt, ako je to ono što želiš.“

Kida me na komade. „Znaš da želim, ali...“

„Ja sam princeza Dorne“, reče svojim promuklim glasom, „i nije prilično da me teraš da molim.“

Ser Aris je osećao miris u njenoj kosi i njeno srce kako tuče kada se privila uz njega. Telo mu se budilo od njene blizine, i znao je da to i ona oseća. Kada joj je položio ruke na ramena, shvatio je da ona drhti. „Arijana? Moja princezo? Šta je, ljubavi moja?“

„Moram li to da kažem, ser? Bojim se. Zoveš me ljubavi, a ipak me odbijaš kada si mi najpotrebniji. Zar toliko grešim što želim da me jedan vitez zaštiti?“

Nikada je nije čuo da zvuči tako ranjivo. „Ne“, reče on, „ali imaš očeve gardiste da te čuvaju, zašto...“

„Očevih gardista se i bojim.“ Na tren je zvučala mlađe od Mirsele. „Očevi gardisti su bacili moje mile sestre u lance.“

„Nisu u lancima. Čuo sam da im baš ništa nije uskraćeno.“

Ona se gorlo nasmeja. „Jesi li ih video? Ne dozvoljava mi da ih vidim, znaš li to?“

„Govorile su o izdaji, huškale na rat...“

„Lorezi je šet godina, Dorei osam. Na kakav su rat one mogle da huškaju? A ipak ih je moj otac zatvorio sa sestrama. Video si ih. Strah tera čak i snažne ljude da rade ono što inače ne bi, a moj otac nikada nije bio snažan. Arise, srce moje, počuj me u ime ljubavi za koju kažeš da je prema meni osećaš. Nikada nisam bila neustrašiva kao moje sestre, jer sam začeta slabijim semenom, ali Tijena i ja smo vršnjakinje i bile smo bliske kao rođene sestre još od najranijeg detinjstva. Među nama nema tajni. Ako nju mogu da zatvore, mogu i mene, a sve zarad istog cilja... zarad Mirsele.“

„Tvoj otac to nikada ne bi uradio.“

„Ti ne poznaješ mog oca. Ja sam za njega razočaranje još otako sam došla na ovaj svet bez kite. Mnogo je puta pokušao da me uda za krezube starce, sve jednog bednijeg od drugog. Nikada mi nije naredio da se udam za njih, priznajem, ali su i same ponude dokazivale koliko me malo ceni.“

„Pa ipak, ti si mu naslednica.“

„Jesam li?“

„Ostavio te je da vladaš u Sunčevom koplju kada je otišao u Vodene vrtove, zar ne?“

„Da vladam? Ne. Ostavio je svog rođaka ser Manfrijia za zapovednika odbrane, starog slepog Rikasa za domostrojitelja, svoje službenike da ubiru carine i poreze za rizničarku Alisu Ledibrajt da ih broji, svoje okružnike da zavode red po Gradu senki, svoje sudnike da sude i meštra Majlsa da se pozabavi pismima koja princ lično ne mora da čita. Iznad svih njih je postavio Crvenu Kobru. Ja sam upravljala gozbama i slavljinama, i zabavom uvaženih gostiju. Oberin je išao u Vodene vrtove četiri puta mesečno. Mene je otac pozivao dvaput godišnje. Ja nisam naslednik koga moj otac želi, to je bar jasno obznanio. Naši zakoni ga sprečavaju, ali bi on radije da ga nasledi moj brat, to dobro znam.“

„Tvoj brat?“ Ser Aris joj stavi šaku pod bradu pa joj diže glavu, da joj se bolje

zagleda u oči. „Ne misliš valjda na Tristana, on je tek dečak“

„Ne Tris. Kventin.“ Oči su joj bile drske i crne kao greh, netremice su uzvraćale pogled. „Znala sam istinu još otkako mi je bilo četiri i deset, od dana kada sam otišla u očevu odaju da ga poljubim za laku noć i videla da ga nema. Kasnije sam saznala da ga je pozvala moja majka. Ostavio je upaljenu sveću. Kada sam prišla da je ugasim, pored nje sam našla nedovršeno pismo, pismo mom bratu Kventinu, koji je tad bio u Gvozd-šumi. Moj otac je rekao Kventinu da mora da radi sve što meštar i kaštelan od njega zahtevaju jer: „jednog dana ćeš ti sedeti gde sada sedim ja i vladati čitavom Dornom, a vladalac mora biti snažnog uma i tela.“ Suza kliznu niz Arijanin meki obraz. „Reči mog oca, napisane njegovom rukom. Urezale su mi se u pamćenje. Te sam noći zaspala u suzama, i mnogih potonjih noći.“

Ser Aris još nije bio upoznao Kventina Martela. Princa je od malih nogu podizao lord Ironvud: služio ga je prvo kao paž, onda kao štitonoša, čak je radije primio i viteštvo iz njegovih ruku, a ne od Crvene Kobre. Da sam ja otac, i ja bih želeo da me sin nasledi, pomisli on, ali je čuo i bol u njenom glasu, i znao je da će je izgubiti ako kaže ono što misli. „Možda si pogrešno shvatila“, reče on. „Bila si dete. Možda je princ samo želeo da ohrabri tvog brata da bude marljiviji.“

„Misliš? Onda mi reci, gde je Kventin sada?“

„Princ je s vojskom lorda Ironvuda na Koštanom drumu“, odgovori oprezno ser Aris. Tako mu je rekao prastari zapovednik odbrane Sunčevog koplja, čim je stigao u Dornu. Meštar svilene brade je rekao isto.

Arijana je oklevala. „Naš otac hoće da u to poverujemo, ali ja imam prijatelja koji mi govore suprotno. Moj brat je krišom preplorio Usko more, predstavljajući se kao običan trgovac. Zašto?“

„Otkud ja znam? Za to može biti stotinu razloga.“

„Ili samo jedan. Jesi li svestan da je Zlatna četa raskinula svoj ugovor s Mirom?“

„Najamnici stalno raskidaju svoje ugovore.“

„Ne i Zlatna četa. *Naša reč je zlata vredna*, tako se hvale još od dana Ljutog Čelika. Mir je na rubu rata s Lisom i Tirošom. Zašto raskinuti ugovor koji im da je izgleda na dobre nadnice i dobru pljačku?“

„Možda im je Lis ponudio bolje nadnice. Ili Tiroš.“

„Ne“, reče ona. „To bih poverovala za druge slobodne čete. Većina je spremna da za tren oka pređe na drugu stranu. Zlatna četa je drugačija. Bratstvo izgnanika i izgnaničkih sinova, ujedinjena snom o Ljutom Čeliku. Oni hoće dom, jednako kao zlato. Lord Ironvud to zna isto tako dobro kao ja. Njegovi preci su jahali s Ljutim čelikom za vreme tri bune Crnovatri.“ Uzela je ser Arisa za ruku i preplela prste s

njegovima. „Jesi li ikada video grb kuće Tolanda od Brda duhova?“

Morao je da se zamisli. „Zmaj koji guta sopstveni rep?“

„Zmaj je vreme. Nema početka i nema kraja, tako da se sve ponovo vraća. Anders Ironvud je vaskrsli Kriston Kol. Šapuće u uho mom bratu da on treba da vlada posle mog oca, da muškarci ne treba da kleče pred ženama... da je Arijana posebno nedostojna da vlada, pošto je takva svojeglava bludnica.“ Prkosno je bacila kosu. „Zato tvoje dve princeze imaju isti cilj, ser... a imaju i istog viteza koji tvrdi da ih obe voli, ali neće za njih da se bori.“

„Hoće.“ Ser Aris pade na koleno. „Mirsela *jest*e starija, i bila bi bolji vladar. Ko će braniti njena prava ako ne njen kraljevski gardista? Moj mač, moj život, moja čast, sve pripada njoj... i tebi, radosti moga srca. Kunem se, niko neće oteti prava koja ti pripadaju po rođenju dok imam snage da dignem mač. Tvoj sam. Šta želiš od mene?“

„Sve.“ Ona kleknu da mu poljubi usne. „Sve, ljubavi moja, moja istinska ljubavi, moja mila ljubavi, sve i to zauvek Ali prvo...“

„Traži, i tvoje je.“

„...Mirselu.“

BRIJENA

Kameni zid beše star i ruševan, ali se Brijena ipak najčež kada ga vide na drugom kraju polja.

Tu su se krili strelci koji su ubili sirotog Kliosa Freja, pomisli ona... ali pola milje dalje ona prođe pored još jednog zida koji je izgledao isto kao prvi, i shvati da nije sigurna. Izložani drum je krivudao i vijugao, a gola mrka stabla delovala su različito od onih koja je pamtila. Da li je projahala kraj mesta gde je ser Džejmi uzео rođakov mač iz korica? Gde je šuma u kojoj su se borili? Potok u kome su pljuskali i zamahivali jedno na drugo sve dok nisu privukli Hrabre drugare?

„Moja gospo? Ser?“ Podrik nikako nije bio načisto kako da je zove. „Šta tražiš?“

Duhove. „Zid pored koga sam jednom projahala. Nije važno.“ Bilo je to kada je ser Džejmi još imao obe ruke. *Kako sam ga samo mrzela, njegovo ruganje i osmehe. „Budi tih, Podriče. U ovim šumama možda ima razbojnika.“*

Momak pogleda golo mrko drveće, vlažno lišće, blatni put pred njima. „Imam mač. Umem da se borim.“

Ne i dovoljno dobro. Brijena nije sumnjala u dečakovu hrabrost, samo u njegovu obučenost. Možda i jeste štitonoša, bar po imenu, ali ljudi koje je služio svi su ga izneverili.

Izvukla je njegovu priču na drumu iz Senodola uz puno zamuckivanja i zastajkivanja. Poticao je iz manjeg ogranka kuće Pejna, siromašni izdanak iznikao od jednog mlađeg sina. Njegov otac je život proveo kao štitonoša bogatijih rođaka, a Podrika je začeo s jednom vaskarevom kćerkom koju je uzео za ženu pre nego što je otišao da pogine u Grejđžovejoj buni. Kada je Podriku bilo četiri godine, majka ga je ostavila kod jednog od tih rođaka, da bi pobjegla s nekim pevačem lutalicom koji joj je napravio drugo dete. Podrik nije pamtio majčin lik. Ser Sedrik Pejn je bio nešto najbliže roditelju što je dečak ikada spoznao, mada je iz njegovog mucanja Brijena zaključila da se Sedrik prema Podriku odnosio više kao prema slugi nego kao prema sinu. Kada je Livačka stena sazvala barjake, vitez ga je poveo sa sobom da mu pazi na konja i čisti oklop. Onda je ser Sedrik poginuo u rečnim zemljama dok se borio u vojsci lorda Tivina.

Daleko od kuće, sam i bez prebijene pare, dečak se prikačio jednom debelom lutajućem vitezom zvanom ser Lorimer Trbuh, koji je pripadao odredu lorda Leforda, čiji je zadatak bio da štiti komoru. „Dečaci koji čuvaju hranu uvek najbolje jedu“, voleo je ser Lorimer da govori, sve dok ga nisu uhvatili sa usoljenom šunkom koju je

ukrao iz ličnih zaliha lorda Tivina. Tivin Lanister je odlučio da ga obesi za nauk drugim lopovima. Pod je s njim delio šunku, pa bi možda podelio i uže, ali ga je spasilo ime. Ser Kevan Lanister ga je uzeo pod svoje, i nešto kasnije je poslao dečaka da bude štitonoša njegovom rođaku Tirionu.

Ser Sedrik je naučio Podrika kako da timari konja i pazi da se u potkovicama ne zaglavi kamenje, a ser Lorimer ga je naučio da krade, ali ga nijedan ni drugi nisu naučili mnogo o mačevanju. Bauk ga je bar poslao kaštelanu Crvene tvrđave kada je došao na dvor. Ali ser Aron Santagar je poginuo u gradskim nemirima, i tako je Podrikovoj obuci došao kraj.

Brijena je od palih grana istesala dva drvena mača da ispita Podrikovu veštinu. Obradovala se kada je otkrila da dečak sporo govori, ali ima brze ruke. Mada neustrašiv i pažljiv, bio je pothranjen i mršav i ni izbliza dovoljno snažan. Ako je preživeo Bitku na Crnobujici kao što je tvrdio, to se desilo samo zato što ga niko nije smatrao vrednim ubijanja. „Možda se zoveš štitonoša“, reče mu ona, „ali sam videla dvostruko mlađe paževe koji bi te odrali od batina. Ako ostaneš sa mnom, spavaćeš sa žuljevima na šakama i modricama po rukama skoro svake noći, i bićeš tako ukočen i bolan da ćeš jedva zaspati. Ne želiš to.“

„Želim“, bio je uporan dečak, „baš to želim. Modrice i žuljeve. Mislim, ne želim, ali želim. Ser. Moja gospo.“

Do sada je održao reč, a Brijena je održala svoju. Podrik se nije žalio. Svaki put kada bi mu na desnici nikao novi žulj, osećao je potrebu da joj ga ponosno pokaže. Dobro se starao i o konjima. *Ipak nije štitonoša*, podsećala je ona sebe, *ali ni ja nisam vitez, kolikogod me puta nazvao „ser“*. Oдавno bi ga oterala, ali nije imao kuda da ide. Sem toga, mada je rekao da ne zna kud je otišla Sansa Stark, možda Podrik zna više nego što shvata. Neka uzgredna opaska, napola zapamćena, možda sadrži ključ za Brijeninu potragu.

„Ser? Moja gospo?“ Podrikupre prstom. „Eno nekih kola napred.“

Brijena ih ugleda: imala su dva točka i visoke kanate. Muškarac i žena su ih s mukom vukli po koljskim tragovima ka Devojačkom jezeru. *Seljaci, reklo bi se po izgledu*. „Sada sporo“, reče dečaku. „Mogu da pomisle da smo razbojnici. Govori samo kad moraš i budi učtiv.“

„Hoću, ser. Biću učtiv. Moja gospo.“ Dečaku skoro da se dopalo što će neko od njega pomisliti da je razbojnik.

Seljaci su ih oprezno osmatrali dok su prilazili, ali čim im je Brijena pokazala da im ne želi zlo, pustili su ih da jašu pored njih. „Nekada smo imali vola“, reče starac dok su išli između zakorovljenih polja, jezera žitkog blata i spaljenih, pocmelih

stabala, „ali su ga vukovi odneli.“ Bio je zajapuren od vučenja kola. „Uzeli su nam i kćerku i uradili joj šta su želi, ali nam se ona vratila posle bitke dole u Senodolu. Vo nije. Biće da su ga vuci pojeli.“

Žena je imala malo šta da doda. Bila je mlađa od muškarca dvadesetak godina, ali nije ni reč progovarala, već je samo gledala Brijenu kao što se, može biti, gleda dvoglavo tele. Devica od Oporja se i ranije susretala s takvim pogledima. Ledi Stark je bila ljubazna prema njoj, ali je većina žena bila jednako okrutna kao muškarci. Nije tačno znala šta više boli, lepe devojke otrovnih jezika i prodornog smeha ili ledenooke gospe koje prezir skrivaju iza maske učtivosti. A proste žene su umele da budu još i najgore. „Devojačko jezero je bilo sve u ruševinama kada sam ga poslednji put videla“, reče ona. „Kapije provaljene, a pola grada spaljeno.“

„Nešto su ponovo podigli. Taj Tarli, on je surov čovek, al’ je hrabriji gospodar od Mutona. U šumama još ima odmetnika, al’ ne onol’ko kol’ko pre. Tarli je one najgore povatao i skratio i’ za glavu onim svojim velikim mačem.“ Okrenuo se i pljunuo. „Jeste l’ vid’li razbojnike na drumu?“

„Ne.“ *Ovog puta.* Što su se više udaljavali od Senodola, drum je postajao pustiji. Ono putnika što su ugledali nestajalo bi u šumi pre nego što do njih stignu, svi sem krupnog, bradatog obrednika koga su sreli dok je išao na jug sa četrdesetak umornih sledbenika. Krčme kraj kojih su prošli behu ili opljačkane ili napuštene ili pretvorene u vojne logore. Juče su naišli na jednu patrolu lorda Rendila, načičkanu lukovima i kopljima. Konjanici su ih okružili dok je njihov kapetan ispitivao Brijenu, ali su ih na kraju pustili da prođu. „Čuvaj se, ženo. Sledeći muškarac na koga naiđeš možda neće da bude pošten ko moji momci. Pseto je prešao Trozubac sa stotinu odmentika, i priča se da siluju sve žensko što uhvate, i da im seku sise za uspomenu.“

Brijena je osećala obavezu da prenese to upozorenje seljaku i njegovoj ženi. Čovek je klimao glavom dok je pričala, ali kada je završila, ponovo je pljunuo i rekao: „Psi i vukovi i lavovi, nekih Tuđini sve odnesu. Ti razbojnici se neće usuditi da previše priđu Devojačkom jezeru. Bar dok tamo vlada lord Tarli.“

Brijena je poznavala lorda Rendila Tarlija iz vremena provedenog u pratnji kralja Renlija. Mada nije mogla na silu da oseti naklonost prema njemu, nije mogla ni da zaboravi šta mu duguje. *Ako se bogovi smiluju, proći ćemo Devojačko jezero pre nego što sazna da sam tu.* „Varoš će biti vraćena lordu Mutonu kada se borbe okončaju“, reče ona seljaku. „Lorda je kralj pomilovao.“

„Pomilovao?“ Starac se nasmeja. „Za šta? Zato što nije mrdo dupetom iz zamka? Poslao je ljude u Brzorečje da se bore, al’ sam nije pošo. Lavovi su mu opljačkali varoš, onda vukovi, onda najamnici, a lord je samo sedeo na sigurnom iza zidova.“

Njegov brat se nikad ne bi tako skrivo. Ser Majls je bio neustrašiv, al' ga je onda Robert ubij'o."

Još duhova, pomisli Brijena. „Ja tražim svoju sestru, lepu devicu od tri i deset leta. Možda ste je videli?"

„Nisam vido nikakve device, ni lepe ni ružne.“

Niko nije. Ali morala je da se i dalje raspituje.

„Mutonova kći, ona je devica“, nastavi čovek. „Bar će biti do prve bračne noći. Ova jaja, ona su za njenu svadbu. Nju i Tarlijevog sina. Kuvarima će trebati jaja za kolače.“

„Hoće.“ *Sin lorda Tarlija. Mladi Dikon se ženi*. Pokušala je da se priseti koliko mu je sada godina; osam ili deset, pomisli. Brijena je bila verena u sedmoj, s dečakom tri godine starijim od nje, mlađim sinom lorda Kerona, stidljivim detetom s mladežom iznad usne. Sreli su se samo jednom, na veridbi. Dve godine kasnije bio je mrtav, odnela ga je ista groznica koja je odnela i lorda i leđi Keron i njihove kćeri. Da je poživeo, venčali bi se čim bi ona procvetala, i čitav bi joj život bio drugačiji. Ne bi sada bila ovde, odevena u muški oklop i s mačem, u potrazi za kćerkom mrtve žene. Verovatnije bi bila u Noćnom poju, povijala bi jedno dete i dojila drugo. Ta pomisao Brijeni nije bila strana. Od nje bi se uvek malo rastužila, ali i osetila malo olakšanje.

Sunce se napola skrivalo iza gustih oblaka kada izroniše iz pocrnelih stabala i ispred sebe ugledaše Devojačko jezero i duboke vode zaliva iza njega. Gradske kapije su popravljene i ojačane, vide Brijena odmah, a samostrelci su ponovo šetkali zidinama od ružičastog kamena. Iznad kapije je vijorio barjak kralja Tomena, crni jelen i zlatni lav, jedan naspram drugoga, na zlatno-grimiznom polju. Ostali barjaci su prikazivali Tarlijevog lovca, ali se crveni losos kuće Mutona dizao samo sa zamka na brdu.

Kod kapije naiđoše na desetak stražara naoružanih halebardama. Po grbovima se videlo da su iz vojske lorda Tarlija, mada nijedan nije pripadao lično njemu. Opazila je dva kentaura, munju, plavu bubu i zelenu strelu, ali ne i raskoračenog lovca Rožnog brega. Njihov vođa je na grudima imao pauna, čiji je šareni rep izbledeo od sunca. Kada seljaci priteraše kola, on zviznu. „Šta je sad pa ovo? Jaja?“ On baci jedno uvis, uhvati ga, pa se iskezi. „Uzećemo ih.“

Starac zakrešta od straha. „Naša jaja su za lorda Mutona. Za svadbene kolače i to.“ „Neka vam onda kvočke izlegu još. Nisam pojeo jaje, ima pola godine. Na, da ne kažeš da ti nismo platili.“ On baci šaku bakrenjaka starcu pred noge.

Progovori seljakova žena. „To nije dovoljno“, reče ona. „Nije ni izbliza dovoljno.“

„Ja kažem da jeste“, reče narednik „I za jaja, i za tebe. Dovedite je ovamo, momci. Premlada je ona za tog starca.“ Dvojica gardista osloniše halebarde na zid i odvukoše od kola ženu koja se otimala. Seljak je gledao, posiveo u licu, ali se nije usuđivao da se pomeri.

Brijena mamuznu kobilu. „Pustite je.“

Gardiste to dovoljno zbuni da se seljakova žena otrgne. „Ovo se tebe ne tiče“, reče jedan od njih. „Pazi na jezik devojčuro.“

Brijena umesto toga isuka mač.

„Vidi, vidi“, reče narednik, „goli čelik Čini mi se da sam namiriso razbojnika. Znaš li šta lord Tarli radi razbojnicima?“ Još je držao jaje koje je uzeo s kola. Šaka mu se stegnu, i žumance pocuri kroz prste.

„Znam šta lord Rendil radi s razbojnicima“, reče Brijena. „Znam i šta radi sa silovateljima.“

Nadala se da će ih time zastrašiti, ali narednik samo otrese jaje s prstiju i dade znakovnim ljudima da se rašire. Brijena se nađe okružena čeličnim šiljcima. „Šta si to rekla, devojčuro? Šta to lord Tarli radi...“

„... silovateljima“, dovrši dubok glas. „Uštroi ih ili ih pošalje na zid. Ponekad oboje. A lopovima seče prste.“ Jedan mladić bezvoljnog koraka izađe iz stražarske kuće, s pripasanim mačem. Ogrič koji je nosio preko čelika nekada je bio beo, i još je tu i tamo to i bio, ispod mrlja od trave i skorene krvi. Na grudima mu se video grb: smeđ jelen, mrtav, svezan i okačen ispod motke.

On. Njegov glas je bio udarac u stomak, lice sečivo u utrobi. „Ser Hajle“, reče ona ukočeno.

„Bolje da je pustite, momci“, upozori ser Hajl Hant. „Ovo je Lepotica Brijena, Devica od Oporja, koja je ubila kralja Renlija i pola njegove Dugine garde. Opasna je koliko i ružna, a od nje nema ružnijeg stvora... sem možda tebe, Nokširu, ali tvoj otac je guzio divlju bivolicu, pa imaš dobar izgovor. Njen otac je Večernja Zvezda od Oporja.“

Gardisti se nasmejaše, ali se halebarde ipak razdvojiše. „Da je hvatamo, ser?“, upita narednik „Zato što je ubila Renlija?“

„Zašto? Renli je bio buntovnik To smo bili svi do poslednjeg, ali smo sada odani momci kralja Tomena.“ Vitez mahnu seljacima da prođu. „Lordov kućupravitelj će se obradovati da vidi ta jaja. Naći ćete ga na tržnici.“

Starac se dodirnu po čelu. „Zahvaljujem, moj gospodaru. Ti si pravi vitez, to se jasno vidi. Dodji, ženo.“ Ponovo se upregoše u kola i odvukoše ih kroz kapiju.

Brijena otkasa za njima, a Podriku ju je pratio. *Pravi vitez*, pomisli ona mršteći se.

Pošto uđe u grad, zauzda konja. Levo se videla srušena štala, a ispred nje blatnjava uličica. Preko puta su tri poluodevene kurve stajale na balkonu bordela, šapućući jedna drugoj. Jedna je pomalo ličila na pratilju logora koja je jednom prišla Brijeni da je upita ima li u čakširama kurac ili pičku.

„Taj šarac bi lako mogao biti najodvratniji i konj koga sam u životu video“, reče ser Hajl za Podrikovog konja. „Čudi me što ga ti ne jašeš, moja gospo. Nameravaš li da mi zahvališ na pomoći?“

Brijena skoči s kobile. Bila je za glavu viša od ser Hajla. „Jednog dana ću ti zahvaliti u borbi do poslednjeg, ser.“

„Kao što si zahvalila Crvenom Ronetu?“ Hant se nasmeja. Imao je dubok, prijatan smeh, mada mu je lice bilo obično. Pošteno lice, mislila je nekada, pre nego što je shvatila suprotno; čupava smeđa kosa, oči boje lešnika, mali ožiljak pored levog uha. U bradi je imao rupicu, a nos mu je bio grbav, ali se lepo smejaio, i često.

„Zar ne bi trebalo da paziš na kapiju?“

Suvo joj se osmehnuo. „Moj rođak Alin je otišao u lov na odmetnike. Nema sumnje da će se vratiti s Psetovom glavom, iskežan i ovenčan slavom. U međuvremenu sam ja osuđen da čuvam ovu kapiju, zahvaljujući tebi. Nadam se da si zadovoljna, lepoticice moja. Šta tražiš?“

„Štalu.“

„Tamo pored istočne kapije. Ova je izgorela.“

To vidim i sama. „Ono što si rekao onim ljudima... bila sam s kraljem Renlijem kada je umro, ali ga je ubila neka mađija, ser. Kunem ti se svojim mačem.“ Ona položi šaku na balčak spremna da se bori bude li joj Hant u lice rekao da laže.

„Da, a Vitez od Cveča je isekao Duginu gardu. Uz malo sreće bi možda mogla da savladaš ser Emona. On je bio nagao borac i lako se zamarao. Rojsa, međutim? Ne. Ser Robar je bio dvaput bolji mačevalac od tebe... mada ti nisi mačevalac, zar ne? Postoji li reč kao što je mačevojčura? Kakva potraga dovodi Devicu u Devojačko jezero, pitam se?“

Tražim svoju sestru, devicu od tri i deset leta, umalo ne odgovori ona, ali je ser Hajl znao da ona nema sestara. „Tražim jednog čoveka, u krčmi zvanj *Smrđljiva guska.*“

„Mislio sam da Lepoticu Brijenu ne zanimaju muškarci.“ U njegovom osmehu je bilo nečeg okrutnog. „*Smrđljiva guska.* Prikladno ime... bar onaj prvi deo. Pored luke je. Prvo ćeš poći sa mnom kod lorda.“

Brijena se nije bojala ser Hajla, ali je on bio jedan od kapetana Rendila Tarlija. Dovoljan je zvižduk i stotinu ljudi bi dotrčalo da ga brani. „Hoćeš li ti to da me

uhapsiš?”

„Šta, zbog Renlija? Ko je bio on? Od tada smo promenili kralja, neki od nas i dva puta. Nikoga nije briga, niko se ne seća.“ Blago joj je položio šaku na mišicu. „Ovamo, ako ti je po volji.“

Ona se otrgnu. „Bila bih ti zahvalna da me ne dodiruješ.“

„Napokon bar nekakva zahvalnost“, reče on uz jednak osmeh.

Kada je poslednji put videla Devojačko jezero, varoš beše opustelo, sumorno mesto praznih ulica i spaljenih kuća. Sada su ulice bile pune svinja i dece, a većina spaljenih zgrada je srušena. Na mestima koja su nekada zauzimale neke od njih posađeno je povrće; trgovačke šatre i viteški paviljoni zauzeli su mesta drugih. Brijena vide da se zidaju i nove kuće, vide kamenu gostionicu na mestu gde je drvena izgorela, novi krov na varoškom obredištu. Svežim jesenjim vazduhom odzvanjali su zvuci testera i čekića. Ljudi su ulicama nosili grede, a kamenoresci su terali svoja kola niz blatnjave sokake. Mnogi su na grudima imali raskoračenog lovca. „Vojnici obnavljaju grad“, reče ona iznenađeno.

„Ne sumnjam da bi se radije kockali, opijali i kurvali, ali lord Rendil smatra da dokone ljude treba uposliti.“

Očekivala je da će je odvesti u zamak. Umesto toga, Hant ih povede prema luci, u kojoj je vladala užurbanost. Bilo joj je drago što vidi da su se trgovci vratili u Devojačko jezero. U luci su bili usidreni jedna galija, galeon i velika koga sa dve katarke, zajedno sa dvadesetak malih ribarskih brodica.

U zalivu se videlo još ribarskih lađa. *Ako u Smrdljivoj guski ne nađem ništa, ukrcaću se na neki brod*, odluči ona. Galebovo nije daleko. Odatle će lako stići u Gnezdo sokolovo.

Lorda Tarlija nadoše na ribljoj pijaci kako deli pravdu.

Pored same vode je podignuta platforma s koje je lord gledao na ljude optužene za neki zločin. Levo od njega stajala su visoka vešala, sa dovoljno omči za dvadeset ljudi. Na njima su visila već četvorica. Jedan je delovao sveže, ali su ostala trojica očigledno tu provela već neko vreme. Vrana je kidala trake mesa s trulih ostataka jednog od njih. Ostale vrane su se razletele, u strahu od varošana koji su se okupili u nadi da će videti još neko vešanje.

Lord Rendil je delio platformu s lordom Mutionom, bledim, mekanim, gojaznim čovekom u belom dubletu i crvenim čakširama, čiji je plašt od hermelina na ramenu držao crvenozlatni broš u obliku lososa. Tarli je na sebi imao verižnjaču i tvrdu kožu, i prsnik od sivog čelika. Iznad levog ramena virio mu je balčak velikog dvoručnog mača. *Vadisce, tako se zove, ponos njegove kuće.*

Kada su pristigli, upravo je u toku bilo saslušanje nekog mladića u plaštu od grubog sukna i prljavom gunju. „Nikog nisam povredio, moj gospodar“, ču ga Brijena kako govori. „Samo sam uzo ono što su obrednici ostavili kad su pobešli. Ako ćeš zbog toga da mi odsečeš prst, nela.“

„Običaj je da se lopovu seče prst“, odgovori lord Tarli ledenim glasom, „ali čovek koji krade iz obredišta krade od bogova.“ On se okrenu svom kapetanu garde. „Sedam prstiju. Ostavi mu palčeve.“

„Sedam?“ Lopov prebledje. Kada ga gardisti zgrabiše, pokuša da se otme, ali slabašno, kao da je već osakaćen. Gledajući ga, Brijena je morala da se priseti ser Džejmija i njegovog vriska kada je sevnuo Zolov *arak*.

Sledeći je bio neki pekar, optužen da je mešao strugotinu s brašnom. Lord Rendil ga je kaznio sa pedeset srebrnih jelena. Kada se pekar zakleo da nema toliko srebra, lord je objavio da može da dobije udarac bičem za svakog jelena koji mu bude nedostajao. Za njim je došla izmoždjena kurva sivog lica, optužena da je zarazila četiri Tarlijeva vojnika. „Izribajte je između nogu lužinom, pa je bacite u tamnicu“, naredi Tarli. Dok su uplakanu kurvju odvlačili, lord vide Brijenu na rubu gomile, između Podrika i ser Hajla. Namrštio se na nju, ali mu oči nisu odale ni trun prepoznavanja.

Onda je na red došao mornar s galeona. Optužio ga je neki strelac iz posade lorda Mutona, sa zavijenom šakom i lososom na grudima. „Ako je po volji mom gospodaru, ovo đubre mi probilo ruku nožem. Reko je da sam ga varo na kockama.“

Lord Tarli skloni pogled s Brijene da osmotri ljude pred sobom. „Jesi li?“

„Ne, gospodaru. Nikada ne bi.“

„Za krađu odsecam prst. Lažeš li me, obesiću te. Da zatražim da vidim kocke?“

„Kocke?“ Strelac pogleda Mutona, ali je lord zurio u ribarske brodice. Strelac proguta knedlu. „Može biti da sam... te kocke, one su mi srećne, jeste, al’ja...“

Tarli je dovoljno čuo. „Odsecite mu mali prst. Sam nek bira na kojoj ruci. Ovom drugom ekser kroz šaku.“ Ustade. „Gotovi smo. Ostale sprovedite nazad u tamnicu, sutra ću se njima pozabaviti.“ Okrenuo se i mahnuo ser Hajlu da pride. Brijena ga je sledila. „Moj gospodar“, reče ona kada stade ispred njega. Osećala se kao da joj je ponovo osam godina.

„Moja gospo. Čemu dugujemo ovu... čast?“

„Poslana sam da tražim... da tražim...“ Oklevala je.

„Kako ćeš ga naći ako mu ne znaš ime? Jesi li ti ubila Renlija?“

„Nisam.“

Tarli je vagao tu reč. *Sudi mi, kao što je sudio ovim drugima.* „Nisi“, reče on

naposletku, „samo si dozvolila da umre.“

Umro je u njenom naručju, njegova krv ju je preplavila. Brijena ustuknu. „To je bila mađija. Nikada...“

„Nikada?“ Glas mu postade bič. „Tačno. Nikada nije trebalo da obučeš oklop, niti da pripašeš mač. Nikada nije trebalo da napustiš očeve dvore. Ovo je rat, a ne žetvena igranka. Svih mi bogova, trebalo bi da te prvom lađom pošaljem nazad na Oporje.“

„Učiniš li to, odgovaraćeš prestolu.“ Glas joj je zvučao piskutavo i devojački, a želela je da zvuči neustrašivo. „Podriče. U mojoj torbi ćeš naći pergament. Donesi ga lordu.“

Tarli uze pismo, pa ga odmota, mršteći se. Usne su mu se micale dok je čitao. „Kraljeva posla. Kakva posla?“

Lažeš li me, obesicu te. „S-sansa Stark“

„Da je mala Starkova ovdje, ja bih to znao. Pobegla je natrag na sever, mogu da se kladim. U nadi da će naći utočište kod nekog vazala svog oca. Bolje bi joj bilo da ne ode kod pogrešnog.“

„Možda nije otišla na sever, već u Dol“, ču Brijena sebe kako brblja, „majčinoj sestri.“

Lord Rendil joj uputi prezriv pogled. „Ledi Liza je mrtva. Neki pevač ju je gurnuo s planine. Gnezdo sokolovo sada drži Maloprstić... mada neće dugo. Gospodari Dola nisu soj koji će kleknuti pred nekim skorjevićkim majmunčetom koje jedino ume da broji novčice.“ Vratio joj je pismo. „Idi kuda hoćeš i radi šta želiš... ali kada te budu silovali, ne traži od mene pravdu. Zasluzićeš to svojom ludošću.“ Pogleda ser Hajla. „A ti bi, ser, trebalo da si na kapiji. Tamo sam ti dao da zapovedaš, nisam li?“

„Jesi, moj gospodaru“, reče Hajl Hant, „ali sam mislio...“

„Previše misliš.“ Lord Tarli ode.

Liza Tuli je mrtva. Brijena je stajala ispod vešala, s dragocenim pergamentom u ruci. Gomila se razišla i vrane su se vratile da nastave s gozdom. *Pevač ju je gurnuo s planine.* Jesu li se vrane gostile i na sestri ledi Kejtlin?

„Spomenula si *Smrđljivu gusku*, moja gospo“, reče ser Hajl. „Ako hoćeš da ti pokažem..“

„Vrati se na svoju kapiju.“

Licem mu minu besan izraz. *Obično lice, ne i iskreno.* „Ako tako želiš.“

„Želim.“

„Bila je to samo igra, da nam prođe vreme. Nismo ništa loše mislili.“ Oklevao je. „Ben je poginuo, znaš. Posećen je na Crnobujici. I Ferou i Vil Roda. A Mark

Malendor je ranjen, pa je izgubio pola ruke.“

Dobro je, počele Brijena da kaže. Dobro je, to je i zaslužio. Ali onda se priseti Malendora kako sedi pred svojim šatorom s majmunom odevenim u malecnu verižnjaču na ramenu, i kako su se kreveljili jedan drugome. Kako ih je ono Kejtlin Stark nazvala, one noći u Gorkoj ćupriji? *Letnji vitezovi.* A sada je došla jesen, i oni padaju kao lišće...

Okrenula je leđa Hajlu Hantu. „Podriče, idemo.“

Dečak otkasa za njom, vodeći konje. „Demo da nađemo to mesto? *Smrdljivu gusku?*“

„Ja idem. Ti ideš u štalu, kod istočne kapije. Pitaj tamošnjeg konjušara ima li neke gostionice u kojoj možemo da prenoćimo.“

„Hoću, ser. Moja gospo.“ Podrič je zario u zemlju dok su išli, s vremena na vreme šutirajući kamenje. „Znaš li gde je? Guska? *Smrdljiva guska,* hoću da kažem.“

„Ne.“

„On je rekao da će nam pokazati. Onaj vitez Ser Kajl.“

„Hajl.“

„Hajl. Šta ti je on uradio, ser? Mislim, moja gospo.“

Dečak je možda mucavac, ali nije glup. „U Visokom Sadu, kada je kralj Renli sazvao svoje barjake, neki ljudi su sa mnom igrali igru. Ser Hajl je bio jedan od njih. Bila je to okrutna igra, bolna i nedostojna vitezova.“ Stala je. „Istočna kapija je u onom pravcu. Čekaj me tamo.“

„Razumem, moja gospo. Ser.“

Smrdljiva guska nije imala nikakav znak Brijeni je bio potreban skoro čitav sat da je nađe, na dnu drvenog stepeništa iza kasapinove barake.

Podrum je bio mračan, tavanica niska, i Brijena udari glavom o dovratnik dok je ulazila. Nisu se videle nikakve guske. Okolo je bilo raštrkano nekoliko tronožaca a uz jedan zemljani zid stajala je pribijena klupa. Stolovi su bili stara vinska burad, siva i crvotočna. Obećani smrad je sve prožimao. Nos joj je govorio da uglavnom potiče od vina, vlage i buđi, ali se osećala i primesa nužnika, a pomalo i groblja.

Jedini gosti su bili trojica tiroških mornara u uglu, koji su režali jedan na drugoga kroz zelene i ljubičaste brade. Kratko su je odmerili, i jedan je rekao nešto na šta su se ostala dvojica nasmejala. Vlasnica je stajala iza daske položene preko dva bureta. Bila je okrugla, bleđa i veoma retke kose, sa ogromnim mekanim grudima koje su se njihale ispod prljave košulje. Izgledala je kao da su je bogovi sazdali od sirovog testa.

Brijena se nije usudila da na tom mestu zatraži vodu. Naručila je čašu vina i rekla: „Tražim čoveka zvanog Spretni Dik“

„Dik Krab. Dolazi ovamo skoro svake nedelje.“ Žena je merkala Brijeninu verižnjaču i mač. „Ako ćeš da ga sečeš, radi to negde druge. Nećemo nevolje s lordom Tarlijem.“

„Hoću da razgovaram s njim. Zašto bih mu želela zlo?“

Žena slegnu ramenima.

„Ako klimneš glavom kada uđe, biću ti zahvalna.“

„Koliko zahvalna?“

Brijena stavi bakarnu zvezdicu na dasku između njih, pa nađe mesto u senkama, s dobrim pogledom na stepenište.

Probala je vino. Bilo je uljasto na jeziku, a po površini je plutala dlaka. *Jednako tanka kao moji izgledi da nađem Sansu*, pomisli ona dok ju je vadila. Potera za ser Dontosom je bila бесплодна, a pošto je ledi Liza mrtva, ni Dol više ne izgleda kao verovatno uotočište. *Gde si, ledi Sansa? Jesi li pobegla kući u Zimovrel ili si sa svojim mužem, kao što Podrik misli?* Brijena nije želela da traga za devojkom preko Uskog mora, gde bi joj čak i jezik bio stran. *Tamo bih bila još veće čudovište, koje stenje i maše rukama dok pokušava da kaže šta hoće. Smejali bi mi se, kao što su se smejali u Visokom Sadu.* Rumenilo joj obli obraze kada se prisetila.

Kada se Renli krunisao, Devica od Oporja je prejahala čitav Hvat da mu se pridruži. Kralj ju je lično ljubazno pozdravio i poželeo joj dobrodošlicu u svoju službu. Njegovi lordovi i vitezovi nisu. Brijena nije ni očekivala srdačan doček. Bila je spremna za hladnoću, za porugu, za neprijateljstvo. I ranije ih je okusila. Nije postala ranjiva i zbunjena zbog prezira mnogih, već zbog dobrote nekolicine. Devica od Oporja je bila verena tri puta, ali joj se niko nije udvarao sve dok nije stigla u Visoki Sad.

Veliki Ben Buši je bio prvi, jedan od retkih ljudi u Renlijevom logoru koji je bio viši od nje. Poslao je svog štitonošu da joj očisti oklop i poklonio joj srebrni rog za piće. Ser Edmund Embrouz ga je nadmašio, donevši cveće i pozvavši je da jaše s njim. Ser Hajl Hant ih je obojicu nadvisio. Dao joj je prelepo živopisanu knjigu sa stotinama priča o viteštvu. Donosio je jabuke i mrkve za njene konje, i poklonio joj pero od plave svile za kacigu. Prenosio joj je logorska govorkanja i nizaio zanimljive i duhovite reči koje su joj mamile osmehe. Čak je jednog dana I vežbao s njom, što je značilo više nego sve ostalo.

Mislila je da su ostali zbog njega postali ljubazni. *Više nego ljubazni.* Za stolom su se ljudi otimali da sednu pored nje, nudeći se da joj napune vinski pehar ili donesu slatkiše. Ser Ričard Farou je svirao ljubavne pesme na lauti pred njenim šatorom. Ser Hju Bizberi joj je doneo čup meda „slatkog kao device s Oporja“. Ser Mark

Malendor ju je zasmejavao manguplucima svog majmuna, čudnog crno-belog stvorenjaca s Letnjih ostrva. Vitez lualica zvani Vil Roda ponudio se da joj istrlja umorna leđa.

Brijena je odbila. Sve je odbijala. Kada ju je ser Oven Inčfild jedne noći zgrabio i na silu poljubio, tako ga je odalamila da je pao na dupe u logorsku vatru. Posle se pogledala u staklu. Lice joj je bilo široko, zubato i pegavo kao i pre, krupnih usana, široke vilice, ružno. Želela je samo da bude vitez i služi kralja Renlija, a sada...

Nije ona bila jedina žena tamo, čak su i pratilje logora bile lepše od nje, a gore u zamku je lord Tirel gostio kralja Renlija svake noći, dok su visokorođene device i ljupke gospe plesale uz muziku frula, roga i harfe. *Zašto si dobar prema meni?*, došlo bi joj je da vrisne, svaki put kada bi joj neki nepoznati vitez polaskao. *Šta hoćeš?*

Rendil Tarli je razrešio tu tajnu kada je poslao dva svoja pešadinca da je pozovu u njegov paviljon. Njegov mladi sin Dikon je čuo četiri vitezova kako se smeju dok su osedlavali konje, i ispričao je ocu šta su govorili.

Bili su se opkladili.

Sve su započela trojica mladih vitezova, rekao joj je on: Embrouz, Buši i Hajl Hant, iz njegovog domaćinstva. Kako se glas širio logorom, i drugi su se uključili u igru. Svako je morao da plati po zlatnog zmaja da bi učestvovao, a onaj koji joj uzme devičanstvo dobiće sve.

„Okončao sam tu zabavu“, rekao joj je Tarli. „Neki od tih... izazivača... manje su časni od drugih, a ulog je svakog dana sve više rastao. Bilo je samo pitanje vremena kada će neki odlučiti da nagradu osvoji silom.“

„Oni su vitezovi“, rekla je ona, ošamućena, „mirosani vitezovi.“

„I časni ljudi. Ti si kriva.“

Na tu optužbu se trgla. „Nikada ne bih... moj gospodaru, ničim ih nisam ohrabrivala.“

„Ohrabrivalo ih je što si ovde. Ako će žena da se ponaša kao pratilja logora, ne sme da se žali kada prema njoj tako postupaju. Vojska na pohodu nije mesto za devicu. Ako ti je iole stalo do svoje vrline i do časti svoje kuće, skinućeš tu verižnjaču, vratićeš se kući i preklinjaćeš oca da ti nađe muža.“

„Došla sam da se borim“, bila je uporna ona. „Da budem vitez.“

„Bogovi su stvorili muškarce da se bore, a žene da rađaju“, rekao je Rendil Tarli. „Žena ratuje u porodiljskoj postelji.“

Neko je silazio niz podrumске stepenice. Brijena odgurnu vino u stranu kada odrpani, mršavi čovekoštrih crta lica i prljave smeđe kose zakorači u *Gusku*. Hitro je osmotrio tiroške mornare, malo duže Brijenu, pa zatim prišao dasci. „Vina“, reče,

„samo bez one tvoje konjske pišačke, fala lepo.“

Žena pogleda u Brijenu i klimnu glavom.

„Ja ću te častiti vinom“, viknu ona, „u zamenu za reč-dve.“

Čovek je odmeri opreznim očima. „Reč-dve? Znam ja mnogo reči.“ Seo je na tronožac naspram nje. „Reci mi koje reči moja gospa oče da čuje, i Spretni Dikće ih kaz’ti.“

„Čula sam da si napravio budalu od jedne lude.“

Odrpanac zamišljeno otpi vino. „Može biti da jesam, il’ nisam.“ Na sebi je imao izbledeo, poderan dublet s koga je bio strgnut grb nekog lorda. „Ko to hoće da zna?“

„Kralj Robert.“ Ona stavi srebrnog jelena na bure između njih. Robertova glava je bila na licu, jelen na naličju.

„Nije nego?“ Čovek uze novčić pa ga osmehnut baci u vazduh. „Volim ja da gledam kralja kako igra, *hej-noni hej-noni hej-noni-ho*. Može biti da sam vido tu tvoju ludu.“

„Da li je s njim bila neka devojka?“

„Dve devojke“, odgovori on smesta.

„Dve devojke?“ *Da li je moguće da je druga Arja?*

„Pa“, reče čovek, „male dušice nikad nisam vido, razumeš, al’ je on tražio prevoz za troje.“

„Kuda?“

„Na drugu stranu mora, kol’ko se sećam.“

„Pamtiš li kako je izgledao?“

„Luda.“ Uzeo je sa stola novčić koji je polako usporavao, pa izveo da nestane. „Preplašena luda.“

„Zašto preplašena?“

On slegnu ramenima. „Nije reko, al’ stari Spretni Dikzna kako smrdi strah. Dolazio je ovamo skoro svake noći, čašćavo mornare, glupiro se, pevo pesmice. Kad ti jedne noći banuše neki ljudi s onim lovcem na grudima, a ovaj ti luda samo preblede ko kreč i učuta se dok ovi nisu otišli.“ On približi svoj tronožac njenom. „Taj Tarli je pošlo vojnike po čitavoj luci, da paze na svaki brod što ode il’ dođe. Ako čovek hoće jelena, ode u šumu. Ako hoće brod, ode u luku. Tvoja luda nije smeo. Zato sam se ponudio da mu pomognem.“

„Kako?“

„Onako kao što košta više od jednog jelena.“

„Reci mi, i dobićeš još jednog.“

„Prvo da ga vidim“, reče on. Ona stavi novog jelena na bure. On ga zavrte,

osmehnu se, pa ga uze. „Kad čovek ne sme do brodova, brodovi moraju do njega. Rekao sam mu da znam mesto gde to može da bude. Da ima tako jedno, skriveno mesto.“

Brijeni se naježiše ruke. „Krijumčarski zaliv. Poslao si ludu krijumčarima.“

„Njega i njegove dve cure.“ On se zasmejulji. „Samo, tamo gde sam ih poslao nema brodova već neko vreme. Jedno trijes' godina.“ Počešao je nos. „Šta je tebi ta luda?“

„Te dve devojke su mi sestre.“

„Ma nije valjda? Sirotice. I ja sam nekad imo sestru. Mršavo stvorencice čvornovatih kolena, al' onda su joj narasle sise, pa joj neki viteški sin raširio noge. Poslednje što sam čuo, eno je u Kraljevoj luci, zarađuje za 'leba poleđuške.“

„Kuda si ih poslao?“

Novo sleganje ramenima. „E, to se već ne sećam.“

„Kuda?“ Brijena tresnu još jedan srebrnjak na bure.

On joj kažiprstom gurnu novčić nazad. „Na jedno mesto koje nijedan jelen nije našo... al' zmaj možda hoće.“

Osetila je da srebrom neće izmamiti istinu iz njega. *Zlatom možda hoću, a možda i neću. Čelik bi bio najsigurniji.* Brijena dodirnu bodež, ali ipak gurnu ruku u kesus. Nađe zlatnog zmaya, pa ga spusti na bure. „Kuda?“

Odrpanac zgrabi novčić pa ga zagriže. „Slatko. Dođe mi da pomislim na Rt slomljenih klešta. Tamo gore na sever, to je divlja zemlja brda i močvara, al' se desilo da sam ti ja tamo rođen. Dik Krab, tako se zovem, mada me mnogi zovu Spretni Dik“

Ona nije rekla svoje ime. „Gde na Rtu slomljenih klešta?“

„Šapati. Čula si za Klarensa Kraba, naravno.“

„Nisam.“

To ga je, izgleda, iznenadilo. „Ser Klarensa Kraba, reko'. Imam ja i njegove krvi. Bio je osam stopa visok i tako jak da je jednom rukom čupo borove i bacao ih pola milje. Nijedan konj nije mogao da ga nosi, pa je zato jaho divljeg bivola.“

„Kakve to ima veze s krijumčarskim zalivom?“

„Žena mu je bila šumska veštica. Kada god bi ser Klarens ubio čoveka, poslao bi glavu kući pa bi je njegova žena poljubila u usta i ožvela je. Gospodari su to bili, i čarobnjaci, i čuveni vitezovi i gusari. Jedan od njih je bio kralj Senodola. Dobro su savetovali starog Kraba. Pošto su imali samo glave, nisu mogli da pričaju mnogo glasno, al' nikada nisu ni držali jezik za zubima. Kada si samo glava, nemaš čime da ubijaš vreme nego pričom. Zato je Krabova utvrda prozvana Šapati. Još se tako

zove, mada je već 'iljadu godina samo ruševina. Samotno je to mesto, Šapati.“ Čovek vesto zakotrlja novčić preko prstiju, dlanom nadole. „Jedan zmaj je sam za sebe usamljen. E, deset..“

„Deset zmajeva su bogatstvo. Smatraš li da sam luda?“

„Ne, al' te mogu do lude dovesti.“ Zlatnik otplesa prvo na jednu, pa na drugu stranu. „Odvešću te do Šapata, moja gospo.“

Brijeni se nije dopadalo kako mu se prsti igraju tim zlatnikom. Ipak.. „Šest zmajeva ako nađemo moju sestru. Dva ako nađemo samo ludu. Ništa ako ništa ne nađemo.“

Krab slegnu ramenima. „Šest je dobro. Šest će valjati.“

Prebrzo. Uхватила mu je ruku pre nego što je stigao da skloni zlato. „Nemoj da me prevariš. Videćeš da nisam laka žrtva.“

Kada ga je pustila, Krab protrlja članak „Krvave mu pišaćke“, promrmlja. „Povredila si mi ruku.“

„Žao mi je zbog toga. Moja sestra je devojka od tri i deset leta. Moram da je nađem pre nego..“

„...pre nego što je neki vitez nagazi. Da, s'vatam. Računaj da je spasena. Spretni Dik je sada s tobom. Vidimo se u zoru kod istočne kapije. Moram prvo da porazgovaram s jednim čovekom oko konja.“

SEMVEL

Semvelu Tarliju je od mora bilo užasno zlo.

Ne samo zbog straha od davljenja, mada delom i zato. Bilo je to zbog pokreta broda, ljuljanja palube pod nogama. „Muka mi je u trbuhu“, poverio se Dareonu onog dana kada su isplivali iz Istočne Morobdije. Pevač ga je pljesnuo po leđima i rekao: „S tolikom trbušinom, Ubico, muke su ti sigurno velike.“

Sem se trudio da se to ne primeti, zbog Fili ako ni zbog čega drugog. Ona nikada ranije nije videla more. Dok su se probijali kroz snegove posle bega iz Krasterove utvrde, naišli su na nekoliko jezera, a čak su i ona za nju predstavljala čudo. Kada je Kos odmakao od obale, devojka je počela da drhti i krupne slane suze skotrljale su joj se niz obraze. „Smilujte se bogovi!“ čuo ju je Sem lako šapuće. Prvo je nestala Istočna Morobdija, a Zid se smanjivao u daljini, sve dok nije nestao i on. Do tada je vetar ojačao. Jedra su bila izbledele sive boje prečesto pranog crnog plašta, a Filino lice belo od straha. „Ovo je dobar brod“, pokuša Sem da joj kaže. „Ne moraš da se bojiš.“ Ali ona ga je samo pogledala, čvršće stegla dete i pobegla u potpalublje.

Sem je uskoro shvatio da se čvrsto drži za ogradu i gleda zamahe vesala. Bilo je nečega lepog u tim skladnim pokretima, a bolje je bilo gledati njih nego vodu. Od gledanja u vodu bi samo mislio na utapanje. Kada je bio mali, njegov gospodar otac je pokušao da ga nauči da pliva tako što ga je bacio u jezerce podno Rožnog brega. Voda mu je ušla u nos, usta i pluća, i kašljao je i grcao satima pošto ga je ser Hajl izvukao. Posle toga se više nije usuđivao da zagazi dublje od pojasa.

Zaliv foka je bio *mnogo* dublji od njegovog pojasa, i ni izbliza pitom kao mali ribnjak ispod oćevog zamka. Vode mu behu sive, zelene i uzburkane, a šumovita obala koju su pratili vrvela je od hridi i virova. Čak i kada bi nekako uspeo se domogne obale, talasi bi ga bacili na stenje i razbili mu glavu u paramparčad.

„Tražiš sirene, Ubico?“, upita Dareon kada vide Sema da zuri preko zaliva. Svetlokos i tamnook naočiti mladi pevač iz Morobdije više je nalikovao nekom mračnom princu nego crnom bratu.

„Ne.“ Sem nije znao šta traži, niti šta radi na toj lađi. *Ideš u Citadelu da iskuješ lanac i postaneš meštar, da bi bolje služio Straži*, reče on sebi, ali ga ta pomisao samo sneveseli. On nije želeo da bude meštar, s teškim lancem oko vrata, hladnim na koži. Nije želeo da ostavi svoju braću, jedine prijatelje koje je u životu stekao. A sasvim sigurno nije želeo da se suoči sa ocem koji ga je poslao na Zid da umre.

Ostalima je bilo drugačije. Njih na kraju putovanja čeka srećan kraj. Fili će biti

sigurna u Rožnom bregu, između nje i užasa koje je doživela u Ukletoj šumi stajaoe čitav Vesteros. Kao služavki u zamku njegovog oca biće joj toplo i biće sita, u tom malom delu velikog sveta o kome nije ni sanjala kao Krasterova žena. Gledaće svog sina kako izrasta velik i jak i postaje lovac, konjušar ili kovač. Ako dečak pokaže bar malo dara za oružje, možda će ga čak neki vitez uzeti za štitonošu.

I meštar Emon je išao na bolje mesto. Prijala je pomisao da će ono što mu je od života ostalo provesti milovan toplim povetarcem Starigrada, u razgovorima s drugim meštrima, prenoseći svoju mudrost na posvećenike i početnike. Zaslužio je počinak i to već stotinu puta.

Čak će i Dareon biti srećniji. Uvek je tvrdio da je nevin za silovanje zbog koga su ga poslali na Zid, i da mu je mesto na dvoru nekoga lorda, gde bi živeo od pevanja. Sada će mu se pružiti ta prilika. Džon ga je imenovao za regrutera, da zameni nekog čoveka po imenu Joren, koji i je nestao i za koga se pretpostavlja da je mrtav. Zadatak će mu biti da putuje širom Sedam kraljevstava i peva o o hrabrosti Noćne straže, i da se s vremena na vreme vrati na Zid s novim regrutima.

Putovanje će biti dugačko i teško, to niko nije poricao, ali druge bar čeka srećan kraj. Tako se Sem tešio. *Idem zbog njih*, govorio je sebi, *zbog Noćne straže i srećnog kraja*. Što je duže gledao u more, međutim, delovalo mu je sve hladnije i dublje.

Ali *negledanje* u more još je gore, shvatio je Sem u tesnoj kabini ispod krme koju su delili putnici. Pokušao je da skrene misli s kotrljanja u stomaku razgovorom sa Fili dok je došla svog sina. „Ovaj brod će nas odvesti sve do Bravosa“, reče on. „Tamo ćemo naći drugi da nas preveze u Starigrad. Kad sam bio dete, pročitao sam jednu knjigu o Bravosu. Čitav grad je podignut u zatonu, na stotinu ostrvaca, a tamo imaju i titana, kamenog čoveka visokog više stotina stopa. Čamci im služe umesto konja, a lakrdijaši im igraju pisane priče a ne izmišljaju samo uobičajene glupe predstave. Hrana je takođe veoma dobra, posebno riba. Imaju raznih rakova i jegulja i ostriga, sveže uhvaćenih u laguni. Trebalo bi da imamo nekoliko dana pre nego što se ukrcamo na drugi brod. Ako bude tako, možemo da odemo na lakrdijašku predstavu i probamo ostrige.“

Mislio je da će je to uzbuditi. Nije mogao gore promašiti. Fili ga je pogledala praznim, tupim očima kroz pramenove neoprane kose. „Ako želiš, moj gospodar.“

„Šta ti želiš?“, upitao ju je Sem.

„Ništa.“ Okrenula se od njega i prebacila sina s jedne na drugu dojku.

Kretanje broda mu je mučvalo kajganu, slaninu i prženi hleb koje je doručkovao pre nego što su isplovili. Odjednom, nije više mogao da trpi kabinu ni tren duže. Osovio se na noge i uspentrao merdevinama da izbacii doručak u more. Mučnina je

tako snažno ophrvla Sema da nije zastao da razmisli u kom pravcu vetar duva, pa se sav umazao. Pa ipak posle se osećao mnogo bolje... ali ne zadugo.

Brod je bio *Kos*, najveća galija Noćne straže. *Olujna vrana* i *Kandža* su brži, rekao je Koter Hridni meštru Emonu u Istočnoj Morobdiji, ali to su bili ratni brodovi, vitke, hitre ptice grabljivice gde veslači sede na otvorenim palubama. *Kos* je bolji izbor za uzburkane vode Uskog mora iza Skagosa. „Bilo je oluja“, upozorio ih je Hridni. „Zimske oluje su gore, ali su jesenje češće.“

Prvih deset dana su bili koliko-toliko mirni, dok je *Kos* mileo Zalivom foka, sve vreme se držeci obale. Bilo je hladno kada bi zaduvalo vetar, ali je slani miris vazduha nekako bodrio. Sem je jedva mogao da jede, a kada bi silom nešto progutao, to nije zadugo ostajalo u stomaku, ali inače mu nije bilo tako loše. Pokušao je da ohrabri Fili i da je razveseli koliko je moguće, ali to se pokazalo kao težak zadatak. Nije htela da izlazi na palubu, šta god on rekao, i činilo se da radije sedi skupčana u mraku sa svojim sinom. Mališanu se, izgleda, brod nije dopadao ništa više nego njegovoj majci. Kada nije urlao, bljućkao je majčino mleko. Creva su mu neprekidno radila, prljala krzna u koja ga je Fili umotavala da ga zagreje i ispunjavala vazduh smradom. Koliko god Sem palio lojanica, miris je istrajavao.

Na svežem vazduhu je bilo prijatnije, posebno kada je Dareon pevao. Pevač je poznavao veslače s *Kosa* i svirao bi im dok su veslali. Znao je sve njihove omiljene pesme: one tužne kao što su „Dan kada obesiše Crnog Robina“, „Sirenina tugovanka“ i „Jesen mojih dana“, borbene kao što su „Gvozdena koplja“ i „Sedam mačeva za sedam sinova“, bezobrazne kao što su „Gospina večera“, „Njen cvetić“ i „Meget beše vesela devica, vesela devica beše ona“. Kada je pevao „Medveda i devicu ljupku“, svi veslači bi se pridružili i činilo se da *Kos* prosto leti preko vode. Dareon nije bio neki mačevalac, Sem je to znao iz zajedničkih dana obuke kod ser Alisera Torna, ali je imao divan glas. „Med preliven grmljavinom“, tako ga je jednom opisao meštar Emon. Svirao je i harfu i vijalo, čak je i pisao sopstvene pesme... mada je Sem mislio da nisu preterano dobre. Ipak prijalo mu je da ga sluša, iako je kovčeg na kome je sedeo bio tako tvrd i pun cepki da je Sem skoro bio zahvalan što su mu butine toliko mesnate. *Debeli ljudi uvek sa sobom nose jastuk*, pomisli on.

I meštar Emon je dane radije provodio na palubi, umotan u gomilu krzna i zagledan preko vode. „Šta li to gleda?“, upitao se Dareon jednog dana. „Njemu je ovde gore jednako mračno kao i u kabini.“

Starac ga je čuo. Mada su Emonove oči potamnele i zgasle, uši su ga dobro služile. „Nisam se rodio slep“, podsetio ih je. „Kada sam poslednji put plovio ovim putem, video sam svaku hrid i svaki talas i gledao sive galebove kako lete za brodom. Bilo mi

je pet i trideset, i već šesnaest godina sam bio meštar s lancem. Jaje je hteo da mu pomogne da vlada, ali sam znao da mi je mesto ovde. Poslao me je na sever na *Zlatnom zmaju* i zahtevao je da me njegov prijatelj ser Dankan isprati do Morobdije. Nijedan regrut nije stigao na Zid okružen takvom pažnjom i raskoši, još otkako je Nimerija poslala Straži šest kraljeva u zlatnim lancima. Jaje je isprazio i tamnice, tako da ne moram da se zaklinjem sam. Moja počasna straža, tako ih je nazvao. Jedan od njih nije bio niko drugi do Brinden Rečni. Kasnije je izabran za lorda zapovednika.“

„Krvavi gavran?“ upita Dareon. „Znam jednu pesmu o njemu. Hiljadu očiju, i jedno, tako se zove. Ali mislio sam da je on živeo pre sto godina.“

„Svi smo živeli pre sto godina. Nekada sam i ja bio mlad kao vi.“ To kao da ga je rastužilo. Nakašljao se, sklopio oči i zaspao, zanoseći se u krznima svaki put kada bi neki talas zaljuljao brod.

Pod sivim nebom su jedrili, na istok pa na jug, i ponovo na istok, dok se Zaliv foka širio oko njih. Brodom je zapovedao sedokosi brat s trbuhom nalik na bačvu piva, odeven u crninu tako umrljanu i izbledeu da ga je posada zvala Kapetan Saraga. Retko je progovarao makar i reč. Njegov zamenik je to nadoknađivao, rešetajući slani vazduh kletvama kada god bi vetar zamro ili neki veslač posustao. Ujutru su jeli ovsenu kašu, kašu od graška po podne, usoljenu govedinu, usoljenog bakalara i usoljenu ovčetinu noću, a sve zalivali pivom. Dareon je pevao, Sem povraćao, Fili plakala i dojila bebu, meštar Emon spavao i drhtao, a vetar sa svakim danom postajao sve hladniji i burniji.

Uprkos svemu, ova plovidba je Semu lakše pala od prethodne. Nije mu bilo više od deset godina kada je zaplovio na galeonu lorda Redvina, *Seničkoj kraljici*. Pet puta veći od *Kosa* i veličanstvenog izgleda, imao je tri velika jedra boje vina i nizove vesala koja su blistala zlatno i belo na sunčevoj svetlosti. Semu je zastao dah od njihovog dizanja i spuštanja dok je brod isplovljavao iz Starigrada... ali to je bila poslednja lepa uspomena na Moreuz Redvina. I onda je, kao i sada, patio od morske bolesti, na gađenje i bes svoga oca.

A kada su stigli na Senicu, sve je postalo još i gore. Blizanci lorda Redvina su ga prezeli na prvi pogled. Svakog jutra su nalazili neki novi način da ga osramote u dvorištu za večju. Trećeg dana ga je Horas naterao da skviči kao svinja kada je zamolio za milost. Petog dana je njegov brat Hober obukao jednu curicu iz kuhinje u svoj oklop i pustio je da mlati Sema drvenim mačem sve dok se ovaj nije raspplakao. Kada je skinula kacigu, svi štitonoše, paževi i konjušari zaurrali su od smeha.

„Momku treba samo malo da očvrstne u vatri“, rekao je njegov otac lordu Redvinu

te noći, ali je Redvinova luda zazvečala svojom zvečkom i odgovorila: „Jeste, s malčice bibera, nekoliko finih čenova belog luka i jabukom u ustima.“ Posle je lord Rendil zabranio Semu da jede jabuke dokle god budu pod krovom Palstera Redvina. Patio je od morske bolesti i u povratku kući, ali je osetio takvo olakšanje što idu da mu je ukus bljuvotine u grlu skoro prijao. Tek kada su se vratili u Rožni breg, majka mu je rekla da njegov otac nije želeo da se i on vrati. „Trebalo je da umesto tebe dođe Horas, a ti da ostaneš na Senici kao paž i peharnik lorda Palstera. Da si mu bio po volji, verio bi se s njegovom kćerkom.“ Sem se još prisećao mekog dodira majčine ruke dok je komadom čipke nakvašene pljuvačkom prala suze s njegovog lica. „Siroti moj Seme“, šaputala je. „Siroti, siroti moj Seme.“

Biće lepo da je opet vidim, pomisli on dok je stezao ogradu *Kosa* i posmatrao talase kako se razbijaju o kamenu obalu. *Ako me vidi u crnom, možda će čak i biti ponosna. „Sada sam čovek, majko“, mogao bih da joj kažem, „kućeupravitelj i čovek Noćne straže. Braća me ponekad zovu Sem Ubica.“* Videće i svog brata *Dikona* i svoje sestre. „*Vidite*“, *moći ću da im kažem, „vidite, ipak sam za nešto valjao.“*

Međutim, ako ode u Rožni breg, možda će tamo biti i njegov otac.

Od te pomisli mu se stomak ponovo prevrnu. Sem se presamiti preko ograde i izbljuva se, ali ne u vetar. Ovog puta se okrenuo na pravu stranu. Izveštio se u bljuvanju.

Ili je bar tako mislio, sve dok *Kos* nije ostavio kopno za sobom i zaplovio preko zaliva na istok prema obalama *Skagosa*.

Ostrvo je ležalo na ulazu u Zaliv foka, veliko i brdovito, surova i negostoljubiva zemlja nastanjena divljacima. Živeli su u pećinama i grubim planinskim utvrdama, čitao je nekada Sem, i u rat su jahali na velikim čupavim jednorozima. *Skagos* znači „kamen“ na Starom jeziku. *Skagošani* su sebe nazivali kamenrođeni, ali su ih drugi severnjaci zvali *Skagovima* i nisu ih nimalo voleli. Samo pre stotinu godina *Skagos* je digao bunu. Bile su potrebne godine da se ustanak uguši, a koštao je života gospodara *Zimovrela* i stotine njegovih zakletih mačeva. Neke pesme su kazivale da su *Skagovi* ljudožderi; navodno njihovi ratnici jedu srca i džigericu ljudi koje ubiju. U drevna vremena *Skagošani* su doplovili na obližnje ostrvo *Skane*, oteli žene, poklali muškarce i pojeli ih na šljunkovitom žalu u gozbi koja je trajala dve sedmice. *Skane* je do dana današnjeg nenaseljeno ostrvo.

I *Dareon* je znao te pesme. Kada se sumorni sivi vrhovi *Skagosa* digoše iz mora, pridružio se Semu na *Kosovom* pramcu i rekao: „Ako su bogovi milostivi, možda ćemo ugledati jednoroga.“

„Ako je kapetan milostiv, nećemo prići toliko blizu. Struje su oko *Skagosa* opasne, a

ima hridi koje mogu da razbiju korito broda kao jaje. Ali ne spominji to Fili. Dovoljno je uplašena.“

„Ona i ono njeno derište što arlauče. Ne znam ko je od njih dvojice gori. Ono prestaje da plače samo kada mu gurne sisu u usta, a onda *ona* počinje da jeca.“

I Sem je to primetio. „Možda je boli“, reče slabašno. „Ako su zubi počeli da mu niču.“

Dareon pređe prstom preko laute, odapevši posprdnu notu. „Čuo sam da su divljani hrabriji soj.“

„Ona *jeste* hrabra“, uzvratu Sem, iako je čaki on morao da prizna kako nikada pre nije video Fili u tako jadnom stanju. Mada je najčešće skrivala lice, i nije puštala svetlost u kabinu, video je da su joj oči uvek crvene, a obrazi mokri od suza. Kada ju je upitao šta nije u redu, međutim, samo je odmahнула glavom, ostavivši ga da sam traži odgovore. „More je plaši, to je sve“, rekao je Dareonu. „Pre nego što je došla na Zid, znala je samo za Krasterovu utvrdu i šume oko nje. Verovatno nije išla dalje od pola lige od mesta gde je rođena. Poznaje potoke i reke, ali u životu nije videla jezero dokna jedno nismo naišli, a more... more je strašno.“

„Još se nijednom nismo udaljili od kopna.“

„Ali hoćemo.“ Semu se ta pomisao nimalo nije dopadala.

„Ubica se sigurno ne boji malo vode?“

„Ne“, slaga Sem, „ja se ne bojim. Ali Fili... da im odsviraš neku uspavanku, dete bi možda lakše zaspalo.“

Dareonova usta se gadljivo zgrčiše. „Samo ako mu nabije čep u dupe. Ne podnosim onaj smrad.“

Sutradan je počela kiša, a more se dodatno uzburkalo. „Bolje da odemo dole, na suvo“, reče Sem Emonu, ali se stari meštar samo osmehnu i reče: „Prija mi kiša na licu, Seme. Podseća na suze. Pusti da ostanem još malo, molim te. Prošlo je mnogo vremena otkako sam poslednji put plakao.“

Ako je meštar Emon nameravao da ostane na palubi, tako star i slab, Sem nije imao izbora do da učini isto. Ostao je pored starca skoro čitav sat, umotan u plašt dok ga je uporna kišica kvasila do gole kože. Emon kao da je nije osećao. Uzdahnuo je i sklopio oči, a Sem mu se približio da ga bar malo zaštiti od vetra. *Uskoro će zatražiti da ga odvedem do kabine*, reče on sebi. *Moraće*. Ali on nikako da ga to zamoli, i napokon je u daljini, negde na istoku, počela da se razleže grmljavina. „Sada *moramo dole*“, reče Sem drhteći. Meštar nije odgovorio. Tektada je Sem shvatio da je starac zaspao. „Meštre“, reče on blago ga drmajuci za rame. „Meštre Emone, probudi se.“

Emonove slepe bele oči se otvoriše. „Jaje?“, izusti on dok mu je kiša klizila niz

obrazu. „Jaje, sanjao sam da sam star.“

Sem nije znao šta da radi. Kleknuo je, podigao starca i odneo ga dole. Niko mu nikada nije rekao da je snažan, a meštar Emon je dvostruko otežao zbog mokre crmine, ali ipak nije bio teži od deteta.

Kada se progurao u kabinu s Emonom u rukama, video je da je Fili pustila da sve sveće zgasnu. Dete je spavalo, a ona se sklupčala u uglu i tiho jecala u veliki crni plašt koji joj je Sem dao. „Pomozi mi“, reče on žurno. „Pomozi mi da ga osušim i zgrejem.“

Ona smesta ustade, pa zajedno skinuše mokru odeću sa starog meštra i pokriše ga brdom krzana. Koža mu je, međutim, bila vlažna i hladna na dodir. „Uđi s njim“, reče Sem Fili. „Zagri ga. Zagrej ga svojim telom. Moramo da ga zagrejemo.“ Ona je i to uradila, ne izgovarajući ni reč, sve vreme šmrčući. „Gde je Dareon?“, upita Sem. „Bilo bi nam toplije da smo svi zajedno. Mora i on da bude ovde.“ Krenuo je na palubu da nađe pevača, kada se pod diže pod njim, a onda mu propade ispod nogu. Fili zakuka, Sem tresnu na pod svom težinom, a dete se probudi i zaurla.

Brod se sledeći put zaljuljao kada je Sem pokušao da ustane. Fili mu je poletela u naručje, i tako ga čvrsto stegla da je jedva mogao da diše. „Nemoj da se plašiš“, rekao joj je. „Ovo je samo pustolovina. Jednog dana ćeš sinu pričati ovu priču.“ Na to je samo još snažnije zarila noke u njegovu ruku. Zadrhtala je, čitavo telo joj se treslo od žestine jecaja. *Šta god da kažem, sve bude samo još gore.* Čvrsto ju je zagrlilo, neprijatno svestan njenih grudi koje su se pribile uz njega. Koliko god da je bio uplašen, to je nekako bilo dovoljno da se ukruti. *Osetiće me,* pomisli posramljeno, ali ako se to i desilo, nije ničim pokazala, već se samo čvršće uhvatila za njega.

Posle toga su se dani spojili. Nikako nisu vidali sunce. Dani behu sivi, a noći crne, osim kada bi munja obasjala nebo iznad vrhova Skagosa. Svi su bili izglednili, ali niko nije mogao da jede. Kapetan je otvorio bačvu vatrekvina da obodri veslače. Sem je probao čašu i uzdahnuo kada su mu vrele zrnije promigoljile grlom i grudima. I Dareonu se piće dopalo, i od tada je retko bio trezan.

Jedra su se dizala, jedra su se spuštala, a jedno se otrglo od katarke i odletelo poput velike sive ptice. Dok je *Kos* obilazio južnu obalu Skagosa, primetili su olupinu jedne galije na stenama. More je izbacilo neke članove njene posade na obalu, pa su se vrane i krabe okupile da im odaju počast. „Preblizu smo“, progundā Kapetan Saraga kada to vide. „Jedan dobar nalet, i proći ćemo kao oni.“ Bez obzira na umor, njegovih veslači ponovo prionuše na vesla i brod počeo da mili na jug prema Uskom moru, sve dok se Skagos ne pretvori tek u nekoliko tamnih obrisa na nebu, koji su mogli biti oblaci ili vrhovi visokih crnih planina, ili i jedno i drugo. Posle toga su imali osam

dana i sedam noći mirne, glatke plovidbe.

Onda naidoše nove oluje, gore nego pređašnje.

Da li to behu tri oluje, ili samo jedna, sa zatišjima? Sem nije znao, mada ga je očajnički zanimalo. „*Kakve to veze ima?*“, zaurloao je jednom Dareon na njega dok su svi sedeli ščučureni u kabini. Nema, želeo je Sem da mu kaže, *ali dokle god mislim o tome, ne mislim o davljenju ili morskoj bolesti ili drhtanju meštra Emona*. „Nema“, uspe nekako da procedi, ali mu grmljavina nadjača ostale reči, a brod se zaljulja i baci ga u stranu. Fili je jecala. Beba je vrištala. A povrh svega toga je čuo Kapetana Saragu kako urla na posadu, odbranog kapetana koji inače nikada nije govorio.

Mrzim more, pomisli Sem, *mrzim more, mrzim more, mrzim more*. Sledeća munja beše tako blistava da je osvetlila čitavu kabinu kroz spojeve između dasaka iznad njihovih glava. *Ovo je dobar i jak brod, dobar i jak brod, dobar brod*, govorio je sebi. *Neće potonuti. Ne bojim se.*

Za vreme jednog zatišja, dok se Sem grčevito držao za ogradu u želji da povrati, čuo je nekoliko mornara kako govore da je sve to zbog toga što su na brod doveli ženu, i to divljanku pride. „Jebala se s rođenim ocem“, ču Sem jednog dok je vetar ponovo naletao. „To ti je gore od kurvanja. Gore *od svega*. Ima svi da se podavimo ako je se ne rešimo, i tog stvora što ga je okotila.“

Sem se nije usudio da im se suprotstavi. Bili su stariji ljudi, tvrdi i žilavi, ruku i ramena razvijanih od godina provedenih za veslima. Ipak se postarao da mu još bude oštar, i kada god je Fili odlazila iz kabine da pusti vodu, išao je s njom.

Čak ni Dareon nije imao ništa lepo da kaže o mladoj divljanki. Jednom je na Semovo nagovaranje odsvirao uspavanku da smiri bebu, ali u pola prve strofe Fili je počela neutješno da plače. „Sedam mu krvavih paklova“, prasnuo je Dareon, „zar ne možeš da prestaneš s cmizdrenjem ni koliko da saslušаш jednu pesmu?“

„Samo sviraj“, molio je Sem, „samo joj otpevaj neku pesmu.“

„Ne treba njoj pesma“, rekao je Dareon. „Trebaju joj dobre batine, ili da je neko pošteno izjebe. Sklanjaj mi se s puta, Ubico.“ Odgurnuo je Sema i izašao iz kabine da nađe utehu u čaši vatre vina i grubom drugarstvu veslača.

Sem je tada već bio na rubu pameti. Skoro da se navikao na smrad, ali što zbog oluja, što zbog Filinog jecanja, nije spavao već danima. „Zar nemaš nešto da joj daš?“ upitao je meštra Emona veoma tiho kada je video da je starac budan. „Neku biljku ili napitak, da se ne boji toliko?“

„Ne čuješ ti to strah“, rekao mu je starac. „To ti je zvuk tuge, a za nju nema napitka. Neka suze isteku, Seme. Ne možeš da ih zaustaviš.“

Sem nije shvatao. „Ona ide na bezbedno. Na *toplo*. Zašto bi tugovala?“

„Seme“, prošapta starac. „Imaš dva zdrava oka, a ipak ne vidiš. Ona je majka koja tuguje za detetom.“

„Mali samo pati od morske bolesti. Svi od nje patimo. Kada jednom pristanemo u Bravosu...“

„...mali će i dalje biti Dalin sin, a ne plod njene utrobe.“

Semu je trebao trenutak da shvati šta to Emon govori. „To nije... ona ne bi... naravno da je njeno. Fili nikada ne bi otišla sa Zida bez svog *sina*. Ona ga obožava.“

„Obojicu ih je dojila i obojicu ih je volela“, reče Emon, „ali ne isto. Nijedna majka ne voli isto svu svoju decu, čak ni Majka na nebesima. Fili nije ostavila dete od svoje volje, u to sam siguran. Čime joj je lord zapovednik pretio, šta joj je obećao, mogu samo da nagađam... ali zasigurno je bilo i pretnji i obećanja.“

„Ne. Ne, to je nepravedno. Džon nikada ne bi...“

„Džon ne bi. Lord Snežni jeste. Ponekad ne postoje srećni izbori, Seme, već samo manje bolni.“

Ne postoje srećni izbori. Sem je pomislio na sve što su on i Fili pretrpeli, Krasterovu utvrdu i smrt Matorog Medveda, sneg i led i studene vetrove, nebrojene dane hodanja, utvare u Belodrvu, Hladnorukog i tri gavrana, Zid, Zid, Zid, Crnu kapiju ispod zemlje. A čemu sve to? Nema srećnih izbora i nema srećnih krajeva.

Došlo mu je da vrisne. Došlo mu je da urla i jeca i da se trese i sklupča i zacvili. *Zamenio je decu, reče on sebi. Zamenio je decu da zaštiti malog princa, da ga sačuva od vatri gospoje Melisandre, od njenog crvenog boga. Ako spali Filinog sina, koga briga? Samo Fili. On je samo Krasterov nakot, stvor rođen iz rodoskvrnjenja, nije sin Kralja s one strane Zida. Neće poslužiti za taoca, neće poslužiti za žrtvovanje, neće poslužiti ni za šta, nema čak ni ime.*

Zanemeo, Sem se uspentra na palubu da povraća, ali mu je stomak bio prazan. Noć se spustila na njih, čudna i mirna noć kakvu nisu doživeli mnogo dana. More beše crno kao staklo. Veslači su se odmarali na svojim klupama. Nekolicina je spavala sedeći. Vetar je napeo jedra, a na severu je Sem video rasute zvezde i crvenu lutalicu koju je slobodni narod zvao Lopov. *To bi trebalo da bude moja zvezda, pomisli Sem nesrećno. Ja sam pomogao da Džon postane lord zapovednik, i ja sam mu doveo Fili i dete. Nema srećnih krajeva.*

„Ubico.“ Daron se pojavi kraj njega, potpuno nesvestan Semovog bola. „Napokon lepa noć. Gledaj, eno zvezda. Možda će se čaki mesec pojaviti. Možda je ono najgore prošlo.“

„Nije.“ Sem obrisa nos i pokaza debelim prstom na jug, ka zgusnutoj tami. „Tamo“, reče on. Čim je to rekao, sevnu munja, nenadana, tiha i zaslepljujuće

blistava. Daleki oblaci na delić trena zasvetleše, planine na vrhovima planina, ljubičasti, crveni i žuti, viši od sveta samog. „Najgore nije prošlo. Najgore tek počinje, a nema srećnih krajeva.“

„Smilujte se bogovi“, reče Daeon kroz smeh. „Ubico, ti si *strašna* kukavica.“

DŽEJMI

Lord Tivin Lanister je u grad ujahao na pastuvu, sa grimiznim oklopom uglačanim i blistavim, svetlucavim od dragulja i zlatnih intarzija. Iz grada je izašao u visokim kolima zastrtim grimiznim barjacima, sa šest tihih sestara koje su jahale u pratnji njegovih kostiju.

Pogrebna povorka je Kraljevu luku napustila kroz božju kapiju, širu i lepšu od Lavlje kapije. Džejmiju se činilo da je to pogrešno. Njegov otac je bio lav, to niko nije mogao da porekne, ali čakni lord Tivin nikada nije tvrdio da je bog.

Kola lorda Tivina okruživala je počasna straža od pedeset vitezova, a sa kopalja su im lepršali grimizni plamenci. Za njima su stupali gospodari zapada. Vetar im je potezao barjake, od čega su slike na njima igrale i treperile. Dok je kasao pored povorke, Džejmi je prošao kraj veprova, jazavaca i buba, zelene strele i crvenog ovna, ukrštenih halebardi, ukrštenih kopalja, risa, jagoda, rukava, četiri sunca na četiri četvrtine štita.

Lord Braks je na sebi imao svetlosivi dublet kroz čije se ukrasne proreze videlo srebrotkano platno, a na srcu jednoroga od ametista. Lord Džast je bio oklopljen u crni čelik, sa tri zlatne lavlje glave na prsniku. Glasine o njegovoj smrti nisu bile daleko od istine, sudeći po njegovom izgledu; usled rana i zatočeništva postao je samo senka onog starog čoveka. Lord Bejnfort je bolje podneo bitku, i izgledao je spremno da se smesta vrati u rat. Plam je na sebi imao ljubičasto, Prester hermelin, Morland crvenkasto i zeleno, ali su svi ogrnuli plašt od grimizne svile, u čast čoveka koga su pratili kući.

Iza gospodara je stupalo stotinu samostrelaca i tri stotine pešadinaca, a i s njihovih ramena se vijorio grimiz. U svom belom platu i belom oklopu od krljušti, Džejmi se osećao kao da ne pripada toj crvenoj reci.

A ni stric mu nije pomogao da se oseća bolje. „Lorde zapovedniče“, rekao je ser Kevan kada je Džejmi dokasao do njega na čelo povorke. „Ima li veličanstvo neku poslednju zapovest za mene?“

„Nisam ovde zbog Sersei.“ Iza njih poče da udara bubanj. Sporo, odmereno, pogrebno. *Mrtav*, kao da je govorio, *mrtav, mrtav*. „Došao sam da se oprostim. Bio mi je otac.“

„I njoj.“

„Ja nisam Sersei. Ja imam bradu, a ona grudi. Ako si još zburnjen, striče, prebroj nam šake. Sersei ima dve.“

„A oboje volite da se rugate“, reče njegov stric. „Poštedi me svojih doskočica, ser, nimalo mi ne prijaju.“

„Kako hoćeš.“ *Ovo nije krenulo kao što sam se nadao.* „Sersei je želela da te isprati, ali je imala mnogo neizbežnih obaveza.“

Ser Kevan prezrivo frknu. „Imamo ih svi. Kako ti je kralj?“ To pitanje je zvučalo kao prekor.

„Nije loše“, reče Džejmi kao da se brani. „Jutra s njim provodi Belon Svon. Dobar i hrabar vitez.“

„Nekada se to podrazumevalo za ljude koji nose beli plašt.“

Niko ne može da bira svoju braću, pomisli Džejmi. Kada bih sam birao svoje ljude, Kraljeva garda bi ponovo bila velika. Međutim, tako sročeno, to je zvučalo mlako; prazno hvalisanje čoveka koga je kraljevstvo nazivalo Kraljeubica. Čoveka čija je čast sranje. Džejmi odustade. Nije došao da se raspravlja sa stricem. „Ser“, reče on, „moraš da se izmiriš sa Sersei.“

„Otkad smo to u zavadi? Niko mi nije javio.“

Džejmi pređe preko toga. „Razdor između Lanistera može samo da pomogne neprijateljima naše kuće.“

„Ako bude razdora, on neće biti moje maslo. Sersei hoće da vlada. Dobro. Kraljevstvo je njeno. Ja samo tražim da me ostavite na miru. Mesto mi je u Deriju, uz sina. Zamak sigurno mora da se popravi, zemlja zaseje i zaštiti.“ Gorko se nasmejao. „Tvoja sestra mi nije ni ostavila bogzna šta drugo čime bih ispunio dane. A treba i da vidim Lanselovu svadbu. Njegova nevesta je izgubila strpljenje čekajući da stignemo u Deri.“

Njegova udovica iz Blizanaca. Njegov brat od strica Lansel jahao je deset koraka napred. Praznih očiju i suve sede kose, izgledao je stariji od lorda Džasta. Džejmi je osetio kako ga nepostojeći prsti svrbe kada ga je pogledao. ... tucala se s Lanselom i Ozmundom Ketblekom, čak možda i s Mesečevim Dečakom... Bezbroj puta je pokušao da razgovara s Lanselom, ali ga nikada nije zaticao samog. Kada nije bio u društvu oca, uz njega je bio neki obrednik. Možda jeste Kevanov sin, ali mu venama teče mleko. Tirion me je lagao. Samo je hteo da me povredi.

Džejmi otera brata od strica iz misli i okrenu se Kevanu. „Hoćeš li ostati u Deriju posle svadbe?“

„Neko vreme, možda. Izgleda da Sendor Klegani hara po Trozupcu. Tvoja sestra hoće njegovu glavu. Moguće je da se pridružio Donderionu.“

Džejmi je čuo za Solane. Do sada je već pola kraljevstva čulo. Napad je bio izuzetno svirep. Žene silovane i osakaćene, deca poklana u majčinih rukama, pola

grada spaljeno. „Rendil Tarli je u Devojačkom jezeru. Pusti njega da se obračuna s razbojnicima. Ja bih radije da pođeš u Brzorečje.“

„Tamo zapoveda ser Daven. Zaštitnik zapada. Njemu nisam potreban. Lanselu jesam. „

„Kako ti kažeš, striče.“ U Džejmijevoj glavi je tuklo u ritmu bubnja. *Mrtav, mrtav, mrtav.* „Bilo bi ti pametno da se okružiš vitezovima.“

Stric ga hladno odmeri. „Je li to pretnja, ser?“

Pretnja? Sama pomisao ga je iznenadila. „Savet. Samo sam hteo... Sendor je opasan.“

„Ja sam vešao razbojnike i vitezove pljačkaše dok si ti još kenjao u pelene. Neću sam poći da se suočim s Kleganijem i Donderionom, ako se toga plašiš, ser. Nije svaki Lanister lud za slavom.“

Ma da li je moguće, striko, pa ti to govoriš o meni. „Adam Marbrend bi mogao da se postara za te odmetnike jednako dobro kao ti. Isto kao i Breks, Bejnfort, Plam, bilo ko od ovih ostalih. Ali niko od njih ne bi bio dobra desnica.“

„Tvoja sestra zna moje uslove. Nisu se promenili. Poruči joj to kada joj sledeći put budeš otišao u spavaću sobu.“ Ser Kevan obode svog ata i odgalopira napred, naglo okončavši razgovor.

Džejmi ga je pustio da ode, dok mu se nepostojeća šaka grčila. Uprkos svemu se nadao da je Sersei nekako loše protumačila stričeve reči, ali očigledno nije bio u pravu. *Zna za nas. Za Tomena i Mirselu. A Sersei zna da on zna.* Ser Kevan je Lanister od Livačke stene. Nije hteo da poveruje da bi mu ona naudila, ali... *Pogrešio sam u vezi s Tirionom, zašto ne bih i sa Sersei?* Kada sinovi ubijaju očeve, šta će sprečiti bratanicu da naredi stričevu smrt? *Smrt jednog nezgodnog strica, koji previše zna.* Mada, možda se Sersei nada da će Pseto obaviti taj posao za nju. Ako Sendor Klegani poseće ser Kevana, ona neće morati da okrvavi ruke. *A ovaj će to učiniti, budu li se sreli.* Kevan Lanister je nekada dobro baratao mačem, ali više nije mlad, a Pseto...

Povorka ga je pristigla. Kada njegov rođak projaha, okružen dvojicom obrednika, Džejmi ga pozva. „Lansele! Braco! Da ti čestitam na svadbi. Samo žalim što zbog dužnosti ne mogu da prisustvujem.“

„Veličanstvo mora biti zaštićeno.“

„I hoće. Ipak baš mi je krivo što neću biti tu kad vas posle svadbe budu nosili u krevet. To je, koliko shvatam, tebi prvi, a njoj drugi brak. Siguran sam da će ti gospa rado pokazati šta gde ide.“

Prostakluk iznami smeh nekolicine obližnjih lordova i prekorne poglede

Lanselovih obrednika. Njegov brat od strica se nelagodno promeškolji u sedlu. „Znam dovoljno da obavim supružničku dužnost, ser.“

„E to je tačno ono što mladi treba prve bračne noći“, reče Džejmi. „Muž koji zna kako da obavi svoju dužnost.“

Lanselove obraze obli rumenilo. „Moliću se za tebe, brate. Kao i za naše veličanstvo kraljicu. Nek je Starica odvede do mudrosti i nek je Ratnik brani.“

„Šta će Sersei Ratnik? Ima mene.“ Džejmi okrenu konja, a beli plašt mu zalepeta na vetru. *Bauk je lagao. Sersei bi radije raširila noge pred Robertovim lešom nego pred pobožnom budalom kao što je Lansel. Tirione, gade onaj zlobni, trebalo je da u laž upleteš nekog uverljivijeg.* Progalopirao je pored očevih pogrebnih kola, ka gradu u daljini.

Ulice Kraljeve luke delovale su skoro puste dok se Džejmi Lanister vraćao ka Crvenoj tvrđavi na vrhu Egonovog visokog brda. Vojnici koji su bili napunili gradske kockarnice i krčme sada su mahom otišli. Garlan Smeli je poveo pola tirelske sile nazad u Visoki Sad, a njegova gospa majka i baka otišle su s njim. Druga polovina je krenula na jug s Mejsom Tirelom i Matisom Rouenom da opsedne Krajoluj.

Što se lanisterske vojske tiče, dve hiljade prekaljenih veterana ostalo je ulogoreno pred gradskim zidinama, u očekivanju flote Pakstera Redvina koja će ih preko Zaliva Crnobujice prevesti na Zmajkamen. Činilo se da je lord Stanis za sobom ostavio samo malu posadu kada je otplovio na sever, tako da će po Serseinoj proceni dve hiljade vojnika biti sasvim dovoljno.

Ostali zapadnjaci su se vratili ženama i deci, da poprave kuće, zaseju polja i požanju poslednju žetvu. Sersei je provela Tomena po njihovim logorima pre nego što su pošli, da bi klicali svom malom kralju. Nikada nije izgledala lepše nego tog dana, s osmehom na usnama i jesenjim suncem koje joj je blistalo u zlatnoj kosi. Šta god drugo ljudi pričali o njegovoj sestri, umela je da natera ljude da je vole, samo kada bi se potrudila.

Dok je Džejmi kasao kroz kapije zamka, naišao je na dvadesetak vitezova koji su u dvorištu jurišali na obrtnu metu. *Još nešto što više ne mogu da radim*, pomisli on. Koplje je teže i nezgrapnije od mača, a i mačevi su prevelika muka. Pretpostavljao je da može držati koplje levom rukom, ali bi to značilo da onda štit ide na desnu. U turnirskim borbama, neprijatelj uvek dolazi čoveku sleva. Štit na desnoj ruci bi bio koristan otprilike kao bradavice na prsniku. *Ne, moji turnirski dani su prošlost*, pomisli on dok je sjahivao... ali ipak je zastao da malo gleda.

Ser Talad Visoki je sleteo iz sedla kada je vreća s peskom napravila pun krug i udarila ga u potiljak. Delivepar je udario štit tako snažno da je ovaj napukao. Kenos

od Kejsa ga je dokrajčio. Novi štít je obešen za ser Dermota od Kišegore. Lambert Ternberi ga je samo okrznuo, ali Čosavi Džon Betli, Hamfri Swift i Alin Stakspir svi pogodiše u središte, a Crveni Ronet Konington polomi svoje koplje. Onda Vitez od Cveća uzjaha i posrami sve ostale.

Džejmi je oduvek smatrao da u turnirskoj borbi s kopljem tri četvrtine umeća čini vešto jahanje. Ser Loras je čudesno jahao, a kopljem je baratao kao da se s njime rodio... zato sigurno njegova majka i izgleda tako usukano. *Pogađa vrhom tačno kud želi, a izgleda da ima ravnotežu mačke. Možda i nije bila takva slučajnost što me je izbacio iz sedla.* Šteta što više neće imati prilike da se proba sa ovim momkom. Ostavio je čitave ljude njihovoj zabavi.

Sersei je bila u svojoj odaji u Megorovoj utvrdi, s Tomenom i tamnokosom Mirankom, ženom lorda Merivedera. Smejali su se velemeštru Piseliju. „Da nisam propustio neku duhovitost?“, upita Džejmi kada uđe.

„Oh, gle“, prela je ledi Meriveder, „tvoj hrabri brat se vratio, veličanstvo.“

„Njegov veći deo.“ Džejmi shvati da je kraljica pripita. U poslednje vreme je Sersei stalno imala vrč vina pri ruci, ona koja je nekada zbog pića prezirala Roberta Barateona. To mu se nije dopadalo, ali mu se ovih dana nije dopadalo ništa što je njegova sestra radila. „Velemeštre“, reče ona, „budi ljubazan pa podeli vesti s lordom zapovednikom.“

Piseli je izgledao kao da mu je krajnje neprijatno. „Stigla je ptica“, reče on. „Iz Stoukvorta. Ledi Tanda šalje vest da je njena kći Lolisa rodila snažnog, zdravog sina.“

„A nikad nećeš pogoditi kako su nazvali malo kopile, brate.“

„Sećam se da su hteli da mu daju ime Tivin.“

„Jeste, ali sam to zabranila. Rekla sam Falisi da ne dozvoljavam da plemenito ime našeg oca krasi pogani nakot nekog svinjara i slaboumne krmače.“

„Ledi Stoukvort tvrdi da ona nema ništa s imenovanjem deteta“, ubaci velemeštar Piseli. Graške znoja su mu istačkale izborano čelo. „Lolisin muž je odlučio, piše ona. Taj Bron, on... izgleda da je...“

„Tirion“, reče Džejmi. „Dao je detetu ime *Tirion*.“

Starac drhtavo klimnu glavom, brišući čelo rukavom odore.

Džejmi je morao da se nasmeje. „Eto ti ga, mila sestro. Tražila si Tiriona na sve strane, a on se sve vreme krio u Lolisinom stomaku.“

„Vrlo duhovito. I ti i Bron ste vrlo duhoviti. Nema sumnje da kopile upravo sisa vime Lolise Tupave, dok se taj najamniksmeška sopstvenoj drskosti.“

„Možda to dete po nečemu liči na tvog brata“, reče ledi Meriveder. „Možda se

rodio nakazan, ili beznosa.“ Grleno se nasmejala.

„Moraćemo milom mališi da pošaljemo poklon“, objavi kraljica. „Zar ne, Tomene?“

„Mogli bismo da mu pošaljemo mače.“

„Lavče“, reče leđi Meriveder. *Da mu pregrize grkljančić*, govorio je njen osmeh.

„Imala sam na umu drugačiji poklon“, reče Sersei.

Novog očuha, najverovatnije. Džejmi je dobro znao taj pogled u sestrimin očima. Viđao ga je i ranije, poslednji put na Tomenovoj svadbi, kada je spalila Desničinu kulu. Zeleno svetlo divlje vatre okupalo je lica posmatrača, tako da su izgledali kao truli leševi, čopor razdraganih aveti, ali su neki leševi bili lepši od drugih. Čak i pod tim jezivim odsjajima, Sersei je izgledala prelepo. Stajala je s jednom rukom na grudima, razdvojenih usana, blistavih zelenih očiju. *Ona plače*, shvatio je Džejmi, ali da li od bola ili ekstaze, nije mogao da zna.

Taj prizor ga je uznemirio, podsetio ga je na Erisa Targarjena i uzbuđenje koje je u njemu izazivala vatra. Kralj nema tajni pred Kraljevom gardom. Odnosi između Erisa i njegove kraljice bili su napeti poslednjih godina njegove vladavine. Spavali su odvojeno i nastojali da se izbegavaju kada su bili budni. Ali kada god bi Eris predao nekog čoveka plamenu, kraljica Raela bi imala noćnog posetioca. Onog dana kada je spalio desnicu s topuzom i bodežom, Džejmi i Džon Deri su čuvali stražu pred spavaćom odajom dok se kralj praznio na svojoj ženi. „Boli me“, čuli su kroz hrastova vrata Raelu kako viče. „Boli me.“ Na neki čudan način, to je bilo gore od krika lorda Čelsteda. „Zakleli smo se da ćemo i nju štiti“, bio je Džejmi napokon primoran da kaže. „Jesmo“, priznao je Deri, „ali ne od njega.“

Džejmi je posle toga samo još jednom video Raelu, onog jutra kada je krenula za Zmajkamen. Kraljica je na sebi imala plašt i kapuljaču dok se penjala u kraljevsku kuću na točkovima koja će je povesti s Egonovog visokog brda do lađe, ali je čuo šaputanja služavki kada je otišla. Rekli su da je kraljica izgledala kao da ju je neka zver unakazila, izgrebala po butinama i izgrizla po grudima. *Krumisana zver*, znao je Džejmi.

Na kraju su Ludog Kralja obuzeli takvi strahovi da u svojoj blizini nije dozvoljavao nikakva sečiva sem mačeva koje su nosili kraljevi gardisti. Brada mu je bila ućebana i neoprana, kosa srebrnozlatni žbun koji mu je sezao do pojasa, nokti napukle žute kandže dugačke devet palaca. A ipak su ga sečiva i dalje mučila, ona kojima nikada neće moći da pobegne, sečiva Gvozdrenog prestola. Noge i ruke su mu uvek prekrivali ožiljci i napola zarasle posekotine.

Nek bude kralj izgorelih kostiju i pečenog mesa, priseti se Džejmi proučavajući

sestrin osmeh. *Neka bude kralj pepela.* „Veličanstvo“, reče on, „možemo li da porazgovaramo nasamo?“

„Ako želiš. Tomene, krajnje je vreme za tvoj današnji čas. Pođi s velemešтром.“

„Da majko. Učimo o Beloru Blagoslovenom.“

Ledi Meriveder je takođe pošla, prethodno poljubivši kraljicu u oba obraza. „Da se vratim na večeru, veličanstvo?“

„Mnogo ću se naljutiti na tebe ako to ne učiniš.“

Džejmi nije mogao a da ne primeti kako Miranka uvija kukovima u hodu. *Zavodi svakim korakom.* Kada se vrata zatvoriše iza nje, on se nakašlja i reče: „Prvo Kettleblekovi, onda Kiburn, sada ova. Čudnu si menažeriju okupila u poslednje vreme, mila sestro.“

„Ledi Tena mi je postala veoma draga. Zabavlja me.“

„Ona je pratilja Margeri Tirel“, podseti je Džejmi. „Sigurno te uhodi za račun male kraljice.“

„Naravno da me uhodi.“ Sersei pride stočiću i napuni čašu. „Margeri je bila oduševljena kada sam zatražila dozvolu da uzmem Tenu za pratilju. Trebalo je da je čuješ. *'Biće ti kao sestra, kao što je bila meni. Naravno da je moraš uzeti! Ja imam svoje rođake i svoje druge gospe.*’ Naša mala kraljica ne želi da budem usamljena.“

„Ako znaš da je uhoda, zašto si je primila?“

„Margeri nije ni upola tako pametna kao što zamišlja. Nema predstavu kakvu umilnu zniju ima u toj mirskoj drolji. Koristim Tenu da govorim maloj kraljici ono što želim da zna. Ponešto od toga je čak i istina.“ Serseine oči su vragolasto iskrole. „A Tena mi govori sve što devica Margeri radi.“

„Zaista? Šta tačno znaš o toj ženi?“

„Znam da je majka, da ima malog sina i da želi da ovaj daleko dogura u životu. Uradiće sve što je potrebno da bi se to ostvarilo. Sve majke su iste. Ledi Meriveder možda jeste aspida, ali nije nimalo glupa. Zna da joj ja mogu pomoći više nego Margeri, pa mi je zato korisna. Iznenadilo bi te šta mi je sve ispričala.“

„Na primer?“

Sersei sede ispod prozora. „Jesi li znao da Kraljica od Trnja ima kovčeg pun novca u kući na točkovima? Starog zlata od pre Osvajanja. Ako neki zanatlja bude glup pa navede cenu u zlatnicima, ona mu plaća šakama iz Visokog Sada, a one su upola lakše od naših zmajeva. Koji će se to trgovac usuditi da se požali da ga je prevarila gospa majka Mejsa Tirela?“ Otpila je vino i rekla: „Jesi li uživao u svom malom izletu?“

„Naš stric je primetio da nisi došla.“

„Primedbe našeg strica me ne zanimaju.“

„Trebalo bi. Mogla bi dobro da ga upotrebiš. Ako ne u Brzorečju ili Steni, onda na severu protiv lorda Stanisa. Otac se uvek oslanjao na Kevana kada...“

„Ruz Bolton je naš zaštitnik severa. On će se pozabaviti Stanisom.“

„Lord Bolton se zaglibio ispod Vrata, gvozdenljudi u Kejlinovom šancu su ga odsekli od severa.“

„Ne zadugo. Boltonovo kopile će uskoro ukloniti tu malu zapreku. Lord Bolton će imati i dve hiljade Freja, pod sinovima lorda Valdera Hostenom i Enisom. To će biti više nego dovoljno za obračun sa Stanisom i nekoliko hiljada odmetnika.“

„Ser Kevan će...“

„...imati pune ruke posla u Deriju, da uči Lansela da briše dupe. Očeva smrt ga je dokusurila. On je star, propao čovek. Daven i Damion će nam bolje služiti.“

„Poslužiće.“ Džejmi je bio u dobrim odnosima sa svojim rođacima. „Ipak, još ti treba desnica. Ako ne naš stric, ko?“

Njegova sestra se nasmejala. „Ne ti. Ne boj se. Možda Tenin muž. Njegov deda je bio desnica pod Erisom.“

Desnica s rogom izobilja. Džejmi se sasvim dobro sećao Ovena Merivedera; prijatan, ali nesposoban čovek. „Koliko se sećam, bio je tako uspešan da ga je Eris prognao i oduzeo mu zemlje.“

„Robert mu ih je vratio. Bar jedan deo. Tena bi bila zadovoljna ako Orton povрати ostatak“

„Je li svrha svega ovoga zadovoljenje neke mirske kurve? A ja pomislio da je posredi upravljanje kraljevstvom.“

„Ja upravljam kraljevstvom.“

Sedmero nas spasli, tako je. Njegova sestra je volela o sebi da misli kao o lordu Tivinu sa sisama, ali je grešila. Njihov otac je bio neumoljiv i nemilosrdan poput glečera, dok je Sersei bila divlja vatra, posebno kada joj ne bi sve išlo na ruku. Veselila se kao devojčica kada je saznala da je Stanis napustio Zmajkamen, sigurna da je konačno odustao od borbe i krenuo u izgnanstvo. Kada je sa severa stigao glas da se ponovo pojavio na Zidu, njen bes je bilo strašno gledati. *Ne manjka joj pameti, ali ne ume da procenjuje i nema strpljenja.* „Trebalo ti snažna desnica da ti pomogne.“

„Slabom vladaru treba snažna desnica, kao što je Erisu trebao otac. Snažnom vladaru treba samo marljiv sluga da izvršava njegova naređenja.“ Promešala je vino u čaši. „Lord Halin možda odgovara. Neće biti prvi piromanser koji će služiti kao kraljeva desna ruka.“

Neće. Prethodnog sam ubio. „Priča se da nameravaš da imenuješ Orana Vodenog

za gospodara brodova.“

„Da li me to neko uhodi?“ Kada nije odgovorio, Sersei zabaci kosu i reče: „Vodeni je veoma prikladan za taj položaj. Pola života je proveo na brodovima.“

„Pola života? On nema više od dvadeset godina.“

„Dve i dvadeset, pa šta? Ocu još nije bila jedna i dvadeset kada ga je Eris Targarjen naimenovao za desnicu. Krajnje je vreme da Tomena okružim nekim mladim ljudima umesto svih ovih smežuranih bradonja. Oran je snažan i krepak“

Snažan, krepak i naočit, pomisli Džejmi... tucala se s Lanselom i Ozmundom Kettlekom, čak možda i s Mesečevim Dečakom... „Pakster Redvin bi bio bolji izbor. Zapoveda najvećom flotom u Vesterosu. Oran Vodeni bi mogao da zapoveda čamcem, ali pod uslovom da mu ga prvo kupiš.“

„Ti si dete, Džejmi. Redvin je Tirelov vazal i zet one njegove odvratne babe. Neću nikakva stvorenja lorda Tirela u svom Veću.“

„U Tomenovom Veću, hoćeš da kažeš.“

„Znaš ti šta ja hoću da kažem.“

I predobro. „Znam da je taj Oran Vodeni loša zamisao, a Halin još i gora. Što se Kiburna tiče... smilujte se bogovi, on je jahao s *Vargom Houtom*. Citadela mu je oduzela lanac!“

„Sive ovce. Kiburn je pokazao da je veoma koristan. A takođe je i odan, što se ne može reći za sve moje rođake.“

Vrane će se gostiti svima nama nastaviš li tim putem, mila sestro. „Sersei, slušaj šta govoriš. Vidiš kepece u svakoj senci i od prijatelja stvaraš neprijatelje. Stric Kevan ti nije neprijatelj. *Ja ti nisam neprijatelj.*“

Lice joj izobličilo srdžba. „Preklinjala sam te da mi pomogneš. Pala sam na kolena pred tobom, a ti si me odbio!“

„Moji zaveti me...“

„...nisu sprečili da ubiješ Erisa. Reči su vetar. Mogao si da imaš mene, a ti si odabrao plašt. Napolje.“

„Sestro...“

„*Napolje*, rekoh. Muka mi je da gledam taj tvoj ružni patrljak *Napolje!*“ Da ga ubrza, bacila mu je čašu vina u glavu. Promašila je, ali je Džejmi shvatio šta je želela da kaže.

Zalazak sunca ga je zatekao kako sedi sam u zajedničkoj sobi Kule belog mača, u društvu čaše dornskog crnog i Bele knjige. Listao je stranice patrljkom, kada uđe Vitez od Cveća, skinu plašt i pojas i okači ih na kuku pored Džejmijeve.

„Video sam te danas u dvorištu“, reče Džejmi. „Dobro si jahao.“

„Ne bih rekao da je bilo samo *dobro*.“ Ser Loras natoči sebi čašu vina i sede na drugu stranu stola u obliku polumeseca.

„Skromniji čovek bi odgovorio 'Moj gospodar je previše ljubazan' ili 'Imao sam dobrog konja.'“

„Konj je bio pristojan, a moj gospodar je ljubazan taman koliko sam ja skroman.“ Loras mahnu ka knjizi. „Lord Renli je uvek govorio da su knjige za meštrec.“

„Ova je za nas. U njoj je zapisana istorija svakog čoveka koji je ikada nosio beli plašt.“

„Prelistao sam je. Štitovi su lepi. Draže su mi knjige s više živopisa. Lord Renli je imao nekoliko s crtežima od kojih bi obrednik oslepeo.“

Džejmi je morao da se osmehne. „Toga ovde nema, ser, ali će ti istorija otvoriti oči. Valjalo bi ti da naučiš nešto o životima ljudi koji su ti prethodili.“

„Znam. Princ Emon Zmajvitez, ser Rajam Redvin Srčani, Baristan Hrabri...“

„...Gvejn Korbrej, Alin Konington, Demon od Derija, da. Verovatno si čuo i za Lukamora Snažnog.“

„Ser Lukamora Požudnog?“ Ser Loras je delovao kao da se zabavlja. „Tri žene i tridesetoro dece, je li tako beše? Odsekli su mu kitu. Da ti otpevam pesmu, moj gospodaru?“

„A ser Terens Tojn?“

„Legao je s kraljevom ljubavnicom i umro vrišteći. Nauk glasi: ljudi koji nose bele čakšire moraju dobro da ih svežu.“

„Džajlz Sivoplašt? Orivel Velikodušni?“

„Džajlz je bio izdajnik, Orivel kukavica. Ljudi koji su osramotili beli plašt. Šta to moj gospodar želi da kaže?“

„Baš ništa. Nemoj da se vrediš bez potrebe, ser. A recimo Dugi Tom Kostejn?“

Ser Loras odmahnu glavom.

„Bio je kraljev gardista šezdeset godina.“

„Kada je to bilo? Nikada nisam...“

„Ser Donel od Senodola, onda?“

„Možda sam čuo ime, ali...“

„Adison Brdski? Bela Sova, Majki Mertins? Džefori Norokros? Zvali su ga Nepokorni. Crveni Robert Cvetni? Šta o njima možeš da mi kažeš?“

„Cvetni je ime za kopile. Isto kao i Brdski.“

„A ipak su obojica na kraju postali zapovednici Kraljeve garde. Njihovi životopisi su u ovoj knjizi. I Roland Darklin je u njoj. Najmlađi čovek koji je služio u Kraljevskoj gardi, pre mene. Plašt mu je dat na bojnopolju, i poginuo je manje

od sat vremena pošto ga je ogrnuo.“

„Sigurno nije bio preterano dobar.“

„Bio je dovoljno dobar. Poginuo je, ali je njegov kralj preživeo. Mnogi hrabri ljudi su nosili beli plašt. Većina je zaboravljena.“

„Većina zaslužuje da bude zaboravljena. Junaci se uvek pamte. Oni najbolji.“

„Najbolji i najgori.“ *Znači, jedan od nas dvojice će živeti u pesmi.* „I nekolicina koja su pomalo i jedno i drugo. Kao on.“ Džejmi kucnu stranicu koju je čitao.

„Ko?“ Ser Loras izvi vrat da pogleda. „Deset crnih kuglica na grimiznom polju. Ne znam taj grb.“

„Pripadao je Kristonu Kolu, koji je služio prvom Viserisu i drugom Egonu.“ Džejmi zaklopi Belu knjigu. „Zvali su ga Okrunitelj.“

SERSEI

Tri bedne budale s kožnim džakom, pomisli kraljica kada padoše na kolena pred njom. Njihov izgled je nije ohrabrio. Pretpostavljam da nade, ipak, uvek postoje.

„Veličanstvo“, reče Kiburn tiho, „Malo veće će...“

„...me sačekati. Možda ćemo im doneti vest o izdajnikovoj smrti.“ Na drugom kraju grada, zvona Belorovog obredišta pevala su svoju žalobnu pesmu. *Za tobom, Tirione, neće zvoniti zvona*, pomisli Sersei. *Namazaću ti glavu katranom, a nakazno telo ću baciti psima.* „Ustajte“, reče ona trojici koji su želeli da budu lordovi. „Pokažite mi šta ste mi doneli.“

Ustadoše; tri ružna odrpanca. Jedan je navratu imao čir, a nijedan se nije okupao u poslednjih pola godine. Pomisao na takve lordove joj je bila zabavna. *Mogla bih na gozbama da ih posadim pored Margeri.* Kada glavna luda razdreši džak i zavuče ruku unutra, zadah raspadanja ispuni Serseinu primaću dvoranu poput neke smradne ruže. Po glavi koju je izvukao puzali su crvi. *Smrdi kao otac.* Dorčlas uzdahnu, a Džoselin pokri usta pa se pobjuva.

Kraljica osmotri svoj plen ne trećući. „Ubili ste pogrešnog kepeca“, procedi ona napokon.

„Nismo, nismo“, usudi se jedna budala da kaže. „Ovo mora da je on, veličanstvo. Kepec, evo. Samo je malo istrulio, to je sve.“

„Takođe mu je izrastao i novi nos“, primeti Sersei. „I to poprilično baburast, čini mi se. Tirion je nos izgubio u bici.“

Tri budale se zглеdaše. „Niko nam nije reko“, kaza onaj što je držao glavu. „Ovaj je naišo mrtav ladan, neki ružni kepec, pa smo zato pomislili...“

„Rekao je da je vrabac“, dodade onaj s čirom, „a ti si reko da laže.“ To je bilo upravljeno trećem čoveku.

Kraljica je bila besna što je Malo veće čeka zbog ove lakrdijaške predstave. „Protraćili ste mi vreme i ubili nevinog čoveka. Trebalo bi da vam poskidam glave.“ Ali ako to učini, sledeći će možda oklevati i pustiti da im Bauk klizne iz šaka. Pre će napraviti brdo od mrtvih kepeca nego što će dozvoliti da se to desi. „Uklonite mi se s očiju.“

„Razumem, veličanstvo“, reče čir. „Molimo za oprostaj.“

„Očeš glavu?“, upita čovek koji ju je držao.

„Daj je ser Merinu. Ne, u džaku, maloumniče. Da. Ser Ozmunde, isprati ih.“

Trent ukloni glavu a Kettlek glavoseče, te tako kao dokaz njihove posete ostade

samo doručak leđi Džoselin na podu. „Smesta da si to počistila“, naredi joj kraljica. To je bila treća glava koja joj je doneta. *Ova je bar pripadala kepecu.* Prethodna je pripadala nekom ružnom detetu.

„Neko će pronaći kepeca, ne boj se“, uveravao ju je ser Ozmund. „A kada se to desi, ubićemo ga pošteno.“

Stvarno? Prošle noći je Sersei sanjala staricu s namreškanim podbratkom i kreštavim glasom. Krastača Megi, tako su je zvali u Lanisgradu. *Da je otac znao šta mi je rekla, iščupao bi joj jezik.* Sersei, međutim, to nikome nije kazala, čak ni Džejmiju. *Melara je rekla da ako nikada ne govorimo o proročanstvima, možemo da ih zaboravimo. Rekla je da se zaboravljena proročanstva ne ostvaruju.*

„Imam doušnike koji na sve strane njuškaju za Baulkom, veličanstvo“, reče Kiburn. On se odenuo u nešto veoma nalik meštarskoj odori, samo ne sive, već bele boje, besprekorno kao plašt Kraljeve garde. Porub, rukave i kruti visoki okovratnik krasile su mu zlatne spirale, a oko pojasa je privezao zlatnu maramu. „Starigrad, Galebovo, Dorna, čak i Slobodni gradovi. Kuda god da je pobjegao, moji šaptači će ga naći.“

„Pretpostavljaš da je otišao iz Kraljeve luke. Otkud znamo, možda se krije u Belorovom obredištu, i skače s užeta na uže kao majmun da bi dizao ovu paklenu buku.“ Sersei načini kiselo lice i dopusti da joj Dorkas pomogne da ustane. „Idemo, moj gospodaru. Moje Veće čeka.“ Uze Kiburna pod ruku dok su se spuštali niz stepenice. „Jesi li se pozabavio onim malim zadatkom koji sam ti poverila?“

„Jesam, veličanstvo. Žao mi je što je toliko potrajalo. Tako velika glava. Bubama je bilo potrebno mnogo sati da očiste meso. Umesto izvinjenja, postavio sam kutiju od abonosa srebrom i somotom, da bi se lobanja dostojno predstavila.“

„Jednako bi dobro poslužio i džak Princ Doran hoće svoju glavu. Boli ga dupe u kakvoj će kutiji stići.“

U dvorištu je bruj zvona bio glasniji. *On je bio samo prvoobrednik. Koliko još moramo ovo da trpimo?* Zvonjava je bila milozvučnija od Planininih krika, ali ipak...

Kiburn kao da je naslutio šta ona misli. „Zvona će prestati sa zalaskom sunca, veličanstvo.“

„To će biti veliko olakšanje. Otkud znaš?“

„Znanje je priroda moje službe.“

Varis nas je sve naterao da mislimo da je nezamenljiv. Kakve smo budale bili. Čim je kraljica obznanila da je Kiburn zauzeo evnuhovo mesto, uobičajena gamad nije časa časila da mu se predstavi, da razmenjuje svoje šapate za nekoliko novčića. *Sve vreme je posredi bilo srebro, a ne Pauk. Kiburn će nas služiti jednako dobro. Unapred se radovala izrazi na Piselijevom licu kada Kiburn bude zauzeo svoje mesto.*

Jedan vitez Kraljeve garde je uvek stajao pred vratima večničkih odaja kada Veće zaseda. Danas je to bio ser Boros Blunt. „Ser Borose“, reče kraljica prijatnim glasom, „ovog jutra izgledaš mi prilično zelen u licu. Da nisi pojeo nešto loše?“ Džejmi ga je postavio za kraljevog kušača hrane. *Ukusan zadatak, ali sramotan za jednog viteza.* Blunt ga je mrzeo. Mlitavi podvoljak mu zadržta dok im je otvarao vrata.

Većnici se utišaše kada ona uđe. Lord Džajlz se nakašlja umesto pozdrava, dovoljno glasno da probudi Piselija. Ostali ustadoše, razmenjujući ljubaznosti. Sersei dopusti sebi jedva primetan osmejak „Moj gospodari, znam da ćete mi oprostiti što kasnim.“

„Ovde smo da služimo veličanstvu“, reče ser Haris Swift. „Zadovoljstvo nam je da iščekujemo tvoj dolazak“

„Sigurna sam da svi znate lorda Kiburna.“

Velemeštar Piseli je nije razočarao. „*Lorda Kiburna?*“ uspe nekako da kaže, pocrvenevši u licu. „Veličanstvo, to... meštar polaže svete zavete, da ne drži zemlje ili titule...“

„Tvoja Citadela mu je uzela lanac“, podseti ga Sersei. „Ako nije meštar, ne može biti obavezan meštarskim zavetima. I evnuha smo nazivali *lordom*, možda se sećaš.“

Piseli se zagrcnu. „Ovaj čovek.. on nije dostojan...“

„Ne usuđuj se da meni pričaš o *dostojnosti*. Ne posle smrdljivog rugla koje si napravio od tela mog oca.“

„Veličanstvo sigurno ne misli...“ On diže pegavu ruku, kao da se brani od udarca. „Tih sestre su uklonile creva i organe lorda Tivina, ispustile mu krv.. bile su preduzete sve predostrožnosti... telo mu je napunjeno solima i mirišljivim biljem...“

„O, poštedi me odvratnih pojedinosti. Dobro sam osetila smrad tvojih *predostrožnosti*. Vidarske veštine lorda Kiburna su spasle život mom bratu, i ne sumnjam da će on bolje služiti kralja od onog kikatavog evnuha. Moj gospodar, poznajesh druge većnike?“

„Bio bih slab doušnik kada ih ne bih poznao, veličanstvo.“ Kiburn sede između Ortona Merivedera i Džajlza Rozbija.

Moji većnici. Sersei je počupala sve ruže, kao i ljude koji su dugovali nešto njenom stricu i braći. Njihova mesta su zauzeli ljudi koji će biti odani njoj. Čakim je nadenula i nove titule, po uzoru na Slobodne gradove. Kraljica će na dvoru biti jedini gospodar. Orton Meriveder je njen sudnik, Džajlz Rozbi njen rizničar. Oran Vodeni, vatreno i razmetljivo mlado Kopile od Plavikraja, biće njen veliki admiral.

A desnica, ser Haris Swift.

Mekan, ćelav i poslušan, Swift je imao besmisleni belu pufnicu od brade na mestu gde su drugi muškarcima imali vilicu. Plavi petlić njegove kuće beše mu izrađen preko grudi plišanog žutog dubleta, sav od komadića lapis-lazulija. Preko je nosio ogrtač od plavog somota ukrašen sa stotinu zlatnih šaka. Ser Haris je bio oduševljen svojim postavljenjem, previše glup da bi shvatio da je više talac nego desnica. Njegova kći je bila žena njenog strica, a Kevan je voleo svoju gospu, bez obzira na to što je imala uvučenu bradu, ravne grudi i pileće noge. Sve dok joj je ser Haris u šaci, Kevan Lanister će dvaput razmisliti pre nego što joj se suprotstavi. *Naravno, tatica nije savršen talac, ali bolje i slab štit nego nikakav.*

„Hoće li nam se kralj pridružiti?“, upita Orton Meriveder.

„Moj sin se igra sa svojom malom kraljicom. Zasada se njegova predstava o kraljevanju sastoji od udaranja kraljevskim pečatom po hartijama. Veličanstvo je još premlado da bi shvatalo državna pitanja.“

„A naš odvažni lord zapovednik?“

„Ser Džejmi je kod svog oružara, gde mu nameštaju u veštačku ruku. Znam da nam je svima dosadio onaj ružni patrljak Usuđujem se da primetim kako bi njemu naše rasprave bile jednako dosadne kao Tomenu.“ Oran Vodeni se na to zasmeljli. *Dobro je, pomisli Sersei, što se više smeju, to je on manja pretnja. Neka se smeju.* „Imamo li vina?“

„Imamo, veličanstvo.“ Orton Meriveder nije bio naočit čovek s onim krupnim grudvastim nosom i čupavom ridežučkastom kosom, ali je uvek bio izuzetno učitiv. „Imamo dornskog crnog i seničkog zlatnog, i finog slatkog likera iz Visokog Sada.“

„Zlatnog. Dornska vina su mi kisela kao Dornjani.“ Dok joj je Meriveder punio čašu, Sersei reče: „Pretpostavljam da ćemo s njima i početi.“

Usne velemeštra Piselija još su drhtale, ali mu se glas ipak nekako povratio. „Biće tvoja volja. Princ Doran je zatvorio nepokornu kopilad svog brata, ali Sunčevo koplje i dalje vri. Princ piše da nema nade za mirnije vode sve dok mu ne stigne obećana pravda.“

„Naravno.“ *Zamorno je stvorenje taj princ.* „Uskoro više neće čekati. Šaljem Belona Svona u Sunčevo koplje, da mu odnese glavu Gregora Kleganija.“ Ser Belon će imati još jedan zadatak, ali je bolje o tome ne govoriti.

„Ah.“ Ser Haris Swift se kažiprstom i palcem igrao svojom smešnom bradicom. „Znači da je mrtav? Ser Gregor?“

„Rekao bih da je tako, moj gospodaru“, odgovori suvo Oran Vodeni. „Čuo sam da odvajanje tela od glave često za posledicu ima smrtni ishod.“

Sersei mu podari osmeh; volela je povremene duhovitosti, pod uslovom da im ona

nije meta. „Ser Gregor je podlegao ranama, baš kao što je velemeštar Piseli predvideo.“

Piseli progunda nešto nerazgovetno i kiselo odmeri Kiburna. „Koplje je bilo otrovano. Niko nije mogao da ga spase.“

„Dobro se sećam da si to rekao.“ Kraljica se okrenu svojoj desnici. „O čemu si to govorio kada sam stigla, ser Harise?“

„O vrapcima, veličanstvo. Obrednik Rejnard kaže da ih u gradu ima skoro dve hiljade, a stiže ih sve više. Njihove vođe propovedaju o sudnjem danu i klanjanju demonima...“

Sersei proba vino. *Odlično*. „I krajnje je vreme, zar se ne slažeš? Kako bi drugačije nazvao tog Stanisovog crvenog boga nego demonom? Vera treba da se suprotstavi takvom zlu.“ Pametni Kiburn ju je na to podsetio. „Bojim se da je naš pokojni prvoobrednik previše sebi dopuštao. Godine su mu zamutile vid i oduzele snagu.“

„On je bio star i propao čovek, veličanstvo.“ Kiburn se osmehnu Piseliju. „Njegov odlazak ne bi trebalo da nas čudi. Nijedan čovek ne treba da traži više nego da mirno umre u snu, u dubokoj starosti.“

„Ne treba“, složi se Sersei, „ali moramo gajiti nadu da će njegov naslednik biti žustriji. Moj prijatelj s drugog brda mi kaže da će to najverovatnije biti Torbert ili Rejnard.“

Velemeštar Piseli se nakašlja. „I ja imam prijatelje među najpobožnijima, a oni govore o obredniku Olidoru.“

„Ne odbacujte ni tog Luceona“, reče Kiburn, „Prošle noći je gostio tridesetoricu najpobožnijih prasićima i seničkim zlatnim, a preko dana deli hleb sirotinji da dokaže koliko je bogobojaznjiv.“

Činilo se da su Oranu Vodennom te besmislice o obrednicima dosadne jednako kao i Sersei. Izbliža mu kosa beše više srebrnasta nego zlatna, a oči zelenosive, dok Regarove behu ljubičaste. Pa ipak, sličnost... Pitala da li bi Vodeni zbog nje obrijao bradu. Mada je bio deset godina mlađi od nje, želeo ju je; Sersei je to videla po načinu na koji ju je gledao. Muškarci su je tako gledali otkako su joj grudi propupele. *Zato što sam bila tako lepa, ali i Džejmi je bio lep, a njega nikada nisu tako gledali.* Kada je bila mala, ponekad bi radi šale obukla bratovljevu odeću. Uvek ju je čudio kako se muškarci drugačije ophode prema njoj kada bi od nje pomislili da je Džejmi. Čaki lord Tivin...

Piseli i Meriveder su još nagvaždali oko toga ko će biti novi prvoobrednik. „Jedan će služiti isto kao i drugi“, objavi kraljica naglo, „ali ko god bude stavio kristalnu

krunu, mora da baci anatemu na Bauka. "Poslednji prvoobrednik je bio sumnjivo tih u vezi s Tirionom. Što se tih ružičastih vrabaca tiče, dokle god ne propovedaju veleizdaju, o njima neka misli vera, a ne mi."

Lord Orton i ser Haris promumlaše da se slažu. Pokušaj Džajlza Rozbija da učini isto pretvori se u napad kašlja. Sersei se zgađeno okrenu dok je iskašljavao krvavu sluz. „Meštre, jesi li doneo pismo iz Dola?“

„Jesam, veličanstvo.“ Piseli ga izvadi iz gomile hartija, pa ga izravna. „To je više objava nego pismo. Potpisali su ga u Kamenu runa Bronzani Jon Rojs, leđi Vejnvud, lordovi Hanter, Redfort i Belmor i Simond Templton, vitez od Devet zvezda. Svi su udarili svoje pečate. Pišu...“

Gomilu gluposti. „Moji gospodari mogu sami da pročitaju pismo ako žele. Rojs i ti ostali gomilaju ljude ispod Gnezda sokolovog. Nameravaju da uklone Maloprstića kao lorda zaštitnika Dola, i to silom ako ureba. Pitanje glasi: da li mi to da dozvolimo?“

„Traži li lord Beliš našu pomoć?“, upita Haris Swift.

„Još ne. Zapravo, čini se da nije baš nimalo zabrinut. Njegovo poslednje pismo buntovnike spominje tek ovlaš, pre nego što prelazi na molbu da mu pošaljem neke stare Robertove tapiserije.“

Ser Haris pređe prstom preko bradice. „A ti lordovi iz objave, da li oni traže kraljevu pomoć?“

„Ne.“

„Onda... možda da ne preduzimamo ništa.“

„Rat u Dolu bio bi velika nesreća“, reče Piseli.

„Rat?“ Orton Merivereder se nasmeja. „Lord Beliš je veoma zabavan čovek, ali se rat ne vodi duhovitostima. Sumnjam da će doći do velikog krvoprolića.“

A da li je uopšte bitno ko je namesnik malom lordu Robertu, sve dok Dol šalje svoj pored?“

Nije, odluči Sersei. Ako ćemo pravo, Maloprstić je bio korisniji na dvoru. On ima dara da nađe zlato, a nikada nije kašljao. „Lord Orton me je ubedio. Meštre Piseli, poruči tim lordovima-objavnicima da se Petiru ne sme učiniti ništa nažao. Inače, kruna je zadovoljna bilo kakvim ustrojstvom vlasti koje uspostave u Dolu dok je Robert Erin maloletan.“

„Vrlo dobro, veličanstvo.“

„Možemo li da razgovaramo o floti?“ upita Oran Vodeni. „Ni deset naših brodova nije preživelo pakao na Crnobujici. Moramo da obnovimo pomorsku snagu.“

Merivereder klimnu glavom. „Pomorska snaga je izuzetno važna.“

„Možemo li da upotrebimo gvozdenljude?“, upita Orton Meriveder. „Neprijatelje našeg neprijatelja? Šta bi Stolica od morskog kamena želela od nas kao cenu savezništva?“

„Oni hoće sever“, reče velemeštar Piseli, „koji je plemeniti otac naše kraljice obećao kući Boltona.“

„Baš nezgodno“, primeti Meriveder. „Ipak, sever je ogroman. Zemlje se mogu podeliti. To ne mora da bude trajno ustrojstvo. Bolton će možda i pristati, pod uslovom da ga ubedimo da se može osloniti na našu silu kada jednom dokrajčimo Stanisa.“

„Čuo sam da je Belon Grejdžoj mrtav“, reče ser Haris Swift. „Znamo li ko sada vlada ostrvima? Je li lord Belon imao sina?“

„Leona?“, nakašlja se lord Džajlz. „Tea?“

„Teon Grejdžoj je odrastao u Zimovrelu, kao štićenik Edarda Starka“, reče Kiburn. „On nam neće biti prijatelj.“

„Čuo sam da je poginuo“, reče Meriveder.

„To mu je bio jedini sin?“ Ser Haris Swift čupnu bradicu. „Braća. Bilo je braće. Zar ne?“

Varis bi znao, pomisli besno Sersei. „Ne nameravam da legnem u krevet s tim ubogim jatom sipa. I na njih će doći red pošto se obračunamo sa Stanisom. Nama je potrebna sopstvena flota.“

„Predlažem da sagradimo nove dromone“, reče Oran Vodeni. „Deset, za početak“

„Odakle novci?“, upita Piseli.

Lord Džajlz je to shvatio kao poziv da se ponovo zagrcne od kašlja. Izbacio je još ružičaste pljuvačke, pa je obrisao komadom crvene svile. „Nema...“, uspe da kaže pre nego što mu kašalj proguta reči. „...ne... nemamo...“

Ser Haris je razabrao značenje između naleta kašlja. „Prihodi krune nikada nisu bili veći“, pobuni se on. „Ser Kevan mi je to lično rekao.“

Lord Džajlz nastavi da kašlje. „...troškovi... zlatni plaštovi...“

Sersei je već čula njegove primedbe. „Naš rizničar pokušava da kaže kako imamo previše zlatnih plaštova, a premalo zlata.“ Rozbijevo kašljanje je počelo da joj ide na živce. *Možda Debeli Gart ne bi bio toliko bolestan*. „Mada veliká, prihodi krune nisu dovoljni da isplivamo iz Robertovih dugova. Shodno tome, odlučila sam da prestanem sa otplatom iznosa koje dugujemo svetoj veri i Gvozdenoj banci iz Bravosa sve dok se rat ne okonča.“ Novi prvoobrednik će bez sumnje kršiti svoje svete rule, a Bravošani će da ciče i pište, ali šta s tim? „Uštedeni novac će biti

upotrebljen za građenje nove flote.“

„Veličanstvo pravo zbori“, reče lord Meriveder. „To je mudra mera. I nužna, dok se rat ne okonča. Slažem se.“

„I ja“, reče ser Haris.

„Veličanstvo“, kaza Piseli drhtavim glasom, „bojim se da će to izazvati više nevolja nego što si svesna. Gvozdena banka...“

„...ostaje na Bravosu, daleko preko mora. Dobiće oni svoje zlato, meštre. Lanister uvek vraća svoje dugove.“

„I Bravošani imaju izreku.“ Piselijev draguljima optočen lanac tiho zazveckla. „Gvozdena banka dobija što je njeno, tako kaži.“

„Gvozdena banka će dobiti što je njeno kada ja budem rekla da će dobiti. Dotle će Gvozdena banka pristojno čekati. Lorde Vodeni, započni s izgradnjom svojih dromona.“

„Vrlo dobro, veličanstvo.“

Ser Haris prelista neke hartije. „Sledeće... imamo pismo od lorda Freja u kome ističe neke svoje zahteve...“

„Koliko zemalja i počasti taj čovek još želi?“, prasnu kraljica. „Kao da mu je majka imala tri sise.“

„Moji gospodari možda ne znaju“, reče Kiburn, „ali u kćmama i sirotinjskim kuhinjama ovog grada ima nekih koji tvrde da je kruna nekako bila umešana u zločin lorda Valdera.“

Ostali većnici ga nesigurno pogledaše. „Govoriš li to o Crvenoj svadbi?“, upita Oran Vodeni. „Zločin?“, upita ser Haris. Piseli glasno pročisti grlo. Lord Džajlz se zakašlja.

„Ti vrapci su posebno glasni“, upozori Kiburn. „Crvena svadba je prekršila sve ljudske i božje zakone, kaži, i oni koji su u njoj učestvovali prokleti su.“

Sersei je brzo shvatila šta on hoće da kaže. „Lordu Valderu će Otac uskoro suditi. On je veoma star. Nek vrapci pljuju na njegovu uspomenu. To nema nikakve veze s nama.“

„Nema“, reče ser Haris. „Nema“, reče lord Meriveder. „To niko ne bi ni pomislio“, reče Piseli. Lord Džajlz se nakašlja.

„Malo pljuvačke na grobu lorda Valdera neće smetati crvima“, složi se Kiburn, „ali bi takođe bilo korisno da neko bude kažnjen zbog Crvene svadbe. Nekoliko frejevskih glava bi umnogome umirilo sever.“

„Lord Valder nikada neće žrtvovati svoj rod“, reče Piseli.

„Neće“, razmišljala je naglas Sersei, „ali će njegovi naslednici možda biti manje

gadjivi. Možemo se nadati da će nam lord Valder uskoro učiniti uslugu i umreti. Ima li za novog gospodara Prelaza boljeg načina da se otarasi nezgodne polubračće, neprijatnih rodaka i prepedenih sestara nego da ih proglasi za vinovnike?”

„Dok čekamo smrt lorda Valdera, postoji još nešto“, reče Oran Vodeni. „Zlatna četa je raskinula ugovor s Mirom. Po dokovima ljudi govore da ih je unajmio lord Stanis kako bi ih prebacio preko mora.“

„Čime bi ih on platio?“ upita Meriveder. „Snegom? Oni se zovu *Zlatna četa*. Koliko zlatna Stanis ima?”

„Vrlo malo“, umiri ga Sersei. „Lord Kiburn je razgovarao s posadom one mirske galije u zalivu. Tvrdi da Zlatna četa ide za Volantis. Ako nameravaju da pređu u Vesteros, krenuli su u pogrešnom pravcu.“

„Možda im je dosadilo da se bore za stranu koja gubi“, primeti lord Meriveder.

„I to je moguće“, složi se kraljica. „Samo slepac ne bi video da je naš rat praktično gotov. Lord Tirel je opseo Krajoluj. Brzorečje opsedaju Freji i moj brat od ujaka Daven, naš novi zaštitnik zapada. Brodovi lorda Redvina su prošli kroz Moreuz Oporja i hitro jedre uz obalu. Na Zmajkameni je ostalo samo nekoliko ribarskih čamacica da se suprotstavi Redvinovom iskrcavanju. Zamak će se možda odupirati neko vreme, ali kada jednom budemo držali luku, odseći ćemo posadu s mora. Onda će nam Stanis ostati jedina smetnja.“

„Ako je verovati lordu Dženosu, on pokušava da se ujedini s divljanima“, upozori velemeštar Piseli.

„Divljaci u kožama“, izrugnu se lord Meriveder. „Lord Stanis je zasigurno veoma očajan kada traži takve saveznike.“

„Očajan i glup“, složi se kraljica. „Severnijaci mrže divljane. Ruz Bolton će ih lako pridobiti na našu stranu. Nekolicina se već udružila s njegovim kopiletom da mu pomogne da očisti nesrećne gvozdenrođene iz Kejlinovog šanca i raščisti put lordu Boltonu za povratak Amber, Rizvel... ostala imena sam zaboravila. Čak su i Bela sidrišta na ivici da nam se priključe. Njihov gospodar je pristao da uda obe svoje unuke za naše prijatelje Freje i da otvori svoju luku za naše brodove.“

„Mislio sam da nemamo brodova“, reče zbunjeni ser Haris.

„Vimen Menderli je bio odani vazal Edarda Starla“, reče velemeštar Piseli. „Smemo li da verujemo takvom čoveku?”

Nikome ne smemo da verujemo. „On je debeli preplašeni starac. Međutim, pokazalo se da je u jednom tvrdoglav. Tvrdi da neće kleknuti sve dok mu se naslednik ne vrati.“

„Imamo li njegovog naslednika?”, upita ser Haris.

„Trebalo bi da je u Harendvoru, ako je još živ. Gregor Klegani ga je zarobio.“ Planina nije uvek bio blag prema zarobljenicima, čak ni onima koji su vredeli dobre otkupnine. „Ako je mrtav, pretpostavljam da ćemo morati da pošaljemo lordu Menderliju glave onih koji su ga ubili, uz naša najiskrenija izvinjenja.“ Ako je jedna glava dovoljna da umiri princa Dorne, džakglava će biti više nego dovoljan debelom severnjaku umotanom u fokino krzno.

„Zar neće lord Stanis takođe pokušati da pridobije Bela sidrišta?“, upita velemeštar Piseli.

„O, pokušavao je već. Lord Menderli nam je poslao njegova pisma, a odgovorio mu je neodređeno. Stanis zahteva mačeve i srebro Belih sidrišta, a za uzvrat nudi... pa, ne nudi baš ništa.“ Jednog dana će morati da zapali sveću Strancu što je odneo Renlija a ostavio Stanisa. Da je bilo drugačije, život bi joj bio tež. „Baš jutros je stigla nova ptica. Stanis je poslao svog krijumčara prazluka na pregovore u Bela sidrišta. Menderli je bednika bacio u tamnicu. Pita šta da radi s njim.“

„Neka ga pošalje ovamo, da ga mi ispitamo“, predloži lord Meriveder. „On možda zna mnogo vrednih podataka.“

„Neka crkne“, reče Kiburn. „Njegova smrt će biti nauk severu, da vide šta čeka izdajnik.“

„Šasvim se slažem“, reče kraljica. „Naložila sam lordu Menderliju da mu bez oklevanja skine glavu. To će okončati sve izgleda da Bela sidrišta stanu uz Stanisa.“

„Stanisu će trebati nova desnica“, primeti kroz smeh Oran Vodeni. „Vitez od Repe, možda?“

„Vitez od Repe?“, upita zbuñeno ser Haris Swift. „Ko je taj čovek? Nisam za njega čuo.“

Vodeni ne odgovori, već samo prevrnu očima.

„Šta ako lord Menderli odbije?“, upita Meriveder.

„Neće se usuditi. Glavom Viteza od Praziluka će otkupiti život svog sina.“ Sersei se osmehnu. „Matora debela budala je možda na svoj način bila odana Starkovima, ali pošto su vukovi od Zimovrela istrebljeni...“

„Veličanstvo je zaboravilo na ledi Sansu“, reče Piseli.

Kraljica se nakostreši. „Šasvim sigurno nisam zaboravila tu malu vučicu.“ Odbijala je da izgovori njeno ime. „Trebalo je da joj pokažem crne ćelije kao izdajnikovoj kćeri, ali sam je umesto toga primila u svoj dom. Delila je sa mnom moje ognjište i dvore, igrala se s mojom decom. Hranila sam je, oblačila, pokušavala da joj pružim bar malo znanja o svetu oko nas, a kako mi je uzvratila na dobroti? Pomogla je u ubistvu mog sina. Kada budemo našli Bauka, naći ćemo i ledi

Sansu. Nije ona mrtva... ali pre nego što završim s njom, jamčim vam, pevaće Strancu, preklinjaće za njegov poljubac.“

Usledi neprijatna tišina. *Da nisu svi progutali jezike?*, pomisli razdražljivo Sersei. Bilo je to dovoljno da se zapita šta će joj Veće uopšte.

„Bilo kako bilo“, nastavi kraljica, „*mlađa kći lorda Edarda je kod lorda Boltona, i udaće se za njegovog sina Remzija čim Kejlinov šanac padne.*“ Dokle god devojka dovoljno dobro igra svoju ulogu da zapečati njegovo pravo na Zimovrel, nijednog Boltona neće biti briga što je ona zapravo derište nekog kućupravitelja koje je podmetnuo Maloprstić. „Ako Sever mora da ima Starka, daćemo im ga.“ Pustila je da joj lord Meriveder ponovo napuni čašu. „Međutim, na Zidu imamo novu nevolju. Braća Noćne straže su sišla s uma i izabrala kopile Neda Starka za svog lorda zapovednika.“

„Snežni, tako se momak zove“, reče Piseli kao da je to od neke pomoći.

„Videla sam ga jednom u Zimovrelu“, reče kraljica, „mada su se Starkovi potrudili da ga sakriju. Veoma liči na oca.“ Nezakoniti potomci njenog muža su takođe ličili na Roberta, mada je ovaj bar imao dovoljno pristojnosti da ih skloni što dalje od nje. Jednom, posle onog nesrećnog događaja s mačkom, počeo je da priča nešto o tome kako će dovesti jednu svoju kopilanku na dvor. „Radi šta hoćeš“, rekla mu je ona, „ali možda ćeš ustanoviti da grad nije zdravo mesto za devojku koja odrasta.“ Modricu koju je tim rečima zaradila jedva je uspela da sakrije od Džejmija, ali više nije bilo priča o toj maloj. *Kejtin Tuli je bila miš, inače bi zadavila tog Džona Snežnog još u kolevcima. Umesto toga, prepustila je taj prljavi zadatak meni.* „Snežni je nasledio sklonost lorda Edarda prema izdajici“, reče ona. „Otac je želeo da kraljevstvo prepusti Stanisuu. Sin mu je dao zemlje i zamlkove.“

„Noćna straža je zakleta da se ne meša u ratove Sedam kraljevstava“, podseti je Piseli. „Crna braća se već hiljadama godina drže tog zaveta.“

„Sve do sada“, reče Sersei. „Malo kopile nam se u pismu zareklo da Noćna straža neće stati ni na čiju stranu, ali njegova dela govore da laže. Pružio je Stanisuu hranu i sklonište, a ipak ima dovoljno drskosti da nas moli za oružje i ljude.“

„Bezobrazluk“, objavi lord Meriveder. „Ne možemo dozvoliti da Noćna straža svoju silu stavi uz Stanisuu.“

„Moramo proglasiti tog Snežnog za izdajnika i buntovnika“, složi se ser Haris Svift. „Crna braća moraju da ga uklone.“

Velemeštar Piseli sporo zaklupa glavom. „Predlažem da javimo Crnom zamku da nećemo slati više ljudi sve dok se Snežni ne ukloni.“

„Našim novim dromonima će trebati veslači“, reče Oran Vodeni. „Naredimo

lordovima da svoje lovokradice i lopove od sada šalju meni umesto na Zid.“

Kiburn se nagnu napred uz osmeh. „Noćna straža nas sve štiti od ala i drekavaca. Moji gospodari, ja kažem da moramo pomoći hrabroj crnoj braći.“

Sersei ga prostreli pogledom. „Šta to govoriš?“

„Ovo“, reče Kiburn. „Noćna straža već godinama preklinje za ljude. Lord Stanis im je odgovorio na molbe. Sme li Tomen da uradi manje? Veličanstvo bi trebalo da pošalje na Zid stotinu ljudi. Da obuku crno, navodno, ali zapravo...“

„...da uklone Džona Snežnog s položaja“, završi Sersei oduševljeno. *Znala sam da sam bila u pravu kada sam ga postavila u Veće.* „Baš to ćemo i uraditi.“ Nasmejala se. *Ako je to kopile pravi sin svog oca, neće ništa posumnjati. Možda će mi čak i zahvaliti pre nego što mu nož klizne među rebra.* „Naravno, to se mora obaviti pažljivo. Sve ostalo prepustite meni, moji gospodari.“ Tako treba s neprijateljem: bodežom, a ne objavama. „Danas smo obavili dobar posao, moji gospodari. Zahvaljujem vam. Ima li još nešto?“

„Samo još jedno, veličanstvo“, reče Oran Vodeni kao da se izvinjava. „Iskreno, oklevam da traćim vreme ovog Veća, ali se u luci u poslednje vreme čuju čudne priče. Mornari sa istoka. Pričaju o zmajevima...“

„...i mantikorama, nema sumnje, i bradatim drekavcima?“ Sersei se zakikota. „Vrati mi se kada čuješ priče o *patuljcima*, moj gospodaru.“ Ona ustade da označi kako se skup okončao.

Duvalo je oštar jesenji vetar kada Sersei izade iz većničkih odaja, a zvona Blagoslovenog Belora još su nad gradom pevala svoju tugovanku. U dvorištu je četrdesetak vitezova mlatilo mačevima i štitovima, samo pojačavajući buku. Ser Boros Blunt otprati kraljicu do njenih odaja, gde ona zateče ledi Meriverder kako se kikoće sa Džoselin i Dorkas. „Šta vam je to toliko smešno?“

„Blizanci Redvini“, reče Tena. „Obojica su se zaljubila u ledi Margeri. Nekada su se tukli oko toga ko će biti sledeći gospodar Senice. Sada obojica hoće da stupe u Kraljevu gardu, samo da budu blizu male kraljice.“

„Redvini su oduvek imali više pega nego pameti.“ Ipak, dobro je to znati. *Ako se Užasni ili Slinavi nađu u krevetu sa Margeri...* Sersei se pitala voli li mala kraljica pege. „Dorkas, dovedi mi ser Oznij Kettlebleka.“

Dorkas pocrvene. „Biće tvoja volja.“

Kada devojka ode, Tena Meriverder upitno pogleda kraljicu. „Zašto je tako pocrvenela?“

„Ljubav.“ Sada je na Sersei došao red da se smeje. „Sviđa joj se naš ser Ozni.“ On je bio najmlađi Kettleblek, onaj izbrijani. Mada je imao istu crnu kosu, kukast nos i

bio uvek spreman na osmeh kao i njegov brat Ozmund, na jednom obrazu je imao tri duboka ožiljka, zahvaljujući nekoj Tirionovoj kurvi. „Čini mi se da joj se ožiljci dopadaju.“

Tamne oči leđi Meriveder vragolasto su iskrile. „Baš tako. Od ožiljaka muškarci izgledaju opasno, a opasnost je uzbudljiva.“

„Sablaznjavaš me, moja gospo“, pecnu je kraljica. „Ako te opasnost toliko uzbuđuje, što si se udala za lorda Ortona? On nam je svima drag, tačno, ali ipak..“ Petir je jednom primetio da rog izobilja koji krasi grb kuće Merivedera odlično pristaje lordu Ortonu, pošto ima kosu boje šargarepe, nos poput babure i ovsenu kašu u glavi.

Tena se nasmeja. „Moj gospodar jeste više obilan nego opasan. Pa ipak.. nadam se da veličanstvo neće o meni suditi prestrogo, ali ja nisam u Ortonov krevet došla baš kao najčistija devica.“

Vi iz slobodnih gradova ste stvarno sve kurve, zar ne? To je dobro znati; jednog dana će se time možda okoristiti. „A molću, koji je to ljubavnik bio tako... opasan?“

Tenina maslinasta koža još potamne kada je obli rumenilo. „O, nije trebalo da o tome govorim. Veličanstvo će čuvati moju tajnu, da?“

„Muškarci imaju ožiljke, a žene tajne.“ Sersei je poljubi u obraz. *Izvući ću ja njegovo ime iz tebe uskoro.*

Kada se Dorkas vrati sa ser Oznijem Kettlebloom, kraljica otpusti svoje gospe. „Dođi da sedneš sa mnom kod prozora, ser Ozni. Jesi li za čašu vina?“ Ona im sama nasu. „Plast ti je izlizan. Nameravam da ti dam novi.“

„Šta, beli? Ko je umro?“

„Zasada niko“, odgovori kraljica. „Da li to želiš, da se pridružiš bratu Ozmundu u Kraljevoj gardi?“

„Ja bih radije da budem *kraljičin* gardista, ako je po volji veličanstvu.“ Kada se Ozni islezi, ožiljci na obrazu postadoše mu jarkocrveni.

Serseiini prsti predoše preko njih. „Imaš smeo jezik, ser. Nateraćeš me da se ponovo zaboravim.“

„Dobro.“ Ser Ozni joj uze ruku i grubo poljubi prste. „Moja mila kraljice.“

„Opak si ti čovek“, prošapta kraljica, „i rekla bih da nisi pravi vitez.“ Pustila ga je da joj dodirne grudi kroz svilu haljine. „Dosta.“

„Nije. Želim te.“

„Imao si me.“

„Samo jednom.“ Ponovo ju je zgrabio za levu dojku i grubo je stegnuo, što ju je podsetilo na Roberta.

„Jedna dobra noć za jednog dobrog viteza. Odvažno si me služio i dobio si svoju nagradu.“ Sersei pređe prstima preko vezica njegovih čakšira. Osećala je kako se ukrotio. „Jesi li to juče po dvorištu jahao novog konja?“

„Crnog pastuva? Da. Dar od mog brata Ozfrida. Nazvao sam ga Ponoć.“

Baš originalno. „Dobar at za bitku. Za uživanje, međutim, nema ničeg što se da porediti s galopom na žustroj ždrebeci.“ Osmehnula mu se, pa ga stegla. „Reci mi iskreno. Smatraš li da je naša mala kraljica lepa?“

Ser Ozi se povuče, odjednom oprezan. „Valjda. Za devojčicu. Ja bih radije ženu.“

„Zašto ne bi imao oboje?“, prošapta ona. „Uberi mi malu ružu i videćeš da umem da budem zahvalna.“

„Malu... Margeri, hoćeš da kažeš?“ Ser Oznijeva žustrina je venula u čakširama. „Ona je kraljeva žena. Zar nije postojao neki kraljev gardista koji je izgubio glavu zato što je legao s kraljevom ženom?“

„Pre hiljadu godina.“ *Ona je bila kraljeva ljubavnica a ne žena, a jedino glavu nije izgubio. Egon ga je kidao komad po komad i naterao tu ženu da gleda.* Sersei, međutim, nije želela da Ozi previše razmišlja o tim prastarim neprijatnostima. „Tomen nije Egon Bezvredni. Ne boj se, uradiće sve što mu kažem. Želja mi je da Margerina krv poteče, a ne tvoja.“

To ga je nateralo da se zamisli. „Njena devičanska krv, hoćeš da kažeš?“

„I to. Pod uslovom da je još devica.“ Ponovo mu je prešla prstima preko ožiljaka. „Osim ako ne misliš da će Margeri odoleti tvojim... čarima?“

Ozi joj uputi povređen pogled. „Dopadam se ja njoj. One njene rođake me uvek zadirkuju zbog nosa. Kol'ko je velik i to. Kada je poslednji put Mega to rekla, Margeri im je kazala da prekinu i da imam lepo lice.“

„To ti je onda to.“

„Jeste“, složi se on sumnjičavim glasom, „ali gde ću ja da budem ako ona... ako ja... pošto mi...?“

„...obavite posao?“ Sersei mu uputi opak osmeh. „Leći s kraljicom čin je veleizdaje. Tomen neće imati izbora do da te pošalje na Zid.“

„Zid?“, reče on uzrujano.

Jedva je obuzdavala smeh. *Ne, bolje ne. Muškarci mrze kada im se smeješ.* „Crni plašt bi ti dobro pristajao uz oči, i tu tvoju crnu kosu.“

„Sa Zida se niko ne vraća.“

„Ti ćeš se vratiti. Treba samo da ubiješ jednog momka.“

„Kog momka?“

„Kopile koje šuruje sa Stanisom. Mlad je i zelen, a imaćeš uz sebe stotinu ljudi.“

Ketlblekse se bojao, mogla je to na njemu da namiriše, ali je bio previše gord da bi priznao taj strah. *Svi muškarci su isti.* „Ubio sam više momaka nego što mogu da izbrojim“, pohvali se on. „Kada taj momak bude mrtav, dobiću kraljevo pomilovanje?“

„I njega i titulu lorda.“ *Ako te braća Snežnog prvo ne obese.* „Kraljica mora da ima pratioca. Koji ne zna šta je strah.“

„Lord Ketlblek?“ Licem mu se razli spor osmeh, i ožiljci mu buknuše grimizom. „Da, dopada mi se kako to zvuči. Pravi lord...“

„...i dostojan da legne s kraljicom.“

Namrštio se. „Na Zidu je hladno.“

„A ja sam topla.“ Sersei ga obrgri oko vrata. „Odvedi devojk u krevet, ubij momka i tvoja sam. Imaš li hrabrosti?“

Ozni se na tren zamisli, pa reče: „Tvoj sam čovek“

„Jesi, ser.“ Ona ga poljubi, i pušta ga da joj nakratko oseti jezik pre nego što se odmače. „Dovoljno zasada. Ostalo mora da čeka. Noćas ćeš me sanjati?“

„Hoću.“ Glas mu je otežao.

„I kada budeš u postelji s našom Devicom Margeri?“, upita ga ona vragolasto. „Kada budeš u njoj, hoćeš li me sanjati?“

„Hoću“, zakle se Ozni Ketlblek

„Dobro.“

Pošto je otišao, Sersei pozva Džoslin da joj iščetka kosu dok je skidala cipele i protezala se kao mačka. *Za ovo sam stvorena*, reče ona sebi. Najviše joj se od svega dopadala elegancija čitave zamisli. Čak se ni Mejs Tirel neće usuditi da brani svoju dragu kćer ako bude uhvaćena na delu s nekim kao što je ser Ozni Ketlblek, a ni Stanis Barateon ni Džon Snežni neće imati razloga da se pitaju zašto je Ozni poslan na Zid. Postaraće se da ser Ozmund bude taj koji će otkriti svog brata s malom kraljicom; tako odanost druge dvojice Ketlbleka neće doći u sumnju. *Da me samo otac sada vidi, ne bi tako žurio s pričama o mojoj ponovnoj udaji. Šteta što je tako mrtav. On i Robert, Džon Erin, Ned Stark, Renli Barateon, svi mrtvi. Samo je Tirion ostao, ali neće još dugo.*

Te noći je kraljica pozvala ledi Meriverder u svoju spavaću odaju. „Jesi li za čašu vina?“, upita je.

„Malu.“ Miranka se nasmeja. „Veliku.“

„Ujutru hoću da posetiš moju snahu“, reče Sersei dok ju je Dorkas oblačila za spavanje.

„Ledi Margeri je uvek srećna kad me vidi.“

„Znam.“ Kraljica nije previdela koju je titulu upotrebila Tena kada je spomenula Tomenovu ženu. „Reci da sam poslala sedam voštanica u Belorovo obredište u spomen na našeg dragog prvoobrednika.“

Tena se nasmeja. „Ako je tako, ona će poslati sedamdeset i sedam, da te nadžalosti.“

„Veoma bih se razočarala ako to ne uradi“, reče kraljica uz osmeh. „Takođe joj reci i da ima jednog tajnog obožavatelja, viteza toliko očaranog njenom lepotom da noćima ne spava.“

„Smem li upitati veličanstvo koji je to vitez?“ Tenine krupne oči su vrcale od vragolanstva. „Da nije ser Ozni?“

„Možda jeste“, odgovori kraljica, „ali nemoj to ime tek tako da izgovoriš. Nateraj je da ga od tebe iskamči. Hoćeš li to da uradiš?“

„Ako ću te tako zadovoljiti. To je sve što želim, veličanstvo.“

Napolju je dunuo hladan vetar. Ostale su budne do jutra, pijući seničko zlatno i pričajući priče jedna drugoj. Tena se prilično napila i Sersei je izmamila ime njenog tajnog ljubavnika. Bio je to jedan mirski kapetan, napola pirat, s crnom kosom do ramena i ožiljkom koji mu je prelazio licem od brade do uha. „Stotinu puta sam mu rekla ne, a on je govorio da“, rekla joj je, „sve dok napokon i ja nisam govorila da. Nije bio od onih kojima se protivreći.“

„Znam taj soj“, reče kraljica uz suv osmeh.

„Pitam se da li je veličanstvo ikada upoznao nekog takvog čoveka.“

„Roberta“, slaga ona, misleći na Džejmija.

A ipak, kada je sklopila oči, sanjala je drugog brata, i tri bedne budale s kojima je započela dan. U snu su joj u džaku doneli Tirionovu glavu. Zalila ju je bronzom i držala u svom nokširu.

GVOZDENI KAPETAN

Vetar je duvao sa severa dok je *Gvozdena pobeda* obilazila rt i ulazila u sveti zaliv zvani Nagina kolevka.

Viktarion se pridružio Brici Nutu na pramcu. Pred njima se pomaljala sveta obala Starog Vika i travnato brdo poviše nje, gde su se rebra Nagina uzdizala iz zemlje poput stabala velikog belog drveća, široka kao jarboli dromona i dvaput viša.

Kosti Dvora Sivog Kralja. Viktarion je osećao mađiju tog mesta. „Belon je stajao pod tim kostima kada se prvi put proglasio za kralja“, prisećao se on. „Zakleo se da će nam vratiti stare slobode, i Tari Tripud Udavljeni mu je stavio krunu od naplavljenog drveta na glavu. 'BELON!', vikali su. 'BELON! KRALJ BELON!'“

„Tvoje će ime vikati jednako glasno“, reče Nut.

Viktarion klimnu glavom, mada nije bio tako siguran kao Brica. *Belon je imao tri sina, i kćer koju je iskreno voleo.*

To je i rekao svojim kapetanima u Kejlinovom šancu kada su ga prvi put nagovarali da istakne svoje pravo na Stolicu od morskog kamena. „Belonovi sinovi su mrtvi“, usprotivio se Riđi Ralf Stounhaus, „a Aša je žensko. Ti si bio bratovljeva snažna desna ruka, ti moraš dići mač koji je njemu ispao.“ Kada ga je Viktarion podsetio da mu je Belon naredio da brani Šanac od Severnjaka, Ralf Kening je rekao: „Vukovi su skršeni, gospodar. Kakva korist od osvajanja močvare ako ćemo izgubiti ostrva? A Hromi Ralf je dodao: „Vranooki je predugo bio odsutan. Ne poznaje nas.“

Juron Grejđžoj, kralj Ostrva i Severa. Ta pomisao mu u srcu probudi stari gnev, ali ipak..

„Reči su vetar“, kaza im Viktarion, „a jedini dobar vetar je onaj što nam duva u jedra. Hoćete li da se borim protiv Vranookog? Brat protiv brata, gvozdenerođeni protiv gvozdenerođenog?“ Juron je i dalje bio stariji, bez obzira na svu zlu krv među njima. *Niko nije tako proklet kao rodoubica.*

Ali kada stiže poziv Mokrokosog, poziv na zakraljenje, tada se sve promenilo. *Eron govori glasom Utopljenog boga, podseti sebe Viktarion, a ako je volja Utopljenog boga da ja sednem na Stolicu od morskog kamena...* Šutradan je predao zapovedništvo nad Kejlinovim šancem Ralfu Keningu i krenuo kopnom do Grozničave reke, gde je Gvozdena flota ležala ukotvljena među trskom i vrbama. Uzburkano more i nestalni vetrovi su ih usporili, ali su izgubili samo jedan brod, i Viktarion se vratio kući.

Tuga i Gvozdena osveta su izbliza pratile *Gvozdenu pobjedu* dok je obilazila rt. Iza njih su sledili *Tvrđoruki*, *Gvozdeni vetar*, *Sivi duh*, *Lord Kvelon*, *Lord Vikon*, *Lord Dagon* i ostali, devet desetina Gvozdena flote, ploveći na večernjoj plimi u povorci koja se oteglala mnoge lige. Pogled na njihova napeta jedra ispuni Viktoriona Grejdžoja zadovoljstvom. Nema tog čoveka koji je svoju ženu voleo upola onoliko koliko je lord kapetan voleo svoje brodove.

Dugački brodovi su se načičkali uz sveto žalo Starog Vika dokle god je pogled sezao, jarbola isturenih poput kopalja. U dubljim vodama ljujuškao se plen: koge, karake i dromoni osvojeni u pljački ili ratu, preveliki da se nasuču. Spramaca, katarli i krma vili su se poznati barjaci.

Brica Nut zažmiri ka žalu. „Je l' ono *Morska pesma* lorda Harloua?“ Brica je bio zdepast čovek krivih nogu i dugačkih ruku, ali mu oči više nisu bile oštre kao u mladosti. Tada je umeo da baca sekiru tako vešto da se govorilo da može njom čoveka da obrije.

„*Morska pesma*, jeste.“ Činilo se da je Rodrik Čitač ostavio svoje knjige. „A tamo je i *Gromovnik* starog Drama, pored Blektajdovog *Noćnog letača*.“ Viktorionove oči su bile oštre kao i uvek. Čak i sa smotanim jedrima i mlitavim barjacima, sve ih je poznavao, kao što i dolikuje lordu kapetanu Gvozdena flote. „*Srebrno peraje*, takođe. Neki rođak Savanija Botlija.“ Vranooki je udavio lorda Botlija, čuo je Viktorion, a naslednik mu je poginuo kod Kejlinovog šanca, ali ima i braće i drugih sinova. *Koliko? Četvoricu? Ne, petoricu, a nijedan nema razloga da voli Vranookog.*

A onda ju je video: galiju s jednim jedinim jربولom, vitku i nisku, tamnocrvenog korita. Njena jedra, sada skupljena, behu crna kao nebo bez zvezda. Čak i usidrena, *Tišina* je delovala i okrutno i brzo. Na pramcu se nalazila crna gvozdena devica s ispruženom rukom. Struk joj beše tanak, grudi visoke i gorde, noge dugačke i lepo oblikovane. Vetrom razbarušena griva od crnog gvožđa vijorila joj je sa glave, oči joj behu od sedefa, ali usta nije imala.

Viktorionove pesnice se stegoše. Tim pesnicama je nasmrtno prebio četiri čoveka i jednu svoju ženu. Mada mu je kosu progrušao mraz, još je bio snažan, s bikovski širokim grudima i momački ravnim stomakom. *Rodoubice su proklete pred bogovima i pred ljudima*, podsetio ga je Belon onog dana kada je oterao Vranookog na more.

„Ovde je“, reče Viktorion Brici. „Spusti jedro. Nastavićemo samo veslima. Naredi *Tuzi* i *Gvozdenoj osveti* da stanu između *Tišine* i mora. Ostatak flote neka zatvori zaliv. Niko ne sme da ode sem po mom naređenju, ni čovekni vrana.“

Ljudi na obali su ugledali njihova jedra. Po zalivu se razleže vika kada prijatelji i

rodaci počeše da ih pozdravljaju. Ali ne i s *Tišine*. Na njenoj palubi je čudna posada mutavaca i mešanaca ćutala dok se *Gvozdna pobjeda* približavala. U nju su zurili ljudi crni kao smola, i drugi, zdepasti i dlakavi kao majmuni sa Sotorosa. *Čudovišta*, pomisli Viktorion.

Bacili su sidro na dvadeset koračaja od *Tišine*. „Spusti čamac. Idem na obalu.“ Opasao se dok su veslači zauzimali mesta; dugačak mač mu je bio o jednom boku, bodež o drugom. Brica Nut mu je ramena ogrnuo plaštom lorda kapetana. Bio je sačinjen od devet slojeva zlatotkanog platna, iskrojen u obliku džinovske sipe Grejdžoja, s pipcima koji su mu visili do čizama. Ispod je imao tešku sivu veržnjaču, preko tvrde kože. U Kejlinovom šancu je počeo da nosi oklop i danju i noću. Ranjava ramena i bolna leđa je lakše istrpeti nego krvavu utrobu. Dovoljno je da otrovna strela močvarskih đavola samo ogrebe čoveka i ovaj bi samo nekoliko sati kasnije ritao i vrištao dok mu je život isticao niz noge u naletima crvene i smeđe tečnosti. *Ko god da osvoji Stolicu od morskog kamena, obračunaću se s močvarskim đavolima.*

Viktorion je stavio visoku crnu ratnu kacigu, iskovanu u obliku gvozdene sipe, s pipcima koji su se uvijali oko obraza i preplitali pod vilicom. Tada je već čamac bio spreman. „Kovčege ostavljam tebi“, rekao je Nutu dok se spuštao. „Postaraj se da budu dobro branjeni.“ Od kovčega je mnogo šta zavisilo.

„Biće tvoja volja, veličanstvo.“

Viktorion uzvratil kiselim licem. „Još nisam kralj.“ Spustio se u čamac.

Eron Mrokokosi ga je čekao stojeći u talasima, s mešinom pod miškom. Sveštenik beše suv i visok, mada niži od Viktoriona. Nos mu se iz koštunjavog lica dizao kao ajkulinu peraje, a oči mu behu gvožđe. Brada mu je sezala do pojasa, a umršeni i upredeni pramenovi kose pljeskali su ga po butinama kada bi vetar dunuo. „Brate“, reče on dok su im se hladni talasi lomili oko nogu, „što je mrtvo, nikada neće umreti.“

„Već će se ponovo dići, tvrđe i jače.“ Viktorion diže kacigu i kleknu. More mu napuni čizme i natopi čakšire dok mu je Eron sipao slanu vodu na čelo. I tako su se pomolili.

„Gde je naš brat Vranooki?“, upita oštro lord kapetan Erona Mrokokosog kada se molitve okončale.

„Njegov je veliki šator od zlatotkanog platna, tamo gde je larma najjača. Okružio se bezbožnicima i čudovištima, još gore nego pre. U njemu se krv našeg oca pokvarila.“

„I krv naše majke.“ Viktorion neće govoriti o rodoubistvu, tu na tom božjem mestu pod kostima Naginim i Dvorom Sivog Kralja, ali je mnoge noći sanjao kako zariva

oklopljenu pesnicu u Juronovo osmehnuto lice, da koža pulne i ta pogana krv slobodno i crveno line. *Ne smem. Dao sam reč Belonu.* „Svi su došli?“, upita on svog brata sveštenika.

„Svi bitni. Kapetani i kraljevi.“ Na Gvozdenim ostrvima bilo je to jedno te isto, jer je svaki kapetan kralj na svojoj palubi, a svaki kralj mora biti kapetan. „Nameravaš li da zatražiš krunu našeg oca?“

Viktarijon zamisli sebe kako sedi na Stolici od morskog kamena. „Ako je takva volja Utopljenog boga.“

„Talasi će govoriti“, reče Eron Mokrokosi dok se okretao. „Poslušaj talase, brate.“

„Da.“ Pitao se kako bi njegovo ime zvučalo kada bi ga šaptali talasi i izvikivali kapetani i kraljevi. *Ako ova čaša dođe meni, neću je odbiti.*

Gomila se okupila da mu poželi dobro ili da traži usluge. Viktarijon je video ljude sa svih ostrva: Blektajde, Tonije, Orkvude, Stountrije, Vinče i mnoge druge. Gudbraderi sa Starog Vika, Gudbraderi sa Velikog Vika i Gudbraderi sa Orkmona su svi došli. Kodovi su bili tu, mada su njih svi poštteni ljudi prezirali. Skromni Šeperdi, Viveri i Netlij i tiskali su se uz ljude iz kuća drevnih i gordih; čak i skromni Hambli, krv uznika i slanih žena. Jedan Volmark pljesnu Viktarijona po leđima; dva Spara mu gurnuše vinsku mešinu u ruke. Otpio je dug gutljaj, obrisao usta i pustio da ga odvedu do svojih logorskih vatri, da sluša njihove priče o ratu, krunama, pljački, slavi i slobodi njegove vladavine.

Te noći su ljudi Gvozdene flote digli ogroman šator od platna za jedro, da bi Viktarijon ugostio pola stotine čuvenih kapetana pečenom jaretinom, usoljenim bakalarom i jastogom. Došao je i Eron. Jeo je ribu i pio vodu, dok su kapetani polokali dovoljno piva da po njemu zaplovi Gvozdena flota. Mnogi su mu obećali svoje glasove: Fraleg Snažni, pametni Alvin Šarp, grbavi Hoto Harlou. Hoto mu je ponudio kćer za kraljicu. „Nemam sreće sa ženama“, odgovorio mu je Viktarijon. Prva mu je umrla na porođaju, podarivši mu mrtvorodenu kćer. Drugu je odnela kuga. A treća...

„Kralj mora imati naslednika“, bio je uporan Hoto. „Vranooki je doveo tri sina da ih pokaže pred zakraljenjem.“

„Kopilad i mešanci. Koliko ti godina ima ta kćer?“

„Dvanaest leta“, odgovori Hoto. „Lepa i plodna, tek procvala, s kosom boje meda. Grudi su joj još male, ali ima dobra bedra. Više je povukla na majku nego na mene.“

Viktarijon je znao da to znači da devojka nema grbu. A ipak, kada je pokušao da je zamisli, video je samo ženu koju je ubio. Jecao je kod svakog udarca, a posle ju je

odneo dole na stene da je da krabama. „Rado ću pogledati devojkicu kada jednom budem krunisan“, reče. Hoto se i nije usuđivao da se nada nečem drugom, pa se oddegao, zadovoljan.

Belora Blektajd je bilo teže zadovoljiti. Sedeo je kraj Viktariona u tunici od jagnjeće vune, obrubljenoj krznom, glatkog lica i naočit. Plašt mu beše od samurovine, zakačen srebrnom sedmokrakom zvezdom. Osam godina je proveo kao talac u Starigradu, i vratio se kao vernik sedam bogova zelenih zemalja. „Belon je bio lud, Eron je luđi, a Juron najluđi od svih“, reče lord Belor. „Šta je s tobom, lorde kapetane? Viknem li tvoje ime, hoćeš li okončati ovaj ljudi rat?“

Viktariion se namršti. „Hoćeš da kleknem?“

„Ako se mora. Ne možemo sami protiv čitavog Vesterosa. Kralj Robert nas je tome naučio, i taj smo naukskupo platili. Belon je rekao da će platiti gvozdenu cenu za slobodu, ali su naše žene kupovale Belonove krune praznim posteljama. Jedna od njih je i moja mati. Stari običaji su mrtvi.“

„Što je mrtvo, nikada neće umreti, već će se ponovo dići tvrđe i jače. Za stotinu godina ljudi će pevati o Belonu Neustrašivom.“

„Belon Mužoubica, zovem ga ja. Rado bih zamenio njegovu slobodu za oca. Imaš li da mi daš novog oca?“ Kada Viktarion nije odgovorio, Blektajd prezivo frknu i ode.

U šatoru postade vrelo i zadimljeno. Dva sina Gorolda Gudbradera su se potukla i preturila sto. Vil Hambl je izgubio opkladu pa je morao da pojede sopstvenu čizmu; Mali Lenvud Toni je gudeo dok je Romni Viver pevao „Krvavi pehar“, „Čeličnu kišu“ i druge stare pljačkaške pesme. Karl Devica i Eldred Kod igrali su igru prstiju. Prolomi se gromoglasan smeh kada jedan Eldredov prst pade u vinsku čašu Hromog Ralfa.

Među glasovima koji su se smejali, jedan je bio ženski. Viktarion ustade i ugleda je pored ulaza u šator kako šapuće nešto na uho Devici Karlu, na šta se i on nasmejao. Nadao se da neće biti toliko luda da dođe, a ipak se osmehnuo kada ju je ugledao. „Aša“, viknu zapovednički. „Bratanice!“

Ona mu priđe, vitka i lakog koraka u čizmama visokih sara od solju umrljane kože, zelenim vunanim čakširama, smeđoj postavljenoj tunici i napola razdrešenom kožnom gunju. „Striče.“ Aša Grejdžoj beše visoka za ženu, ali je ipak morala da se propne na prste da ga poljubi u obraz „Drago mi je što te vidim na svom zakraljičenju.“

„Zakraljičenju?“ Viktarion se nasmeja. „Jesi li pijana, bratanice? Sedi. Nisam video tvoj *Crni vetar* na žalü.“

„Nasukala sam ga ispod zamka Norna Gudbradera i prejahala preko ostrva.“ Sela je na tronožac i nezvana se poslužila vinom Brice Nuta. Nut se nije pobunio; odavno se bio obeznanio od pića. „Ko drži Šanac?“

„Ralf Kening. Pošto je Mladi Vukmrtav, muče nas samo močvarski đavoli.“

„Starkovi nisu bili jedini severnjaci. Gvozdeni presto je proglasio gospodara Užasnika za zaštitnika Severa.“

„Da mi to ne držiš lekcije iz ratovanja? Ja sam se tukao u bitkama dok si ti još sisala majčino mleko.“

„A i gubio bitke.“ Aša otpi vino.

Viktarion nije voleo da ga podsećaju na Lepo ostrvo. „Svaki čovek treba da izgubi bitku u mladosti da ne bi izgubio rat u starosti. Nadam se da nisi došla da tražiš presto?“

Izazivala ga je osmehom. „A ako jesam?“

„Ima ljudi koji te pante kada si bila devojčica, gola plivala u moru i igrala se lutkom.“

„Igrala sam se i sekirom.“

„Jesi“, morao je da prizna, „ali ženi treba muž, a ne kruna. Kada postanem kralj, naći ću ti ga.“

„Moj stric je predobar prema meni. A da ja tebi nađem lepu ženu kad postanem kraljica?“

„Ja nemam sreće sa ženama. Koliko si već dugo ovde?“

„Dovoljno dugo da vidim kako je stric Mokrokosi probudio više ljudi nego što je nameravao. Dram namerava da zatraži krunu, a ljudi su čuli Tarla Tripud Utopljenog kako govori da je Meron Volmark istinski naslednik po crnoj lozi.“

„Kralj mora biti džinovska sipa.“

„Vranooki je sipa. Stariji brat dolazi pre mlađeg.“ Aša se naže bliže. „Ali ja sam rođeno dete kralja Belona, i zato dolazim pre vas obojice. Poslušaj me, striče...“

Ali onda se spusti nenadana tišina. Pesma zamre, Mali Lenvud Toni ostavi vijalo, ljudi okrenuše glave. Čak i zveket tanjira i noževa stade.

Desetak novopridošlih uđe u šator. Viktarion vide Kiselog Džona Majra. Torvolda Trulozubog, Levorukog Lukasa Koda. Džermund Botli prekrsti ruke preko pozlaćenog prsnika što ga je skinuo s jednog lanisterskog kapetana u Belonovoj prvoj buni. Orkvud od Orkmonta je stajao pored njega. Iza njih su bili Kamenoruki, Kvelon Hambl i Crveni Veslač, plamene kose u pletenicama. A i Pastir Ralf i Ralf od Gospodluke i Karl Uznik

Kao i Vranooki, Juron Grejdžoj.

Nije se promenio, pomisli Viktorion. Izgleda isto kao onog dana kada mi se nasmejao i otišao. Juron je bio najnaočitiji sin lorda Kvelona i tri godine izgnanstva nisu to promenile. Kosa mu i dalje beše crna kao ponoćno more, bez ijedne bele kreste talasa, a lice i dalje glatko i bledo pod urednom crnom bradom. Crni kožni prevez pokrivaio je Juronovo levo oko, ali mu desno beše plavo kao letnje nebo.

Njegovo osmehnuto oko, pomisli Viktorion. „Vranooki“, reče on.

„Kralju Vranooki, brate.“ Juron se osmehnu. Usne su mu pod svetlošću lampi izgledale veoma tamno, modre kao dve masnice.

„Nećemo imati drugog kralja sem onog sa zakraljenja.“ Mokrokosi ustade. „Bezbožnikne sme...“

„...sesti na Stolicu od morskog kamena, da.“ Juron se osvrnu po šatoru. „Međutim, odnedavno sam često sedeo na Stolici od morskog kamena. Ona se nije bunila.“ Osmehnuto oko je iskrilo. „Ko o bogovima zna više od mene? Konjskim bogovima i vatrenim bogovima, bogovima salivenim od zlata i sa očima od dragulja, bogovima izrezbarenim od kedrovine, bogovima uklesanim u planine, bogovima od praznog vazduha... Sve ih znam. Video sam njihove narode kako ih ovenčavaju cvećem i u njihovo ime puštaju krv koza, bikova i dece. I čuo sam molitve, na stotinu jezika. Ozdravi mi usahlu nogu, neka me devica zavoli, daj mi zdravog sina. Spasi me, uteši me, obogati me... *zaštiti* me! Zaštiti me od neprijatelja mojih, zaštiti me od tmine, zaštiti me od kraba u mom truhu, od gospodara konja, od lovaca na robove, od najamnika na mom pragu. Zaštiti me od *Tišine*.“ Nasmeja se. „*Bezbožnik?* Moj Erone, ja sam najpobožniji čovek koji je ikada razvio jedro! Ti služiš jednom bogu, Mokrokosi, ali ja sam služio desetini hiljada. Od Iba do Ašajja, kada ljudi vide *moja* jedra, oni se mole.“

Sveštenik diže košunjavu prst. „Mole se drveću i zlatnim idolima i nakazama kozjih glava. Lažnim bogovima...“

„Baš tako“, reče Juron, „i zbog tog greha ih sve ubijam. Prosipam im krv u more i sejem svoje seme u njihove žene dok vrište. Njihovi mali bogovi ne mogu da me spreče i zato je jasno da su lažni bogovi. Ja sam pobožniji čak i od tebe, Erone. Možda bi ti trebalo da klekneš pred mene i zatražiš blagoslov.“

Crveni Veslač se na to glasno nasmeja, a ostali se povedoše za njegovim primerom.

„Budale“, reče sveštenik, „budale, uznici i slepci, eto šta ste. Zar ne vidite šta stoji pred vama?“

„Kralj“, reče Kvelon Hambl.

Mokrokosi pljunu i izađe u noć.

Kada je otišao, Vranooki ponovo upravi svoje osmejnuto oko u Viktariona. „Lorde Kapetane, zar nemaš pozdrav za brata koj i se vratio s dugog puta? Ni ti, Aša? Kako ti je gospa majka?“

„Loše“, odgovori Aša. „Neko je od nje napravio udovicu.“

Juron slegnu ramenima. „Ja sam čuo da je Olujni bog bacio Belona u smrt. Ko je taj čovek što ga je ubio? Reci mi kako se zove, bratanice, pa da se osvetim.“

Aša ustade. „Znaš ti njegovo ime isto kao i ja. Tri godine te nije bilo, a ipak se *Tišina* vratila samo dan posle smrti mog gospodara oca.“

„Optužuješ li me ti to?“, upita Juron blago.

„Zar treba?“ Viktarion se namršti na oštrinu Ašinog glasa. Bilo je opasno tako govoriti Vranookom, čak i kada mu osmejnuto oko iskri od veselja.

„Zapovedam li ja vetrovima?“, upita Vranooki svoje mezimce.

„Ne, veličanstvo“, odgovori Orkvud od Orkmonta.

„Nijedan čovek ne zapoveda vetrovima“, odgovori Džermund Botli.

„Kamo sreće da zapovedaš“, odgovori Crveni Veslač. „Jedrio bi kud ti je volja i nikad se ne bi našao usred bezvetrice.“

„Eto ti, iz usta trojice hrabrih ljudi“, reče Juron. „*Tišina* je bila na moru kada je Belon stradao. Ako sumnjaš u reč svoga strica, dajem ti dozvolu da pitaš moju posadu.“

„Posadu mutavaca? Da, to će mi mnogo koristiti.“

„Muž bi tebi koristio.“ Juron se ponovo okrenu svojim sledbenicima. „Torvolde, zaboravio sam, imaš li ženu?“

„Samo jednu.“ Torvold Trulozubi se iskezi i pokaza kako je stekao ime.

„Ja sam neženjen“, objavi Levoruki Lukas Kod.

„I to s dobrim razlogom“, reče Aša. „I sve žene preziru Kodove. Ne gledaj me tako žalostivo, Lukase. Još imaš svoju čuvenu ruku.“ Ona pesnicom prošetala gore-dole kroz vazduh.

Kod opsova, ali mu Vranooki stavi ruku na grudi. „Zar je to bilo učtivo, Aša? Duboko si uvredila Lukasa.“

„Što je bilo lakše nego da mu odsečem kitu. Ne baratam sekiriom gore od bilo kog muškarca, ali kada je meta tako mala...“

„Ova devojka se zaboravlja“, zareža Kiseli Džon Majr. „Belon ju je pustio da misli da je muško.“

„Tvoj otac je načinio istu grešku s tobom“, reče Aša.

„Daj je meni, Jurone“, predloži Crveni Veslač. „Isprašiću je dok joj tur ne pocrveni kao moja kosa.“

„Dođi i probaj“, reče Aša, „pa ćemo posle da te zovemo Crveni Evnuh.“ U ruci joj je bila sekira za bacanje. Bacila ju je u vazduh i spretno uhvatila. „Evo moga muža, striče. Čovekkoji me želi prvo njemu treba da se obrati.“

Viktaron tresnu pesnicom po stolu. „Neću dozvoliti krvoproliće ovde. Jurone, skupi svoje... mezimce... i odlazi.“

„Očekivao sam topliju dobrodošlicu od tebe, brate. Ja *jesam* stariji... a uskoro ću biti i tvoj zakoniti kralj.“

Viktaron potamne u licu. „Kada zakraljenje progovori, videćemo ko će nositi krunu od naplavine.“

„Tu se možemo složiti.“ Juron diže dva prsta do poveza koji mu je pokrивao levo oko, pa ode. Ostali su ga sledili u stopu kao ulični psi. Tišina se zadržala iza njih, sve dok Lenvud Toni ne zgrabi svoje vijalo. Vino i pivo ponovo potekoše, ali žeđ nekolicine gostiju beše presahnula. Eldred Kod izade, držeći se za krvavu šaku. Potom i Vil Hambl, Hoto Harlou i povelik broj Gudbradera.

„Striče.“ Aša mu položi ruku na rame. „Hajde sa mnom, molim te.“

Pred šatorom je vetar jačao. Oblaci su se trkali preko bledeg mesečevog lica. Pomalo su podsećali na galije koje se zaleću da probodu neprijatelja. Zvezda beše malo, i slabašno su sjale. Po čitavom žalu odmarali su se dugački brodovi, visoki jarboli nicali su iz talasa poput šume. Viktaron je čuo njihove trupove kako škripe na pesku. Čuo je zuj njihove užadi, zvuk barjaka koji vijore. Iza njih, u dubljim vodama zaliva, veći brodovi su se usidreni ljuljuškali, mračne senke ovenčane maglom.

Zajedno su hodali po žalu, tik iznad talasa, daleko od logora i vatri. „Reci mi iskreno, striče“, kaza Aša, „zašto je Juron tako iznenada otišao?“

„Vranooki je često išao u pljačku.“

„Nikada na toliko dugo.“

„Poveo je *Tišinu* na istok Dugačko putovanje.“

„Pitala sam *zašto* je otišao, ne kuda.“ Kada joj on ne odgovori, Aša reče: „Nisam bila tu kada je *Tišina* isplivala. Odvela sam *Crni vetar* oko Senice do Stepenica, da ukradem poneku sitnicu od liških pirata. Kada sam se vratila kući, Juron je bio otišao, a tvoja nova žena je bila mrtva.“

„Ona je bila samo slana žena.“ Drugu nije taknuo otkako ju je dao krabama. *Moraću da uzmem ženu kada postanem kralj. Pravu ženu, da mi bude kraljica i rađa sinove. Kralj mora imati naslednika.*

„Moj otac nije hteo da govori o njoj“, reče Aša.

„Nema svrhe pričati o onome što ne može da se promeni.“ Ta priča ga je zamarala. „Video sam Čitačev brod.“

„Morala sam da upotrebim svu svoju zavodljivost da ga izmamim iz Knjiške kule.“
Znači, ona ima Harloue. Viktorion se još više namršti. „Ne možeš očekivati da ćeš da vladaš. Žensko si.“

„Znači, zato uvek gubim na takmičenju ima u pisanju?“ Aša se nasmeja. „Striko, boli me da ti ovo kažem, ali možda si u pravu. Četiri dana i četiri noći sam pila s kapetanima i kraljevima, slušajući šta govore... i šta prećutkaju. Moji su uz mene, kao i mnogi Harloui. Imam i Trisa Botlija i još nekolicinu. Nedovoljno.“ Nogom je udarila kamen i on polete i bučnu između dva dugačka broda. „Pomišljam da viknem stričevo ime.“

„Kog strica?“ upita je on. „Imaš ih trojicu.“

„I jednog ujaka. Striko, počuj me. Lično ću te krunisati... ako pristaneš da deliš vlast.“

„Da delim vlast? Kako to može biti?“ Ova žena priča gluposti. *Hoće li to ona da bude moja kraljica?* Viktorion shvati da gleda Ašu kao što je nikada ranije nije gledao. Oseti da mu muškost narasta. *Ona je Belonova kći,* podseti se on. Prisetio je se i kao devojčice, kako baca sekire u vrata. Prekrstio je ruke na grudima. „Na Stolici morskog kamena ima mesta samo za jednog.“

„Onda neka ga zauzme moj stric“, reče Aša. „Ja ću stajati iza tebe, da ti čuvam leđa i šapućem ti na uho. Nijedan kralj ne može da vlada sam. Čak i kada su zmajevi sedeli na Gvozdenom prestolu, imali su ljude koji su im pomagali. Kraljeve desne ruke. Dozvoli da ti budem desna ruka, striko.“

Nijednom kralju ostrva nikada nije trebala desnica, a još manje ženska desnica. *Kapetani i kraljevi će mi se rugati kada se napiju.* „Zašto želiš da mi budeš desnica?“

„Da dokrajčim ovaj rat pre nego što on dokrajči nas. Osvojili smo sve što ćemo osvojiti... a sve možemo jednako brzo da izgubimo, osim ako ne sklopimo mir. Ukazala sam leđi Glover svu pažnju, i ona se kune da će njen gospodar pregovarati sa mnom. Ako vratimo Čardak šumski, Torenov trg i Kejlinov šanac, kaže ona, severnjaci će nam predati Rt morskog zmaja i čitavu Kamenu obalu. Te zemlje su slabo naseljene, ali ipak deset puta prostranije od svih ostrva zajedno. Razmena talaca će zapečatiti savez, i obe strane će se složiti da stanu jedna uz drugu ako Gvozdeni presto...“

Viktorion se nasmeja. „Ta leđi Glover pravi od tebe budalu, bratanice. Rt morskog zmaja i Kamena obala su naši. Zašto vraćati bilo šta? Zimovrel je spaljen i srušen, a Mladi Vuk obezglavljen truli pod zemljom. Imaćemo čitav sever, kao što je sanjao tvoj gospodar otac.“

„Kada dugački brodovi nauče da veslaju po krošnjama drveća, možda. Ribar će

možda namamiti sivog levijatana da proguta udicu, ali će ga ovaj odvući dole u smrt ako ne preseče strunu. Sever je prevelik da bismo ga zadržali, a u njemu ima previše severnjaka.“

„Vrati se lutkama, bratanice. Prepusti ratnicima da pobeđuju u ratovima.“ Viktarion joj pokaza pesnice. „Imam dve ruke. Nikome nisu potrebne tri.“

„Ali zato znam čoveka kome treba kuća Harloua.“

„Hoto Grbavac mi je ponudio svoju kćer za kraljicu. Ako je uzmem, dobiću Harloue.“

Time devojka beše zatečena. „Kućom Harloua vlada lord Rodrik“

„Rodrik nema kćeri, već samo knjige. Hoto će ga naslediti, a ja ću biti kralj.“ Kada je jednom naglas izrekao te reči, zazvučale su istinito. „Vranooki je predugo bio odsutan.“

„Neki ljudi izgledaju veći iz daljine“, upozori Aša. „Prošetaj se između vatri ako se usuđuješ, i slušaj. Ne pričaju priče o tvojoj snazi, niti o mojoj čuvenoj lepoti. Pričaju samo o Vranookom; o dalekim mestima koja je video, ženama koje je silovao i muškarcima koje je pobio, gradovima koje je opljačkao, kako je spalio flotu lorda Tivina u Lanisgradu...“

„Ja sam spalio lavlju flotu“, usprotivi se Viktarion. „Svojim rukama sam bacio prvu balju na njegov zapovednički brod.“

„Vranooki je smislio plan.“ Aša mu stavi šaku na mišicu. „A i ubio ti je ženu... zar ne?“

Belon im je naredio da o tome ne govore, ali Belon je mrtav. „Stavio joj je dete u truh i naterao me je da je ubijem. Ubio bih i njega, ali Belon nije dozvolio rodoubistvo u svom dvoru. Poslao je Jurona u izgnanstvo, da se nikada ne vrati...“

„...dokle god je Belon živ?“

Viktaron pogleda u svoje pesnice. „Nabila mi je rogove. Nisam imao izbora.“ *Da se to pročulo, ljudi bi mi se smejali, kao što se Vranooki smejao kada sam ga pitao šta to bi.* „Došla mi je vlažna i spremna“, hvalisao se. „Izgleda da je Viktarion velik svugde sem tamo gde je bitno.“ Ali to nije mogao da joj kaže.

„Žao mi te je“, reče Aša, „a još više žao nje... ali mi ne ostavljaš drugog izbora sem da uzmem Stolicu od morskog kamena za sebe.“

Ne možeš. „Traći dah do mile volje; tvoj je, ženo.“

„Jeste“, reče ona, pa ga ostavi.

UTOPLJENI ČOVEK

Tek kada mu ruke i noge utruše od hladnoće, Eron Grejdžoj izađe na obalu i obuče odoru.

Pobegao je pred Vranookim kao da je i dalje slabašni stvor koji je nekada bio, ali kada su mu se talasi sklopili nad glavom, ponovo su ga podsetili da je taj čovek mrtav. *Vaskrsao sam u moru, tvrdi čovek i jači.* Nijedan smrtnik ne može da ga uplaši, baš kao ni mrak, niti kosti njegove duše, sive i jezive kosti njegove duše. *Zvuk vrata kako se otvaraju, vrisak zarđalih gvozdениh šarki.*

Sveštenikova odora je pucketala dok ju je navlačio, još kruta od soli od poslednjeg pranja pre dve nedelje. Vuna mu se lepila za vlažne grudi, upijajući slanu vodu koja mu se slivala iz kose. Napunio je mešinu i prebacio je preko ramena.

Dok je hodao po žalu, jedan utopljeni čovek koji je išao da se olakša nalete na njega u tami. „Mokrokosi“, prošapta on. Eron mu položi šaku na glavu i blagoslovi ga pa pođe dalje. Tlo mu se dizalo pod nogama, iz početka blago, pa onda strmije. Kada je osetio oštru travu među nožnim prstima, znao je da je ostavio žal za sobom. Polako se penjao, osluškajući talase. *More nikad nije umorno. I ja moram biti jednako neumoran.*

Na vrhu brda četiri i četrdeset čudovišnih kamenih rebara dizalo se iz zemlje poput stabala velikog bledog drveća. Od tog prizora Eronovo srce zakuca brže. Naga je je bila prvi morski zmaj, najsilniji što se ikada digao iz talasa. Hranila se džinovskim sipama i levijatanima i u gnevu potapala čitava ostrva, ali ju je ipak Sivi Kralj pogubio, a Utopljeni bog joj kosti pretvorio u kamen tako da se ljudi, dok je sveta i veka, dive hrabrosti prvog kralja. Nagina rebra postala su stubovi njegovog dvora, kao što su njene čeljusti postale njegov presto. *Hiljadu i sedam godina je on vladao ovde, prisećao se Eron. Ovde je uzeo sirenu za ženu i spremao ratove protiv Olujnog boga. Odavde je vladao i kamenom i solju, u odori od pletenih morskih trava i s visokom belom krunom od Naginih zuba.*

Ali to beše u praskozorje vremena, kada su silni ljudi još živeli na zemlji i moru. Dvor je grejala Nagina živa vatra, koju je Sivi Kralj ukrotio. Na zidovima su visile tapiserije tkane od srebrnih morskih trava, da oko uživa. Ratnici Sivog Kralja gostili su se obilnim darovima mora za stolom u obliku velike morske zvezde, sedeći na sedefnim prestolima. *Nestala, sva je slava nestala.* Ljudi su sada manji. Životi su im se skratili. Olujni bog je ugasio Naginu vatru posle smrti Sivog Kralja, stolice i tapiserije su pokradene, krovovi i zidovi istruleli. Čak je i veliki presto Sivog Kralja

krmanoši, jedrari, brodograditelji, ratnici sa sekirama i ribari sa mrežama. Neki su imali uznike koji su ih služili; neki slane žene. Druge, koji su prečesto jedrili u zelene zemlje, pratili su meštari, pevači i vitezovi. Obični ljudi su se zbijali u polukrugu u podnožju brdašceta, sa uznicima, ženama i decom u poslednjim redovima. Kapetani i kraljevi krenuše uzbrdo. Eron Mokrokosi vide veselog Sigfrija Stountrija, Andrika Neosmehnutog, viteza ser Harasa Harloua. Lord Belor Blektajd u plaštu od samurovine stajao je pored Stounhausa u otrcanoj fokinoj koži. Viktorion je bio viši od svih sem Andrika. Njegov brat nije imao kacigu, ali je inače bio sav u oklopu, a sipin plašt mu je zatan visio s ramena. *On bi trebalo da nam bude kralj. Koji bi ga čovek pogledao i u to posumnjao?*

Kada Mokrokosi diže suve ruke, bubnjevi i rogovi utihnuše, utopljeni ljudi spustiše batine i svi glasovi zamreše. Ostade samo zvuk talasa koji tuku, huk koji nijedan čovek nije mogao da utiša. „Jz mora smo došli i u more se moramo vratiti“, počeo Eron, isprva tiho, da se ljudi napregnu da ga čuju. „Olujni je bog u svom gnevu uzeo Belona iz njegovog zamka i bacio ga dole, ali se on sada gosti podno talasa u vodenim dvorima Utopljenog boga.“ On diže oči ka nebu. „Belon je mrtav! Gvozdeni kralj je mrtav!“

„Kralj je mrtav!“, viknuše njegovi utopljeni ljudi.

„A ipak, što je mrtvo, nikada neće umreti, već će se ponovo dići tvrde i jače!“, podseti ih on. „Belon je pao, brat moj Belon, koji je poštovao Stare običaje i plaćao gvozdenu cenu. Belon Smeli, Belon Blagosloveni, Belon Dvapat Krunisani, koji nam je oružjem vratio stare slobode i našeg boga. Belon je mrtav... ali će se gvozdeni kralj ponovo dići, da sedne na Stolicu od morskog kamena i vlada ostrvima.“

„Kralj će se dići!“, odgovoriše oni. „On će se dići!“

„Hoće. Mora.“ Eronov glas je grmeo poput talasa. „Ali ko? Ko će sedeti na Belonovo mesto? Ko će vladati ovim svetim ostrvima? Je li on sada među nama?“ Sveštenik raširi ruke. „Ko će nam biti kralj?“

Galeb mu uzvрати krikom. Gomila počeo da se komeša, poput ljudi probuđenih iz sna. Svaki pogleda svoje susede, da vidi ko se usuđuje da zatraži krunu. *Vranooki nikada nije bio strpljiv*, reče Eron Mokrokosi sebi. *Možda će se on oglasiti prvi. Ako je tako, tu će mu biti propast.* Kapetani i kraljevi su prevalili dugačak put do ove gozbe i neće odabrati prvo jelo koje im se posluži. *Zeleće da kušaju i probaju, zalogaj njega, zalogaj nekog drugog, sve dok ne nađu ono što im najviše odgovara.*

Međutim, kao da je i Juron to znao. Stajao je prekrštenih ruku, okružen svojim mutavcima i čudovištima. Samo vetar i talasi odgovoriše Eronovom pozivu.

„Gvozdenorođeni moraju imati kralja“, ponovi sveštenik posle duge tišine. „Ponovo

pitam. *Ko će nam biti kralj?*“

„Ja“, začu se odgovor odozdo.

Smesta se diže redak poklič: „Džilbert! Kralj Džilbert!“ Kapetani se skloniše i propustiše čoveka koji je želeo krunu i njegove pobornike da se popnu na brdo i stanu kraj Erona pod Naginim rebrima.

Kraljevsko dostojanstvo je svojatao visoki i suv lord turobnog lica, glatko izbrijane isturene vilice. Njegova tri pobornika zauzeše mesto dva stepenika ispod, s njegovim mačem, štitom i barjakom. Ličili su na visokog lorda, i Eron shvati da su mu to sinovi. Jedan razmota barjak, veliki crni brod naspram zalazećeg sunca. „Ja sam Džilbert Farvind, gospodar Usamljenog svetla“, objavi lord zakraljenju.

Eron je znao neke Farvinde, čudan soj koji je držao zemlje na najzapadnijim obalama Velikog Vika i rasutim ostrvcima iza, stenama tako malim da su jedva izdržavale po jedno domaćinstvo. Od njih je Usamljeno svetlo bilo najdalje, na osam dana plovidbe na severozapad, među leglima foka i morskih lavova i bezgraničnim sivim okeanima. Ti Farvindi tamo behu još čudniji od ostalih. Neki su pričali da su oni zverobrazi, pogana stvorenja što uzimaju obličja morskih lavova, morževa, čak i pegavih kitova, vukova divljeg mora.

Lord Džilbert progovori. Pričao je o čudesnoj zemlji iza Mora zalazećeg sunca, zemlji bez zime i oskudice, nad kojom smrt nema vlast. „Proglasite me za svog kralja i povešću vas tamo“, viknu on. „Izgradićemo deset hiljada brodova kao Nimerija nekada i otplovićemo sa svim našim narodom u zemlju iza zalaska sunca. Tamo će svaki čovek biti kralj a svaka žena kraljica.“

Eron vide da su mu oči čas sive, a čas plave, promenljive kao more. *Lude oči*, pomisli on, *oči maloumnika*. Prikazanje o kome je pričao bez sumnje je zamka koju je postavio Olujni bog da namami gvozdenrođene u propast. U ponudama koje je taj čovek izneo pred zakraljenje bilo je fokinih koža i morževih kljova, grivni od kitovog brka, rogova okovanih bronzom. Kapetani pogledaše pa se okrenuše, ostavivši manje ljude da se posluže darovima. Kada budala završi s pričom i njegovi pobornici stadoše da izvikuju njegovo ime, samo Farvindi prihvatiše pokliče, i to ne čak ni oni svi. Uskoro dovoljno uzvika „Džilbert! Kralj Džilbert“ zamre u tišinu. Galeb glasno kriknu iznad njih i slete na jedno Nagino rebro dok se gospodar Usamljenog svetla spuštao niz brdo.

Eron Mrokroksi ponovo zakorači napred. „Ponovo pitam. *Ko će nam biti kralj?*“

„Ja!“; zagrme dubok glas, i ponovo se gomila razdvoji.

Govornika iznesoše uzbrdo u rezbarenoj stolici od naplavljnog drveta, koju su na ramenima nosili njegovi unuci. Velika ruševina od čoveka, bar stotinu dvadeset oka

težak i devedeset godina star, bio je ogrnut krznom belog medveda. I kosa mu je bila bela, a ogromna brada ga je pokrivala kao čebe, od obraza do butina, tako da je bilo teško reći gde se brada završava a krzno počinje. Mada su mu unuci bili krupni i snažni ljudi, mučili su se s njegovom težinom na strmim kamenim stepenicima. Pred Dvoranom Sivog Kralja ga spustiše, a trojica ostadoše ispod njega kao pobornici.

Pre šezdeset godina bi ovaj mogao da stekne naklonost zbora, pomisli Eron, ali njegov čas je davno minuo.

„Da, ja!“, zagrne čovek s mesta gde je sedeo, glasom ogromnim kao on sam. „Zašto ne? Ko je bolji? Ja sam Erik Gvozdokovac, za one koj' su slepi. Erik Pravedni. Erik Stenolomac. Pokaži im moj čekić, Tormore.“ Jedan njegov pobornik ga diže da ga svi vide; čudovišna stvar to beše, držalja uvijenog u staru kožu, glave nalik na čeličnu ciglu veliku kao vekna hleba. „Ne mogu da prebrojim koliko sam šaka zdruzgao u kašu tim čekićem“, reče Erik, „ali bi možda neki lopov mogao da vam kaže. Ne mogu da kažem ni koliko sam glava smrskao na svom nakovnju, ali neke udovice mogu. Mogo bi' vam pričati o svim svojim podvizima u boju, ali osam mi je i osamdeset godina i neću poživeti dovoljno dugo da završim. Ako je starost mudrost, od mene niko nije mudrij. Ako je veličina snaga, niko nije jači. Hoćete kralja s naslednicima? Imam ih više nego što mogu da prebrojim. Kralj Erik, o da, to mi dobro zvuči. Hajde, viknite za mnom. *ERIK! ERIK STENOLOMAC! KRALJ ERIK!*“

Dok su unuci prihvatili poklič, njihovi sinovi istupiše s kovčezima na ramenima. Kada ih prevrnuše u podnožju kamenih stepenika, linu bujica srebra, bronzne i čelika; grivne, ogrlice, bodeži, noževi, sekire za bacanje. Nekoliko kapetana zgrabi birane predmete i dodade svoje glasove sve jačem pokliču. Ali čim poklič poče da se širi, ženski glas ga preseče. „*Eriče!*“ Ljudi se razmaknuše da je propuste. S jednim stopalom na najnižem stepeniku, ona reče: „*Eriče, ustani.*“

Spusti se tišina. Vetar je duvao, talasi se lomili o obalu, ljudi se sašaptavali. Erik Gvozdokovac se zagleda u Ašu Grejdžoj. „*Devojka. Triput prokleta devojka. Šta si to rekla?*“

„*Ustani, Eriče*“, viknu ona. „*Ustani, pa ću vikati tvoje ime sa svima ostalima. Ustani, pa ću te prva slediti. Hoćeš krunu, jeste. Ustani i uzmi je.*“

Negde drugde u gomili Vranooki se nasmeja. Erik ga prostrela pogledom. Ljudeskarine ruke se stegnuše oko rukonaslona prestola od naplavljenog drveta. Lice mu pocrvene, pa postade ljubičasto. Mišice su mu drhtale od napora. Eron je video debelu plavu venu kako mu bubri u vratu dok je pokušavao da se digne. Na tren se činilo da će uspeti, ali odjednom iz njega izlete dah i on zastenja i pade na jastuk. Juron se nasmeja još glasnije. Ljudesklara pognu glavu i ostare, u tren oka. Unuci ga

odnesošë niz brdo.

„Ko će vladati gvozdenođenima?“, viknu Eron. „Ko će nam biti kralj?“

Ljudi se zgleđaše. Neki su gledali u Jurona, neki u Viktoriona, nekolicina u Ašu. Talasi su tukli, zeleni i beli, u dugačke brodove. Galeb ponovo kriknu, prodorno, očajno. „Javi se, Viktorione“, viknu Merlin. „Da završimo s ovom lakrdijaškom predstavom.“

„Kad budem spreman“, uzvratu Viktorion povikom.

Eron je bio zadovoljan. *Bolje je ako čeka.*

Dram izađe sledeći, još jedan starac, mada ne tako star kao Erik Popeo se uz brdo na sopstvenim nogama, a bok mu je krasio Crveni dažd, njegov čuveni mač, iskovan od valirijskog čelika u dane pre Propasti. Njegovi pobornici behu ugledni ljudi: sinovi Denis i Donel, obojica jaki borci, a između njih Andrik Neosmehnuti, div od čoveka s rukama debelim kao stabla. Dramu je išlo u prilog da takvi stoje uz njega.

„Gde to piše da naš kralj mora biti sipa?“ počë Dram. „Kakvo pravo ima Hrid da vlada nama? Veliki Vik je najveće ostrvo, Harlou najbogatije, Stari Vik najsvetije. Kada je crnu lozu progutala zmajvatra, gvozdenođeni su dali prvenstvo Vikonu Grejđžoj, tačno... ali kao *lordu*, ne kralju.“

Beše to dobar početak Eron ču pokliče odobravanja, ali oni zgasnuše kada starac počë priču o slavi Dramova. Govorio je o Dejlu Užasu, Rorinu Pljačkašu, stotinu sinova Gormonda Drama Starooca. Isukao je Crveni dažd i rekao im kako je Hilmar Dram Lukavi uzeo to oruđe od jednog oklopljenog viteza pametnog kao ćuskija. Pričao je o davno nestalim brodovima i bitkama zaboravljenim stotinama godina, i gomila se uzvrpoljila. Govorio je i govorio, a onda je govorio još.

A kada se Dramovi kovčëzi otvoriše, kapetani videše škrte darove koje im je doneo. *Nijedan presto nije kupljen bronzom, pomisli Mokrokosi.* Ta je istina bila očigledna doksu povici „Dram! Dram! Kralj Danstan!“ zamirali.

Eron je osećao napetost u stomaku, i činilo mu se da talasi udaraju jače nego pre. *Vreme je, pomisli. Vreme je da se Viktorion oglasi.* „Ko će nam biti kralj?“, viknu sveštenik ponovo, ali ovog puta njegove prodorne crne oči nadoše njegovog brata u gomili. „Devet sinova je izrodio Kvelon Grejđžoj. Jedan je bio moćniji od svih i nije poznavao strah.“

Vikarion susrete njegov pogled i klimnu glavom. Kapetani se razidoše pred njim dok se penjao uz stepenice. „Brate, blagoslovi me“, reče on kada stiže do vrha. Kleknuo je i pognuo glavu. Eron otvoru mešinu i izli mlaz morske vode na bratovljevu glavu. „Što je mrtvo, nikada neće umreti“, reče sveštenik, a Viktorion odgovori, „već će se ponovo dići, tvrđe... i jače.“

Kada Viktorion ustade, njegovi pobornici se raspoređiše ispod njega; Hromi Ralf, Ridi Ralf Stounhaus i Brica Nut, sve viđeni ratnici. Stounhaus je nosio barjak Grejdžoja; zlatnu džinovsku sipu na polju crnom kao ponoćno more. Čim se ona razmoti, kapetani i kraljevi počеше da izvikuju ime lorda kapetana. Viktorion sačeka da se utišaju, pa reče: „Svi me znate. Ako hoćete lepe reči, tražite nekog drugog. Nemam jezikpevača. Imam sekiru, i imam ovo.“ On diže ogromne oklopljene šake da ih svi vide, a Brica Nut pokaza njegovu sekiru, stravičan komad čelika. „Bio sam odan brat“, nastavi Viktorion. „Kada se Belon oženio, poslao me je na Harlou da mu dovedem nevestu. Vodio sam njegove lađe u mnogo bitku, i izgubio samo jednu. Kada se Belon prvi put krunisao, mene je poslao u Lanisgrad da oprljam lavlji rep. Drugi put, mene je poslao da oderem Mladog Vuła ako se zavijajući vrati kući. Od mene ćete dobiti samo još onog istog što ste dobijali od Belona. To je sve što imam da kažem.“

Na to njegovi pobornici zaklicaše: „VIKTARION! VIKTARION! KRALJ VIKTARION!“ Dole su njegovi ljudi prosipali kovčegge, slapove srebra, zlata i dragulja, opljačkano bogatstvo. Kapetani su se otimali oko najvrednijih komada, pritom vičući: „VIKTARION! VIKTARION! KRALJ VIKTARION!“ Eron je posmatrao Vranookog. *Hoće li sada progovoriti, ili pustiti da se zakraljenje okonča?* Orkvud od Orkmona je šaputao Juronu na uho.

Ali nije Juron okončao klicanje, već žena: Stavila je dva prsta u usta i *zviznula*. Oštar, prodoran zvuk je prosekao kroz vrevu kao nož kroz sir. „Striko!“

„Striko!“ Sagnuvši se, ona uze izvijanu zlatnu ogrlicu i ustrča uz stepenice. Nut je uze za ruku i Eron se na tren ponada da će je pobornici njenog brata učutkati, ali se Aša otrgnu od Brice i reče nešto Ridem Ralfu, na šta ovaj zakorači u stranu. Kada se probila, klicanje zamre. Ona je bila kći Belona Grejdžoja i gomila je želela da je čuje.

„Lepo od tebe što si doneo takve darove na moje zakraljičenje, striko“, reče ona Viktorionu, „ali nisi morao da se toliko oklopiš. Obećavam da ti neću nauditi.“ Aša se okrenu kapetanima. „Nema nikog hrabrijeg od mog strica, nikog snažnijeg, nikog strašnijeg u boju. A ume i da broji do deset ništa sporije od drugih ljudi, videla sam ga na delu... mada, kada je prinuđen da ide do dvadeset, mora da se izuje.“ To ih je nasmejalo. „Međutim, nema sinova. Žene mu stalno umiru. Vranooki je stariji i ima veće pravo...“

„Tako je!“ viknu Crveni Veslač odozdo.

„Ah, ali je moje pravo još jače.“ Aša stavi ogrlicu na glavu pod šeretskim uglom, tako da joj zlato blesnu na tamnoj kosi. „Belonov brat ne može da dođe pre

Belonovog sina!“

„Belonovi sinovi su mrtvi“, viknu Hromi Ralf. „Ja vidim samo Belonovu malu kći!“ „Kći?“ Aša gurnu šaku pod gunj. „Oho! Šta je ovo? Da vam pokažem? Neki od vas to nisu videli otkako su majke prestale da ih doje.“ Ponovo su se nasmejali. „Sisa kod kralja nikako ne valja, je li tako ide pesma? Ralfe, raskrinkao si me, ja *jesam* žena... mada ne *matora* žena kao ti. Hromi Ralf... zar ne bi trebalo da se zoveš Mlitavi Ralf?“ Aša isuka bodež iz nedara. „I majka sam, a evo mi odojčeta!“ Digla ga je. „A evo i mojih pobornika.“ Progurali su se pored Viktorionove trojke da stanu ispod nje: Karl Devica, Tristifer Botli i vitez ser Haraš Harlou, čiji su mač Sutton pratile jednako brojne priče kao Crveni dažd Danstana Drama. „Moj stric je rekao da ga znate. Znate i mene...“

„Ja bi' da te upoznam malo bolje!“ viknu neko.

„Idi kući pa upoznaj svoju ženu“, uzvratila Aša. „Stric kaže da će vam dati još onoga što vam je davao moj otac. Dobro, a šta je to bilo? Zlato i slava, reći će neki. *Sloboda*, uvek slatka. Jeste, tako je, to nam je dao... ali nam je dao i udovice, kao što će vam posvedočiti lord Blektajd. Kome je sve ovde dom spaljen kada je Robert došao? Čije su sve kćeri silovane i osramočene? Spaljene varoši i srušene zamkove, to vam je moj otac dao. *Poraz* vam je dao. Stric će vam ga dati još. Ja ne.“

„Šta ćeš nam ti dati?“, upita Lukas Kod. „Razboj i tkanje?“

„Da, Lukase. Izatkaću nam kraljevstvo.“ Prebacila je bodež iz šake u šaku. „Moramo da naučimo nešto od Mladog Vuka, koji je pobedio u svim bitkama. .. a izgubio sve.“

„Vuk nije sipa“, pobuni se Viktorion. „Ona ne ispušta ništa što zgrabi, bio to brod ili levijatan.“

„A šta smo mi to zgrabili, striče? Sever? A šta je to sem liga i liga liga i liga, daleko od zvuka mora? Zauzeli smo Kejlinov šanac, Čardak šumski, Torenov trg, čak i *Zimovrel*. A šta od toga imamo?“ Ona mahnu rukom i ljudi s njenog *Crnog Vetra* se probiše napred, s kovčezima od hrastovine i gvožđa na ramenima. „Dajem vam bogatstvo Kamene obale“, reče Aša kada preturiše prvi. Iz njega se izruči lavina šljunka, i rasu se po stepeništu; šljunka sivog i crnog i belog, uglačanog morem. „Dajem vam blaga Čardaka šumskog“, reče ona, pa se otvori i drugi kovčeg. Pokuljaše šišarke, da se kotrljaju i skakuću u gomili. „I za kraj, dajem vam zlato *Zimovrela*.“ Iz trećeg kovčega izleteše žute repe, okrugle, tvrde i krupne kao čovečja glava. Zaustaviše se među šljunkom i šišarkama. Aša jednu nabode na bodež. „Harmunde“, viknu ona, „tvoj sin Harag je poginuo u *Zimovrelu* zarad ovoga.“ Ona skinu repu sa sečiva pa mu je baci. „Mislim da imaš još sinova. Ako hoćeš da

ipak se kriknastavljao i nastavljao. *To je rog pakla*, požele on da vrisne, mada ga niko ne bi čuo. Obrazi tetoviranog čoveka behu naduti kao da će pući, mišići u grudima su se grčili kao da će se ptica otkinuti od njegovog mesa i poleteti. A sada su glifi svetlo plamteli, a slova treperila od bele vatre. A zvukje trajao i trajao, odjekivao je među brdima iza njih i preko voda Nagine kolevke, pa se odbijao o planine Velikog Vika, još i još i još, sve dok ne ispuni čitav mokri svet.

A kada se učini da se zvuknikada neće okončati, on stade.

Duvaču je napokon ponestalo daha. On se zatetura i umalo ne pade. Sveštenik ugleda Orkvuda od Orkmonta kako ga pridržava za jednu ruku, dok je Levoruki Lukas kod uzeo izvijani crni rog, iz koga se izvijao pramen dima, a sveštenik vide krv i plikove na usnama čoveka koji je u njega duvao. I ptica na grudima mu je kvarila.

Juron Grejdžoj se pope na brdo polako, praćen svim pogledima. Na nebu je galeb kreštao kao da nikad neće stati. *Bezbožnik ne sme sesti na Stolicu od morskog kamena*, pomisli Eron, ali je znao da mora dozvoliti bratu da govori. Usne su mu se bezglasno pokretale u molitvi.

Ašini pobornici zakoračiše u stranu, kao i Viktorionovi. Sveštenik se povuče i položi šaku na hladan grubi kamen Naginih rebara. Vranooki se zaustavi na vrhu stepeništa, na vratima Dvora Sivog Kralja, i okrenu osmehnuto oko ka kapetanima i kraljevima, ali je Eron osećao i njegovo drugo oko, ono koje je skrivao.

„*GVOZDENROĐENI*, prozbori Juron Grejdžoj, „čuli ste moj rog. Sada čujte moje reči. Ja sam Belonov brat, Kvelonov najstariji živi sin. Krv lorda Vikona teče mojim venama, i krv Stare Sipe. A ipak sam plovio dalje od svih njih. Samo jedna živa sipa nikada nije spoznala poraz. Samo jedna nikada nije klekla. Samo je jedna plovila do Ašajja kraj Senke, i videla čuda i užase koji se zamisliti ne daju...“

„Ako ti se Senka toliko dopala, vrati se tamo“, viknu rumeni Karl Devica, jedan od Ašinih pobornika.

Vranooki se ne osvrnu na njega. „Moj mlađi brat bi da dovrši Belonov rat i osvoji Sever. Moja mila bratanica bi nam dala mir i šišarke.“ Plave usne mu izvi osmeh. „Aši je draža pobeda od poraza. Viktorion hoće kraljevstvo, a ne nekoliko jadnih koračaja zemlje. Od mene ćete dobiti oboje. Vranooki, tako me zovete. Pa ko ima oštrij vid od vrane? Posle svake bitke vrane se okupljaju u stotinama i hiljadama da se goste palima. Vrana izdaleka vidi smrt. A ja kažem da čitav Vesteros umire. Ko krene za mnom, gostiće se do kraja života.“

Mi smo gvozdentrođeni i nekada bejasmo osvajači. Naša je vlast sezala dokle god su se talasi čuli. Moj brat bi hteo da se zadovoljite hladnim i jadnim Severom, moja bratanica sa još i manje... ali ja ću vam dati Lanisgrad. Visoki Sad. Senicu.

Starigrad. Rečne zemlje i Hvat, Kraljevu šumu i Kišegoru, Dornu i Krajine, Mesečeve Planine i Erinov Dol, Oporje i Stepence. Ja kažem: uznimimo *sve!* Ja kažem: uznimimo *Vesteros.*“ Pogledao je sveštenika. „Sve za veću slavu našeg Utopljenog boga, naravno.“

Na tren je čak i Erona ponela smelost njegovih reči. Sveštenik je sanjao isti san, kada je prvi put ugledao crvenu kometu na nebu. *Preplavićemo zelene zemlje ognjem i mačem, iskoreniti sedam bogova obrednika i belo drveće severnjaka...*

„Vranooki“, viknu Aša, „jesi li pamet ostavio u Ašajju? Ako ne možemo da zadržimo Sever - a ne možemo - kako ćemo osvojiti čitavih Sedam kraljevstava?“

„Pa činjeno je to i ranije. Zar je Belon svoju kćer tako malo naučio o ratu? Viktarione, izgleda da kći našeg brata nikada nije čula za Egona Osvajaja.“

„Egona?“ Viktarion prekrsti ruke na oklopljenim grudima. „Kakve veze Osvajaja ima s nama?“

„Ja o ratu znam koliko i ti, Vranooki“, reče Aša. „Egon Targarjen je Vesteros osvojio *zmajevima.*“

„Tako ćemo i mi“, obeća Juron Grejdžoj. „Taj rog koji ste čuli našao sam među zadimljenim ruševinama koje nekad behu Valirija, kud se nijedan čovek ne usuđuje da kroči, sem mene. Čuli ste njegov zov, i osetili njegovu moć. To je zmajski rog, okovan obručima od crvenog zlata i valirijskog čelika, u koje su urezane čini. Zmaj gospodari iz davnina su se glasali takvim rogovima, pre nego što ih je Propast progutala. S ovim rogom, gvozdenrođeni, potčiniću *zmajeve* svojoj volji.“

Aša se glasno nasmeja. „Više bi ti koristio rog kojim bi potčinio koze, Vranooki. Zmajeva više nema.“

„Opet grešiš, devojko. Postoje tri, i znam gde da ih nađem. To sigurno вреди krune od naplavljenog drveta.“

„*JURON!*“, viknu Levoruki Lukas Kod.

„*JURON! VRANOOKI! JURON!*“, viknu Crveni Veslač.

Mutavci i mešanci s *Tišine* otvoriše Juronove kovčege i prosuše njegove darove pred kapetane i kraljeve. Onda sveštenik začu Hota Harloua, dok je ovaj grabio zlato. Gorold Gudbrader je takođe vikao, a i Erik Stenolomac. *JURON! JURON! JURON!* Poklič je rastao, postao urlik *JURON! JURON! VRANOOKI! KRALJ JURON!* Zatutnjao je uz Nagino brdo, kao kada Olujni bog zatrešti oblacima. *JURON! JURON! JURON! JURON! JURON!*

Čak i sveštenik može da sumnja. Čak i prorok može spoznati užas. Eron Mokrokosi potraži u sebi svog boga, ali otkri samo tišinu. Dok je hiljadu glasova izvikivalo ime njegovog brata, on je čuo samo vrisak zardalih gvozdenih šarki.

BRIJENA

Istočno od Devojačkog jezera dizala su se divlja brda, a borovi se okupiše oko njih poput ćutljivih sivozelenih vojnika.

Spretni Dik je rekao da je obalski drum najkraći i najlakši, tako da su se retko udaljavali od zaliva. Varoši i sela uz obalu postajali su sve manji kako je trojka napredovala. Noću bi potražili krčmu. Krab bi delio zajedničku spavaonicu sa ostalim putnicima, dok je Brijena uzela sobu za sebe i Podrika. „Jeftinije bi izašlo da svi delimo isti krevet, moja gospo“, rekao bi Spretni Dik. „Mogla bi između nas da staviš mač. Stari Dik je bezopasan momak Plemenit kao vitez, i pošten da pošteniji ne može biti.“

„Dani su sve kraći“, primeti Brijena.

„Pa, to je možda istina. Ako mi ne veruješ u krevetu, mogao bih samo da se sklopčam na podu, moja gospo.“

„Ne na mom podu.“

„Čovek bi pomislio da mi nimalo ne veruješ.“

„Poverenje mora da se zasluži. Isto kao zlato.“

„Kako ti kažeš, moja gospo“, reče Krab, „ali gore na severu gde prestaje drum, tamo ćeš morati da veruješ Diku. Ako bi' poželeo da ti mačem oduzmem sve zlato, ko će da me spreči?“

„Ti nemaš mač. Ja ga imam.“

Ona zatvori vrata i stade osluškajući sve dok nije bila sigurna da je otišao. Koliko god bio spretna, Dik Krab nije bio Džejmi Lanister, ni Ludi Miš, čak ni Hamfri Vagstaf. Bio je žgoljav i pothranjen, a jedini deo oklopa mu je bila ulubljena plitka kaciga prošarana rdom. Umesto mača nosio je stari, krecavi nož. Dokle god je budna, on nije nikakva opasnost za nju. „Podriče“, reče, „doći će čas kada više neće biti krčmi da nam pruže utočište. Ne verujem našem vodiču. Kada se ulogorimo, hoćeš li moći da čuvaš stražu dok ja spavam?“

„Da ostanem budan, moja gospo? Ser.“ Zamislio se. „Imam mač. Ako Krab pokuša da ti naudi, mogao bih da ga ubijem.“

„Ne“, reče ona strogo. „Nećeš pokušati da se boriš protiv njega. Tražim samo da ga gledaš dok ja spavam i da me probudiš ako pokuša nešto sumnjivo. Videćeš da se brzo budim.“

Krab je pravo lice pokazao sutradan, kada su zastali da napoje konje. Brijena je morala da zakorači iza žunja da isprazni bešiku. Dok je čučala, čula je Podrika kako

govori: „Šta to radiš? Odlazi odatle.“ Završila je posao, digla čašire, vratila se na drum i videla Spretnog Dika kako briše brašno s prstiju. „U mojim bisagama nećeš naći zmajeve“, reče mu ona. „Zlato nosim sa sobom.“ Nešto je bilo u kesi na pojasu, ostatak sakriven u dva džepa zašivena u odeći. Debela kesa u bisagama bila je puna velikih i malih bakrenjaka, groša i zvezdica... i dobrog belog brašna, da bi izgledala još deblje. Brašno je kupila od kuvara u *Sedam mačeva* onog jutra kada je izjahala iz Senodola.

„Dik nije ništa loše mislio, moja gospo.“ On promrda brašnjavim prstima da pokaže kako nema oružje. „Samo sam tražio da vidim je li stvarno imaš te zmajeve koje si mi obećala. Svet je pun lažova, spremnih da prevare poštenog čoveka. Naravno, ti nisi od takvih.“

Brijena se nadala da je bolji vodič nego lopov. „Trebalo da krenemo.“ Ponovo je uzjahala.

Dik je često pevao dok su zajedno jahali; nikada celu pesmu, tek stih ovoga ili strofu onoga. Pretpostavljala je da želi da joj se umili, da joj oslabi oprez. Ponekad je pozivao nju i Podrika da pevaju s njim, ali uzalud. Momčić je bio previše stidljiv i mutav, a Brijena prosto nije pevala. *Jesi li pevala svom ocu?*, upitala ju je leđi Stark jednom, u Brzorečju. *Jesi li pevala Renliju?* Nije, nikada, mada je želela... želela je...

Kada nije pevao, Spretni Dik je pričao, uveseljavajući ih povestima o Rtu slomljenih klešta. Svaka mračna dolina ima svog lorda, rekao je, a sve ih ujedinjuje samo nepoverenje prema strancima. U venama im krv Prvih ljudi teče tamno i snažno. „Andali su probali da zauzmu Slomljena klešta, ali smo ih natenane izmrcvarili po dolinama i podavili po močvarama. Samo ono što njihovi sinovi nisu mogli da osvoje mačevima, njihine lepe kćeri su osvojile poljupcima. Udale su se u kuće koje nisu mogli da pokore, da.“

Kraljevi Darkini od Senodola su pokušali da nametnu svoju vlast Rtu slomljenih klešta; Mutoni od Devojačkog jezera takođe, a kasnije i oholi Seltigari sa Ostrva kraba. Međutim, kleštari su znali svoje močvare i šume kao nijedan stranac, i ako bi ih žestoko pritisli, nestajali bi u pećinama svojih brda, koja su podsećala na saća. Kada se nisu tukli protiv zavojevača, tukli su se međusobno. Krvne zavade su bile jednako duboke i mračne kao močvare između brda. S vremena na vreme bi neki junak doneo mir na Rt, ali on nikada nije trajao duže od jednog pokolenja. Lord Lusifer Hardi, on je bio velik čovek, kao i braća Brun. Stari Kostolomac još i više, ali su Krabovi bili najsilniji od svih. Dik još nije verovao da Brijena nikada nije čula za ser Klarensa Kraba i njegove podvige.

„Zašto bih lagala?“ upitala ga je. „Svako mesto ima svoje junake. Tamo odakle ja dolazim, pevači pevaju o ser Galadonu od Morne, Savršenom Vitezu.“

„Ser Galako od Čega?“ On prezirivo frknu. „Nikad čuo za njega. Zašto je bio toliko do moga savršen?“

„Ser Galadon je bio tako odvažan junak da mu je sama Devica dala srce. Darivala ga je začaranim mačem kao dokazom svoje ljubavi. Pravedna devica, bilo mu je ime. Nijedan običan mač nije mogao da ga zaustavi, nijedan štit da podnese njegov poljubac. Ser Galadon je gordo nosio Pravednu devicu, ali ju je samo tri puta isukao iz korica. Nije hteo da koristi Devicu protiv smrtnih ljudi, jer je bila toliko moćna da bi borba bila nepoštena.“

Krabu je to bilo mnogo smešno. „Savršeni Vitez? Savršena Budala, pre bi se reklo. U čemu je stvar da imaš čarobni mač ako nećeš da ga koristiš?“

„U časti“, odgovori ona. „Stvar je u časti.“

Na to se samo još glasnije nasmejao. „Ser Klarens Krab bi obrisao svoje dlakavo dupe tvojim Savršenim Viteзом. Da su se ikada sreli, samo bi još jedna krvava glava sedela na polici u Šapatima, ako mene pitaš. Što nisam upotrebio čarobni mač?, govorila bi drugim glavama. Trebalo je da upotrebim prokleti mač.“

Brijena nije mogla a da se ne osmehne. „Možda“, dopustila je, „ali ser Galadon nije bio budala. Protiv dušmana osam stopa visokog, koji je jahao divljeg bivola, možda bi i isukao Pravednu devicu. Kažu da je njom jednom posekao znaja.“

Spretni Dik nije bio preterano zadivljen. „J Kostolomac se tuko protiv znaja, al' mu nije trebao nikakav čarobni mač. Samo mu je vezao šiju u čvor, tako da je svaki put kada bi bljuno vatru opekao sopstveno dupe.“

„A šta je Kostolomac uradio kada su došli Egon i njegove sestre?“, upita ga Brijena.

„Bio je mrtav. Moja gospa to sigurno zna.“ Krab je pogleda iskosa. „Egon je na Rt poslao svoju sestru, onu Viseniju. Gospodari su čuli lako je Haren skončao. Pošto nisu bili glupi, položili su joj mačeve pred noge. Kraljica ih je primila za svoje ljude, i rekla da ne duguju vernost Devojačkom jezeru, Ostrvu kraba niti Senodolu. To nije sprečilo proklete Seltigare da šalju ljude na istočnu obalu da ubiru danak. Ako ih pošalju dovoljno, poneki im se i vrati... inače se klanjamo samo našim gospodarima i kralju. *Pravom* kralju, ne Robertu i njemu sličnima.“ On pljunu. „Krabovi, Bruni i Bogsi su stajali s princom Regarom na Trozupcu, a i u Kraljevoj gardi. Jedan Hardi, jedan Kejv, jedan Pajn i *trojica* Krabova, Klement, Rupert i Klarens Niski. Šest stopa je bio visok, ali nizak u poređenju s *pravim* ser Klarensom. Mi smo svi verni znajevi ljudi, gore na Slomljenim kleštima.“

Sretali su sve manje putnika kako su odmicali na sever i istok, sve dok napokon više nije bilo krčmi. Tada je i na zalivskom drumu bilo više korova nego kolskih tragova. Te noći su sklonište našli u jednom ribarskom selu. Brijena je platila seljanima nekoliko bakrenjaka da ih puste da prenoće u ambaru. Tavan je uzela za sebe i Podrika, pa onda povukla lestvice gore.

„Ako me ostaviš ovde dole samog, mogo bi' lako da vam ukradem konje“, viknu Krab odozdo. „Bolje je i njih da digneš uz merdevine, moja gospo.“ Kada mu ona nije odgovorila, nastavio je: „Noćas će da pada kiša. Ledena, teška kiša. Ti i Podić ćete spavati ušuškani i topli, a siroti stari Dik će ovde dole da drhturi sam.“ Vrteo je glavom mrmļajući nešto dok je nameštao sebi postelju od slame. „Nikada nisam znao tako nepoverljivu devicu ko što si ti.“

Brijena se sklopča pod plaštom, dok je kraj nje Podrik zevao. *Nisam oduvek bila oprezna*, došlo joj je da vikne Krabu. *Kada sam bila devojčica, verovala sam da su svi ljudi plemeniti kao moj otac.* Čak i ljudi koji su joj govorili kako je lepa devojčica, kako je visoka, duhovita i pametna, kako okretno pleše. Obrednica Roela joj je otvorila oči. „To govore samo da bi se dodvorili tvom ocu“, rekla je. „Istinu ćeš naći u ogledalu, a ne na muškim jezicima.“ Bio je to okrutan nauk, od koga se rasplakala, ali joj je dobro poslužio kod Visokog Sada kada su ser Hajl i njegovi prijatelji igrali svoju igru. *Devica u ovom svetu mora da bude nepoverljiva, ili neće zadugo ostati devica*, razmišļjala je dok je kiša počinjala da pada.

U borbi do poslednjeg kod Ljute ćuprije potražila je svoje udvarače i izbijala ih jednog po jednog, Feroua i Embrouza i Bušija, Marka Malendora i Rejmonda Nejlanda i Vila Rodu. Pregazila je konjem Harija Sojera i slomila kacigu Robinu Poteru, ostavivši mu gadan ožļjak. A kada je poslednji među njima pao, Majka joj je dala Koningtona. Ovog puta je ser Ronet imao mač a ne ružu. Svaki udarac koji mu je zadala bio je slađi od poljupca.

Loras Tirel se poslednji suočio s njenim gnevom. On joj se nije udvarao, jedva da ju je i pogledao, ali je tog dana na štitu imao tri zlatne ruže, a Brijena je mrzela ruže. Bilo je dovoljno samo da ih vidi pa da se u njoj probudi jarnosna snaga. Utonula je u san o toj borbi i o ser Džejmiju kako joj stavlja dugin plašt na ramena.

Sutradan ujutro je još padala kiša. Dok su doručkovali, Spretni Dik predloži da sačekaju dok kiša stane.

„Kada će to da bude? Sutra? Za dve nedelje? Kada nam se leto vrati? Ne. Imamo plaštove, a čekaju nas mnoge milje.“

Kiša je padala čitavog tog dana. Uzana staza koju su sledili uskoro je postala samo blato. Ono malo stabala koje su videli bilo je golo, a uporna kiša je pretvorila njihovo

opalo lišće u vlažni mrki pokrivač. Uprkos postavi od veвериčje kože, Dikov plašt je propuštao, i Brijena vide da on drhti. Na trenje osetila sažaljenje. *Nije dobro jeo, to se jasno vidi.* Pitala se da li zaista postoji krijumčarski zaliv ili srušeni zamak zvan Šapati. Gladni ljudi su spremni na očajničke korake. Možda je sve to smislio da je prevari. Sumnja joj zapeče želudac.

Neko vreme se činilo da je ravnomerno padanje kiše jedini zvuk na svetu. Spretni Dik je išao dalje ne obazirući se. Ona ga je pažljivo posmatrala, primećujući kako se povio, kao da će ostati suv ako se sav zgrbi u sedlu. Ovog puta u blizini nije bilo sela kada ih je mrak stigao. A ni stabala da im pruže zaklon. Bili su primorani da se ulogore među nekim stenama, pedeset koraka iznad mora. Stene će ih bar zaštititi od vetra. „Bolje da večeras stražarimo“, reče joj Krab dok se mučila da zapali vatru. „Na ovakvom mestu može biti pljuslavaca.“

„Pljuslavaca?“ Brijena ga sumnjičavo pogleda.

„Čudovišta“, reče Spretni Dik s uživanjem. „Liče na ljude dok im ne prideš bliže, al' su im glave prevelike i imaju krљуsti gde bi pravi čovek imo kosu. Bledi su kao riblji stomak sa opnama između prstiju. Uvek su mokri i smrde na ribu, al' iza balavih usana imaju nizove zelenih zuba oštih kao igle. Neki kažu da su ih Prvi ljudi sve pobili, al' nemoj u to da veruješ. Dolaze noću i krađu neposlušnu decu, šunjavu se na tim žabljim stopalima uz tiho pljuskanje. Devojke zadržavaju zarad rasploda, al' dečake pojedu, kidaju ih tim ostrim zelenim zubima.“ Iskežio se Podriku. „Tebe bi pojeli, mali. Pojeli bi te *presnog.*“

„Ako probaju, ubiću ih.“ Podrik dodirnu svoj mač.

„Samo probaj. Samo ti to probaj. Pljuslavce nije lako ubiti.“ Onda namignu Brijeni. „Je l' si ti nestašna devojčica, moja gospo?“

„Nisam.“ *Samo sam budala.* Drvo je bilo prevlažno da se upali, koliko god Brijena varnica ukresala kremenom i čelikom. Malo se zadimilo, ali to beše sve. Ozlojeđena, ona čučnu oslonjena na stenu, umota se u plašt i pomiri se sa izgledom na hladnu, mokru noć. Sanjavući o toplom jelu, žvakala je komad tvrde usoljene govedine dok je Spretni Dik pričao o vremenu kada se ser Klarens Krab borio protiv kralja pljuslavaca. *Zabavno pripoveda,* morala je da prizna, *ali je i Mark Malendor bio zabavan s onim svojim majmunčetom.*

Bilo je previše kišno da vide zalazak sunca, previše mutno da vide mesec kako se diže. Noć beše crna i bez zvezda. Krabu je ponestalo priča, pa je zaspao. I Podrik je ubrzo zahrkao. Brijena je sedela oslonjena na stenu, osluškajući talase. *Jesi li blizu mora, Sansa?,* pitala se. *Čekaš li u Šapatima brod koji nikada neće doći? Ko je s tobom? Put za troje, tako je rekao. Da li se to Bauk pridružio tebi i ser Dontosu, ili si*

našla svoju sestricu?

Dan je bio dug, i Brijenu je sustizao umor. Čak i dok je sedela naslonjena na stenu, dok je kiša tiho dobovala oko nje, kapci su joj otežali. Dvaput je zadremala. Drugi put se smesta probudila, uzburkanog srca, ubeđena da se neko nadvio nad njom. Udovi joj behu ukočeni, a plašt joj se upetljao oko nogu. Ritnula se da se oslobodi, pa ustala. Spretni Dik se skupčao uz stenu, ušuškan u teški, vlažni pesak, usnuo. *San. To je bio san.*

Možda je pogrešila što je ostavila ser Krejtona i ser Ilifera. Oni su delovali kao poštteni ljudi. *Da je Džejni mogao da pođe sa mnom*, pomisli ona... ali on je vitez Kraljeve garde, mesto mu je uz kralja. Sem toga, ona je Renlija želela. *Zaklela sam se da ću ga zaštititi, a izneverila sam ga. Onda sam se zaklela da ću ga osvetiti, a ni to nisam uspela. Umesto toga sam pobegla sa leđi Kejtlin, pa sam i nju izneverila.* Vetar je promenio pravac i kiša joj se slivala niz lice.

Sutradan se drum pretvorio u pošljunčan puteljak, a onda u puki nagoveštaj staze. Negde oko podneva naglo se završio u podnožju vetrom isklesane litice. S nje se mali zamak mrštio na talase, tri krive kule su se ocrtavale na olovnom nebu. „Jesu li to Šapati?“, upita Podrik

„Je l' ti liči na ruševinu?“, pljunu Krab. „To ti je Jezigrotlo, gde stoluje stari lord Brun. Ovde se, međutim, put završava. Od sada ćemo morati kroz borove.“

Brijena je osmatrala liticu. „Kako ćemo gore?“

„Lako.“ Spretni Dik okrenu konja. „Držite se blizu Dika. Pljuskvci vole da odnesu one koji zaostaju.“

Ispostavilo se da je put ka vrhu strma kamenita staza skrivena u pukotini stene. Većim delom je bila prirodna, ali tu i tamo su bile uklesane stepenice da olakšaju uspon. Zidovi od žive stene, izjedeni vekovima vetrova i talasa, tiskali su se sa obe strane. Na nekim mestima su poprimali čudesne oblike.

Spretni Dik ih pokaza nekoliko dok su se penjali. „Eno džinovne glave, vidite?“, reče on i Brijena se osmehnu kada je ugleda. „A ono tamo je kameni zmaj. Drugo krilo je otpalo kad je moj otac bio dečak. Iznad njega vise sisurde, kao u neke veštice.“ On pogleda njene grudi.

„Ser? Moja gospo?“, reče Podrik. „Eno jahača.“

„Gde?“ Nijedna stena joj nije ličila na jahača.

„Na drumu. Ne kameni jahač. Pravi jahač. Prati nas. Tamo dole.“ On pokaza prstom.

Brijena se okrenu u sedlu. Popeli su se dovoljno visoko da vide ligama niz obalu. Konj je dolazio istim drumom kojim su oni išli, dve ili tri milje iza njih. *Ponovo?*

Sumnjičavo je pogledala Spretnog Dika.

„Nemoj da žnirkaš na mene“, reče Krab. „Nema taj ništa sa starim Spretnim Dikom, ko god da je. Neki Brunov čovek, sigurno, vraća se iz rata. Il' jedan od onih pevača što lutaju od mesta do mesta.“ Okrenuo se i pljunuo. „Pljuslavac nije, to je bar jasno. Njihov soj ne jaše konje.“

„Ne“, reče Brijena. Bar su se oko toga slagali.

Poslednjih stotinu stopa uspona bili su najstrmiji i najopasniji. Kamičići su se kotrljali pod kopitima konja i čegrtali niz kamenu stazu iza njih. Kada izadoše iz uselka u steni, nađoše se pod zidovima zamka. Neko lice ih je osmotrilo s bedema, pa nestalo. Brijeni se učini da je možda bilo žensko, pa to i reče Spretnom Diku.

On se složi. „Brun je prestar da se pentra po zidinama, a sinovi i unuci su mu otišli u ratove. Niko nije ostao sem cura, i jednog slinavog derleta od tri godine.“

Zaustila je da pita za kog kralja se lord Brun opredelio, ali to više nije bilo važno. Brunovi sinovi su otišli; neki se možda neće vratiti. *Ovde nam noćas neće poželeti dobrodošlicu.* Zamak pun staraca, žena i dece neće otvoriti kapiju naoružanim strancima. „Govoriš o lordu Brunu kao da ga poznaješ“, reče ona Spretnom Diku.

„Možda sam ga i poznavo, nekad.“

Ona pogleda grudi njegovog dubleta. Na mestu s koga je strgnut neki grb videli su se končići, a platno je bilo tamnije. Njen vodič je dezertar, u to nije sumnjala. Da nije jahač iza njih neki njegov brat po oružju?

„Treba bi da nastavimo, pre nego što se Brun zapita zašto smo pod njegovim zidovima. Čak i neka ženska može da navije prokleti samostrel.“ Dik mahnu ka krečnjačkim brdima koja su se dizala iza zamka i njihovim šumovitim obroncima. „Dalje više nema puteva, samo potoci i zverinje staze, al' moja gospa nema razloga za strah. Spretni Dik zna ovaj kraj.“

Toga se Brijena i bojala. Vetar je naletao na vrh litice, ali je ona osećala samo miris zamke. „Šta je s onim jahačem?“ Uskoro će se popeti, osim ako konj ne ume da mu ide po talasima.

„Šta s njim? Ako je neka budala iz Devojačkog jezera, možda čak neće ni naći prokletu stazu. A ako jeste, otarasićemo ga se u šumi. Tamo neće imati drum da ga prati.“

Samo naše tragove. Brijena se zapitala nije li bolje da sačeka jahača tu, sa oružjem u ruci. *Ispašću strašna budala ako je to neki lutajući pevač ili sin lorda Bruna.* Krab je valjda u pravu. *Ako sutra još bude za nama, onda ću se obračunati s njim.* „Kako hoćeš“, reče, pa okrenu kobilu ka drveću.

Zamak lorda Bruna im je ubrzo nestao za ledima. Stražarike i vojnički borovi su se

dizali na sve strane, ogromna zelena koplja koja su hitala ka nebu. Šumska stelja beše čilim od opalih iglica, debeo kao zid zamka, i posut šišarkama. Kopita njihovih konja kao da nisu stvarala nikakav zvuk. Kiša je neko vreme padala, onda stala pa iznova počela, ali među borovima jedva da su osetili poneku kap.

Kroz šumu su napredovali mnogo sporije. Brijena je terala kobilu kroz zeleni sumrak vrludajući između stabala. Ovde se lako mogu izgubiti, shvati ona. Kuda god bi pogledala, sve je izgledalo isto. Sam vazduh je delovao sivo, zeleno i mrtvo. Grane borova su je grebale po rukama i strugale njen novooslikani štít. Jeziva tišina joj je sve više smetala kako su sati odmicali.

Smetala je i Spretnom Diku. U predvečerje tog dana, dok je padao mrak, on pokuša da zapeva. „O, medved jedan bejaše krzna sura! Sav mrk i kosmat, o, medved jedan tmuran...“, počeo, glasom hrapavim kao vunene čakšire. Borovi upiše njegovu pesmu, kao što su upijali vetar i kišu. Ubrzo prestade.

„Loše je ovde“, reče Podrik. „Ovo je loše mesto.“

Brijena je imala isti utisak, ali ne bi valjalo to da prizna. „Borova šuma jeste mračno mesto, ali je ipak samo šuma. Nema ovde ničega čega bi trebalo da se bojimo.“

„A šta je s pljuskvcima? I glavama?“

„To je pametno momče“, reče Spretni Dik kroz smeh.

Brijena ga ljutito pogleda. „Nema pljuskvaca“, reče ona Podriku, „a nema ni glava.“

Brda su se uzdizala, brda su se spuštala. Brijena shvati kako se moli da je Spretni Dik pošten i da zna kuda ih vodi. Nije bila sigurna da bi sama ponovo našla more. I po danu i po noći, nebo je bilo sivo i oblačno, bez sunca i zvezda koje bi joj pomogle da nađe put.

Te noći su se rano ulogorili, pošto su se spustili niz brdo i zatekli se na rubu svetlucave zelene močvare. Po sivozelenoj svetlosti, tlo je pred njima delovalo dovoljno čvrsto, ali kada su su pošli napred, progutalo im je konje do grla. Morali su da se okrenu i probiju na čvršću zemlju. „Svejedno“, uveravao ih je Krab. „Vratićemo se uzbrdo, pa ćemo se spustiti drugim putem.“

Sutradan je bilo isto. Jahali su kroz borove i močvare, pod tamnim nebom i kišom, pored rupčaga i pećina i ruševina drevnih utvrda čije je kamenje obraslo mahovinom. Svaaka gomila kamenja je imala svoju priču, a Spretni Dik ih je sve ispričevao. Po njegovim rečima, ljudi sa Rta slomljenih klešta natopili su borovu šumu krvlju. Brijenu uskoro izdade strpljenje. „Koliko još ima?“, upita napokon. „Do sada smo sigurno videli svako stablo na Rtu slomljenih klešta.“

„Ma kakvi“, reče Krab. „Samo što nismo stigli. Vidi, šuma se proredila. Blizu smo Uskog mora.“

Luda koju mi je obećao verovatno je moj odraz u vodi, pomisli Brijena, ali se činilo besmislenim da se vrati kada je već došla tako daleko. A opet, bila je umorna, to nije mogla da porekne. Butine su joj od sedla otvrdnule kao gvožđe, a u poslednje vreme je noću spavala samo po četiri časa, dok Podrik stražari. Ako Spretni Dik hoće da ih ubije, bila je ubeđena da će to probati ovde, u zemlji koju dobro poznaje. Možda ih vodi do neke razbojničke jazbine, gde ga čekaju rođaci, jednaki zlikovci kao on. Ili ih možda samo voda ukrug, i čeka da onaj jahač pristigne. Nisu videli ni traga od njega otkako su se udaljili od zamka lorda Bruna, ali to nije značilo da ih više ne prati.

Možda ću morati da ga ubijem, reče ona sebi jedne noći dok je šetkala po logoru. Ta pomisao joj nije prijala. Njen stari kaštelan se uvek pitao da li je dovoljno okrutna za bitku. „U rukama imaš mušku snagu“, govorio joj je ser Godvin, više no jednom, „ali srce ti je pravo devojačko. Jedno je vežbati u dvorištu s tupim mačem u ruci, a drugo zariti stopu oštrog čelika čoveku u trbuh i gledati kako mu svetlo gasne u očima.“ Da je očeliči, ser Godvin ju je poslao kasapinu njenog oca da kolje jaganjce i prasiće. Prasići su skičali, a jaganjci kmečali kao preplašena deca. Dok se klanje završilo, Brijena je oslepela od suza, a odeća joj je bila tako krvava da ju je dala sluškinji da je spali. Ali ser Godvin je još sumnjao. „Prase je prase. S čovekom je drugačije. Kada sam bio štitonoša, mlad kao ti sada, imao sam drugara snažnog, hitrog i okretnog, prvaka dvorišta za vežbu. Svi smo znali da će jednog dana postati velik vitez. Onda je rat došao na Stepence. Video sam drugara kako baca dušmanina na kolena i izbija mu sekiru iz ruku, ali kada je trebalo da ga dokrajči, na tren je oklevao. U bici je tren čitav život. Čovek je isukao bodež i našao prorez u oklopu mog druga. Njegova snaga, njegova brzina, njegova odvažnost, sva mukom stečena veština... nije vredela ni lakrdijaševog prdeža, *zato što je ustuknuo od ubijanja*. Upamti to, devojko.“

Hoću, obeća ona njegovoj seni, tu u borovoj šumi. Sela je na kamen, isukala mač i počela da ga oštri. *Upamtiću i moliću se da ne ustuknem*.

Naredni dan je svanuo sumoran, hladan i oblačan. Nisu videli sunce kako se rađa, ali kada ce crnilo pretvori u sivilo, Brijena je znala da je vreme da se konji ponovo sedlaju. Spretni Dik ih je predvodio, i oni ponovo zađoše među borove. Brijena ga je pratila izbliza, a Podrik je bio na začelju, na svom konjiću.

Zamak se pred njima stvori bez upozorenja. Jednog trenu su bili u dubinama šume, okruženi samo bezbrojnim drvećem. Onda su obišli stenu i pred njima se ukaza čistina. Milju dalje, šuma se naglo završavala. Iza behu nebo i more... i

drevan, urušen zamak, napušten i zarastao, na rubu litice. „Šapati“, reče Spretni Dik „Oslušni. Čućeš glave.“

Podrikzinu. „Čujem ih.“

I Brijena ih je čula. Tih, blagi šapat koji kao da je poticao iz zemlje isto koliko iz zamka. Zvuci postadoše glasniji dok se približavala litici. To je more, shvati ona iznenada. Talasi su izlokali rupe dole u litici i huje kroz pećine i tunele pod zemljom. „Nema glava“, reče ona. „To čuješ talase kako šapuću.“

„Talasi ne šapuću. To su glave.“

Zamak beše sazdan od starog, nemalterisanog kamena najrazličitijih oblika i veličina. Između kamenja je gusto rasla mahovina, a iz temelja je niklo drveće. Većina starih zamkova imala je bogošume. Sudeći po izgledu, Šapati nisu ni imali mnogo šta drugo. Brijena potera kobilu na ivicu litice, gde se spoljni zid srušio. Nad gomilom slomljenog kamenja rasli su bokori otrovnog crvenog bršljana. Privezala je konja za drvo i približila se ivici što se više usudila. Pedeset stopa niže, talasi su zapljuskivali ostatke smrskane kule. Iza nje ona ugleda ulaz u veliku pećinu.

„To je stari svetionik“, reče Spretni Dik kada joj priđe. „Pao je kada sam bio upola mlađi od našeg Podića. Bilo je i stepenica do zaliva, ali kada se litica odronila, i one su otišle. Posle toga su krijumčari prestali da tu dolaze. Mogli su da uveslaju čamcima u pećinu, ali ništa više. Vidiš?“ On joj stavi jednu ruku na leđa, a drugom pokaza.

Brijena se naježi. *Dovoljno je samo da me blago gurne pa da završim dole kod kule.* Ona zakorači unazad. „Sklanjaj ruke s mene.“

Krab iskrivi lice. „Samo sam..“

„Nije me briga šta si ti *samo*. Gde je kapija?“

„S druge strane.“ Oklevao je. „Ta tvoja luda, on nije neko zlopamtilo, a?“, reče uznemireno. „Mislim, prošle noći sam razmišljao da će biti malo ljut na starog Spretnog Dika, zbog radi one mape što sam mu prodao, i što sam prećutao da krijumčari više ne dolaze ovamo.“

„Sa zlatom koje ti sleduje, možeš da mu vratiš sve što ti je platio za tvoju *pomoć*.“ Brijena nije mogla da zamisli Dontosa Holarda kao pretnju. „Ako je uopšte još ovde.“

Obišli su zidine. Zamak je imao trouglastu osnovu, s četvrtastim kulama na svakom uglu. Kapije behu potpuno istrulele. Kada Brijena cimnu jedno krilo, drvo zaškripa, odlomi se u dugačkim vlažnim cepkama, i pola kapije pade na nju. Unutra se video isti zelenkasti mrak. Šuma je provalila zidine i progutala utvrdu i dvorište. Ali iza kapije je stajala rešetka, zuba zarivenih duboko u meko blatnjavo zemljište. Gvožđe

beše crveno od rđe, ali je izdržalo kada ga je Brijena prodrmusala. „Ovu kapiju odavno niko nije koristio.“

„Ja bih mogao da se popnem preko“, ponudi se Podrik „Kod litice. Tamo gde je zid pao.“

„Previše je opasno. Kamenje mi je delovalo klimavo, a crveni bršljan je otrovan. Mora da postoji bočna kapija.“

Našli su je na severnoj strani zamka, napola skrivenu iza ogromnog kupinovog žbuna. Sve bobice behu obrane, a pola žbuna posečeno da se otvori put do vrata. Kada ugleda slomljene grančice, Brijenu obuze nemir. „Neko je ovuda prošao, i to nedavno.“

„Tvoja luda i te cure“, reče Krab. „Reko sam ti.“

Sansa? Brijena nije u to mogla da poveruje. Čak bi i pijanac poput Dontosa Holarda imao dovoljno pameti da je ne dovodi na ovo jezivo mesto. Nešto u izgledu tih ruševina nije joj davalo mira. Tu neće naći malu Starkovu - ali je morala da pogleda. *Neko je ovde bio*, pomisli. *Neko ko je morao da se krije*. „Idem unutra“, reče ona. „Krab, pođi sa mnom. Podriče, hoću da čuvaš konje.“

„Hoću i ja da pođem. Ja sam štitonoša. Umem da se borim.“

„Zato i hoću da ostaneš ovde. U šumama možda ima razbojnika. Ne smemo da ostavimo konje bez zaštite.“

Podriknogom udari kamenčić. „Razumem.“

Probila se kroz kupinu i povukla zarđalu gvozdenu alku. Vrata su se na tren opirala, a onda se naglo otvoriše, uz ciku šarki. Brijena se sva naježi od tog zvuka. Isuka mač. Čaki u oklopu i tvrdoj koži, osećala se nago.

„Ajde, moja gospo“, reče Spretni Dik iza nje. „Šta čekaš? Stari Krab je mrtav hiljadu godina.“

Šta čeka? Brijena reče sebi da se ponaša kao budala. Zvuk je stvaralo more koje beskonačno odjekuje kroz pećine ispod zamka, diže se i spušta sa svakim talasom. *Jeste*, međutim, podsećalo na šapate, i na tren je skoro videla glave kako leže na policama i brbljaju jedna drugoj. „*Trebalo je da upotrebim mač*“ govorila je jedna. „*Trebalo je da upotrebim čarobni mač*.“

„Podriče“, reče Brijena. „U mojoj posteljini su umotani mač i korice. Donesi mi ih ovamo.“

„Da, ser. Moja gospo. Hoću.“ Dečak odjuri.

„Mač?“ Spretni Dik se počeaša iza uha. „Već imaš mač u ruci. Šta će ti još jedan?“

„Ovaj je za tebe.“ Brijena mu pruži balčak

„Izistinski?“ Krab oprezno pruži ruku, kao da će ga sečivo ujesti. „Nepoverljiva

devica daje starom Diku mač?“

„Znaš da se služiš njime?“

„Ja sam Krab.“ On zgrabi mač iz njene ruke. „U meni je krv starog ser Klarena“ Zapara vazduh pa joj se iskezi. „Kad dobiješ mač na dar, ti postaješ gospodar, kažu neki.“

Kada se Podrik Pejn vrati, držao je Zavetnik oprezno kao da nosi novorođenče. Spretni Dik zviznu ugledavši kićene korice s nizom lavljih glava, ali učuta kada ona isuka mač i oproba zamah. *Čak mu je i zvuk oštrije od običnog mača.* „Za mnom“, reče Krabu. Bočke se provukla kroz kapiju, pogнувši glavu da ne udari u lučni dovrtak

Pred njom se otvori zaraslo dvorište. Levo je bila glavna kapija, i ruševina nečeg što je možda nekada bila štala. Mladice su nicalo iz jasala i rasle kroz smeđu slamu na krovu. Desno od sebe Brijena vide istrulele drvene stepenike koji su se spuštali u tamu laguma ili podruma. Na mestu utvrde stajala je gomila srušenog kamenja, obrasla zelenom i ljubičastom mahovinom. Dvorište je bilo sve u korovu i borovim iglicama. Vojnički borovi su rasli na sve strane, u svečanim strojevima. Među njima je stajao bleđi stranac; vitko mlado čuvardrvo debla belog kao dobro čuvana devica. Tamnocrveno lišće nicalo je iz grana što su se pružale kao da nešto žele da uhvate. Iza je bila praznina neba i mora gde se zid srušio...

...i ostaci vatre.

Šapati su joj grickali uši, uporni. Brijena kleknu kraj vatre. Uze pocrneli štapić, njušnu ga, prodžara pepeo. *Neko je sinoć pokušavao da se zgreje. Ili su pokušavali da daju znak nekom brodu.*

„Eheeeeej“, viknu Spretni Dik „Ima li koga?“

„Tišina“, reče mu Brijena.

„Neko se možda skriva. Hoće da nas osmotri pre nego što se pokaže.“ Otišao je do mesta gde se stepenište spuštalo pod zemlju i virnuo u tamu. „Eheeeej“, viknu on ponovo. „Je l' ima nekog tamo dole?“

Brijena vide kako se jedna mladica njiše. Iz žbunja se diže čovek tako ulepljen zemljom da se činilo kao da je iz nje iznikao. U ruci je imao slomljen mač, ali zbog njegovog je lica zastala, zbog sitnih očiju i širokih pljosnatih nozdra.

Znala je taj nos. Znala je te oči. *Pig*, tako su ga drugovi zvali.

Sve kao da se desi u tren oka. Preko ivice bunara iskoči drugi čovek, ne stvorivši više zvuka nego zmiya kada klizne preko gomile vlažnog lišća. Na sebi je imao plitku gvozdenu kacigu omotanu prljavom crvenom svilom i kratak, debeo džilit u ruci. Brijena je i njega znala. Iza nje se začu šuškanje kada glava proviri kroz crveno

lišće. Krab je stajao pod čuvardrvom. On diže pogled i vide lice. „Evo“, viknu Brijeni. „To je tvoja luda.“

„Dik“, viknu ona žustro, „dolazi ovamo.“

Šegvel skoči sa čuvardrva, njačući od smeha. Bio je odeven u svoju šarenu odoru, ali je ona postala tako izbledela i prljava da se videlo više smeđeg nego sivog i ružčastog. Umesto ludine palice imao je mlat sa tri kugle načičkane šiljcima i lancima vezane za drveno držalje. On zamahnu snažno i nisko, i jedno Krabovo koleno prasnu, a krv i komadi kosti se razleteše. „E ovo je smešno“, keserio se Šegvel kada Dik pade. Mač koji mu je dala odlete mu iz ruke i nestade u korovu. On se grčio na zemlji, vrišteći i stežući ostatke kolena. „O, gle“, reče Šegvel, „pa to je Krijumčar Dik, onaj što nam je nacrtu mapu. Prevalio si čitav ovaj put da nam vratiš zlato?“

„Molim te“, progurca Dik, „molim te nemoj, moja noga...“

„Boli? Hoćeš da prestane.“

„Ostavi ga na miru“, reče Brijena.

„NEMOJ!“, kriknu Dik, digavši krvave ruke da zaštiti glavu. Šegvel zavrte bodljikave kugle oko glave, pa ih obruši posred Krabovog lica. Začu se mučan prasak U tišini koja je usledila, Brijena ču lupu sopstvenog srca.

„Nevaljali Šegi“, reče čovek koji je ispuzao iz bunara. Kada vide Brijenino lice, nasmeja se. „Opet ti, ženo? Šta je, progoniš nas? Ili ti nedostaju naša mila lica?“

Šegvel je skakutao s noge na nogu i vitlao buzdovanom. „Po mene je došla. Sanja me svake noći, kada gura prste u pizdu. Želi me, momci, kobiletini je nedostajao njen veseli Šegi! Ima da je karam u dupe i da je napunim svojim kariranim semenom, sve dokne okoti jednog malog mene.“

„Za to se koristi druga rupa, Šegi“, reče Timeon svojim otegnutim dornskim naglaskom.

„Onda bolje da upotrebim sve njene rupe. Za svaki slučaj.“ Krenuo je na njenu desnu stranu, dok je Pig počeo da je obilazi sleva, terajući je prema neravnoj ivici litice. *Prevoz za troje*, priseti se Brijena. „Samo vas je trojica.“

Timeon slegnu ramenima. „Svako je krenuo na svoju stranu kad smo otišli iz Harendvora. Arzvik je sa svojim društvom odjahao na jug, za Starigrad. Rordž je mislio da će se izvući preko Solana. Ja i moji momci smo krenuli u Devojačko jezero, ali nismo mogli ni da se približimo nekom brodu.“ Dornjanin diže džilit. „Znaš, smrsila si konce Vargu onim ugrizom. Uho mu je pocrnelo i zagnojilo se. Rordž i Arzvik su bili za pokret, ali je Jarac rekao da moramo da branimo njegov zamak Kazao je da je gospodar Harendvora, i da mu ga niko neće uzeti. Profirfljao je to, kao što je uvek govorio. Čuli smo da ga je Planina ubijao komad po komad.

Šaku jednog dana, stopalo narednog, sve je čisto i fino odsecao. Patrljke su previjali, da Hout ne bi umro. Kitu mu je čuvao za kraj, ali ga je neka ptica pozvala u Kraljevu luku, pa je dovršio posao i odjahao.“

„Nisam ovde radi vas. Tražim svoju...“ - zamalo ne reče *svoju sestru*. „...jednu ludu.“

„Ja sam luda“, objavi srećno Šegvel.

„Pogrešna luda“, izlete Brijeni. „Ona koju ja tražim u društvu je visokorodene devojke, kćeri lorda Starla od Zimovrela.“

„Onda traži Pseto“, reče Timeon. „Međutim, ni on nije ovde. Samo mi.“

„Sendor Klegani?“ upita Brijena. „Šta hoćeš da kažeš?“

„On ima malu Starkovu. Kako sam čuo, išla je za Brzorečje, a on ju je oteo. Prokleta džukela.“

Brzorečje, pomisli Brijena. *Išla je u Brzorečje. Ujaku*. „Otkud znaš?“

„Čuo sam od jednog Berikovog čoveka. Gospodar munja je takođe traži. Razaslao je svoje ljude po čitavom Trozupcu da njuškaju za njom. Zaskočili smo trojicu posle Harendvora i izvukli iz jednog priču pre nego što je crko.“

„Možda je lagao.“

„Možda, ali nije. Kasnije smo čuli da je Pseto ubio tri čoveka svog brata u krčmi pored raskršća. Devojka je tamo bila s njim. Krčmar se zakleo da je bilo tako pre nego što ga je Rordž ubio, a i kurve su isto rekle. Mnogo su ružne bile. Ne baš ružne kao ti, ali ipak

Pokušava da me zamaje, shvati Brijena, *da me umiri glasom*. Pig se primicao. Šegvel skoči ka njoj. Ona ustuknu. *Sateraće me uz ivicu ako ih pustim*. „Ne prilazite“, upozori ih ona.

„Mislim da ću da te karam u nos“, objavi Šegvel. „To će biti baš smešno, šta kažeš?“

„On ima veoma mali kurac“, razjasni Timeon. „Baci taj lepi mač i možda će biti nežan s tobom, ženo. Treba nam zlato da platimo krijumčare, to je sve.“

„A ako ti dam zlato, pustićete nas?“

„Hoćemo.“ Timeon se osmehnu. „Kada te prvo svi izjebemo. Platićemo ti kao pravoj kurvi. Srebrnjak za svakoga. Ili ćemo ti uzeti sve zlato i silovati te, pa te dokusuriti kao Planina lorda Varga. Šta si odlučila?“

„Ovo.“ Brijena se baci na Piga.

On trgnu slomljeno sečivo da zaštiti lice, ali ga je dizao gore, a ona je ciljala dole. Zavetnik proseče kožu, vunu i mišić najamnikove butine. Pig divlje izmahnu kada mu noga klecnu. Slomljeni mač joj zagreba veržnjaju pre nego što je Pig pao na leđa.

Brijena mu probode vrat, snažno uvrnu mač pa ga izvadi, okrenuvši se baš kada joj Timeonov džilit sevnu pored lica. *Nisam oklevala*, pomisli dok joj se crvena krv slivala niz obraz. *Jesi li video, ser Godvine?* Posekotinu jedva da je osutila.

„Ti si na redu“, reče Timeonu dok je Dornjanin vadio drugi džilit, kraći i deblji od prvog. „Baci ga.“

„Pa da se izmakneš i da me zaskočiš? Završio bih isto kao Pig. Ne. Navali, Šegi.“

„Ti navali“, reče Šegvel. „Jesi video šta je uradila Pigu? Poma'nitala je od mesečeve krvi.“ Luda je bila iza nje, Timeon ispred. Kako god da se okrene, jedan će joj biti iza leđa.

„Navali“, ponavljao je Timeon, „pa ćeš moći da joj jebeš leš.“

„O, pa ti me *stvarno* voliš.“ Buzdovan je vitlao kroz vazduh. *Odaberi jednog*, reče Brijena sebi. *Odaberi jednog i ubij ga brzo*. Tad niotkuda dolete kamen i pogodi Šegvela u glavu. Brijena nije oklevala. Polete na Timeona.

Bio je bolji od Piga, ali je imao samo kratki džilit, a ona mač od valirijskog čelika. Zavetnik joj beše živ u rukama. Nikada nije bila tako hitra. Sečivo postade siva munja. Ranio ju je u rame u prvom naletu, ali mu je ona odsekla uho i pola obraza, otfikarila vrh koplja i zarila mu stopu namreškanoг čelika u trbuh kroz karice verižnjake koju je imao na sebi.

Timeon se još batrgao kada je iz njega izvadila sečivo žlebova crvenih od krvi. Mašio se pojasa i izvadio bodež, pa mu Brijena odseče šaku. *To ti je za Džejmija*. „Smiluj se majko“, zastenja Dornjanin dok mu je krv navirala na usta i brizgala iz ruke. „Dokrajči me. Pošalji me nazad u Dornu, ti krvava kučko.“

Ona to i učini.

Šegvel je bio na koljenima kada se okrenula. Delovao je ošamućeno dok je napipavao buzdovan. Kada se ustetura na noge, još jedan kamen ga tresnu u uho. Podrik se popeo na srušeni zid i stajao je natušen među bršljanom, s kamenicama u obe ruke. „*Rekao sam ti da umem da se borim!*“, viknu on.

Šegvel pokuša da otpuzi. „Predajem se“, kriknu luda, „*predajem*. Ne smeš da povrediš milog Šegvela, previše sam duhovit da umrem.“

„Nisi ništa bolji od njih ostalih. Pljačkao si, silovao i ubijao.“

„O, jesam, jesam, neću da poričem... ali sam *zabavan*, sa svojim šalama i dosetkama. Zasmejavam ljude.“

„A žene plaču.“

„Je l' sam ja za to kriv? Žene nemaju smisla za humor.“

Brijena spusti Zavetnik. „Iskopaj grob. Tamo, pod čuwardrvom.“ Pokaza vrhom mača.

„Nemam ašov.“

„Imaš dve ruke.“ *Jednu više nego što ste ostavili Džejmiju.*

„Što da se mučim? Ostavi ih vranama.“

„Timeon i Pig mogu da hrane vrane. Spretni Dikće imati grob. Bio je Krab. Ovo je njegov dom.“

Zemlja beše meka od kiše, ali je ipak ljudi trebao sav ostatak dana da iskopa dovoljno duboku jamu. Noć se spuštala kada je završio, a ruke mu behu krvave i pune plikova. Brijena je vratila Zavetniku korice, podigla Dika Kraba i odnela ga do jame. Mučno je bilo pogledati mu lice. „Oprosti što ti nisam verovala. Više ne znam kako se to čini.“

Kada je klekla da položi telo, pomislila je: *Luda će sada probati da se spase, dok su mi leđa okrenuta.*

Čula je njegov težak dah tren pre nego što je Podrik viknuo da je upozori. Šegvel je jednom rukom stezao oštru kamenicu. Brijena je imala bodež u rukavu.

A bodež će skoro uvek pobediti kamen.

Odbila mu je ruku u stranu i zarila čelik u trbuh. „Smej se“, zareža na njega. On umesto toga zajeca. „Smej se“, ponovi ona zgrabivši mu grlo jednom rukom i probadajući mu stomak drugom. „*Smej se!*“ Ponavljala je to, iznova i iznova, sve dok joj ruka nije pocrvenela do lakta i dok se nije skoro zagrcnula od smrada ljudine smrti. Ali Šegvel se nijednom nije nasmejao. Jecaji koje je Brijena čula bili su njeni. Kada je to shvatila, bacila je nož i zadržala.

Podrik joj je pomogao da spusti Spretnog Dika u jamu. Dotad je već bio izašao i mesec. Brijena obrisa zemlju s ruku i baci dva zmaja u grob.

„Zašto si to uradila, moja gospo? Ser?“, upita Pod.

„Bila je to nagrada koju sam mi obećala ako mi nađe ludu.“

Iza nje se začu smeh. Ona cimnu Zavetnik iz korica i okrenu se kao vihor, očekujući još Krvavih lakrdijaša... ali to je samo Hajl Hant sedeo na srušenom zidu, prekrštenih nogu. „Ako dole u paklu ima bordela, nesrećnik će ti biti zahvalan“, dobaci vitez. „Inače, to je čisto rasipanje dobrog zlata.“

„Ja držim svoju reč. Šta ti radiš ovde?“

„Lord Rendil mi je naredio da te pratim. Ako nekim ludim slučajem nabasaš na Sansu Stark, rekao mi je da je dovedem u Devojačko jezero. Ništa se ne boj, naredeno mi je da te ne povredim.“

Brijena prezrivo frknu. „Kao da bi mogao.“

„Šta ćeš sada, moja gospo?“

„Da ga zakopam.“

„Na devojkú mislim. Ledi Sansu.“

Brijena se zamisli na tren. „Ona je išla u Brzorečje, ako je Timeon govorio istinu. Negde usput ju je oteo Pseto. Ako ga nađem...“

„...on će te ubiti.“

„Ili ću ja ubiti njega“, reče ona tvrdoglavo. „Hoćeš li mi pomoći da sahranim sirotog Kraba, ser?“

„Nijedan pravi vitez ne može da odbije takvu lepoticu.“ Ser Hajl se spusti sa zida. Zajedno nabacaše zemlju na Spretnog Dika dok se mesec dizao na nebu, a dole pod zemljom glave zaboravljenih kraljeva šaputale tajne.

OKRUNITELJKA

Pod vrelim suncem Dorne bogatstvo se merilo i vodom isto koliko i zlatom, i zato je svaki bunar bio budno čuvan. Onaj u Mahnitoj steni je međutim presušio pre stotinu godina, a njegovi čuvari su otišli na neko manje suvo mesto, ostavivši skromnu utvrdu sa izbebljenim stubovima i trorednim arkadama. Posle se pesak ponovo ušunjao, da povrati što je njegovo.

Arijana Martel je stigla s Drejom i Silvom baš kada je sunce zalazilo, dok je zapad bio tkanje zlata i purpura, a oblaci blistali grimizom. I ruševine kao da su sijale; pali stubovi su ružičasto svetlucali, crvene senke puzale preko ispucalih kamenih podova, a i boja samog peska je prelazila iz zlatne preko narandžaste u ljubičastu, kako je svetlo gasnulo. Garin je stigao nekoliko časova ranije, a vitez zvani Tamna Zvezda prethodnog dana.

„Lepo je ovde“, primeti Drej dok je pomagao Garinu da napoji konje. Nosili su sopstvenu vodu. Peščani atovi Dorne behu hitri i neumorni, i grabiće bez predaha mnoge lige pošto drugi konji malaksaju, ali čak ni takvi nisu mogli bez vode. „Otkud znaš za ovo mesto?“

„Stric me je dovodio ovamo, s Tijenom i Sarelom.“ Arijana se osmehnu na tu uspomenu. „Uhvatio je nekoliko zmija i pokazao Tijeni najbezbedniji način da se izmuzue otrov. Sarela je prevrtala kamenje, čistila pesak s mozaika i želela da sazna sve što može o ljudima koji su tu živeli.“

„A šta si ti radila, princezo?“, upita Šarena Silva.

Sedela sam pored bunara i pretvarala se da me je tu doveo neki vitez razbojnik, da uradi sa mnom šta mu je volja, pomisli ona, visok čvrst muškarac crnih očiju i visokih zalizaka. Od te uspomene oseti nelagodu. „Sanjarila sam“, reče, „a kada je sunce zašlo, sela sam skrštenih nogu kraj strica i molila ga da mi ispriča neku priču.“

„Princ Oberin je znao mnoge priče.“ Garin je takođe bio s njima tog dana; on je Arijani bio brat po mleku, i bili su nerazdvojni još otkako su prohodali. „Pričao je o princu Garinu, sećam se, po kome sam dobio ime.“ „Garin Veliki“, ubaci Drej, „ponos Rojne.“

„Baš taj. Valirija je pred njim drhtala.“

„Prvo je drhtala“, reče ser Džerold, „a onda ga ubila. Da ja povedem četvrt miliona ljudi u smrt, da li bi mene zvali Džerold Veliki?“ Prezirivo frknu. „Rekao bih da ću ostati Tamna Zvezda. Bar mi je to pravo ime.“ Isukao je dugački mač, seo na ivicu presahlog bunara i počeo da oštri sečivo brusom.

Arijana ga je oprezno gledala. *Dovoljno je visokorođen da mi bude kraljevski pratilac, pomisli ona. Otac bi rekao da nemam pameti, ali bi nam deca bila lepa kao zmajgospodari.* Ako je u Dorni postojao naočitiji čovek, ona ga još nije videla. Ser Džerold Dejn je imao orlovski nos, visoke jagodice, snažnu vilicu. Brijao je bradu, ali mu je gusta kosa padala do okovratnika poput srebrnog slapa, podeljena pramenom crnim kao ponoć. *Ipak, ima okrutna usta i još okrutniji jezik.* Oči su mu se činile crne dok je sedeo naspram sunca na smiraju, oštreći čelik, ali ona ih je videla i izbliza i znala je da su ljubičaste. *Tamnoljubičaste. Tamne i besne.*

Sigurno je osenio njene oči na sebi, jer je digao pogled s mača, oči su im se susrele, pa se osmehnuo. Arijana oseti kako joj vrešina obliva obraze. *Nije trebalo da ga dovedem. Ako me tako pogleda dok je tu Aris, krv će natopiti pesak.* Čija, to nije znala. Kraljevski gardisti su oduvek bili najbolji vitezovi u Sedam kraljevstava... ali Tamna Zvezda je Tamna Zvezda.

Dornske noći behu hladne kad se zađe u pesak. Garin im prikupi ogrev, izbeljene grane drveća koje se sasušilo i umrlo pre stotinu godina. Drej naloži vatru, zviždućuci dok je ukresivao varnice kremenom.

Kada je konačno drvo uhvatilo, seli su oko plamena i mešina letnjeg vina je krenula u krug... ali ju je Tamna Zvezda preskakao, jer je on pio samo nezaslađenu limunovu vodu. Garin beše živahno raspoložen i zabavljao ih je najnovijim pričama iz Daščara na ušću Zelenkrvi, kud rečni siročići dolaze da trguju s karakama, kogama i galijama što pristižu preko Uskog mora. Ako je verovati mornarima, istok je vrveo od čudesa i užasa: ustanak robova u Astaporu, zmajevi u Kartu, siva kuga u Ji Tiju. Novi piratski kralj se pojavio na Baziliskovim ostrvima i opljačkao je Varoš Visokog Drveća, a u Kohoru su se sledbenici crvenih sveštenika pobunili i pokušali da spale Crnog jarca.

„A Zlatna četa je raskinula ugovor s Mirom, baš kada su se Mirani spremili da zarate protiv Lisa.“

„Lišani su ih potplatili“, reče Silva.

„Pametni Lišani“, reče Drej. „Pametni, kukavički Lišani.“

Arijana je znala da nije tako. *Ako Kventin uz sebe ima Zlatnu četu... „Ispod zлата ljut čelik“, bio je njihov poklič. Trebaće vam ljut čelik i još što-šta, brate, ako nameravaš da me preskočiš.* Arijanu su u Dorni voleli, Kventina jedva da su znali. Nikakva najamnička četa to nije mogla da promeni.

Ser Džerold ustade. „Idem da se ispišam.“

„Pazi kud staješ“, upozori ga Drej. „Mnogo je prošlo otkako je princ Oberin izmuzao ovdašnje otrovnice.“

„Ja sam otrovom zadojen, Dalte. Ako me neka otrovnica ugrize, zažaliće.“ Ser Džerold nestade kroz slomljenu arkadu.

Kada je otišao, ostali se zглеdaše. „Oprosti mi, princezo“, reče Garin tiho, „ali taj čovekmi se ne dopada.“

„Šteta“, reče Drej. „Pošto mi se čini se zaljubio u tebe.“

„On nam je potreban“, podseti ih Arijana. „Njegov mač će nam možda zatrebati, a njegov zamak sigurno.“

„Visoka osama nije jedini zamaku Dorni“, primeti Šarena Silva, „a ti imaš i druge vitezove koji te vole. Drej je vitez.“

„Jesam“, potvrdi Drej. „Imam divnog konja i veoma dobar mač, a od mene je hrabriji samo... zaista, hrabrije ih je samo nekoliko.“

„Pre bi se reklo nekoliko stotina, ser“, reče Garin.

Arijana ih prepusti njihovom zadirkivanju. Drej i Šarena Silva su joj bili najdraži prijatelji, uz sestru Tijenu, a Garin ju je zadirkivao još dok ih je došla njegova majka, ali sada nije bila raspoložena za šalu. Sunce je zašlo i nebo se osulo zvezdama. *Koliko ih je samo.* Naslonila se na izbebljeni stub i zapitala se da li njen brat sada gleda iste te zvezde, gde god da je. *Vidiš li onu belu, Kventine? To je Nimerijina zvezda, blistava, a onaj mlečni pojas iza nje, to su njenih deset hiljada lađa. Blistala je jednako sjajno kao bilo koji muškarac, a tako ću i ja. Nećeš mi otići ono što mi po rođenju pripada.*

Kventin je bio veoma mlad kada su ga poslali u Gvozđ-šumu; premlad, po rečima njene majke. Norvošani nisu davali decu da odrastaju u tuđim kućama, i ledi Melarija nikada nije oprostila princu Doranu što joj je oduzeo sina. „Meni se to ne dopada ništa više nego tebi“, čula je jednom Arijana oca kako govori, „ali postoji dug krvi, a Kventin je jedino sredstvo otplate koje će lord Ormond prihvatiti.“

„Sredstvo otplate?“, vrisnula je njena mati. „On je tvoj sin. Kakav to otac plaća dugove svojom krvi i mesom?“

„Otac koji je princ“, odgovorio je Doran Martel.

Princ Doran se još pretvarao da je njen brat s lordom Ironvudom, ali ga je Garinova majka videla u Daščarama kako glumi trgovca. Jedan njegov pratilac je bio ćorav, baš kao Klitas Ironvud, pohotni sin lorda Andersa. S njima je putovao i jedan meštar, meštar vičan jezicima. *Moj brat nije onoliko pametan koliko misli. Pametan čovek bi krenuo iz Starigrada, bez obzira na to što je tako put duži. U Starigradu ga možda niko ne bi prepoznao.* Arijana je imala prijatelje među siročićima iz Daščara, i neke je zanimalo zašto princ i lordov sin putuju pod lažnim imenima i traže prevoz preko Uskog mora. Jedan od njih se noću ušunjao kroz

prozor, zagolicao bravu Kventinovog okovanog kovčežića i unutra našao svitke.

Arijana bi iskreno volela da veruje kako je taj tajni put preko Uskog mora Kventin preduzeo svojevoljno... ali pergamenti koje je nosio sa sobom bili su zapečaćeni suncem i kopljem Dorne. Garinov rođak se nije usudio da polomi pečate i pročita svitke, ali...

„Princezo.“ Ser Džerold Dejn je stajao iza nje, napola pod zvezdama, a napola u senci.

„Jesi li se pošteno ispišao?“ upita Arijana otmeno.

„Pesak je bio veoma zahvalan.“ Dejn se osloni nogom na glavu statue koja je možda bila Devica dok joj pesak nije potpuno uglačao lice. „Dok sam pišao, palo mi je na pamet da tim tvojim planom možda nećeš dobiti ono što želiš.“

„A šta ja to želim, ser?“

„Slobodu za Peščane zmiје. Osvetu za Oberina i Eliju. Znam li tu pesmu? Hoćeš da okušaš lavlju krv.“

Hoću, a hoću i ono što mi po rođenju pripada. Hoću Sunčevo koplje i sedište mog oca. Hoću Dornu. „Hoću pravdu.“

„Nazovi to kako želiš. Krunisanje male Lanisterke je prazan čin. Ona nikada neće sedeti na Gvozdeni presto. Niti ćeš ti dobiti rat koji priželjkuješ. Lava nije tako lako izazvati.“

„Lav je mrtav. Ko zna koje lavčice je lavici draže?“

„Ono koje joj je u jazbini.“ Ser Džerold isuka mač. Svetlucao je pod svetlošću zvezda, oštar kao laži. „Evo kako se počinje rat. Ne zlatnom krunom, već čeličnim sečivom.“

Ja nisam decoubica. „Skloni to. Mirsela je pod mojom zaštitom. A ser Aris neće dozvoliti da bilo ko naudi njegovoj dragocenoj princezi, to dobro znaš.“

„Ne znam, moja gospo. Znam samo da Dejni ubijaju Oukharte već hiljadama godina.“

Od njegove drskosti joj stade dah. „Meni se čini da Oukharti ubijaju Dejne jednako dugo.“

„Svi mi imamo porodične običaje.“ Tamna Zvezda vrati mač u korice. „Mesec se diže, i vidim da se tvoj vrli vitez približava.“

Imao je oštar vid. Pokazalo se da je konjanik na visokom zelenku zaista ser Aris. Beli plašt mu je lepršao na ramenima dok je terao konja preko peska. Princeza Mirsela je delila sedlo s njim, umotana u odoru sa širokom kukuljicom koja joj je skrivala zlatne uvojke.

Dok joj je ser Aris pomagao da sjaše, Drej pade na koleno pred njom.

„Veličanstvo.“

„Moja gospodarice.“ Šarena Silva kleknu pored njega.

„Moja kraljice, tvoj sam čovek“ Garin pade na oba kolena.

Zbunjena, Mirsela stegnu Arisa Oukharta za ruku. „Zašto me zovu veličanstvo?“, upita molećivo. „Ser Arise, kakvo je ovo mesto i ko su oni?“

Zar joj ništa nije objasnio? Arijana zakorači napred u vihoru svile, osmehujući se da umiri dete. „To su moji iskreni i odani prijatelji, veličanstvo... a žele da budu i tvoji.“

„Princezo Arijana?“ Devojčica joj se baci u zagrljaj. „Zašto me zovu kraljicom? Da se nije nešto desilo Tomenu?“

„Okružili su ga zli ljudi, veličanstvo“, reče Arijana, „i boj im se da su s njim skovali zaveru da ti otmu presto.“

„Moj presto? Misliš, *Gvozdeni presto*?“ Devojčica je bila zbunjenija nego ikad. „On ga uopšte nije ukrao, Tomen je.“

„...mladi od tebe, zar ne?“

„Starija sam godinu dana.“

„To znači da *Gvozdeni presto* pripada tebi“, reče Arijana. „Tvoj brat je tek dečaćić, ne smeš da ga kriviš. Ima loše savetnike... ali ti imaš prijatelje. Dozvoli mi tu čast da ti ih predstavim.“ Ona uze dete za ruku. „Veličanstvo, dajem ti ser Andreja Dalta, naslednika Limunšume.“

„Prijatelji me zovu Drej“, reče on, „i biće mi velika čast ako me i veličanstvo bude tako zvalo.“

Mada je Drej imao iskreno, uvek na osmeh spremno lice, Mirsela ga je oprezno odmerila. „Dok se ne upoznamo bolje, moraću da te zovem ser.“

„Za koje god ime da se veličanstvo odluči, ja sam njen čovek“

Silva se nakašlja, pa Arijana reče: „Mogu li da ti predstavim ledi Silvu Santagar, moja kraljice? Moju najdražu Šarenu Silvu.“

„Zašto te tako zovu?“, upita Mirsela.

„Zbog pegica, veličanstvo“, odgovori Silva, „mada se svi pretvaraju da je to zato što sam naslednica Šarenluga.“

Garin je bio sledeći, okretan, crnomanjast momak dugačkog nosa, sa smaragdnom mindušom u uhu. „Evo veselog Garina od siročića, koji me zasmehava“, reče Arijana. „Njegova majka je bila moja dojilja.“

„Žao mi je što je pokojna“, reče Mirsela.

„Nije, mila kraljice.“ U Garinovom osmehu blesnu zlatni zub koji mu je Arijana kupila da zameni onaj koji mu je slomila. „Ja sam od siročića sa Zelenkrvi, to moja

gospa hoće da kaže.“

Mirsela će na putu uz reku imati dovoljno vremena da nauči istoriju siročića. Arijana povede svoju buduću kraljicu poslednjem članu svoje male družine. „Poslednji, ali prvi po junaštvu jeste ser Džerold Dejn, vitez od Zvezdopada.“

Ser Džerold se spusti na koleno. Mesečina mu je blistala u tamnim očima dok je hladno posmatrao dete.

„Bio je jedan Artur Dejn“, reče Mirsela. „Vitez Kraljeve garde u dane Ludog kralja Erisa.“

„Bio je Jutarnji Mač. Mrtav je.“

„Jesi li ti sada Jutarnji mač?“

„Ne. Ljudi me zovu Tamna Zvezda, i noć je moja.“

Arijana povuče dete u stranu. „Sigurno si gladna. Imamo urmi, sira, maslina i sladilimuna za piće. Ipak, ne bi trebalo da previše jedeš i piješ. Posle kratkog predaha, moramo da jašemo. Ovdje na pesku je uvek najbolje putovati noću, pre nego što sunce odskoči. Tako je konjima lakše.“

„I jahačima“, reče Šarena Silva. „Hajde, veličanstvo, ugrej se. Biće mi čast da te poslužim.“

Dok je pratila princezu ka vodi, Arijana vide ser Džerolda iza sebe. „Moja kuća postoji hiljadama godina, od iskona“, požali se on. „Zašto je moj rođak jedini Dejn koga ljudi pamte?“

„Bio je veliki vitez“, ubaci ser Aris Oukhart.

„Imao je velikmač“, reče Tamna Zvezda.

„I veliko srce.“ Ser Aris uze Arijanu za ruku. „Princezo, molim te da porazgovaramo nakratko.“

„Hajde.“ Ona povede ser Arisa dublje u ruševine. Ispod plašta vitez je nosio zlatotkani dublet sa tri zelena hrastova lista svoje kuće. Na glavi je imao laganu čeličnu kacigu s nazubljenom krestom, oko koje je obmotao žutu maramu, po dornski. Mogao je da prođe kao bilo koji vitez, da nije bilo plašta. Od svetlucave bele svile on beše, bleđ kao mesečina i lagan kao lahor. *Plašt Kraljeve garde, bez svake sumnje, budala ona odvažna.* „Koliko dete zna?“

„Skoro ništa. Pre nego što smo krenuli iz Kraljeve luke, ujak ju je podsetio da sam joj ja zaštitnik i da sve što joj naredim služi njenoj bezbednosti. Čula je i ljude sa ulica, koji traže osvetu. Zna da ovo nije igra. Devojčica je hrabra i izuzetno mudra za svoje godine. Uradila je sve što sam od nje zatražio, i ništa nije zapitkivala.“ Vitez je uze za ruku, osvrnu se pa spusti glas. „Ima i drugih vesti koje bi valjalo da čuješ. Tivin Lanister je mrtav.“

To ju je zabezeknulo. „Mrtav?“

„Ubio ga je Bauk Kraljica je preuzela namesništvo.“

„Stvarno?“ *Žena na Gvozdenom prestolu?* Arijana kratko porazmisli, pa shvati da je tako bolje. Ako lordovi Sedam kraljevstava naviknu na vladavinu kraljice Sersei, biće im mnogo lakše da kleknu pred kraljicom Mirsedom. A lord Tivin je bio opasan dušmanin; bez njega će neprijatelji Dorne biti mnogo slabiji. *Lanisteri ubijaju Lanistere, kako to lepo zvuči. „Šta se desilo s kepecom?“*

„Pobegao je“, reče ser Aris. „Sersei nudi titulu lorda čoveku koji joj donese njegovu glavu.“ U popločanom unutrašnjem dvorištu, napola zatrpanom nanosima peska, on je pribi uz stub da je poljubi, a ruka mu krenu ka njenim grudima. Ljubio ju je dugo i strasno i zadigao bi joj suknju, ali se Arijana oslobodi, smejući se. „Vidim da te okrunjivanje kraljica uzbuđuje, ser, ali nemamo vremena za ovo. Kasnije, obećavam ti.“ Dodirnu mu obraz. „Je li bilo nevolja?“

„Samo Tristan. Želeo je da sedi pored Mirseline postelje i igra *sivas* s njom.“

„Preležao je boginje kada mu je bilo četiri godine, rekla sam ti. One mogu da se dobiju samo jednom. Trebalo je da kažeš da Mirsela ima sive ljupe, to bi ga oteralo.“

„Dečaka možda, ali ne i meštra tvog oca.“

„Kaleoti“, reče ona. „Pokušao je da je vidi?“

„Više puta sam mu opisao crvene mrlje na njenom licu. Rekao je da ništa ne može da se uradi dok se bolest sama ne okonča i dao mi čup balsama da joj ublaži svrab.“

Niko mlađi od deset godina nije umro od boginja, ali je za odrasle ova bolest mogla da bude smrtonosna, a meštar Kaleoti ih nije preležao u detinjstvu. „Dobro“, reče ona. „A sluškinja? Je li ubedljiva?“

„Iz daljine. Bauk ju je baš zbog toga odabrao, umesto mnogih devojaka plemenitijeg roda. Mirsela joj je pomogla da nakovrdža kosu i sama joj nacrtala mrlje na licu. Daleke su rođake. Lanisgrad vrvi od Lanisa, Laneta, Lantela i manjih Lanistera, a pola njih ima tu žutu kosu. Odevena u Mirselinu spavaćicu i s meštrovim balsamom razmazanim po licu... možda bi čak prevarila i mene, po slabom svetlu. Mnogo je teže bilo naći čoveka da zauzme moje mesto. Dejk je najbliži mojoj visini, ali je predebeo, tako da sam u svoj oklop obukao Roldera i rekao mu da ne diže vizir. On je tri palca niži od mene, ali možda to niko neće primetiti ako nisam tamo da stojim pored njega. U svakom slučaju, držaće se samo Mirselinih odaja.“

„Trebam samo nekoliko dana. Do tada će princeza biti van domašaja mog oca.“

„Gde?“ Privukao ju je i prešao joj usnama preko vrata. „Zar nije vreme da mi kažeš ostatak plana?“

Ona se nasmeja, pa ga odgurnu. „Ne, vreme je da jašemo.“

Mesec je krunisao Mesečevu devicu dok su polazili iz suvih ruševina Mahnite stene, u pravcu juga i zapada. Arijana i ser Aris su predvodili, a Mirsela je bila između njih, na nemirnoj kobili. Garin ih je pratio izbliza sa Šarenom Silvom, dok su dva dornska viteza jahala na začelju. *Sedmoro nas je*, shvati Arijana. Nije na to pomislila ranije, ali se činilo kao dobar znak. *Sedam jahača na putu ka slavi. Jednog dana će nas pevači pretvoriti u besmrtnike.* Drej je želeo veću družinu, ali tako bi možda privukli nečiju pažnju, a svaki dodatni čovek je povećavao opasnost od izdaje. *Bar me je tome otac naučio.* Čak i dok je bio mlađi i snažniji, Doran Martel je bio oprezan čovek, veoma sklon čutnjama i tajnama. *Kucnuo je čas da odloži svoje breme, ali neću trpeti uvrede njegove časti niti da mu se bilo šta našao učini.* Vratiti će ga u Vodene vrtove, da proživi koliko mu je ostalo okružen nasmejanom decom i mirisom limeta i pomorandži. *Da, i Kventin može da mu pravi društvo. Kada jednom krunišem Mirselu i oslobodim Peščane zmije, čitava Dorna će se dići za mene.* Ironvudi će se opredeliti za Kventina, ali sami nisu opasni. Ako pređu Tomenu i Lanisterima, ona će narediti Tamnoj Zvezdi da im zatre seme.

„Umorna sam“, požali se Mirsela posle nekoliko sati u sedlu. „Ima li još mnogo? Kuda to idemo?“

„Princeza Arijana vodi veličanstvo na mesto gde će biti bezbedno“, reče ser Aris da je umiri.

„Putovanje je dugo“, reče Arijana, „ali će biti lakše kada stignemo do Zelenkvi. Tamo će nas dočekati neki Garinovi ljudi, rečni siročići. Oni žive na čamcima i motkama ih teraju po čitavoj Zelenkvi i njenim pritokama, ribareći i berući voće i radeći razne druge poslove.“

„Jeste“, viknu Garin veselo, „i pevamo i igramo se i plešemo po vodi, i znamo mnogo šta o viđanju. Majka mi je najbolja babica u Vesterosu, a otac ume da leči bradavice.“

„Kako možete biti siročići kad imate majke i očeve?“, upita devojčica. „Svi su Rojnari“, objasni Arijana, „a majka im je bila reka Rojna.“

Mirsela nije shvatala. „Mislila sam da ste vi Rojnari. Vi Dornjani, htedoh reći.“

„Jesmo jednim delom, veličanstvo. Nimerijina krv teče moj im žilama, zajedno s krvlju Morsa Martela, dornskog lorda za koga se udala. Na dan venčanja, Nimerija je spalila svoje brodove, da njen narod shvati kako nema povratka. Većini je bilo drago što vidi te vatre, jer su im putešestvija bila dugačka i užasna pre nego što su

stigli u Dornu, i nebrojeni su stradali od oluja, bolesti i lovaca na robove. A ipak bilo je i onih koji su žalili. Nisu voleli tu suhu crvenu zemlju niti njenog sedmolikog boga, tako da su se držali starih običaja, sklepali čamce od korita spaljenih lađa i postali siročići od Zelenkrvi. Majka iz njihovih pesama nije *naša* Majka, već Majka Rojna, čija ih je voda othranjivala od praiskona.“

„Ja sam čuo da se Rojnari klanjaju nekoj kornjači“, reče ser Aris.

„Starac iz Reke je manje božanstvo“, odgovori Garin. „I njega je rodila Majka Reka, i posle se borio s Kraljem Krabom za prevlast nad svima koji žive pod rečnim vodama.“

„Oh“, reče Mirsela.

„Ja sam čuo i da si se ti borila u nekim velikim bitkama, veličanstvo“, reče Drej svojim najveselijim glasom. „Priča se da našem hrabrom princu Tristanu ne daješ nimalo milosti za *sivaskom* tablom.“

„Uvek istovetno rasporedi svoja polja, sa svim planinama napred i slonovima u prolazima“, reče Mirsela. „Zato ja pošaljem svog zmaja da mu pojede slonove.“

„Igra li i tvoja služavka?“, upita Drej.

„Rozamunda?“, upita Mirsela. „Ne. Pokušala sam da je naučim, ali je rekla da su pravila preteška.“

„I ona je Lanisterka?“, upita ledi Silva.

„Lanisterka iz *Lanisgrada*, ne Lanisterka od Livačke Stene. Kosa joj je iste boje kao moja, ali ravna, a ne kovrdžava. Rozamunda ne liči zaista na mene, ali kada se obuče u moju odeću, ljudi koji me ne znaju misle da sam ja.“

„Znači, radile ste to i ranije?“

„O, da. Zamenile smo se na *Hitromorju*, na putu za Bravos. Obrednica Eglantina mi je obojila kosu u smeđe. Rekla je da je to samo igra, ali je pravi razlog bila moja bezbednost u slučaju da brod zauzme moj stric Stanis.“

Devojčica se očigledno umorila, tako da Arijana naredi odmor, ponovo su napojili konje, malo se odmorili i pojeli nešto sira i voća. Mirsela je podelila pomorandžu sa Šarenom Silvom, dok je Garin jeo masline i pijuckao koštice na Dreja.

Arijana se nadala da će stići do reke pre zore, ali su krenuli mnogo kasnije nego što su nameravali, tako da su još bili u sedlu kada je istočno nebo zarudelo. Tamna Zvezda dokasa do nje. „Princezo“, reče, „ja bih krenuo brže ako ipak ne želiš da ubiješ dete. Nemamo šatora, a pesak je po danu surov.“

„Ja pesak poznajem jednako dobro kao ti, ser“, reče mu ona. Pa ipak poslušala ga je. Konjima je bilo teško, ali bolje da izgubi šest konja nego jednu princezu.

Uskoro vetar zaduva sa zapada, vreo, suv i pun prašine. Arijana stavi veo preko

lica. Bio je od svetlucave svile, a svetlozelena boja gornjeg i žuta donjeg dela stapale su se u sredini. Sitne zelene perle davale su mu težinu i tiho zveckale dok je jahala.

„Znam zašto moja princeza nosi veo“, reče ser Aris dok ga je kačila na svoju bakarnu kacigu. „Inače bi njena lepota zasenila sunce na nebesima.“

Morala je da se nasmeje. „Ne, tvoja princeza nosi veo da je sunce ne zaslepi i da joj pesak ne uđe u usta. I ti bi trebalo da postupiš isto, ser.“ Pitala se koliko je dugo njen beli vitez glačao svoje trapave komplimente. Ser Aris je bio prijatno društvo u postelji, ali duh i on behu stranci.

Njeni Dornjani su pokrili usta isto kao ona, a Šarena Silva pomože maloj princezi da stavi veo i zakloni se od sunca, ali je ser Aris ostao tvrdoglav. Uskoro mu je lice oblivalo znoj, a obrazi mu porumeneli. *Još malo i skuvaće se u toj svojoj teškoj odeći*, razmišljala je. Neće biti prvi. U prohujalim vekovima, mnoga se vojska spustila niz Prinčev prevoj razvijenih barjaka, samo da se smežura i isprži na crvenom, usijanom dornskom pesku. „Grb kuće Martela prikazuje sunce i koplje, Dornjaninova dva omiljena oružja“, napisao je Mladi Zmaj u svom hvalisavom *Osvajanju Dorne*, „ali od to dvoje, sunce je smrtonosnije.“

Srećom, nisu morali da prelaze duboki pesak već samo rub suvih zemalja. Kada Arijana ugleda sokola kako visoko iznad njih kruži po nebu bez oblaka, znala je da je najgore prošlo. Uskoro naiđoše na drvo. Bilo je čvornovato i zgrčeno, s više trnja nego lišća, iz roda zvanog peščani prosjaci, ali je govorilo da nisu daleko od vode.

„Skoro smo stigli, veličanstvo“, reče Garin Mirseli veselo kada ugledaše još peščanih prosjaka pred sobom, čitav šumarak koji je rastao oko suvog rečnog korita. Sunce je tuklo poput vatrenog čekića, ali to više nije bilo bitno, pošto se njihovom putovanju bližio kraj. Zastali su da ponovo napoje konje, napili se iz mešina i navlačili velove, a onda uzjahali da se otisnu na poslednju deonicu. Nije prošlo ni pola lige, a jahali su kroz troskavac i kraj maslinjaka. Iza niza kamenitih bregova trava je rasla zelenija i bujnija, a voćnjake s limunovim stablima napajala je paukova mreža starih kanala. Garin prvi ugleda reku kako zeleno svetluca. On viknu i jurnu napred.

Arijana Martel je jednom prelazila Vijugavicu, kada je sa tri Peščane zmiје išla da poseti Tijeninu majku. U poređenju s tim moćnim vodotokom, Zelenkrv je jedva zavedivala ime reke, a ipak je bila žila kucavica Dorne. Ime je dobila po mutnom zelenilu svojih tromih voda; ali doksu prilazili, sunčeva svetlost kao da ih je pretvorila u zlato. Retko je u životu videla lepši prizor. *Sledeći deo puta trebalo bi da bude spor i jednostavan*, pomisli ona, *uz Zelenkrv pa rekom Vejti, dokle god splavovi mogu da plove*. Tako će imati vremena da pripremi Mirselu za sve što sledi. Iza Vejta je čekao duboki pesak. Trebaće im pomoć Sendstouna i Helholta da ga pređu, ali ona

nije sumnjala da će je dobiti. Crvena Guja je odrastao u Sendstounu, a ljubavnica princa Oberina Elarija Peščana bila je vanbračna kći lorda Alera; četiri Peščane zrnje su mu bile unuke. *Krunisaću Mirselu u Paklengaju i tamo razviti barjake.*

Splav su našli pola lige nizvodno, skriven ispod visećih grana velike zelene vrbe. Niski i široki, splavovi su imali jedva primetan gaz; Mladi Zmaj ih je prezrivo opisao kao „ploveće stračare“, ali to nije bilo nimalo pošteno. Samo domovi najsiromašnije siročadi nisu bili divno izrezbareni i oslikani. Ovaj je bio u nijansama zelene, sa zakrivljenom drvenom krmom u obliku sirene, i ribljim licima koja su virila između stubića ograde. Palubu su prekrivale motke, užad i čupovi maslinovog ulja, a na oba kraja su se njihali gvozdeni fenjeri. Arijana ne vide siročad. *Gde mu je posada?*, pitala se.

Garin zauzda konja ispod vrbe. „Budite se, ribooke lenštine“, viknu dok je skakao iz sedla. „Kraljica vam je ovde, i hoće kraljevsku dobrodošlicu. Hajde, izlazite, da zapevamo i ispijemo slatkovino. Usta su mi spremna za...“

Vrata na splavu se uz tresak otvoriše. Na suncu stupi Areo Hotah, s dugačkom sekirom u ruci.

Garin se ukipi. Arijana oseti kao da ju je sekira udarila u trbuh. *Nije trebalo da se ovako okonča. Ovo nije trebalo da se desi.* Kada začu Dreja kako govori: „Ovo je poslednje lice koje sam želeo da vidim“, znala je da mora nešto da preduzme. „*Bežimo!*“, viknula je skočivši u sedlo. „Arise, zaštititi princezu...“

Hotah udari držljem sekire po palubi. Iza ukrašene ograde splava ustade desetak gardista, naoružanih džilitima i samostrelima. Još ih se pojavilo na krovu kabine. „Predaj se, moja princezo“, viknu kapetan, „inače moramo pobiti sve osim deteta i tebe, po naređenju tvog oca.“

Princeza Mirsela je nepokretna sedela na svom konju. Garin je polako uzmicao od splava, s rukama u vazduhu. Drej otpasa mač. „Predaja se čini kao najmudriji postupak“, viknu on Arijani kada mu mač lupi o zemlju.

„*Ne!*“ Ser Aris Oukhart postavi svog konja između Arijane i samostrela, a mač mu je srebrno sijao u ruci. Oslobodio je štit i gurnuo levicu kroz držače. „Nećete je uzeti dok je u meni daha.“

Ti neustrašiva budalo, bilo je sve što je Arijana imala vremena da pomisli, šta to misliš da radiš?

Prolomi se smeh Tamne Zvezde. „Jesi li slep ili glup, Oukharte? Previše ih je. Spusti mač.“

„Poslušaj ga, ser Arise“, žustro dodu Drej.

Uhvaćeni smo, ser, mogla je Arijana da vikne. Tvoja smrt nas neće osloboditi. Ako

voliš svoju princezu, predaj se. Ali kada pokuša da progovori, reči joj zastadoše u grlu.

Ser Aris Oukhart joj uputi poslednji čežnjiv pogled, a onda obode konja zlatnim mamuzama i jurnu.

Tutnjao je ka čamcu, praćen razvijorenim belim plaštom. Arijana Martel nikada nije videla nešto tako plemenito, a ni upola tako glupo. „*Neeee*“, vrisnu ona, ali joj se moć govora prekasno povratila. Samostrel zabruja, onda još jedan. Hotah riknu naređenje. Na tako maloj udaljenosti oklop belog viteza je mogao biti i od pergamenta. Prva strelica potpuno probi teški hrastov štit, prikovavši mu ga za rame. Druga mu okrznu slepoočnicu. Džilit udari ser Arisovog konja u sapi, ali je ovaj i dalje jurio, zateturavši se kada je naleteo na mostić. „*Ne*“, vikala je neka devojka, neka luckasta devojčica, „*ne, molim vas, ovo nije trebalo da se desi.*“ Čula je i Mirselu kako vrišti, glasa prodornog od straha.

Ser Arisov dugački mač sevnu levo pa desno i dvojica kopljanika padoše. Konj mu se prope i udari u lice samostrelca koji je pokušavao da ponovo napne svoje oružje, ali drugi samostrelci su ispaljivali, i iz ogromnog ata su nicalle strelice. Pogađale su tako silovito da baciše konja u stranu. Noge ga izdadoše i on uz tresakpade na palubu. Aris Oukhart uspe nekako da odskoči. Uspe čak i da ne ispusti mač. Pridigao se na kolena pored konja na izdisaju...

...i video da iznad njega stoji Areo Hotah.

Beli vitez diže sečivo, presporo. Hotahova dugačka sekira mu odseče desnu ruku u ramenu, pa se diže prskajući krv, i uz sev se spusti ponovo u užasnom dvoručnom udarcu koji odseče glavu Arisa Oukharta i zavila je kroz vazduh. Pala je u trstik, i Zelenkrv je proguta uz tih pljusak

Arijana se nije sećala da je sjahala. Možda je pala. Nije se ni toga sećala. A ipak se našla četvoronoške u pesku. Tresla se, jecala i povraćala. *Ne*, uspevala je jedino da misli, *ne, niko nije smeo da nastrada, sve je bilo isplanirano, bila sam tako pažljiva.* Čula je Area Hotaha kako grmi: „*Za njim. Ne sme pobeći. Za njim!*“ Mirsela je bila na zemlji, zavijala je, tresla se, bledog lica u šakama, krv joj je navirala između prstiju. Arijana nije shvatala. Jedni su skakali na konje dok su drugi naletali na nju i njene pratioce, ali ništa od toga nije imalo smisla. Pala je u san, u neki užasni crveni košmar. *Ovo ne može biti stvarno. Uskoro ću se probuditi, i smejati se užasima noći.*

Kada uhvatiše da joj vezuju ruke iza leđa, nije se opirala. Jedan gardista je grubo diže na noge. Na sebi je imao boje njenog oca. Drugi se saže i izvadi joj iz čizme nož za bacanje, dar njene sestre ledi Nim.

Areo Hotah ga uze za ga osmotri, mršteći se. „*Princ je rekao da te moram dovesti*

nazad u Sunčevo koplje“, reče. Obrazi i čelo mu behu istačkani krvlju Arisa Oukharta. „Žao mi je, mala princezo.“

Arijana diže suzama okvašeno lice. „Kako je mogao da zna?“, upita ona kapetana. „Bila sam tako pažljiva. Kako je mogao da zna?“

„Neko je progovorio.“ Hotah slegnu ramenima. „Neko uvek progovori.“

ARJA

Svake noći pre sna, šaputala je svoju molitvu u jastuk „Ser Gregor“, glasila je. „Dansen, Srculence Raf, ser Ilin, ser Merin, kraljica Sersei.“ Šaputala bi i imena Freja od Prelaza, da ih je znala. *Jednog dana ću saznati*, reče ona sebi, *a onda ću ih sve pobiti.*

Nijedan šapat nije bio pretih da se čuje u Kući crnog i belog. „Dete“, rekao je dobri starac jednog dana, „kakva to imena šapućeš noću?“

„Ne šapućem nikakva imena“, odgovorila je.

„Lažeš“, rekao je on. „Svi ljudi lažu kada se boje. Neki lažu mnogo, neki tek pomalo. Neki imaju samo jednu veliku laž koju ponavljaju tako često da gotovo u nju poveruju... mada neki mali deo njihovog bića uvek zna da je to ipak laž, i da će im se videti na licu. Reci mi kakva su to imena.“

Ona je grizla usnu. „Imena nisu važna.“

„Jesu“, bio je uporan dobri čovek „Reci mi, dete.“

Reci mi, ili ćemo te izbaciti, čula je ona. „To su ljudi koje mrzim. Hoću njihovu smrt.“

„U ovoj kući čujemo mnogo takvih molitava.“

„Znam“, reče Arja. Džaken H'gar joj je jednom podario tri molitve. *Bilo je dovoljno samo da šapnem...*

„Zato si nam došla?“, nastavio je dobri čovek „Da naučiš naše veštine kako bi ubila te ljude koje mrziš?“

Arja nije znala kako da na to odgovori. „Možda.“

„Onda si došla na pogrešno mesto. Nije na tebi da odrediš ko će živeti a ko umreti. Taj dar pripada Onome sa Mnogo Lica. Mi smo samo njegove sluge, zakleti da ispunjavamo njegovu volju.“

„Oh.“ Arja pogleda klopove koji su stajali uza zidove, sa svećama što su im treperile oko stopala. „Koji je on bog?“

„Svi oni“, reče sveštenik u crnom i belom.

Nikada joj nije rekao kako se zove. Nije to učinilo ni devojče krupnih očiju i usukanog lica koje ju je podsećalo na jednu drugu devojčicu, zvanu Lasica. Kao i Arja, devojče je živelo ispod hrama, zajedno sa tri iskušenika, dvojicom slugu i kivaricom zvanom Uma. Uma je volela da priča dok radi, ali Arja nije razumevala nijednu njenu reč. Drugi nisu imali imena, ili nisu hteli da ih otkriju. Jedan sluga je bio veoma star, s leđima savijenim poput luka. Drugi je bio crven u licu, a iz ušiju su

mu rasle dlake. Misllla je da su obojica gluvonemi, dok ih nije čula kako se mole. Iskušnenici behu mlađi. Najstariji je po godinama bio kao njen otac; druga dvojica ne mnogo stariji od Sanse, koja je bila njena sestra. I iskušnenici su nosili crno i belo, mada bez kukuljica, i imali su crno na levoj, a belo na desnoj strani. Kod dobrog čoveka i devojčeta bilo je suprotno. Arja je dobila odeću služavke: tuniku od nebojene vune, vrecaste čakšire, laneno rublje, suknene papuče.

Samo je dobri čovek govorio zajednički jezik „Ko si ti?“, pitao ju je svakog dana.

„Niko“, odgovarala je ona, koja je nekada bila Arja od kuće Starka, Arja Smetalo, Arja Konjsko lice. Bila je i Ari i Lasica, i Veverica i Slana, peharnica Nen, sivi miš, ovca, duh Harendvora... ali ne istinski, ne u srcu svoga srca. Tu je bila Arja od Zimovrela, kći lorda Edarda Starka i leđi Kejtlin, koja je nekada imala braću po imenu Rob, Bren i Rikon, sestru po imenu Sansa, jezovuka po imenu Nimerija, polubrata po imenu Džon Snežni. Tu unutra je bila neko... ali on nije želeo taj odgovor.

Bez zajedničkog jezika, Arja nije mogla da razgovara sa ostalima. Međutim, slušala ih je, i ponavljala u sebi reči koje je čula dok se bavila svojim poslom. Mada je najmlađi iskušnenik bio slep, on je bio zadužen za sveće. Hodao je po hramu u mekanim papučama, okružen šaputanjem starica koje su svaki dan dolazile da se mole. Čak i bez očiju, uvek je znao koja se sveća ugasila. „Vodi ga čulo mirisa“, objasnio je dobri starac, „a vazduh je topliji gde gori sveća.“ Rekao je Arji da zažmuri i proba sama.

Molili su se u zoru pre doručka, klečeći oko mirnog, crnog bazena. Nekih dana je molitvu predvodio dobri čovek. Drugih dana je to bilo devojče. Arja je znala tek nekoliko reči pravoskog, onih koje su bile iste kao i u visokovalirijskom. Zato je molila sopstvenu molitvu Mnogolikom bogu, onu koja je glasila: „Ser Gregor, Dansen, Sculence Raf, ser Ilin, ser Merin, kraljica Sersei.“ Molila se ćutke. Ako je Mnogoliki bog pravi bog, čuće je.

Poklonici su u Kuću crnog i belog dolazili svakog dana. Većina je dolazila sama i sedela sama; palili su sveće kod jednog ili drugog oltara, molili se kraj bazena i ponekad plakali. Nekolicina je pila iz crne čaše i odlazila da spava; većina nije ispijala. Nije bilo službi, pesama, hvalospeva u čast bogu. Hram nikada nije bio pun. S vremena na vreme, neki vernik bi zatražio da vidi sveštenika, i dobri čovek ili devojče bi ga odveli dole u svetilište, ali se to nije dešavalo često.

Trideset različitih bogova stajalo je uza zidove, okruženo svojim malim svetlima. Starice su najviše volele Uplakanu Ženu, videla je Arja; bogataši su radije išli Noćnom Lavu, siromasi Putniku Sa Kapuljačom. Vojnici su palili sveće Bakalonu,

Bledom Detetu, mornari Devici Mesečevog Lica i Morskom Kralju. I Stranac je imao svoj oltar, mada k njemu skoro niko nikada nije dolazio. Uglavnom je ispred njega treperila samo jedna usamljena sveća. Dobri čovek je rekao da to nije bitno. „On ima mnogo lica, i mnogo ušiju da čuje.“

Brežuljak na kome je stajao hram bio je prožet prolazima isklesanim u steni. Sveštenici i iskušenici su imali ćelije za spavanje na prvom nivou, Arja i sluge na drugom. Najniži nivo je bio zabranjen za sve sem za sveštenike. Tu se nalazilo svetilište.

Kada nije radila, Arja je imala slobodu da luta kroz podrume i ostave, pod uslovom da ne napušta hram niti da se spušta na treći nivo. Našla je sobu punu oružja i oklopa: ukrašene kacige i čudne stare prsnike, dugačke mačeve, noževe i bodeže, samostrele i dugačka koplja s vrhovima u obliku lista. Druga odaja je bila prepuna odeće, debelog krzna i divotne svile u desetinama boja, pored gomila smrdljivih krpa i izlzanog grubog sukna. *Sigurno ima i odaja s blagom*, pomislila je Arja. Zamišljala je brda zlatnih poluga, džakove srebrnjaka, safire plave kao more, niske krupnih zelenkastih bisera.

Jednog dana je dobri čovek neočekivano naišao i upitao je šta radi. Rekla mu je da se izgubila.

„Lažeš. Što je gore, *loše* lažeš. Ko si ti?“

„Niko.“

„Još jedna laž.“ Uzdahnuo je.

Viz bi je do krvi prebio ako bi je uhvatio da laže, ali u Kući crnog i belog sve je bilo drugačije. Kada je pomagala u kuhinji, Uma bi je ponekad pljesnula varjačom ako bi joj se Arja našla na putu, ali niko drugi nikada nije digao ruku na nju. *Oni dižu ruku samo da ubiju*, pomislila ona.

S kuvaricom se prilično dobro slagala. Uma bi joj gurnula nož u ruku i pokazala na crni luk, i Arja bi ga iseckala. Uma bi je gurnula ka lopti testa, i Arja bi je mesila sve dok kuvarica ne kaže stoj. (*Stoj* je bila prva bravoska reč koju je naučila.) Uma bi joj dala ribu, i Arja bi je očistila, isekla i uvaljala u orahe koje je kuvarica tucala. Mutne vode koje su okruživale Bravos vrve od riba i morskih plodova svih vrsta, objasnio je dobri čovek. Spora smeđa reka uticala je u zaton s juga, lutajući kroz široko prostranstvo trske, slanah baruština i mulja. Čančica i ostriga je tu bilo u izobilju; mušula, žaba i kornjača, blatnih kraba i kraba-leoparda i kraba penjačica, jegulja iz trske, crnih jegulja, prugastih jegulja, zmijuljica i ostriga; svi su se oni često pojavljivali na drvenom stolu s duborezom za kojim su jele sluge Mnogolikog boga. Nekih noći je Uma začinjavala ribu morskom solju i suvim papričicama, ili kuvala

jegulje sa seckanim belim lukom. Ponekad, retko, kuvarica je stavljala čak i šafran. *Pituljici bi se ovde dopalo*, mislila je Arja.

Večera joj je bila omiljeno doba dana. Prošlo je mnogo vremena otkako je Arja redovno išla na spavanje punog stomaka. Nekih noći bi joj dobri čovek dozvoljavao da mu postavlja pitanja. Jednom ga je pitala zašto ljudi koji dolaze u hram uvek deluju tako mirno; kod kuće su se ljudi bojali da umru. Sećala se kako je onaj bubuljičavi štitonoša jecao kada ga je ubola u trbuh i kako je ser Ejmori Lorč preklinjao kada ga je Jarac bacio u jamu s medvedom. Prisećala se i sela pored božjeg oka, kako su seljaci urlali, vrištali i cvileli kada god je Golicač pitao za zlato.

„Smrt nije najgora“, odgovorio je dobri čovek „Ona je Njegov dar nama, kraj žudnji i bola. Na dan kada se rodimo Mnogoliki bog svakome od nas šalje tamnog anđela da uz nas hoda kroz život. Kada naši gresi i patnje postanu preteški, anđeo nas uzima za ruku i vodi nas u zemlje noći, gde zvezde uvek blistaju snažno. Oni koji dođu da piju iz crne čaše traže svoje anđele. Ako se boje, sveće ih smire. Kada osetiš miris naših sveća kako gore, na šta pomisliš, dete moje?“

Na Zimovrel, mogla je da kaže. Mirišem sneg, dim i borove iglice. Mirišem štalu. Mirišem Hodora kako se smeje i Džona i Roba kako se bore u dvorištu i Sansu kako peva o nekoj glupavoj lepoj gospi. Mirišem kriptu gde sede kameni kraljevi, mirišem vruć hleb, mirišem bogošumu. Mirišem moju vučicu, mirišem njeno krzno, skoro kao da je još pored mene. „Ne osećam ništa“, rekla je, da vidi šta će on reći.

„Lažeš“, rekao je, „ali možeš da zadržiš svoje tajne ako želiš, Arja od kuće Starka.“ Tako ju je zvao samo kada bi ga razočarala. „Znaš da možeš da odeš odavde. Nisi jedna od nas, bar ne još. Možeš da odeš kući kad god poželiš.“

„Rekao si mi da ako odem, neću moći da se vratim.“

„Tačno tako.“

Te reči su je rastužile. *I Sirio je to govorio, priseti se Arja. Stalno je to govorio. Sirio Forel ju je naučio da barata Iglom i umro je zbog nje.* „Neću da idem.“

„Onda ostani... ali upamti, Kuća crnog i belog nije dom za siročiće. Svi ljudi pod ovim krovom moraju da služe. *Valar doheris*, kažemo mi ovde. Ostani ako želiš, ali znaj da ćemo zahtevati tvoju poslušnost. U svakom trenutku i u svemu. Ako ne možeš da budeš poslušna, moraš da odeš.“

„Mogu da budem poslušna.“

„Videćemo.“

Imala je i druge obaveze sem pomaganja Umi. Čistila je podove hrama; služila je hranu; razvrstavala je odeću mrtvih, praznila im kese i prebrojavala čudne novčiće. Svakog jutra je hodala pored dobrog čoveka dok je on obilazio hram da nađe mrtve.

Tiha kao senka, rekla bi sebi prisativši se Sirija. Nosila je fenjer s debelim gvozdenim vratancima. U svakoj niši odškrinula bi vratanca, da potraži leševe.

Mrtvace nikada nije bilo teško naći. Dolazili su u Kuću crnog i belog, molili se sat ili dan ili godinu, pili slatku tamnu vodu iz bazena i pružali se na kamenu postelju iza nekog od bogova. Sklapali su oči, padali u san i više se nisu budili. „Dar Mnogolikog boga ima bezbroj oblika“, rekao joj je dobri čovek, „ali je ovde uvek blag.“ Kada bi našli telo, on bi očitao molitvu i proverio da li je život otišao, a Arja bi pozvala sluge, čiji je zadatak bio da pokojnika odnesu u lagume. Tu su iskušeni razodevali i prali tela. Odeća, dragocenosti i novac pokojnika išli su u korpu za razvrstavanje. Njihova hladna tela nošena su u donje svetilište kuda idu samo sveštenici; šta se tamo dešavalo, Arji nije bilo dozvoljeno da zna. Jednom, dok je večerala, obuzela ju je užasna sumnja, pa je odložila nož i podozrivo se zagledala u odrezak bledeg mesa. Dobri čovek je video užas na njenom licu. „To je svinjetina, dete“, rekao joj je, „samo svinjetina.“

Krevet joj je bio od kamena i podsećao ju je na Harendvor i krevet u kome je spavala dok je ribala stepenice za Viza. Dušek je bio pun krpa umesto slame, zbog čega je bio neravniji od onog u Harendvoru, ali je zato manje grebao. Mogla je da uzme koliko god pokrivača želi; debele vunene ćebadi, crvene, zelene ili karirane. A njena čelija je bila samo njena. Tu je čuvala svoja blaga: srebrnu viljušku i šešir širokog oboda i rukavice bez prstiju koje su joj dali mornari na *Titanovoj kćeri*, svoj nož, čizme i pojas, svoj u malu zalihu novčića, odeću...

I Iglu.

Mada su joj dužnosti ostavljale malo vremena za Iglu, vežbala je kada god je mogla, boreći se protiv sopstvene senke koju je stvaralo svetlo plave sveće. Jedne noći je devojče prolazilo i videlo Arju kako se mačuje. Nije rekla ni reč, ali je sutradan dobri čovek otpratio Arju u do njene čelije. „Moraš da se lišiš svega ovoga“, rekao je za njena blaga.

Arja se oseti kao da ju je udario. „To je moje.“

„A ko si ti?“

„Niko.“

Uzeo je srebrnu viljušku. „Ovo pripada Arji od kuće Starka. Sve ovo pripada njoj. Ovde tim stvarima nije mesto. Ovde njoj nije mesto. Njeno ime je previše ponosno, a mi za ponos nemamo mesta. Mi smo ovde sluge.“

„Ja služim“, rekla je povređeno. Dopadala joj se srebrna viljuška.

„Igraš se sluge, ali si u srcu lordova kći. Uzimala si druga imena, ali si ih nosila kao što se nosi haljina. Ispod njih je uvek bila Arja.“

„Ja ne nosim *haljine*. U glupavoj *haljini* ne možeš da se boriš.“

„Zašto bi želela da se boriš? Jesi li ti neki bravoski kavgadžija što se šepuri ulicama i traži krv?“ On uzdahnu. „Pre nego što ispiješ iz hladne čaše, moraš ponuditi sve što jesi Njemu sa Mnogo Lica. Svoje telo. Svoju dušu. *Sebe*. Ako ne možeš da se nateráš na to, moraš otići odavde.“

„Gvozdeni novčić je...“

„...platio tvoj put ovamo. Od sada moraš sama da plaćaš, a cena je skupa.“

„Nemam zlata.“

„Ono što mi nudimo ne može se kupiti zlatom. Cena si cela ti. Ljudi biraju mnoge puteve kroz ovu dolinu suza i boli. Naš je najteži. Malo ih je sazđano da njime hodaju. Potrebna je nesvakidašnja snaga tela i duše, i srce i tvrdo i snažno.“

Ja imam rupu na mestu gde bi trebalo da bude srce, pomislila je ona, i *nemam kuda drugde da idem*. „Ja sam snažna. Jednako snažna kao ti. I tvrda.“

„Ti veruješ da je ovo jedino mesto za tebe.“ Kao da joj je čitao misli. „Tu grešiš. Naći ćeš lakšu službu u domaćinstvu nekog trgovca. Ili ćeš možda radije biti kurtizana, da pevaju pesme o tvojoj lepoti? Reci samo reč, i poslaćemo te u *Crni biser* ili *Kći sutona*. Spavaćeš na ružnim laticama i odevaćeš se u svilene suknje što šušljaju dok hodaš, a veliki lordovi će spasti na prosjački štap zarad tvoje devičanske krvi. Ili možda želiš brak i decu, reci mi, pa ćemo ti naći muža. Nekog poštenog šegrtá, bogatog starca, moreplovca, koga god poželiš.“

Nije želela ništa od toga. Nemo je odmahнула glavom.

„O Vesterosu možda sanjaš, dete? *Svetla gospa* Luka Prestejna sutra isplivljava za Galebovo, Senodol, Kraljevu luku i Tiroš. Da ti nademo mesto na njoj?“

„Tek što sam *stigla* s Vesterosa.“ Ponekad se činilo da je prošlo hiljadu godina otkako je pobegla iz Kraljeve luke, a ponekad kao da je to bilo tek juče, ali je znala da ne može da se vrati. „Íci ću ako ne želiš da budem ovde, ali neću íci *tamo*.“

„Moje želje nisu bitne“, rekao je dobri čovek „Možda te je Mnogoliki i doveo ovamo da budeš Njegovo oruđe, ali kada te gledam, ja vidim dete i još gore, devojčicu. Mnogi su kroz vekove služili Njega sa Mnogo Lica, a su tek nekoliko slugu bile žene. Žene na svet donose život. Mi donosimo dar smrti. Niko ne može oboje.“

Pokušava da me uplaší pa da odem, pomisli Arja, *kao sa onim crvom*. „Za to me nije briga.“

„Trebalo bi. Ostani, i Mnogoliki bog će ti uzeti uši, nos, jezik. Uzeće i te tvoje tužne sive oči koje su toliko videle. Uzeće ti šake, stopala, ruke, noge, stidne delove. Uzeće ti nade i snove, ljubavi i mržnje. Oni koji stupe u Njegovu službu moraju se odreći svega što ih čini onima što jesu. Možeš li to?“ Uzeo ju je za bradu i zagledao joj se

duboko u oči, tako duboko da je zadrhtala. „Ne“, rekao je, „mislim da ne možeš.“

Arja mu skloni ruku. „Mogla bih ako bih htela.“

„To kaže Arja od kuće Starka, koja jede crve iz grobova.“

„Mogu da se odreknem svega što želim!“

On mahnu ka njenom blagu. „Onda počni sa ovim.“

Te noći posle večere, Arja se vrati u svoju ćeliju, skinu odoru i prošaputar imena, ali san nije hteo da je pohodi. Vrtela se na dušek u punom krpa, grickajući donju usnu. Osećala je rupu na mestu gde joj je nekada bilo srce.

U gluvo doba noći je ustala, obukla se u odeću koju je nosila još od Vesterosa, i pripasala mač. Igla joj je visila o jednom boku, nož o drugom. Sa šeširovom na glavi, rukavicama zadenutim za pojas i srebrnom viljuškom u ruci, odšunjala se uz stepenice. *Ovde nema mesta za Arju od kuće Starka*, mislila je. Arji je mesto u Zimovrelu, samo što Zimovrela više nema. *Kada sneg padne i beli vetrovi zaduvaju, usamljeni vuk umire, ali čopor preživljava*. Ali ona nema čopor. Pobili su njen čopor, ser Ilin i ser Merin i kraljica, a kada je pokušala da napravi novi, svi su se razbežali, Pituljica, Džendri, Joren i Zelenoruki Lomi, čak i Harvin, koji je bio čovek njenog oca. Otvorila je vrata i izašla u noć.

Prvi put se našla napolju otkako je ušla u hram. Nebo beše oblačno, a magla je prekrivala zemlju kao izlzano sivo čebe. Zdesna se čulo pljuskanje iz kanala. Bravos, Tajni grad, pomisli ona. Ime je zvučalo veoma prikladno. Tiho se spustila do pokrivenog doka, a magle su joj se kovitale oko nogu. Bilo je tako maglovito da nije videla vodu, ali ju je čula kako tiho zapljuskuje kamene stubove. U daljini se neko svetlo naziralo u sumrak: noćna vatra u hramu crvenih sveštenika, pomisli ona.

Na ivici vode je zastala, sa srebrnom viljuškom u ruci. Bila je od pravog pravcatog srebra. To nije moda viljuška. Slana ju je dobila. Bacila ju je u kanal i čula tiho buć kada je nestala pod vodom.

Šešir je bio sledeći, zatim rukavice. I oni su pripadali Slanoj. Ispraznila je kesu na dlan; pet srebrnih jelena, devet bakarnih zvezdica, nešto bakrenjaka i groša. Rasula ih je po vodi. Zatim čizme. One su najglasnije pljusnule. Sledio je njen nož, onaj što ga je uzela strelcu koji je molio Pseto za milost. Pojas za mač je odleteo u kanal. Plašt, tunika, čakšire, veš, sve. Sve sem Igle.

Stajala je na kraju doka, bleđa i naježena i uzdrhtala u magli. U ruci Igla kao da joj je šaputala. Za ubadanje služi špic, govorila je, i ni reč Sansi! Na sečivu je bio Mikenov žig. To je samo mač. Ako joj zatreba mač, pod hramom ih ima na stotine. Igla je bila premala za pravi mač, tek nešto više od igračke. Bila je glupa devojčica kada joj ga je Džon dao. „To je samo mač“, reče ona, ovog puta glasno...

...ali nije bio.

Igla je bila Rob i Bren i Rikon, njena majka i njen otac, čak i Sansa. Igla su bile zidine Zimovrela i smeh njegovog naroda. Igla su bili letnji snegovi, priče Stare Nen, drvo-srce crvenog lišća i strašnog lica, topao zemljani miris staklenih vrtova, zvuk severca koji tresе kapke na prozorima njene sobe. Igla je bila osmeh Džona Snežnog. Voleo je da mi razbaruši kosu i zove me „sestrice“, prisetila se, i iznenada joj na oči navreše suze.

Poliver joj je ukrao mač kada su je zarobili Planinini ljudi, ali kada su ona i Pseto ušli u krčmu na raskršću, tamo ju je čekao. Bogovi su hteli da bude moj. Ne Sedmoro, ne ni On sa Mnogo Lica, već bogovi njenog oca, stari bogovi Severa. Mnogoliki bog može da dobije ostalo, pomisli ona, ali ovo ne.

Vratila se uz stepenice gola kao od majke rođena, stežući Iglu. Na pola puta jedan kamen joj se zaljulja pod nogama. Arja kleknu i gurnu prste oko njegovih ivica. U početku se nije pomerao, ali je ona bila uporna, noktima vadeći sasušeni malter. Napokon, kamen se izvali. Ona zastenja pa povuče obema rukama. Pred njom se ukaza pukotina.

„Ovde ćeš biti sigurna“, reče ona Igli. „Niko sem mene neće znati gde si.“ Gurnula je mač i korice iza stepenika, a onda vratila kamen na mesto, tako da je ličio na ostalo kamenje. Dok se penjala nazad u hram, prebrojila je stepenike, da zna gde da ponovo nađe mač. Jednog dana će joj možda zatrebati. „Jednog dana“, prošapta ona sebi.

Nikada nije rekla dobrom čoveku šta je uradila, ali je on ipak znao. Sledeće noći joj je došao posle večere. „Dete“, reče on, „dođi da sedneš sa mnom. Imam da ti ispričam jednu priču.“

„Kakvu priču?“, upita ona oprezno.

„Priču o našim počecima. Ako želiš da budeš jedna od nas, moraš znati ko smo i kako smo nastali. Mnogi šapuću o Ljudima bez lica iz Bravosa, ali smo mi stariji od Tajnog grada. Pre nego što se Titan digao, pre Raskrinkavanja Aterovog, pre Osnivanja, mi smo postojali. Procvetali smo u Bravosu među ovim severnjačkim maglama, ali smo prvi koren pustili u Valiriji, među bednim robovima što su krvavo radili u dubokim rudnicima podno Četrnaest plamenova koji su u davni osvetljavali Slobodnu zemlju. Rudnici su većinom vlažna i ledena mesta, usečena u hladni mrtvi kamen, ali Četrnaest plamenova je bila živa planina sa žilama istopljenog kamena i vatrenim srcima. Zato je u rudnicima Valirije uvek bilo vrelo, a postajalo je sve vrelije kako su tuneli kopani dublje, sve dublje i dublje. Robovi su se mučili u pećnici. Stene oko njih behu prevrele za dodir. Vazduh je zaudarao na sumpor i pekao im

pluća kada bi udahnuili. Tabani su im goreli i pucali, čak i u najdebljim sandalama. Ponekad, kada bi probili neki zid u potrazi za zlatom, naišli bi na vrelu paru, ključalu vodu ili tečnu stenu. Neki tuneli behu tako niski da robovi nisu mogli da stoje, već su morah da puze ili čuče. A u toj crvenoj tami bilo je i zmiija.“

„Otrovnica?“ upita ona namrštena.

„Ognjenih aspida. Neki kažu da su one slične zmajevima, jer i aspide bljuju vatru. Umesto da se vinu u nebo, one svrdlaju kamen i zemlju. Ako je verovati starim pričama, aspide su postojale u Četrnaest plamenova i pre nego što su zmajevi došli. Mladunci nisu veći od te tvoje mršave ručice, ali mogu čudovišno da narastu, a ne ljube ljude.“

„Ubijale su robove?“

„Spaljeni i pocrneli leševi često su nalazeni u tunelima gde je u steni bilo mnoštvo rupa. A ipak su rudnici kopani sve dublje i dublje. Robovi su naveliko ginuli, ali njihove gospodare nije bilo briga. Smatrali su da su crveno zlato, žuto zlato i srebro dragoceniji od života robova, jer su robovi bili jeftini u staroj Slobodnoj zemlji. Valirjani su ih u ratovima zarobljavali na hiljade. U miru su ih odgajali, mada su samo najgore slali da umru dole u crvenoj tami.“

„Zašto se robovi nisu pobunili?“

„Neki jesu“, reče on. „Bune su bile česte u rudnicima, ali sa malo uspeha. Zmajgospodari stare Slobodne zemlje behu snažni u mađiji, i manji ljudi su im prkosili po cenu života. Jedan od njih je bio prvi Čovek Bez Lica.“

„Ko je bio on?“ izlete Arji pre nego što je stigla da razmisli.

„Niko“, odgovori on. „Neki kažu da je i sam bio rob. Drugi tvrde da je bio sin loze slobodorodenih, plemenitog porekla. Neki će ti čak reći da je bio nadzornik koji se sažalio na robove. Istina glasi da niko ne zna. Ko god da je bio, kretao se među robovima i slušao njihove molitve. Ljudi iz stotinu različitih naroda radili su u rudnicima, i svaki se molio svom bogu na svom jeziku, a ipak su se svi molili za isto. Oslobođenje su tražili, kraj muka. Malu stvar i jednostavnu. A ipak njihovi bogovi nisu odgovarali, a njihova patnja se nastavljala. *Jesu li njihovi bogovi gluvi?* pitao se on... sve dok nije shvatio, jedne noći u crvenoj tmuni.

Svi bogovi imaju svoja oruđa, muškarce i žene koji im služe i pomažu da se njihova volja ostvari na zemlji. Robovi nisu vapili stotinama različitih bogova, kao što se činilo, već jednom bogu sa stotinu različitih lica... a oruđe tog boga bio je on. Te iste noći je odabrao najbednijeg roba, onog koji se najstasnije molio za oslobođenje, i oslobodio ga njegovih spona. Prvi dar je darovan.“

Arja ustuknu. „Ubio je roba?“ To je zvučalo skroz naopako. „Trebalo je da ubije

gospodare!“

„Odneće on dar i njima... ali to je priča za neki drugi dan, ona koja se ni sa kime ne deli.“ Nagnuo je glavu u stranu. „A ko si ti, dete?“

„Niko.“

„Laž“

„Kako znaš? Je l' pomoću mađije?“

„Čovek ne mora biti čarobnjak da razluči istinu od laži, dovoljno je da ima oči. Moraš samo da naučiš da čitaš s lica. Gledaj oči. Usta. Mišiće ovde, u uglovima usana, i ovde, gde se vrat spaja s ramenima.“ Lagano ju je dodirnuo sa dva prsta. „Neki lažovi trepću. Neki zure. Neki skreću pogled. Neki oblizuju usne. Mnogi pokrivaju usta baš pre nego što će slagati, kao da kriju svoju neiskrenost. Drugi znaci su manje приметni, ali su uvek prisutni. Lažan i iskren osmeh možda liče, ali se razlikuju kao sumrak od svitanja. Umeš li da razlikuješ sumrak od svitanja?“

Arja klimnu glavom, mada nije bila sigurna da ume.

„Onda možeš naučiti da prepoznaš laž... a tada nijedna tajna pred tobom neće biti sigurna.“

„Nauči me.“ Biće niko ako je to potrebno. Niko u sebi nema rupe.

„Ona će te naučiti“, reče dobri čovek kada se devojčice pojavi na vratima. „Počevši od bravoskog jezika. Kakve koristi od tebe ako ne možeš da pričaš i shvataš? A ti ćeš je naučiti svom jeziku. Vas dve ćete učiti zajedno, jedna od druge. Hoćeš li učiniti to?“

„Da“, odgovori ona i od tog je trenutka postala iskušena u Kući crnog i belog. Odeća sluge joj je oduzeta, i data joj je odora, odora od crnog i belog, paperjasto mekana, kao staro crveno čebe koje je nekada imala u Zimovrelu. Ispod je nosila veš od finog belog lana i crnu podtuniku koja joj je dosegala do ispod kolena.

Od tada su ona i devojčice provodile vreme zajedno, dodirujući predmete i upirući prstom, dok je svaka pokušavala da nauči onu drugu rečima svog jezika. U početku jednostavnim rečima, čaša, sveća i cipela; onda težim rečima; onda rečenicama. Nekada je Sirio Forel terao Arju da stoji na jednoj nozi dok sva ne zadrhti. Kasnije ju je slao da lovi mačke. Plesala je vodeni ples na granama drveća, s drvenim mačem u ruci. To je sve bilo teško, ali je ovo bilo teže.

Čak je i vez bio zabavniji od učenja jezika, rekla je sebi posle noći kada je zaboravila pola reči koje je mislila da zna, a drugu polovinu tako loše izgovarala da joj se devojčice smejalo. Rečenice su mi grbave kao što su mi nekada bili bodovi. Da devojčice nije bilo tako sitno i izgladnelo, Arja bi joj razbila glupavu njušku. Umesto toga, grickala je usnu. *Previše sam glupava da učim i previše glupava da odustanem.*

Devojčice je mnogo brže savladavalo zajednički jezik. Jednog dana se za večerom okrenula Arji i upitala: „Ko si ti?“

„Niko“, odgovorila je Arja na bravoskom.

„Lažeš“, reklo je devojčice. „Moraš da lažeš bolje.“

Arja se nasmeja. „Dobrije? Kaže se *bolje*, glupačo.“

„Bolje glupačo. Ja ću te naučiti.“

Sutradan su počele igru laži, naizmenično postavljajući pitanja jedna drugoj. Ponekad bi odgovorile istinito, ponekad bi lagale. Ona koja je pitanja postavljala morala je da razluči šta je istina a šta ne. Devojčice kao da je to uvek znalo. Arja je morala da nagađa. Uglavnom je nagađala pogrešno.

„Koliko ti je godina?“ upitalo ju je devojčice jednom, na zajedničkom jeziku. „Deset“, odgovorila je Arja i digla deset prstiju. *Mislila* je da joj je još deset, mada je teško mogla biti sigurna. Bravošani su drugačije brojali dane nego što se to radilo na Vesterosu. Jedino je mogla da sluti da joj je imendan prošao.

Devojčice klimnu glavom. Arja uzvratil klimanjem i na svom najboljem bravoskom upita: „Koliko je *tebi* godina?“

Devojčice pokaza deset prstiju. Onda opet deset, pa opet. Onda šest. Lice joj je ostalo glatko kao mirna voda. *Nemoguće je da ima šest i trideset*, pomisli Arja. *Ona je devojčica*. „Lažeš“, reče. Devojčice odmahnu glavom i pokazala joj ponovo: deset i deset i deset i šest. Reče reči za šest i trideset, i naterala Arju da ih ponovi.

Sutradan je rekla dobrom čoveku šta je devojčice tvrdilo. „Nije slagala“, rekao je sveštenik smejući se. „Ona koju zoveš *devojčice* odrasla je žena koja je potrošila čitav svoj život služeći Onoga sa Mnogo Lica. Dala mu je sve što je bila, sve što je mogla biti, sve živote koji su bili u njoj.“

Arja zagriže usnu. „Hoću li ja postati kao ona?“

„Ne“, odgovori on, „ne ako to ne želiš. Otrovi su je načinili ovakvom lakvu je vidiš.“

Otrovi. Tada je shvatila. Svake večeri posle molitve devojčice je praznilo kameni vrč u vode crnog bazena.

Devojčice i dobri čovek nisu bili jedine sluge Mnogolikog boga. S vremena na vreme i drugi su posećivali Kuću crnog i belog. Debeli je imao prodorne crne oči, kukast nos i široka usta puna žutih zuba. Strogi se nikada nije osmehivao; oči mu behu blede, usne pune i tamne. Lepi je svaki put kada bi ga videla imao bradu druge boje, kao i drugačiji nos, ali nikada nije bio manje naočit. Ta trojica su najčešće dolazila, ali bilo je i drugih: žmirkavi, gospodičić, izgledneli. Jednom su debeli i žmirkavi došli zajedno. Uma je poslala Arju da im sipa. „Kada ne sipaš, moraš stajati mirno kao da

si od kamena“, rekao joj je dobar čovek „Možeš li to?“

„Da.“ *Pre nego što naučiš da se krećeš, moraš naučiti da miruješ*, učio ju je Sirio Forel davno u Kraljevoj luci, i ona ga je poslušala. Služila je kao peharnica Ruza Boltona u Harendvoru, a on bi je živu odrao da mu je prosula vino.

„U redu“, rekao je dobar čovek „Najbolje bi bilo da si i slepa i gluva. Možda ćeš čuti svašta, ali moraš pustiti da ti na jedno uho uđe a na drugo izađe. Ne slušaj.“

Arja je te noći čula mnogo šta, ali skoro sve je bilo na bravoskom jeziku, i razumela je jedva svaku desetu reč. *Mirno kao kamen*, govorila je sebi. Najteže je bilo obuzdavati zev. Pre nego što je noć istekla, misli su joj bludele. Dok je tako stajala s vrčem u ruci, sanjarila je da je vuk, da slobodna trči kroz mesečinom okupanu šumu i da za njom zavija veliki čopor.

„Jesu li oni drugi ljudi svi sveštenici?“, upitala je dobrog čoveka sutradan ujutro. „Jesu li im to prava lica?“

„Šta ti misliš, dete?“

Mislila je da *nisu*. „Je li i Džaken H'gar sveštenik? Znaš li hoće li se Džaken vratiti u Bravos?“

„Ko?“, upita on, veoma nedužno.

„Džaken H'gar. On mi je dao gvozdeni novčić.“

„Ne znam nikoga ko se tako zove, dete.“

„Pitala sam ga kako je promenio lice, a on je rekao da to nije ništa teže od promene imena, samo ako znaš kako.“

„Stvarno?“

„Hoćeš li mi pokazati kako da promenim lice?“

„Ako želiš.“ Uzeo ju je za bradu i okrenuo joj glavu. „Naduvaj obraze i isplazi jezik“

Arja nadu obraze i isplazi jezik

„Eto. Promenila si lice.“

„Nisam na to mislila. Džaken je koristio mađiju.“

„Svako čarobnjaštvo ima svoju cenu. Da bi se izvela prava opsena, potrebne su godine molitava, žrtvovanja i učenja.“

„Godine“ upita ona malodušno.

„Da je to lako, svi bi to radili. Moraš da hodaš pre nego što potričiš. Zašto koristiti mađiju kada će poslužiti i lakrdijaški trikovi?“

„Ja ne znam ni lakrdijaške trikove.“

„Onda vežbaj kreveljenje. Pod kožom imaš mišiće. Nauči da ih koristiš. To je tvoje lice. Tvoji obrazi, tvoje usne, tvoje uši. Osmesi i mrštenje ne treba da ti dolaze

kao iznenadne bure. Osmeh treba da bude sluga i da dođe samo kada ga pozoveš. Nauči da *vladaš* svojim licem.“

„Pokaži mi kako.“

„Naduvaj obraze.“ Ona ga posluša. „Digni obrve. Ne, još.“ I to je uradila. „Dobro. Vidi koliko ćeš tako izdržati. Neće biti dugo. Sutra pokušaj ponovo. U podrumima ćeš naći jedno mirsko ogledalo. Vežbaj pred njim po jedan sat svakog dana. Oči, nozdrve, obraze, uši, usne, nauči da *vladaš* svima njima.“ Uzео ju je za bradu. „Ko si ti?“

„Niko.“

„Laž. Žalosna mala laž dete.“

Sutradan je našla mirsko ogledalo i svakog jutra i svake večeri je sedela pred njim uz dve sveće i kreveljila se. *Vladaj svojim licem*, govorila je sebi, *pa ćeš moći da lažeš*.

Nedugo zatim dobri čovek joj je naredio da pomogne drugim iskušenicima da pripremaju leševe. Taj posao nije bio ni izbliza težak kao ribanje stepeništa za Viza. Ponekad bi se pomučila, ako je leš bio krupan ili debeo, ali većina mrtvacа behu samo stare suve kosti i smežurana koža. Arja bi ih nekada gledala dok ih je prala, pitajući se šta ih je dovelo do crnog bazena. Prisetila se jedne priče Stare Nen, o tome kako bi ponekad za dugačkih zima ljudi koji su zašli u preduboku starost rekli svojim da idu u lov. *A kćeri bi im plakale i sinovi bi skretali pogled u vatru*, čula je Staru Nen kako govori, *ali ih niko nije zaustavljao, niti pitao kakvu će divljač loviti kad su snegovi tako duboki a hladan vetar zavija*. Pitala se šta su stari Bravošani govorili svojim sinovima i kćerima pre nego što će poći u Kuću crnog i belog.

Mesec se okretao i okretao, mada ga Arja nikada nije viđala. Služila je, prala mrtvace, kreveljila se pred ogledalom, učila bravoski jezik i pokušavala da upamti da je niko.

Jednog dana ju je dobri čovek pozvao. „Naglasak ti je užasan“, rekao je, „ali znaš dovoljno reći da se koliko-toliko razume šta želiš. Vreme je da nas napustiš na neko vreme. Jedini način da istinski savladaš naš jezik jeste da ga pričaš svakog dana, od sumraka do svitanja. Moraš poći.“

„Kada?“, upita ga ona. „Kuda?“

„Sada“, odgovori on. „Iza ovih zidova ćeš naći stotinu ostrva Bravosa u moru. Naučila si reći za mušule, čančice i ostrige, zar ne?“

„Jesam.“ Ponovila ih je, na svom najboljem bravoskom.

Njen najbolji bravoski mu je izmamio osmeh. „Poslušice. Pored dokova ispod Potopljenog grada naići ćeš na trgovca ribom po imenu Brusko, dobrog čoveka koga

muče leđa. Treba mu devojčica koja će mu gurati kolica i prodavati njegove mušule, dagnje i ostrige mornarima s lađa. Ti ćeš biti ta devojčica. Razumeš?”

„Da.“

„A kada te Brusko upita, ko ćeš biti?”

„Niko.“

„Ne. To neće valjati van ove kuće.“

Oklevala je. „Mogu da budem Slana, iz Solana.“

„Slanu znaju Ternesio Teris i ljudi s *Titanove kćeri*. Govor te odaje, tako da moraš biti neka devojčica s Vesterosa... ali neka druga devojčica, rekao bih.“

Zagrizla je usnu. „Mogu da budem Ket?”

„Ket.“ Zamislio se. „Da. Bravos je pun mačaka^[11]. Još jednu niko neće primetiti. Ti si Ket, siročče iz..“

„Kraljeve luke.“ Bela sidrišta je posetila dvaput sa ocem, ali je Kraljevu luku bolje poznavala.

„Baš tako. Otac ti je bio zapovednik veslača na galiji. Kada ti je mati umrla, poveo te je na more sa sobom. Onda je i on umro, a njegovom kapetanu nisi trebala, pa te je izbacio s broda u Bravosu. A kako se zvao taj brod?”

„*Nimerija*“, reče ona smesta.

Te noći je otišla iz Kuće crnog i belog. O desnom boku joj je visio dugačak nož, sakriven izbledelim i iskrpljenim plaštom kakav i pristoji siročetu. Cipele su joj stezale prste, a tunika joj je bila tako izlizana da nimalo nije štitila od vetra. Ali je zato pred njom ležao Bravos. Noćni vazduh je mirisao na dim, so i ribu. Kanali behu vijugavi, uličice još vijugavije. Ljudi su je čudno pogledavali u prolazu, a mali prošnjaci su dobacivali reči koje nije razumela. Uskoro se sasvim izgubila.

„Ser Gregor“, zapevala je dok je prelazila kameni most na četiri luka. S njegovog središta videla je jarbole brodova u Krparevoj luci. „Dansen, Srculence Raf, ser Ilin, ser Merin, kraljica Sersei.“ Poče kiša. Arja diže lice da joj kišne kapi ovlaže obraze, tako srećna da bi zaplesala. „*Valar morgulis*“, reče, „*valar morgulis, valar morgulis*.“

obra : **Lena**

<http://www.balkandownload.org>

**APENDIKS KRALJEVI I NJIHOVI
DVOROVI**

KRALJICA NAMESNICA

SERSEI LANISTER, prva svog imena, udovica {kralja Roberta I Barateona}, kraljica majka, zaštitnica čitavog kraljevstva, gospa od Livačke stene i kraljica namesnica,

deca kraljice Sersei:

{KRALJ DŽOFRI I BARATEON}, otrovan na sopstvenoj svadbi kao dvanaestogodišnji dečak

PRINCEZA MIRSELA BARATEON, devetogodišnja devojčica, šticienica princa Dorana Martela u Sunčevom koplju,

KRALJ TOMEN I BARATEON, kralj-dečak od osam leta,

njegovi mačići, SER SKAKUTALO, GOSPA BRKA, ČARAPICA,

braća kraljice Sersei:

SER DŽEJMI LANISTER, njen bliznac, zvani KRALJEUBICA, lordzapovednik Kraljeve garde,

TIRION LANISTER, zvani BAUK, kepec, optužen i osuđen za kraljeubistvo i rodoubistvo,

PODRIK PEJN, Tirionov štitonoša, desetogodišnji dečak,

stričevi, tetke i drugi srodnici kraljice Sersei:

SER KEVAN LANISTER, njen stric,

SER LANSEL, ser Kevanov sin, bivši štitonoša kralja Roberta i bivši Sersein ljubavnik nedavno proglašen za gospodara Derija,

{VILEM}, ser Kevanov sin, ubijen u Brzorečju,

MARTIN, Vilemov bliznac, štitonoša, dužnost,

DŽENEI, ser Kevanova kći, trogodišnja devojčica.

LEDI DŽENA LANISTER, Serseina tetka, udata za ser Emona Freja,

{SER KLIOS FREJ}, Dženin sin, ubili ga razbojnici,

SER TIVIN FREJ, zvani TI, Klisov sin,
VILEM FREJ, Klisov sin, štitonoša,
SER LIONEL FREJ, drugi sin ledi Džene,
{TION FREJ}, Dženin sin, ubijen u Brzorečju,
VALDER FREJ, zvani CRVENI VALDER, najmlađi sin ledi Džene, paž u
Livačkoj steni,

TIREK LANISTER, sin Serseinog pokojnog strica Tigeta,
LEDI ERMESANDA HEJFORD, Tirekova devojčica-supruga,
DŽOJ BRDSKA, nezakonita kći Serseinog nestalog strica Džeriona,
jedanaestogodišnja devojčica,

SERENA LANISTER, kći Serseinog pokojnog ujaka Staforda,
MIRIJELA LANISTER, Serenina sestra, Stafordova kći,
SER DAVEN LANISTER, Stafordov sin,
SER DAMION LANISTER, dalji rođak, oženjen Sijerom Krejkhoh,
SER LUSION LANISTER, njihov sin,
LANA, njihova kći, udata za lorda Antarija Džasta,
LEDI MARGO, daleka rođaka, udata za lorda Titusa Pika,
Malo veće kralja Tomena:
{LORD TIVIN LANISTER}, kraljeva desna ruka,
SER DŽEJMI LANISTER, lord zapovednik Kraljeve garde,
SER KEVAN LANISTER, gospodar zakona,
VARIS, evnuh, gospodar šaptalica,
VELEMESTAR PISELI, savetnici vidar,
LORD MEJS TIREL, LORD MATIS ROUEN, LORD PAKSTER REDVIN,
savetnici,

Tomenova Kraljevska garda:

SER DŽEJMI LANISTER, lord zapovednik,
SER MERIN TRENT,
SER BOROS BLUNT, smenjen pa vraćen na dužnost,
SER BELON SVON,
SER OZMUND KETLBLEK,
SER LORAS TIREL, Vitez od Cveća,
SER ARIS OUKHART, s princezom Mirselom u Dorni,
Serseino domaćinstvo u Kraljevoj luci:
LEDI DŽOSELIN SVIFT, njena pratilja,
SENELA i DORKAS, njene sluškinje i sobarice,

LAM, CRVENI LESTER, HOUK zvani KOPITO, KRATKOUHI i PAKENS, gardisti,

KRALJICA MARGERI od kuće Tirela, devica od šesnaest leta, udovica kralja Džofrija I Barateona i udovica lorda Renlija Barateona pre njega,

Margerin dvor u Kraljevoj luci:

MEJS TIREL, gospodar Visokog Sada, njen otac,

LEDI ALERIJA od kuće Hajtauera, njena majka,

LEDI OLENA TIREL, njena baka, stara udovica zvana KRALJICA OD TRNJA,

ARIK I ERIK, gardisti ledi Olene, blizanci sedam stopa visoki, zvani LEVII DESNI,

SER GARLAN TIREL zvani SMELI, Margerin brat,

njegova žena LEDI LEONETA od kuće Fosoveja,

SER LORAS TIREL, njen mlađi brat, Vitez od Cveća, zakleti brat Kraljeve garde,

Margerine pratilje:

njene rođake MEGA, ALA i ELINOR TIREL,

Elinorin verenik ALIN EMBROUZ, štitonoša,

LEDI ALISANA BALVER, osmogodišnja devojčica,

MEREDIT KREJN, zvana VESELA,

LEDI TENA MERIVEDER,

LEDI ALISA GREJSFORD,

OBREDNICA NISTERIKA, sestra Vere,

PAKSTER REDVIN, gospodar Senice,

njegovi blizanci, SER HORAS i SER HOBER,

MEŠTAR BALABAR, njegov vidar i savetnik,

MATIS ROUEN, gospodar Zlatogaja,

SER VILAM VITERS, Margerin kapetan garde,

HJU KLIFTON, naočiti mlađi gardista,

SER PORTIFER VUDRAJT i njegov brat SER LUKANTIN

Sersein dvor u Kraljevoj luci:

SER OZFRID KETLBLEK i SER OZNI KETLBLEK, mlađa braća ser Ozmunda Ketlbleka,

SER GREGOR KLEGANI zvani PLANINA KOJA JAŠE, umire u mukama od otrovne rane,

SER ADAM MARBREND, zapovednik Gradske straže Kraljeve luke („Zlatnih plastova“),

DŽALABAR KSO, princ od Doline crvenog cveta, izgnanik sa Letnjih ostrva,

DŽAJLZ ROZBI, gospodar Rozbija, muči ga kašalj,
ORTON MERIVEDER, gospodar Dugog stola,
TENA, njegova žena, Miranka,
LEDI TANDA STOUKVORT,
LEDI FALISA, njena starija kći i naslednica,
SER BALMAN BIRČ, muž ledi Falise,
LEDI LOLISA, njena mlađa kći, povelikog stomaka ali male pameti,
SER BRON OD CRNOBUJICE, muž ledi Lolise, bivši najamnik
{ŠAJ}, pratilja logora koja je služila kao Lolisina sobarica, zadavljena u postelji
lorda Tivina,
MEŠTAR FRENKEN, u službi ledi Tande,
SER ILIN PEJN, kraljeva pravda, glavoseča,
RENIFER DUGOVODNI, glavni podtamičar u tamnicama Crvene utvrde,
RUGEN, podtamičar za crne ćelije,
LORD HALIN PIROMANSER, mudrac iz gilde alhemičara,
NOHO DIMITIS, izaslanik Gvozdene banke iz Bravosa,
KIBURN, nekromanser, bivši meštar iz Čitadele, donedavno Hrabri drugar,
MESEČEV DEČAK, kraljevska luda,
PEJT, osmogodišnji deččić koji dobija šibe namesto kralja Tomena,
ORMOND OD STARIGRADA, kraljevski harfista i bard,
SER MARK MALENDOR, koji je u Bici na Crnobujici izgubio majmuna i pola
ruke,
ORAN VODENI, Kopile od Plavikraja,
LORD ALESANDER STEDMON, zvani SREBROLJUBAC,
SER RONET KONINGTON, zvani CRVENI RONET, vitez od Grifonovog
gnezda,
SER LAMBERT TERNBERI, SER DERMOT OD KIŠEGORE, SER TALAD zvani
VISOKI, SER BEJARD NORKROS, SER BONIFER
HASTI zvani BONIFER DOBRI, SER HUGO VENS, vitezovi zakleti Gvozdenom
prestolu,
SER LAJL KREJKHOL zvani DELIVEPAR, SER ALIN STEKSPIR, SER DŽON
BENTLI, zvani ČOSAVI DŽON, SER STEFON SVIFT, SER HAMFRI SVIFT,
vitezovi zakleti Livačkoj steni,
DŽOSMIN PEKLDON, štitonoša i junak Crnobujice,
GARET PEDŽ i LU PAJPER, štitonoše i taoci,
narod Kraljeve luke:

PRVOOBREDNIK, otac vernih, zemaljski glas Sedmoro, star i slab čovek,
OBREDNIK TORBERT, OBREDNIK REJNARD, OBREDNIK LUSEON,
OBREDNIK OLIDOR, od najpobožnijih, služe Sedmoro u Velikom obredištu
Belorovom,

OBREDNICA MOELA, OBREDNICA EGLANTINA, OBREDNICA
HELISENTA, OBREDNICA UNELA, od najpobožnijih, služe Sedmoro u Velikom
obredištu Belorovom,

„vrapci“, najskromniji ljudi, žestoko pobožni,

ČATAJA, vlasnica skupog bordela,

ALAJAJA, njena kći,

DENSI, MAREI, dve Čatajine devojke,

BRELA, služavka, donedavno u službi leđi Sanse Stark,

TOBO MOT, majstor oružar,

HARFISTA HAMIŠ, ostareli pevač,

ALARIK OD EJSENA, pevač, nadaleko putovao,

VOT, pevač, prozvaao se PLAVI BARD,

SER TEODAN VELS, pobožan vitez, kasnije prozvan SER TEODAN ODANI

Barjak kralja Tomena prikazuje krunisanog jelena Barateona, crnog na zlatnom, i
lanisterskog lava, zlatnog na grimiznom, propete jedan naspram drugoga.

KRALJ NA ZIDU

STANISBARATEON, prvi svoga imena, drugi sin lorda Stefona Barateona i ledi Kasane od kuće Estermonta, gospodar Zmajkamina, samozvani kralj Vesterosa,

KRALJICA SELISA od kuće Florenta, njegova žena, trenutno u Istočnoj Morobdiji,

PRINCEZA ŠIRIN, njihova kći, jedanaestogodišnja devojčica,

ZAKRPA, Širinina maloumna luda,

EDRIK OLUJNI, nezakoniti sin njegovog brata kralja Roberta s ledi Delenom Florent, dvanaestogodišnjak putuje Uskim morem na *Ludom Prendosu*,

SER ENDRU ESTERMONT, rođak kralja Stanisa, zapovednik Edrikove pratnje,

SER DŽERALD GOUER, LUIS zvani PILJARICA, SER TRISTON OD Rabošbrega, OMER BLEKBERI, kraljevi ljudi, Edrikovi čuvari i zaštitnici,

Stanisov dvor u Crnom zamku:

LEDI MELISANDRA OD AŠAIJA, zvana CRVENA ŽENA, sveštenica R'lori, Gospodara svetlosti,

MENS RAJDER, kralj s one strane Zida, na smrt osuđeni sužanj,

Rajderov sin s njegovom ženom {DALOM}, još neimenovano novorođenče, „divljanski princ“,

FILI, dečakova dojilja, divljanka,

njen sin, još jedno neimenovano novorođenče, otac mu je bio njen otac {KRASTER},

SER RIČARD HORP, SER DŽASTIN MASI, SER KLEJTON SAGS, SER GODRI FARING zvani DŽINOUBICA, LORD HARVUD FEL, SER KORLIS PENI, kraljičini ljudi i vitezovi,

DEVAN SIVORT i BRIJEN FARING, kraljevski štitonoše,

Stanisov dvor u Istočnoj morobdiji:

SER DAVOS SIVORT, zvani VITEZ OD PRAZILUKA, gospodar Kišegore, admiral Uskog mora i kraljeva desna ruka,

SER AKSEL FLORENT, stric kraljice Selise, prvi među kraljičnim ljudima,

SALADOR SAN iz Lisa, pirat i plaćenik, gospodar *Valirjanina* i flote galija,

Stanisova posada na Zmajkameni:

SER ROLAND OLUJNI, zvani KOPILE OD NOĆNE PESME, kraljev čovek, zapovednik odbrane Zmajkama,

MEŠTAR PILOS, vidar, učitelj, savetnik,

„KAŠA“ i „JEGULJA“, dva tamničara,

lordovi zakleti Zmajkameni:

MONTERIS VELARION, gospodar Plima i despot od Plavikraja, šestogodišnji dečak

DURAM BAREMON, gospodar Oštrog rta, petnaestogodišnji momak,

Stanisova posada u Krajoluj:

SER DŽILBERT FARING, zapovednik odbrane,

LORD ELVUD MEDOUZ, zamenik ser Džilbertov,

MEŠTAR DŽURNI, ser Džilbertov savetnik i lekar,

lordovi zakleti Krajoluj:

ELDON ESTERMONT, gospodar Zelenkama, ujak kralja Stanisa, deda-stric kralja Tomena, oprezan prijatelj obojici,

SER EMON, sin i naslednik lorda Eldona, s kraljem Tomenom u Kraljevoj luci,

SER ALIN, sin ser Emonov, takođe kod kralja Tomena u Kraljevoj luci,

SER LOMAS, brat ser Eldonov, ujaki pristalica kralja Stanisa, u Krajoluj,

SER ENDRU, ser Lomasov sin, štiti Edrika Olujnog na Uskom moru,

LESTER MORIGEN, gospodar Vraninog gnezda,

LORD LAKOS ČITERING, zvani MALI LAKOS, šesnaestogodišnji mladić,

DAVOS SIVORT, gospodar Kišegore,

MARJA, njegova žena, drvodeljina kći,

{DEJL, ALARD, MATOS, MARIK}, njegova četiri najstarija sina, nestali u Bici na Crnobujici,

DEVAN, štitonoša kralja Stanisa u Crnom zamku,

STANIS, desetogodišnjak, s leđi Marjom na Besnom rtu,

STEFON, šestogodišnjak, s leđi Marjom na Besnom rtu.

Stanis je za svoj barjak uzео vatreno srce Gospodara svetlosti; crveno srce okruženo narandžastim plamenovima na žutom polju. U srcu je krunisani jelen kuće

Barateona, crn.

KRALJ OSTRVA I SEVERA

Grejdžoji od Hridi tvrde za sebe da su neposredni potomci Sivog Kralja iz Doba junaka. Legende kažu da je Sivi Kralj vladao samim morem i uzeo sirenu za ženu. Egon Zmaj je okončao lozu poslednjeg kralja Gvozdениh ostrva, ali je dozvolio gvozdеноrođenima da ožive svoj drevni običaj i odluče koga će odabrati za prvog među sobom. Odabrali su lorda Vikona Grejdžoja od Hridi. Grb Grejdžoja je zlatna džinovska sipa na crnom polju. Njihove reči su *Mi ne sejemo*.

Prvu bunu Belona Grejdžoja protiv Gvozdenog prestola ugušili su kralj Robert I Barateon i lord Edard Stark od Zimovrela, ali se u metežu nastalom posle Robertove smrti lord Belon ponovo proglasio za kralja i poslao svoje brodove da napadnu Sever.

{BELON GREJDŽOJ}, deveti svog imena od Sivog Kralja, kralj Gvozdениh ostrva i Severa, kralj soli i stene, sin morskog vetra i gospodar kosac od hridi, poginuo pri padu,

udovica kralja Belona KRALJICA ALANIS, od kuće Harloua,
njihova deca:

{RODRİK}, poginuo u prvoj Belonovoj buni,

{MERON}, poginuo u prvoj Belonovoj buni,

AŠA, njihova kći, kapetan *Crnog vetra* i osvajačica Čardaka šumskog,

TEON, samozvani princ od Zimovrela, severnjaci ga zovu TEON VEROLOMNIK,

braća i polubraća kralja Belona:

{HARLON}, umro mlad od sivih ljuspi,

{KVENTON}, umro u kolevcu,

{DONEL}, umro u kolevcu,

JURON, zvani VRANOOKI, kapetan *Tišine*,
VIKTARION, lord kapetan gvozdene flote, gospodar *Gvozdene pobede*,
{ARIGON}, umro od zagađene rane,
ERON zvani MOKKOKOSI, sveštenik Utopljenog boga,
RAS i NORDŽEN, dva njegova iskušenika, „utopljeni ljudi“,
{ROBIN}, umro u kolevcu,
domaćinstvo kralja Belona na Hridi:
MEŠTAR VENDAMIR, vidar i savetnik,
HELIJA, domaćica zamka,
ratnici i zakleti mačevi kralja Belona:
DAGMER zvani BRAZDIBRADA, kapetan *Penopije*, zapovednik gvozdenerođenih
u Torenovom trgu,
PLAVOZUBI, kapetan dugačkog broda,
ALER, SKAJT, veslači i ratnici,
*PRETENDENTI NA STOLICU MORSKOG KAMENA NA ZAKRALJENJU NA
STAROM VIKU*
DŽILBERT FARVIND, gospodar Usamljenog svetla,
Džilbertovi pobornici: njegovi sinovi DŽAJLZ, IGON, JON,
ERIK GVOZDOKOVAC, zvani ERIK STENOLOMAC i ERIK PRAVEDNI,
starac, nekada čuven kapetan i pljačkaš,
Erikovi pobornici: njegovi unuci AREK, TORMOR, DAGON,
DANSTAN DRAM, STARI DRAM, KOŠTANA RUKA, gospodar Starog Vika,
Danstanovi pobornici: njegovi sinovi DENIS i DONEL kao i ANDRIK
NEOSMEHNUTI, div od čoveka,
AŠA GREJDŽOJ, jedina kći Belona Grejdžoja, kapetan *Crnog vetra*,
Ašini pobornici: KARL DEVICA, TRISTIFER BOTLI i SER HARAŠ HARLOU
Ašini kapetani i pristalice: LORD RODRIK HARLOU, LORD BELOR
BLEKTAJD, LORD MELDRED MERLIN, HARMUND ŠARP
VIKTARION GREJDŽOJ, brat Belona Grejdžoja, zapovednik *Gvozdene pobede* i
lord kapetan Gvozdene flote,
Viktaronovi pobornici: CRVENI RALF STOUNHAUS, RALF ČOPAVI i NUT
BRICA,
Viktaronovi kapetani i pristalice: HOTO HARLOU, ALVIN ŠARP, FRALEG
SNAŽNI, ROMNIVIVER, VIL HAMBL, MALI LENVUD TONI, RALF KENING,
MERON VOLMARK, GOROLD GUDBRADER,
JURON GREJDŽOJ, zvani VRANOOKI, brat Belona Grejdžoja i kapetan *Tišine*,

Juronovi pobornici: DŽERMUND BOTLI, LORD ORKVUD OD ORKMONTA, DONOR SOLTKLIF

Juronovi kapetani i pristalice: TORVOLD TRULOZUBI, KISELI DŽON MAJR, RODRIK SLOBODNI, CRVENI VESLAČ, LEVORUKI LUKAS KOD, KVELON HAMBL, HAREN PROSEDI, KEMET HRIDNI KOPILE, KARL UZNIK, KAMENORUKI, RALF PASTIR, RALF OD GOSPODLUKE

Juronovi mornari: KREGORN

Belonovi vazali, gospodari Gvozdenih ostrva:

NA HRIDI

{SAVANI BOTLI}, gospodar Gospodluke, udavio ga Juron Vranooki,

{HAREN}, njegov najstariji sin, poginuo kod Kejlinovog šanca,

TRISTIFER, njegov drugi sin i zakonski naslednik, baštinu mu preteo stric,

SIMOND, HARLON, VIKON LBENARION, njegovi mlađi sinovi, jednako razbaštinjeni,

DŽERMUND, njegov brat, proizveden u gospodara Gospodluke,

Džermundovi sinovi BELON i KVELON,

SARGON i LUSIMOR, Savanijeva polubraća,

VEKS, nemi dvanaestogodišnjak, Sargonovo kople, štitonoša Teona Grejdžoja,

VALDON VINČ, gospodar Gvozdene jazbine,

NA HARLOU

RODRIK HARLOU, zvani ČITAČ, gospodar Harloua, gospodar Deset kula, Harlou od Harloua,

LEDI GVINESA, njegova starija sestra,

LEDI ALANIS, njegova mlađa sestra, udovica kralja Belona Grejdžoja,

SIGFRID HARLOU, zvani SIGFRID SREBROKOSI, njegov dedaštric, gospodar Dvora Harloua,

HOTO HARLOU, zvani GRBAVI FOTO, od Treperave kule, rođak,

SER HARAŠ HARLOU, zvani VITEZ, Vitez od Sivog vrta, rođak,

BOREMUND HARLOU, zvani PLAVI BOREMUND, gospodar Veštičjeg brda, rođak

vazali i zakleti mačevi lorda Rodrika:

MARON VOLMARK, lord od Volmarka,

MAJR, STOUNTRI i KENING,

domaćinstvo lorda Rodrika:

TROZUBA, njegova kućupraviteljica, starica,

NA CRNOPLIMI

BELOR BLEKTAJD, gospodar Crnoplime, kapetan *Noćnog letača*,
SLEPI BEN BLEKTAJD, sveštenik Utopljenog boga,
NA STAROM VIKU
DANSTAN DRAM, STARI DRAM, kapetan *Gromovnika*,
NORN GUDBRADER, od Krš-kamena,
STOUNHAUS
TARL, zvani TARL TRIPUT UTOPLJENI, sveštenik Utopljenog boga,
NA VELIKOM VIKU
GOROLD GUDBRADER, gospodar Cepiroga,
njegovi sinovi GREJDON, GREN i GORMOND, trojke,
njegove kćeri GIZELA i GVIN,
MEŠTAR MURENMURE, učitelj, lekar i savetnik,
TRISTON FARVIND, gospodar Rta fokinih koža,
SPAR,
njegov sin i naslednik STEFARION,
MELDRED MERLIN, gospodar Oblutnika
NA ORKMONTU
ORKVUD OD ORKMONTA,
LORD TONI,
NA SLANOSTENI
LORD DONOR SOLTKLIF,
LORD SANDERLI
NA MANJIM OSTRVIMAI HRIDIMA
DŽILBERT FARVIND, gospodar Usamljenog svetla,
STARI SIVI GALEB, sveštenik Utopljenog boga.

DRUGE KUĆE VELIKE I MALE

KUĆA ERINA

Erini su potomci kralja planina i dola. Njihov grb su beli soko i polumesec na nebeskoplavom polju. Kuća Erina se nije umešala u Rat pet kraljeva. Reči Erina su *Visoko kao čast.*

ROBERT ERIN, gospodar Gnezda sokolovog, branilac Dola, majka ga proglasila za Istinskog zaštitnika Istoka, bolešljiv osmogodišnjak, ponekad zvan i VRAPČIĆ,

njegova majka {LEDI LIZA od kuće Tulija}, udovica lorda Džona Erina, gurnuta u smrt kroz Mesečeva vrata,

njegov očuh PETIR BELIŠ, zvani MALOPRSTIĆ, gospodar Harendvora, vrhovni gospodar Trozupca i zaštitnik Dola,

ALEJNA KAMENA, vanbračna kći lorda Petira, devica od tri i deset leta, zapravo Sansa Stark,

SER LOTOR BRUN, najamnik u službi lorda Petira, kapetan garde Gnezda sokolovog,

OZVEL, sedokosi pešadinac u službi lorda Petira, ponekad zvani i KETLBLEK, *domaćinstvo lorda Roberta u Gnezdu sokolovom:*

MARILION, naočiti mladi pevač, veliki miljenik ledi Lize, optužen za njeno ubistvo,

MEŠTAR KOLEMON, savetnik, lekar i učitelj,

MORD, surovi tamničar zlatnih zuba,

GREČEL, MEDI i MELA, služavke, *vazali lorda Roberta, gospodari Dola:*

LORD NESTOR ROJS, visoki kućeupravitelj Dola i zapovednik odbrane Mesečeve kapije,

SER ALBAR, sin i naslednik lorda Nestora,

MIRANDA, zvana RANDA, kći lorda Nestora, udovica, ali skoro kao nova,
domaćinstvo lorda Nestora:

SER MARVIN BELMOR, kapetan garde,

MIA KAMENA, vodič i gonič mazgi, vanbračna kći kralja Roberta I Barateona,

OSI I MRKVA, goniči mazgi,

LIONEL KORBREJ, gospodar Srcedoma,

SER LIONEL KORBREJ, njegov brat i nasljednik koji drži čuveni mač Neutešna
gospa,

SER LUKAS KORBREJ, njegov mlađi brat,

DŽON LINDERLI, gospodar Zmijiske šume,

TERANS, njegov sin i nasljednik, mladi štitonoša,

EDMUND VAKSLI, Vitez od Vikendena,

DZEROLD GRAFTON, gospodar Galebova,

DŽAJLZ, njegov najmlađi sin, štitonoša,

TRISTON SANDERLEND, gospodar Tri sestre,

GODRIK BOREL, gospodar Mile sestre,

ROLAND LONGTORP, gospodar Duge sestre,

ALESANDOR TORENT, gospodar Male sestre,

gospodari Objavnicu, vazali kuće Erina udruženi u odbrani mladog lorda Roberta:

JON ROJS, zvani BRONZANI JON, gospodar Kamena runa, iz starijeg ogranka
kuće Rojsa,

SER ANDAR, jedini preživeli sin Bronzanog Jona, nasljednik Kamena runa,

domaćinstvo Bronzanog Jona:

MEŠTAR HELIVEG, učitelj, lekar, savetnik

OBREDNIK LUKOS,

SER SEMVEL KAMENI, zvani SNAŽNI SEM KAMENI, kaštelan,

vazali i zakleti mačevi Bronzanog Jona:

ROJS KOLDVOTER, gospodar Studenpotoka,

SER DEMON ŠET, Vitez od Galebove kule,

ATOR TOLET, gospodar Sive doline,

ANJA VEJNVUD, gospa od zamka Gvozdenuhrast,

SER MORTON, njen najstariji sin i nasljednik

SER DONEL, njen srednji sin, Vitez od Dveri,

VOLAS, njen najmlađi sin,

HAROLD HARDING, njen štićenik, štitonoša često zvan i NASLEDNIK HARI,

BENEDAR BELMOR, gospodar Silnopoja,

SER SIMOND TEMPLTON, vitez od Devet zvezda,
{ION HANTER}, gospodar Strelčevog dvora, nedavno preminuo,
SER GILVUD, najstariji sin i naslednik lorda Iona, sada zvan MLADI LORD
HANTER,

SER JUSTAS, srednji sin lorda Iona,
SER HARLAN, najmlađi sin lorda Iona,
domaćinstvo mladog lorda Hantera:

MEŠTAR VILAMEN, savetnik, vidar, učitelj,

HORTON REDFORT, gospodar Crvenkule, triput ženjen,

SER DŽASPER, SER KREJTON, SER DŽON, njegovi sinovi,

SER MIČEL, njegov najmlađi sin, novoproizvedeni vitez, oženjen Isilom Rojs od
Kamena runa,

poglavice klanova iz Mesečevih planina:

ŠAGA SIN DOLFOV, OD KAMENIH VRANA, trenutno predvodi družinu u
Kraljevoj šumi,

TIMET SIN TIMETOV, OD OPEČENIH,

ČELA KĆI ČEJKOVA, OD CRNIH UŠIJU,

KRON SIN KALOROV, OD MESEČEVE BRACE.

KUĆA FLORENTA

Florenti od Bistrovodne utvrde su vazali Visokog Sada. Na početku Rata pet kraljeva, lord Alester Florent je kao sizeren stao na stranu kralja Renlija, dok je njegov brat ser Aksel odabrao Stanisa, muža svoje sinovice Selise. Posle Renlijeve smrti, i lord Alester je prešao Stanisu, sa svom snagom Bistrovodne utvrde. Stanis je proglasio lorda Alestera za svoju desnicu, i dao zapovedništvo nad svojom flotom ser Imriju Florentu, svom šuraku. I flota i ser Imri su nestali u Bici na Crnobujici, a nastojanja lorda Alestera da posle poraza skopi mir kralj Stanis je protumačio kao veleizdaju. Predat je crvenoj sveštenici Melisandri, koja ga je spalila kao žrtvu R'loru.

Gvozdeni presto je takođe proglasio Florente za veleizdajnike zbog njihovog stajanja uz Stanisa i njegovu bunu. Sve titule i posedi su im oduzeti, a Bistrovodna utvrda je data ser Garlanu Tirelu.

Grb kuće Florenta prikazuje lisičju glavu u cvetnom vencu.

{ALESTER FLORENT}, gospodar Bistrovodne utvrde, spaljen kao veleizdajnik,

njegova žena LEDI MELARA, od kuće Krejna,
njihova deca:

ALEKIN, oduzeta mu titula gospodara Bistrovodne utvrde, pobegao u Starigrad da potraži utočište u Visokoj kuli,

LEDI MELESA, udata za lorda Rendila Tarlija,

LEDI REA, udata za lorda Lejtona Hajtauera,

njegova braća i sestre:

SER AKSEL, kraljičin čovek u službi svoje sinovice kraljice Selise u Istočnoj morobdiji,

{SER RAJAM}, pao s konja i poginuo,
SELISA, njegova kćerka, žena i kraljica Stanisa I Barateona,
ŠIRIN BARATEON, njeno jedino dete,
{SER IMRI}, njegov najstariji sin, poginuo u Bici na Crnobujici,
SER EREN, njegov drugi sin, sužanj u Visokom Sadu,
SER KOLIN, zapovednik odbrane Svetlovodne utvrde,
DELENA, njegova kći, udata za SER OSMANA NORKROSA,
njen vanbračni sin EDRIK OLUJNI, otac mu je kralj Robert I Barateon,
ALESTER NORKROS, njen najstariji zakoniti sin, devetogodišnji dečak,
RENLI NORKROS, njen drugi zakoniti sin, trogodišnji dečak,
MEŠTAR OMER, ser Kolinov stariji sin, služi u Starom hrastu,
MEREL, ser Kolinov mlađi sin, štitonoša na Senici,
RILENA, sestra lorda Alestera, udata za ser Ričarda Krejna.

KUĆA FREJA

Freji su vazali kuće Tullija, ali nisu uvek bili savesni u vršenju svojih dužnosti. Po izbijanju Rata pet kraljeva, Rob Stark je pridobio lorda Freja, obavezavši se na braks jednom od njegovih kćeri ili unuka. Kada se umesto toga oženio ledi Džejn Vesterling, Freji su se urotili s Ružom Boltonom i ubili Mladog Vuka i njegove pratioce. Taj događaj je postao poznat kao Crvena svadba.

VALDER FREJ, gospodar Prelaza,

od prve žene {LEDI PERE od kuće Rojsa}:
{SER STEVRON}, umro nakon Bitke kod Vologaza,
njegove tri žene:

{Korena Svon, umrla od sušice},
Stevronov najstariji sin, SER RIMEN, naslednik Blizanaca,
Rimenov sin EDVIN, oženjen Dženis Hanter,
Edvinova kći VALDA, devetogodišnjakinja,
Rimenov sin VALDER, zvani CRNI VALDER,

Rimenov sin {PETIR}, zvani PETIR BUBULJICA, obešen u Starikamu, oženjen Milendom Keron,

Petirova kći PERA, petogodišnja devojčica,
{Džejn Liden, pala s konja i poginula},

Stevronov sin {EGON}, maloumnik zvani ZVONCE, ubila ga Kejtlin Stark na Crvenoj svadbi,

Stevronova kći {MEGELA}, umrla na porođaju, udata za ser Dafina Vensa,
Megelina kći MARIJANA, devica,
Megelin sin VALDER VENS, štitonoša,
Megelin sin PATREK VENS,

{Marsela Vejnvd}, umrla na porođaju,
Stevronov sin VOLTON, oženjen Dijanom Harding,
Voltonov sin STEFON, zvani SLATKI,
Voltonova kći VALDA, zvana LEPA VALDA,
Voltonov sin BRIJEN, štitonoša,
SER EMON, drugi sin lorda Valdera, oženjen Dženom Lanister,
Emonov sin {SER KLIOS}, ubili ga razbojnici blizu Devojačkog jezera, oženjen
Džejn Deri,
Kliosov sin TIVIN, dvanaestogodišnji štitonoša,
Kliosov sin VILEM, paž u Jasenkraju, deset godina,
Emonov sin SER LIONEL, oženjen Melesom Krejkhof,
Emonov sin {TION}, ubio ga Rikard Karstark u Brzorečju,
Emonov sin VALDER, zvani CRVENI VALDER, četrnaestogodišnjak, štitonoša u
Livačkoj steni,
SER ENIS, treći sin lorda Valdera, oženjen {Tijanom Vild, umrla na porođaju},
Enisov sin EGON KRVOROĐENI, odmetnik,
Enisov sin REGAR, oženjen Džejn Bizberi,
Regarov sin ROBERT, trinaestogodišnji dečak,
Regarova kći VALDA, jedanaestogodišnjakinja, zvana BELA VALDA,
Regarov sin DŽONOS, dečak od osam godina,
PERIJANA, kći lorda Valdera, udata za ser Leslina Haja,
Perijanin sin SER HARIS HAJ,
Harisov sin VALDER HAJ, petogodišnji dečak,
Perijanin sin SER DONEL HAJ,
Perijanin sin ALIN HAJ, štitonoša,
od druge žene {LEDI SIRENE od kuće Svona}:
SER DŽARED, četvrti sin lorda Valdera, oženjen {Alisom Frej}
Džaredov sin {SER TITOS}, posekao ga Sendor Klegani za vreme Crvene svadbe,
oženjen Zoi Blejntri,
Titosova kći ZIJA, devica od četrnaest leta,
Titosov sin ZAKERI, dvanaestogodišnji dečak zaklet veri, iskušeniku starigradskom
obredištu,
Džaredova kći KIRA, udata za ser {Garsa Gudbruka, poginuo na Crvenoj svadbi},
Kirin sin VALDER GUDBRUK, devet godina,
Kirina kći DŽEJN GUDBRUK, šest,
OBREDNIK LUSEON, u službi u Velikom obredištu Belorovom,

od treće žene, {LEDI AMAREI od kuće Krejkhola}:
SER HOSTIN, oženjen Belenom Hovik,
Hostinov sin SER ARVUD, oženjen Rijelom Rojs,
Arvudova kći RIJELA, devojčica od pet godina,
Arvudovi blizanci ANDROU i ALIN, četiri godine,
Arvudova kći HOSTELA, novorođenče,
LITENA, udata za lorda Lucijasa Viprena,
Litenina kći ELIJANA, udata za ser Džona Vilda,
Elijanin sin RIKARD VILD, četiri godine,
Litenin sin SER DEJMON VIPREN,
SIMOND, oženjen Betarios od Bravosa,
Simondov sin ALESANDER, pevač,
Simondova kći ALIKS, devica od sedamnaest leta,
Simondov sin BRADAMAR, desetogodišnji dečak, podiže ga na Bravosu Oro
Tendiris, tamošnji trgovac,
SER DANVEL, osmi sin lorda Valdera, oženjen Vinafreji Vent,
{mnoštvo mrtvorodenčadi i pobačaja},
{MERET}, obešen u Starikamu, oženjen Marijom Deri,
Meretova kći AMEREJI, zvana AMI, udata za {ser Pejta od Plavog kraka, ubio ga
ser Gregor Klegani},
Meretova kći VALDA, zvana DEBELA VALDA, udata za lorda Ruza Boltona,
Meretova kći MARISA, devica od trinaest godina,
Meretov sin VALDER, zvani MALI VALDER, osmogodišnjak, štitonoša u službi
Remzija Boltona,
{SER DŽEREMI}, utopio se, oženjen Karoleji Vejnvud,
Džeremijev sin SENDOR, dvanaestogodišnjak, štitonoša,
Džeremijeva kći SINTEA, devojčica od devet godina, štićenica ledi Anje
Vejnvud,
SER REJMUND, oženjen Beoni Bizberi,
Rejmundov sin ROBERT, učeniku Citadeli,
Rejmundov sin MELVIN, petnaestogodišnjak, šegrt kod jednog alhemičara u Lisu,
Rejmundove blizakinje SERA i SARA,
Rejmundova kći SERSEI, šest godina, zvana PČELICA,
od četvrte žene {LEDI ALISE od kuće Blekvuda}:
LOTAR, dvanaesti sin lorda Valdera, zvani HROMI LOTAR, oženjen Leonelom
Leford,

Lotarova kći TISANA, sedmogodišnja devojčica,
Lotarova kći VALDA, petogodišnja devojčica,
Lotarova kći EMBERLEI, trogodišnja devojčica,
SER DŽEMOS, trinaesti sin lorda Valdera, oženjen Saleji Pedž,
Džemosov sin VALDER, zvani VELIKI VALDER, osmogodišnji dečak, štitonoša
u službi Remzija Boltona,

Džemosovi blizanci DIKON i MATOS, pet godina,
SER VALEN, četrnaesti sin lorda Valdera, oženjen Silvom Pedž,
Valenov sin HOSTER, dvanaest godina, štitonoša ser Dejmona Pedža,
Valenova kći MERIJANA, zvana VESELA, jedanaestogodišnjakinja,
MORJA, kći lorda Valdera, udata za ser Flementa Breksa,
Morjin sin ROBERT BREKS, devet godina, paž u Livačkoj steni,
Morjin sin VALDER BREKS, šestogodišnji ak,
Morjin sin DŽON BREKS, trogodišnji i dečačić,
TITA, kći lorda Valdera, zvana DEVICA TITA,
od pete žene {LEDI SARJE od kuće Venta}:
bez potomstva,
od šeste žene {LEDI BETANI od kuće Rozbija}:
SER PERVIN, petnaesti sin lorda Valdera,
{SER BENFRI}, šesnaesti sin lorda Valdera, umro od rane zadobijene na Crvenoj
svadbi, oženjen Džijanom Frej, rođakom,
Benfrijeva kći DELA, zvana GLUVA DELA, trogodišnjakinja,
Benfrijev sin OZMUND, dvogodišnji dečak,
MEŠTAR VILAMEN, sedamnaesti sin lorda Valdera, u službi u Strelčevom
dvoru,

OLIVAR, osamnaesti sin lorda Valdera, bivši štitonoša Roba Starla,
ROZLIN, šesnaest leta, udata za lorda Edmura Tulija na Crvenoj svadbi,
od sedme žene {LEDI ANARE od kuće Faringa}
ARVINA, kći lorda Valdera, četrnaestogodišnja devica,
VENDEL, devetnaesti sin lorda Valdera, trinaestogodišnji ak, paž u Vodogledu,
KOLMAR, dvadeseti sin lorda Valdera, obećan Veri, jedanaestogodišnji ak,
VALTIR, zvani TIR, dvadeset prvi sin lorda Valdera, desetogodišnji dečak,
ELMAR, najmlađi sin lorda Valdera, devetogodišnji dečak, nakratko bio veren s
Arjom Stark

ŠIREI, najmlađe dete lorda Valdera, devojčica od sedam godina,
njegovu osma žena LEDI DŽOJAS od kuće Erenforda,

trenutno u blagoslovenom stanju,
vanbračna deca lorda Freja, od mnogih majki:
VALDER REČNI, zvani KOPILE VALDER,
sin Valdera Kopileta SER EMON REČNI,
kći Valdera Kopileta VALDA REČNA,
MEŠTAR MELVIS, u službi u Rozbiju,
DZEJN REČNA, MARTIN REČNI, RIGER REČNI, RONEL REČNI, MELARA
REČNA, i drugi.

KUĆA HAJTAUERA

Hajtaueri od Starigrada spadaju među najstarije i najponosnije velike kuće Vesterosa i vode svoje proeklo još od Prvih ljudi. Nekada kraljevi, vladali su Starigradom i okolinom još od Doba praskozorja. Andalima se nisu odupirali, već su ih prihvatili, a kasnije su klekli pred kraljevima Hvata i odrekli se krune ali zadržali sve svoje drevne privilegije. Mada moćni i basnoslovno bogati, gospodari Visoke kule tradicionalno više vole trgovinu od bitaka, i retko su igrali veliku ulogu u vesteroskim ratovima. Hajtaueri su bili od presudne važnosti u osnivanju Citadele, te je i dan-danas štite. Prepredeni i prefinjeni, uvek su bili veliki pokrovitelji učenja i Vere, a govorka se da su se i neki od njih bavili alhemijom, nekromansijom i drugim čarobnjačkim veštinama.

Grb kuće Hajtauera prikazuje stepenastu belu kulu s vatrom na vrhu, na polju boje dima. Njihove reči su *Mi osvetljavamo put.*

LEJTON HAJTAUER, glas Starigrada, gospodar luke, gospodar Visoke kule, branilac Citadele, svetionik juga, zvani STARIGRADSKI STARAC,

LEDI REA od kuće Hajtauera, njegova četvrta žena,
najstariji sin i naslednik lorda Lejtona SER BELOR, zvani BELOR OZARENI,
oženjen Rondon Rouen,
kći lorda Lejtona MALORA, zvana LUDA DEVICA,

kći lorda Lejtona ALERIJA, udata za lorda Mejsa Tirela,
sin lorda Lejtona SER GART, zvani SIVI ČELIK,
kći lorda Lejtona DENISA, udata za ser Dezmonda Redvina,
njen sin DENIS, štitonoša,
kći lorda Lejtona LEJLA, udata za ser Džona Kapsa,
kći lorda Lejtona ALISANA, udata za lorda Artura Embrouza,
kći lorda Lejtona LINESA, udata za lorda Džoru Mormonta, trenutno glavna
konkubina Tregara Ormolena iz Lisa,
sin lorda Lejtona SER GUNTOR, oženjen Džejn Fosovej, od Fosoveja zelenih
jabuka,

najmlađi sin lorda Lejtona SER HAMFRI,

vazali lorda Lejtona:

TOMEN KOSTEJN, gospodar Tri kule,
ALISANA BALVER, gospa od Crne krune, osmogodišnja devojčica,

MARTIN MALENDOR, gospodar Gorja,

VARIN BIZBERI, gospodar Medenluga,

BRENTON KAJ, gospodar Suncokretovog dvora,

narod u Starigradu:

EMA, sluškinja u *Peru* i *vrču*, gde su žene rade, a jabukovo pivo strahotno snažno,

ROUZI, njena kći, devojka od deset i pet leta, za čije će devičanstvo cena biti
zlatan zrnaj,

arhimeštri Čitadele:

ARHIMEŠTAR NOREN, domostrojitelj za godinu na isteku, čiji su prsten, štap i
maska elektrum,

ARHIMEŠTAR TEOBALD, domostrojitelj za nastupajuću godinu, čiji su prsten,
štap i maska olovo,

ARHIMEŠTAR EBROUZ, vidar, čiji su prsten, štap i maska srebro,

ARHIMEŠTAR MARVIN, zvani MARVIN MAG, čiji su prsten, štap i maska
valirijski čelik,

ARHIMEŠTAR PERESTAN, istoričar, čiji su prsten, štap i maska bakar,

ARHIMEŠTAR VELIN, zvani NAMČOR VELIN, zvezdočatac, čiji su prsten, štap
i maska bronza,

ARHIMEŠTAR RAJAM, čiji su prsten, štap i maska žuto zlato,

ARHIMEŠTAR VOLGREJIV, starac posustalog uma, čiji su prsten, štap i maska
crno gvožđe,

GALARD, KASTOS, ZARABELO, BENEDIKT, GARIZON, NIMOS, SETERES,

VILIFER, MOLOS, HARODON, GAJN, AGRIVANI, OKLI, sve arhimeštri,
meštri, posvećenici i početnici u Čitadeli:

MEŠTAR GORMON, koji često služi umesto Volgrejva,

ARMEN, posvećenik od četiri karike, zvani POSVEĆENIK,

ALERAS zvani SFINGA, posvećenik od tri karike, posvećen vežbi s lukom i
strelom

ROBERT FREJ, šesnaest godina, posvećenik od dve karike,

LORKAS, posvećenik od devet karika, u domostrojiteljevoj službi,

LEO TIREL, zvani LENJI LEO, visokorođeni učenik,

MOLANDER, učenik rođen s krivom nogom,

PEJT, pazi na gavrane arhimeštra Volgrejva, učenik koji malo obećava,

RUN, mlad učenik

KUĆA LANISTERA

Lanisteri od Livačke stene su glavni zaštitnici prava kralja Tomena na Gvozdeni presto. Hvale se poreklom od Lana Pametnog, legendarnog varalice iz Doba junaka. Zlato Livačke stene i Zlatnog zuba načinilo je od njih najbogatiju od Velikih kuća. Simbol Lanistera je zlatni lav na grimiznom polju. Reči Lanistera su *Čuj moju riku!*

{**TIVIN LANISTER**}, gospodar Livačke stene, štit Lanisgrada, zaštitnik Zapada, kraljeva desna ruka, ubio ga u nužniku rođeni sin kepec,

deca lorda Tivina:

SERSEI, Džejmijeva blizakinja, sada gospa od Livačke stene,

SER DŽEJMI, Sersein blizanac, zvani KRALJEUBICA,

TIRION, zvani BAUK, kepec i rodoubica,

braća i sestre lorda Tivina i njihovo potomstvo:

SER KEVAN LANISTER, oženjen Dornom od kuće Svifta,

LEDI DŽENA, udata za ser Emona Freja, sada gospodara Brzorečja,

Dženin najstariji sin {SER KLIOS FREJ}, oženjen Džejn od kuće Derija, ubili ga odmetnici,

Kliosov stariji sin SER TIVIN FREJ, zvani TI, sada naslednik Brzorečja,

Kliosov drugi sin VILEM FREJ, štitonoša,

drugi ledi Dženin sin SER LIONEL FREJ,

treći ledi Dženin sin {TION FREJ}, mučki ubijen kao sužanj u Brzorečju,

najmlađi ledi Dženin sin VALDER FREJ, zvani CRVENI VALDER, paž u Livačkoj steni,

BELOZUBI VOT, pevač u ledi Dženinoj službi,

{SER TIGET LANISTER}, umro od kuge,

TIREK, Tigetov sin, nestao, strahuje se da je mrtav,
LEDI ERMESANDA HEJFORD, Tirekova devojčica-supruga,
{DŽERION LANISTER}, nestao na moru,
DŽOJ BRDSKA, Džerionova nezakonita kći, jedanaestogodišnja devojka,
ostali bliski srodnici lorda Tivina:

{SER STAFORD LANISTER}, njegov rođak i brat njegove žene, poginuo u bici
na Vologazi,

SERENA i MIRIJELA, Stafordove kćeri,
SER DAVEN LANISTER, Stafordov sin,
SER DAMION LANISTER, rođak, oženjen ledi Šjjerom Krejkhhol,
njihov sin SER LUSION,
njihova kći LANA, udata za lorda Antarija Džasta,
LEDI MARGO, rođaka, udata za lorda Titusa Pika.

domaćinstvo u Livačkoj steni:

MEŠTAR KREJLEN, lekar, učitelj i savetnik

VILAR, kapetan garde,

SER BENEDIKT BRUM, kaštelan,

BELOZUBI VOT, pevač,

vazali i zakleti mačevi, gospodari Zapada:

DEMON MARBREND, gospodar Jasenkraja,

SER ADAM MARBREND, njegov sin i naslednik, zapovednik Gradske straže
Kraljeve luke,

ROLAND KREJKHOL, gospodar Krejkhola,

Rolandov brat {SER BERTON}, ubili ga odmetnici,

Rolandov sin i naslednik SER TIBOLT,

Rolandov sin SER LAJL, zvani DELIVEPAR,

Rolandov najmlađi sin SER MERLON,

SEBASTON FARMAN, gospodar Lepog ostrva,

DŽEJN, njegova sestra, udata za SER GARETA KLIFTONA,

TITOS BREKS, gospodar Rogodola,

SER FLEMENT BREKS, njegov brat i naslednik,

KVENTEN BEJNFORT, gospodar Propasnika,

SER HARIS SVIFT, tast ser Kevana Lanistera,

ser Harisov sin SER STEFON SVIFT,

ser Stefanova kći DŽOANA,

ser Harisova kći ŠIERLI, udata za ser Melvina Sarsfilda,

REDŽENAR ESTREN, gospodar Vihorišta,
GAVEN VESTERLING, gospodar Litice,
njegova žena LEDI SIBELA, od kuće Spajsersa,
njen brat SER ROLF SPAJSER, novoproglašeni gospodar Kastamira,
njen rođak SER SEMVEL SPAJSER,
njihova deca:
SER REJNALD VESTERLING,
DŽEJN, udovica Roba Starka,
ELEJNA, dvanaestogodišnjakinja,
ROLAM, devetogodišnji dečak,
LORD SELMOND STEKSPIR,
njegov sin SER STEFON STEKSPIR,
njegov mlađi sin SER ALIN STEKSPIR,
TERENS KENING, gospodar Kejsa,
SER KENOS OD KEJSA, vitez u njegovoj službi,
LORD ANTARIO DŽAST,
LORD ROBIN MORLAND,
LEDI ALISANA LEFORD,
LUIS LIDEN, gospodar Bezdance,
LORD FILIP PLAM,
njegovi sinovi, SER DENIS PLAM, SER PITER PLAM i SER HARIN PLAM
zvani KREMEN,
LORD GARISON PRESTER,
SER FORLI PRESTER, njegov rođak,
SER GREGOR KLEGANI, zvani PLANINA KOJA JAŠE,
SENDOR KLEGANI, njegov brat,
SER LORENT LORČ, vitez s posedom,
SER GART GRINFILD, vitez s posedom,
SER LIMOND VIKARI, vitez s posedom,
SER REJNARD RUTIGER, vitez s posedom,
SER MENFRID JU, vitez s posedom,
SERT TIBOLT HEDERSPUN, vitez s posedom,
{MELARA HEDERSPUN}, njegova kći, utopila se u bunaru dok je bila šticeica
u Livačkoj steni.

KUĆA MARTELA

Dorna se poslednja od Sedam kraljevstava zaklela na vernost Gvozdenom prestolu. Dornjani se po krvi, običajima i istoriji razlikuju od žitelja drugih kraljevstava. Po izbijanju Rata pet kraljeva, Dorna se nije mešala, ali nakon veridbe Mirsele Barateon s princom Tristanom, Sunčevo koplje je objavilo da podržava kralja Džofrija. Barjak Martela je crveno sunce probodeno zlatnim kopljem. Njihove reči su *Nesagnuti, nepokoreni, neslomljeni*.

DORAN NIMEROS MARTEL, gospodar Sunčevog koplja, princ od Dorne,

njegova žena MELARIJA, iz Slobodnog grada Norvosa,
njihova deca:

PRINCEZA ARIJANA, naslednica Sunčevog koplja,

GARIN, Arijanin brat po mleku i pratilac, od siročića sa Zelenkrvi,

PRINC KVENTIN, novoproduzveni vitez, dugo štićenik lorda Ironvuda of Gvozdenluga,

PRINC TRISTAN, veren s Mirselom Barateon,

braća i sestre princa Dorana:

{PRINCEZA ELIJA}, silovana i ubijena nakon pada Kraljeve luke,

{RENIS TARGARJEN}, njena mala kći, ubijena nakon pada Kraljeve luke,

{EGON TARGARJEN}, odojče, ubijen nakon pada Kraljeve luke,

{PRINC OBERIN}, zvani CRVENA KOBRA, ubio ga ser Gregor Klegani na suđenju borbom,

ELARIJA PEŠČANA, ljubavnica princa Oberina, vanbračna kći lorda Harmena Alera,

PEŠČANE ZMIJE, vanbračne kćeri princa Oberina:

OBARA, osam i dvadeset godina, kći jedne starigradske kurve,
NIMERIJA, zvana LEDI NIM, pet i dvadeset, kći jedne plemkinje iz Volantisa,
TIJENA, tri i dvadeset, kći jedne obrednice,
SARELA, devetnaest, kći trgovkinje, kapetan *Perjanog poljupca*,
ELIJA, četrnaest, kći Elarije Peščane,
OBELA, dvanaest, kći Elarije Peščane,
DOREA, osam, kći Elarije Peščane,
LOREZA, šest, kći Elarije Peščane,
dvor princa Dorana u Vodenim vrtovima:
AREO HOTAH, iz Norvosa, kapetan garde,
MEŠTAR KALEOTI, savetnik, lekar i učitelj
pedesetak dece, što plemenitog što običnog roda, sinovi i kćeri lordova, vitezova,
siročadi, trgovaca, zanatlija i kmetova, njegovi štićenici,
dvor princa Dorana u Sunčevom koplju:
PRINCEZA MIRSELA BARATEON, njegova štićenica, verena s princom
Tristanom,
SER ARIS OUKHART, Mirselin zakleti štit,
ROZAMUNDA LANISTER, Mirselina sobarica i pratilja, daleka rođaka,
OBREDNICA EGLANTINA, Mirselina ispovednica,
MEŠTAR MAJLS, savetnik, lekar i učitelj,
RIKASO, domostrojitelj u Sunčevom koplju, star i slep,
SER MENFRI MARTEL, zapovednik odbrane Sunčevog koplja,
LEDI ALISA LEDIBRAJT, rizničarka,
SER GASKOJN od Zelenkvi, zakleti štit princa Tristana,
BORS i TIMOT, sluge u Sunčevom koplju,
BELANDRA, SEDRA, sestre MORA i MELEJI, sluškinje u Sunčevom koplju,
vazali princa Dorana, lordovi Dorne:
ANDERS IRONVUD, gospodar Gvozdenluga, zaštitnik Kamenog puta, Krv
kraljeva,
SER KLITAS, njegov sin, poznat po ćoravom oku,
MEŠTAR KEDRI, lekar, učitelj i savetnik,
HARMEN ALER, gospodar Paklengaja,
ELARIJA PEŠČANA, njegova vanbračna kći,
SER ALVIK ALER, njegov brat,
DELONA ALIRION, gospa od božje milosti,
SER RION, njen sin i naslednik,

SER DEMON PEŠČANI, Rionov vanbračni sin, Kopile od božje milosti,
DAGOS MENVUDI, gospodar Kraljevog groba,
MORS i DIKON, njegovi sinovi,
SER MAJLS, njegov brat,
LARA BLEKMONT, gospodarica Crnivrha,
DŽINESA, njena kći,
PEROS, njen sin, štitonoša,
NIMELA TOLAND, gospa od Brda duhova,
KVENTIN KORGAJL, gospodar Peščara,
SER GALIJAN, njegov stariji sin i naslednik,
SER ARON, njegov mlađi sin,
SER DEZIJEJ DOLT, Vitez od Limunšume,
SER ENDREJ, njegov brat i naslednik, zvani DREJ,
FRENKLIN FAULER, gospodar Nebohvata, zvani STARI SOKO, zaštitnik
Prinčevog prevoja,
DŽEJN i DŽENELIN, njegove blizakinje,
SER SIMON SANTAGAR, Vitez od Šarenluga,
SILVA, njegova kći i naslednica, zvana ŠARENA SILVA zbog pegica,
EDRIK DEJN, gospodar Zvezdopada, štitonoša,
SER DŽEROLD DEJN, zvani TAMNA ZVEZDA, Vitez od Visokog isposništva,
njegov rođaki vazal,
TREBOR DŽORDEJN, gospodar Čuke,
MIRIJA, njegova kći i naslednica,
TREMONT GARGALEN, gospodar slane obale,
DAREON VAIT, gospodar Crvenih dina.

KUĆA STARKA

Starkovi vode poreklo od Brendona Zidara i Kraljeva zime. Hiljadama godina su vladali iz Zimovrela kao kraljevi na Severu, sve dok Toren Stark, Kralj koji je kleknuo, nije odabrao da se pokori Egonu Zmaju umesto da zapodene bitku. Kada je lorda Edarda Starka od Zimovrela pogubio kralj Džofri, severnjaci su odrekli poslušnost Gvozdenu prestolu i proglasili Roba, sina lorda Edarda, za kralja na Severu. U Ratu pet kraljeva, on je pobedio u svim svojim bitkama, ali su ga izdali i ubili Freji i Boltoni u Blizancima, na svadbi njegovog ujaka.

{ROB STARK}, kralj na Severu, kralj Trozupca, gospodar Zimovrela, najstariji sin lorda Edarda Starka i leđi Kejtlin od kuće Tulija, šesnaestogodišnji mladić zvani **MLADI VUK**, ubijen na Crvenoj svadbi,

{SIVI VETAR}, njegov jezovuk, ubijen na Crvenoj svadbi,

njegovi zakoniti braća i sestre:

SANSA, udata za Tiriona od kuće Lanistera,

{LEDI}, njen jezovuk, ubijen u Derijevom zamku,

ARJA, jedanaestogodišnja devojčica, nestala, smatra se da je mrtva,

NIMERIJA, njen jezovuk, lovi po rečnim zemljama,

BRENDON, zvani **BREN**, devetogodišnji bogalj, naslednik Zimovrela, smatra se da je mrtav,

LETO, njegov jezovuk,

Brenovi družbenici i zaštitnici:

MIRA RID, šesnaestogodišnja devica, kći lorda Haulenda Rida od Sivotočke motrilje,

DŽODŽEN RID, njen brat, trinaest leta,

HODOR, slabouman momak, sedam stopa visok,

RIKON, četvorogodišnjak, veruje se da je mrtav,
ČUPAVKO, njegov jezovuk, crn i divalj,
Rikonova pratilja OŠA, divljanka, nekada sužanj u Zimovrelu,
njegov nezakoniti polubrat DŽON SNEŽNI, iz Noćne straže,
DUH, Džonov jezovuk, beo i tih,

Robovi zakleti mačevi:

{DONEL LOK, OVEN NORI, DEJSI MORMONT, SER VENDEL MENDERLI,
ROBIN FLINT}, pobijeni na Crvenoj svadbi,

HALIS MOLEN, kapetan garde, prati kosti Edarda Starka natrag u Zimovrel,
DŽEKS, KVENT, ŠAD, gardisti,

Robovi stričevi, ujaci i drugi rođaci:

BENDŽEN STARK, mlađi brat njegovog oca, nestao u izvidnici s one strane Zida,
pretpostavlja se da je mrtav,

{LIZA ERIN}, sestra njegove majke, gospa od Gnezda sokolovog, udovica lorda
{Džona Erina}, gumuta u smrt,

njen sin, ROBERT ERIN, gospodar Gnezda sokolovog i branilac Dola, bolešljiv
dečak

EDMUR TULI, gospodar Brzorečja, njegov ujak, zarobljen na Crvenoj svadbi,

LEDI ROZLIN, od kuće Freja, Edmurova nevesta,

SER BRINDEN TULI, zvani CRNA RIBA, stric njegove majke, zapovednik
odbrane Brzorečja,

vazali Mladog Vuka, gospodari Severa:

RUZ BOLTON, gospodar Užasnika, izdajnik,

{DOMERIK}, njegov zakoniti sin i naslednik, umro od pokvarenog stomaka,

REMZI BOLTON {bivši REMZI SNEŽNI}, Ruzov vanbračni sin, zvani KOPILE
OD BOLTONA, zapovednik odbrane Užasnika,

VALDER FREJ i VALDER FREJ, zvani VELIKI VALDER i MALI VALDER,
Remzijevi štitonoše,

{SMRAD}, pešadinac na zlu glasu zbog zaudaranja, ubijen dok je glumio
Remzija,

„ARJA STARK“, sužanj lorda Ruza, podmetnuta devojčica, verena s Remzijem,

VOLTON, zvani ČELIČNA CEVANICA, Ruzov kapetan,

BET KASEL, KIRA, REPA, PALA, BENDI, ŠIRA, PALA i STARA NEN, žene iz
Zimovrela zatočene u Užasniku,

DŽON AMBER, zvani VELIDŽON, gospodar Poslednjeg ognjišta, sužanj u
Blizancima,

{DŽON}, zvani MALIDŽON, Velidžonov najstariji sin i naslednik, ubijen na Crvenoj svadbi,

MORS, zvani VRANOJED, Velidžonov stric, zapovednik Poslednjeg ognjišta,

HOTER, zvani KURVOLOVAC, Velidžonov stric, takođe zapovednik Poslednjeg ognjišta,

{RIKARD KARSTARK}, gospodar Kardoma, odsečena mu glava zbog veleizdaje i ubistva zarobljenika,

{EDARD}, njegov sin, poginuo u Šaputavoj šumi,

{TOREN}, njegov sin, poginuo u Šaputavoj šumi,

HARION, njegov sin, sužanj u Devojačkom jezeru.

ALIS, kći lorda Rikarda, devica od petnaest leta,

Rikardov stric ARNOLF, zapovednik odbrane Kardoma,

GALBART GLOVER, gospodar Čardaka šumskog, neoženjen,

ROBET GLOVER, njegov brat i naslednik,

Robetova žena SIBELA od kuće Loka,

njihova deca:

GAVEN, trogodišnji dečak,

ERENA, odojče,

Galbartov šticećenik LARENS SNEŽNI, vanbračni sin {lorda Halisa Hornvuda}, trinaestogodišnji dečak,

HAULEND RID, gospodar Sivotočke motrilje, močvarac,

njegova žena DŽIJANA, od močvaraca,

njihova deca:

MIRA, mlada lovkinja,

DŽODŽEN, dečak blagosloven zelenvodom,

VIMEN MENDERLI, gospodar Belih sidrišta, izuzetno debeo,

SER VILIS MENDERLI, njegov stariji sin i naslednik, veoma debeo, sužanj u Harendvoru,

Vilisova žena LEONA od kuće Vulfilda,

VINAFRID, njihova kći, devetnaestogodišnja devica,

VILA, njihova kći, petnaestogodišnja devica,

{SER VENDEL MENDERLI}, njegov mlađi sin, ubijen na Crvenoj svadbi,

SER MERLON MENDERLI, njegov rođak, zapovednik posade Belih sidrišta,

MEŠTAR TEOMOR, savetnik, učitelj, lekar,

MEG MORMONT, gospa od Medveđeg ostrva,

{DEJSI}, njena najstarija kći i naslednica, ubijena na Crvenoj svadbi,

ALISANA, LIRA, DŽORELA, LIJENA, njene kćeri,
{DŽEOR MORMONT}, njen brat, lord zapovednik Noćne straže, ubili ga vlastiti ljudi,

SER DŽORA MORMONT, sin lorda Džeora, bivši gospodar Medvedeg ostrva, sada osuđeni i prognani vitez,

{SER HELMAN TOLHART}, gospodar Torenovog trga, poginuo kod Senodola, {BENFRED}, njegov sin i naslednik, ubili ga gvozdenljudi na Kamenoj obali,

EDARA, njegova kći, sužanj u Torenovom trgu,

{LEOBALD}, njegov brat, ubijen u Zimovrelu,

Leobaldova žena BERENA od kuće Hornvuda, sužanj u Torenovom trgu,

njihovi sinovi BRENDON i BEREN, takođe sužnji u Torenovom trgu,

RODRİK RIZVEL, gospodar Potočiča,

BARBRI DASTIN, njegova kći, gospa od Huma, udovica {lorda Vilama Dastina},

HARVUD STAUT, njen vazal, sitni lord u Humu,

{BETANI BOLTON}, njegova kći, druga žena lorda Ruza Boltona, umrla od groznice,

RODŽER RIZVEL, RİKARD RIZVEL, RUZ RIZVEL, njegovi svadljivi rođaci i vazali,

{KLEJ SERVIN}, gospodar Zamka Servina, poginuo u Zimovrelu,

DŽONELA, njegova sestra, devica od dva i trideset leta,

LIESA FLINT, gospa od Udovičinog bdenja,

ONDRU LOK, gospodar Starozamka, starac,

HUGO VAL, zvani ČABRINA, poglavica svog klana,

BRENDON NORI, zvani NORI, poglavica svog klana,

TOREN LIDL, zvani LIDL, poglavica svog klana.

Grb Starka prikazuje sivog jezovuka u trku preko ledenobelog polja. Reči Starka su *Zima dolazi*.

KUĆA TULIJA

Lord Edmin Tuli od Brzorečja bio je među prvim rečnim gospodarima koji su se zakleli na vernost Egonu Osvajaču. Kralj Egon ga je nagradio tako što je dao kući Tulija vrhovnu vlast nad svim zemljama Trozupca. Simbol Tulija je pastrmka u skoku, srebrna na polju plavih i crvenih talasa. Reči Tulija su *Porodica, dužnost, čast*.

EDMUR TULI, gospodar Brzorečja, zarobljen na svojoj svadbi, trenutno sužanj Freja,

LEDI ROZLIN, od kuće Freja, Edmurova mlada nevesta,
{LEDI KEJTLIN STARK}, njegova sestra, udovica lorda Edarda Starla od Zimovrela, ubijena na Crvenoj svadbi,

{LEDI LIZA ERIN}, njegova sestra, udovica lorda Džona Erina od Dola, gurnuta u smrt u Gnezdu sokolovom,

SER BRINDEN TULI, zvani CRNA RIBA, Edmurov stric, zapovednik odbrane Brzorečja,

domaćinstvo lorda Edmura u Brzorečju:

MEŠTAR VAJMEN, savetnik, lekar i učitelj

SER DEZMOND GREL, kaštelan,

SER ROBIN RIGER, kapetan garde,

DUGI LU, ELVUD, DELP, gardisti,

ATERIDIS VEJN, kućupravitelj Brzorečja,

Edmurovi vazali, gospodari Trozupca:

TITOS BLEKVUD, gospodar Gavrangrane,

{LUKAS}, njegov sin, ubijen na Crvenoj svadbi,

DŽONOS BREKEN, gospodar Kamene živice,

DŽEJSON MALISTER, gospodar Vodogleda, zatočenik u sopstvenom zamku,

PATREK, njegov sin, zatočen s ocem,
SER DENIS MALISTER, stric lorda Džejsona, čovek Noćne straže,
KLEMENT PAJPER, gospodar zamka Rumen-devica,
njegov sin i naslednik, SER MARK PAJPER, zarobljen na Crvenoj svadbi,
KARIL VENS, gospodar Namernikovog predaha,
njegova starija kći i naslednica LIJENA,
njegove mlađe kćeri RIALTA i EMFIRIJA
NORBERT VENS, slepi gospodar Atrante,
njegov stariji sin i naslednik SER RONALD VENS, zvani LOŠI,
njegovi mlađi sinovi SER HUGO, SER ELERI, SER KIRT i MEŠTAR DZON,
TEOMAR SMOLVUD, gospodar Zirnog dvora,
njegova žena LEDI RAVELA, od kuće Svona,
njihova kći KARELEN,
VILIJAM MUTON, gospodar Devičanskog jezera,
ŠELA VENT, razvlašćena gospa Harendvora,
SER VILIS VOD, vitez u njenoj službi,
SER HALMON PEDŽ,
LORD LIMOND GUDBRUK.

KUĆA TIRELA

Tireli su se dokopali moći kao kućupravitelji kraljeva Hvata, mada tvrde da potiču od Garta Zelenorukog, kralja baštovana Prvih ljudi, koji je nosio krunu od loze i cveća, i učinio da zemlja procveta. Kada je poslednji kralj iz kuće Gardenera ubijen na Vatrenom polju, njegov kućupravitelj Harlen Tirel predao je Visoki Sad Egonu Osvajaču. Egon mu je za uzvrat dao zamak i vlast nad Hvatom. Mejs Tirel je obznanio svoju podršku Renliju Barateonu na početku Rata pet kraljeva i dao mu ruku svoje kćeri Margeri. Nakon Renlijeve smrti, Visoki Sad je stupio u savez s kućom Lanistera i Margeri je verena s kraljem Džofrijem.

MEJS TIREL, gospodar Visokog Sada, zaštitnik Juga, branilac Krajina, visoki maršal Hvata,

njegova žena LEDI ALERIJA, od kuće Hajtauera iz Starigrada,
njihova deca:

VILAS, najstariji sin, naslednik Visokog Sada,

SER GARLAN, zvani SMELI, njihov srednji sin, novoproglašeni gospodar
Bistrovodne utvrde,

njegova žena LEDI LEONETA od kuće Fosoveja,

SER LORAS, Vitez od Cveća, najmlađi sin, zakleti brat Kraljeve garde,

MARGERI, njihova kći, dvaput udavana, dvostruka udovica,

Margerine pratilje i dvorske dame:

njene rođake MEGA, ALA i ELINOR TIREL,

Elinorin verenik ALIN EMBROUZ, štitonoša,

LEDI ALISANA BULVER, LEDI ALISA GREJSFORD, LEDI TENA
MERIVEDER, MEREDIT KREJN, zvana MERI, OBREDNICA NISTERIKA, njene
družbenice,

Mejsova obudovela majka LEDI OLENA, od kuće Redvina, zvana KRALJICA

OD TRNJA,

ARIK i ERIK, njeni gardisti, sedam stopa visoki blizanci, zvani LEVI i DESNI,
Mejsove sestre:

LEDI MINA, udata za Palstera Redvina, gospodara Senice,
njihova deca:

SER HORAS REDVIN, zvani UŽASNI, blizanac Hoberov,

SER HOBER REDVIN, zvani SLINAVI, blizanac Horasov,

DEZMERA REDVIN, devica od šesnaest leta,

LEDI DŽENA, udata za ser Džona Fosoveja, njegovi stričevi:

brat njegovog oca GART, zvani DEBELI, lord domostrojitelj Visokog Sada,

Gartova kopilad GARS i GARET CVETNI,

brat njegovog oca SER MORIN, lord zapovednik Gradske straže Starigrada,

Morinov sin {SER LUTOR}, oženjen ledi Elin Noridž,

Lutorov sin SER TEODOR, oženjen ledi Lijom Seri,

Teodorova kći ELINOR,

Teodorov sin LUTOR, štitonoša,

Lutorov sin MEŠTAR MEDVIK,

Lutorova kći OLENA, udata za ser Lea Blekbara,

Morinov sin LEO, zvani LENJI LEO, učenik u starigradskoj Citadeli,

brat njegovog oca MEŠTAR GORMON, učenjak u Citadeli,

Mejsov rođak {SER KVENTIN}, poginuo kod Jasenkraja,

Kventinov sin SER OLIMER, oženjen ledi Lizom Medouz,

Olimerovi sinovi RAJMUND i RIKARD,

Olimerova kći MEGA,

Mejsov rođak MEŠTAR NORMUND, u službi u Crnokruni,

Mejsov rođak {SER VIKTOR}, ubio ga Osmehnuti Vitez od Bratstva Kraljeve
šume,

Viktorova kći VIKTARIJA, udata za {lorda Džona Balvera}, umro od letnje
groznice,

njihova kći LEDI ALISANA BALVER, osam godina,

Viktorov sin SER LEO, oženjen ledi Alisom Bizberi,

Leove kćeri ALA i LEONA,

Leovi sinovi LIONEL, LUKAS i LORENT,

Mejsovo domaćinstvo u Visokom Sadu:

MEŠTAR LOMIŠ, savetnik, lekar i učitelj,

IGON VIRVEL, kapetan garde,

SER VORTIMER KREJN, kaštelan,
SALČIĆ, luđa, izuzetno debeo.
njegovi vazali, gospodari Hvata:
RENDIL TARLI, gospodar Rožnog brega,
PAKSTER REDVIN, gospodar Senice,
SER HORAS i SER HOBER, njegovi blizanci,
lekar lorda Pakstera MEŠTAR BALABAR,
ARVIN OUKHART, gospa od Starog hrasta,
najmlađi sin leđi Arvin SER ARIS, zakleti brat Kraljeve garde,
MATIS ROUEN, gospodar Zlatogaja, oženjen Betani od kuće Redvina,
LEJTON HAJTAUER, glas Starigrada, gospodar luke,
HAMFRI HJUET, gospodar Hrastoštita,
FALIJA CVETNA, njegova nezakonita kći,
OZBERT SERI, gospodar Jugoštita,
SER TOLBERT, njegov sin i naslednik,
GUTOR GRIM, gospodar Sivoštita,
ORTON MERIVEDER, gospodar Dugog stola,
GOSPA TENA, njegova supruga, Miranka,
RASEL, njen sin, osmogodišnji dečak,
LORD ARTUR EMBROU, oženjen leđi Alisanom Hajtauer,
njegovi vitezovi i zakleti mačevi:
SER DŽON FOSOVEJ, od Fosoveja Zelenih jabuka,
SER TENTON FOSOVEJ, od Fosoveja Crvenih jabuka,

Grb Tirela je zlatna ruža na polju zelenom kao trava. Njihove reči su: *Rastemo snažni.*

**ODMETNICI I RAZBOJNICI
KMETOVI I ZAKLETA BRAĆA**

SITNA GOSPODA, LUTALICE, PROST SVET

SER KREJTON LONGBOU i SER ILIFER GOLJA, vitezovi lotalice, drugovi,
HIBOLD, trgovac strašljiv i škrt,
SER ŠADRIK OD SENOVITE VRTAČE, zvani LUDI MIŠ, vitez lotalica u
Hibaldovoj službi,
BRIJENA, DEVICA OD OPORJA, još zvana i LEPOTICA BRIJENA, devica na
svetom poslanju,
LORD SELVIN OD VEČERNJE ZVEZDE, gospodar Oporja, njen otac,
{VELIKI BEN BUŠI}, SER HAJL HANT, SER MARK MALENDOR, SER
EDMUND EMBROUZ, {SER RIČARD FEROU}, {VIL RODA}, SER HJU
BIZBERI, SER REJMOND NEJLAND, HARI SOJER, SER OVEN INČFILD,
ROBIN POTER, njeni bivši udvarači,
RENFRED RIKER, gospodar Senodola,
SER RUFUS LIK, jednonogi vitez u njegovoj službi, zapovednik Mrke kule u
Senodolu,
VILIJEM MUTON, gospodar Devojačkog jezera,
ELINORA, njegova najstarija kći i naslednica, trinaest godina,
RENDIL TARLI, gospodar Rožnog brega, zapovednik snaga kralja Tomena na
Trozupcu,
DIKON, njegov sin i naslednik, mladi štitonoša,
SER HAJL HANT, zaklet na službu kući Tarlija,
SER ALIN HANT, ser Hajlov rođak, takođe u službi lorda Rendila,
DIK KRAB, zvani SPRETNI DIK, Krab sa Rta slomljenih klešta,
DŽASTIS BRUN, gospodar Jezigrotla,
BENARD BRUN, Vitez od Mrkopukline, njegov rođak,
SER RODŽER HOG, Vitez od Krmačinog roga,
OBREDNIK MERIBOLD, bosonogi obrednik,
njegovo kuće KUĆE,
STARIJI BRAT, sa Tihog ostrva,
BRAT NARBERT, BRAT GILAM, BRAT RONI, braća polajnici sa Tihog ostrva,
SER KVINSI KOKS, Vitez od Solane, podetinjio starac,

u staroj krčmi na raskršću:

DŽEJN HEDL, zvana DUGA DŽEJN, krčmarica, visoka mlada cura od osamnaest leta,

VRBA, njena sestra, stroga s varjačom,

VRBENA, PEJT, DŽON GROŠ, BEN, siročići u krčmi,

DŽENDRI, kovački šegrt i kopile kralja Roberta I Barateona, ne zna za svoje poreklo,

u Harendvoru,

RAFORD, zvani SRCULENCE RAF, GOVNOUSTI, DANSEN, vojnici iz posade,

BEN CRNOPALAC, kovač i oružar,

PIJA, služavka, bivša lepotica,

MEŠTAR GALIJAN, lekar, učitelj i savetnik

u Deriju,

LEDI AMEREJI FREJ, zvana KAPIJA EJMI, zaljubljiva mlada udovica, verena s lordom Lanelom Lanisterom,

majka ledi Amereji LEDI MARIJA od kuće Derija, udovica Mereta Freja,

sestra ledi Amereji MARISA, trinaestogodišnja devica,

SER HARVIN PLAM, zvani KREMEN, zapovednik posade,

MEŠTAR OTOMOR, lekar, učitelj i savetnik,

u Krčmi kod klečecog čoveka:

ŠARNA, krčmarica, kuvarica i babica,

njen muž zvani MUŽ,

DEČKO, ratno siročće,

PITULJICA, pekarov šegrt, sada siročće.

RAZBOJNICI I ODMETNICI

{BERIK DONDERION}, bivši gospodar Crnobrana, šest puta ubijan,
EDRIK DEJN, gospodar Zvezdopada, dvanaestogodišnji dečak, štitonoša lorda Berika,

LUDI LOVAC, od Kamenog obredišta, njegov povremeni saveznik,

ZELENOBRADI, tiroški najamnik, njegov nepouzdan prijatelj,

ANGISTRELAC, majstor luka i strele iz Dornskih krajina,

MERIT OD MESECGRADA, MLINAR VATI, MOČVARNA MEG, DŽON IZ LEŠNIKOVA, odmetnici u njegovoj družini,

GOSPA KAMENOG SRCA, žena s kukuljicom, ponekad zvana MAJKA NEMILOSTIVA, TIHA SESTRA i OMČA,

LIM, zvani LIM LIMUNPLAŠT, bivši vojnik,

TOROS OD MIRA, crveni sveštenik,

HARVIN sin Halenov, severnjak, nekada u službi lorda Edarda Starka od Zimovrela,

TALIČNI DŽEK, učenjena glava, nedostaje mu oko,

TOM OD SEDAMPOTOČJA, pevač sumnjivog ugleda, zvani TOM SEDAMŽICA i TOM SEDMICA,

LEPI LUK, RECKA, MADŽ, ČOSAVI DIK, razbojnici,

SENDOR KLEGANI, zvani PSETO, bivši zakleti štit kralja Džofrija, kasnije zakleti brat Kraljeve garde, poslednji put viđen grozničav i na samrti pored Trozupca,

{VARGO HOUT} iz slobodnog grada Kohora, zvani JARAC, najamnički kapetan frfljavog govora, ubio ga u Harendvoru ser Gregor Klegani,

njegovi Hrabri drugari, takođe zvani i Krvavi lakrdijaši:

ARZVIK, zvani VERNI, njegov zamenik,

{OBREDNIK AT}, obesio ga lord Berik Donderion,

TIMEON OD DORNE, DEBELI ZOLO, RORDŽ, GRIZAČ, PIG, ŠEGVEL LUDA, TOG DŽOT sa Ibena, TROPRESTI, raštrkani i u belstvu,

u *Breskvici*, bordelu u Kamenom obredištu:

VRBENA, ridokosa vlasnica,

ALISA, KAS, LANA, DŽIZENA, HELI, ZVONČIĆA, neke od njenih breskvica,

u Žirnom dvoru, sedištu kuće Smolvud:

LEDI RAVELA, nekada od kuće Svona, žena lorda Teomara Smolvuda,

tu i tamo i svugde:

LORD LIMOND LIČESTER, starac odlutalih misli, jednom zadržao ser Mejnarda
na mostu,

njegov mladi staratelj MEŠTAR RUN,

duh Visokog srca,

Gospa od lišća,

obredniku Isplesištu.

ZAKLETA BRAĆA NOĆNE STRAŽE

DŽON SNEŽNI, kopile od Zimovrela, devet stotina devedeset osmi lord
zapovednik Noćne straže,
DUH, njegov beli jezovuk
njegov kućupravitelj EDISON TOLET, zvani ŽALOBNI ED,

Ijuci Crnog Zamka:

BENDŽEN STARK, prvi izvidnik, odavno nestao, pretpostavlja se da je mrtav,
SER VINTON STAUT, ostareli izlapeli izvidnik,
BELOOKIKEDŽ, BEDVIK zvani DŽIN, MATAR, DIVEN, GART SIVOPERO,
ALMER OD KRALJEVE ŠUME, ELRON, PIPAR zvani PIP, GREN zvani DIVLJI
BIVO, BERNAR zvani CRNI BERNAR, GOUDI, TIM KAMENI, CRNI DŽEK
BALVER, DŽOF zvani VEVERICA, BRADATI BEN, izvidnici,
BOUEN MARŠ, lord kućupravitelj,
TROPSTI HOB, kućupravitelj i glavni kuvar,
{DONAL NOJI}, jednoruki oružar i kovač, ubio ga na kapiji Moćni Mag,
OVEN zvani VOLINA, TIM ČVORJEZIK, MALEJ, KUGEN,
DONEL BRDSKI zvani SLATKI DONEL, LEVORUKI LU, DŽEREN, VIK
DELJKALO, kućupravitelji,
OTEL JARVIK, prvi graditelj,
ČIZMA VIŠKA, HALDER, ALBET, BAČVA, graditelji,
KONVI, GEREN, lutajući regruteri,
OBREDNIK SELADOR, pijani duhovnik,
SER ALISER TORN, bivši kaštelan,
LORD DŽENOS SLINT, bivši zapovednik Gradske straže Kraljeve luke, nakratko
gospodar Harendvora,
MEŠTAREMON (TARGARJEN), lekar i savetnik, slep, stotinu i dve godine star,
Emonov kućupravitelj KLIDAS,
Emonov kućupravitelj SEMVEL TARLI, debeli knjžiški moljac,
GVOZDENI EMET, donedavno u Istočnoj morobdiji, kaštelan,
HARET zvani KONJ, blizanci ERON i EMRIK, SATEN, SKOĆTROBIN, regruti
na obuci,

Ljudi iz Kule Senki:

SER DENIS MALISTER, zapovednik, Kula senki,
njegov kućupravitelj i štitonoša VOLAS MEJSI,
MEŠTAR MALIN, lekar i savetnik,
{KORIN POLUŠAKA}, glavni izvidnik, ubio ga Džon Snežni s one strane Zida,
braća iz Kule senki:
{ŠTITONOŠA DOLBRDIŽ, EGEN}, izvidnici, poginuli u Prevoju urlika,
KAMENZMIJA, izvidnik, nestao peške u Prevoju urlika,

Ljudi iz Istočne Morobdije:

KOTER HRIDNI, zapovednik,
MEŠTAR HARMUNI, lekar i savetnik,
KAPETAN SARAGA, zapovednik *Kosa*,
SER GLENDON HJUET, kaštelan,
braća iz Morobdije:
DAREON, kućupravitelj i pevač,

u Krasterovoj utvrdi (izdajnici)

KAMA, koji je ubio Krastera, svog domaćina
JEDNORUKI OLO, koji je ubio svog lorda zapovednika Džecora Mormonta,
GART OD ZELENPUTA, MONI, GRABS, ALAN OD ROZBIJA, bivši izvidnici,
ĆOPAVI KARL, SIROČE OS, MRMLJAVI BIL, bivši kućupravitelji.

DIVLJANI ili SLOBODNI NAROD

MENSRAJDER, kralj s one strane Zida, sužanj u Crnom zamku,

njegova žena {DALA}, umrla na porođaju,

njihov sin, rođen u bici, još bez imena,

VAL, Dalina mlada sestra, „divljanska princeza“, sužanj u Crnom zamku,
divljanske poglavice i kapetani:

{HARMA}, zvana PSOGLAVA, poginula pred Zidom,

HALEK, njen brat,

GOSPODAR KOSTIJU, posprdno zvan ČEGRTAVA KOŠULJA, pljačkaš i vođa
ratne družine, sužanj u Crnom zamku,

{IGRIT}, mlada kopljanica, ljubavnica Džona Snežnog, ubijena u napadu na Crni
zamak

RIK, zvani DUGOKOPLJE, iz njegove družine,

REGVIL, LENIL, iz njegove družine,

{STIR}, magnar od Tena, ubijen u napadu na Crni zamak,

SIGORN, Stirov sin, novi magnar od Tena,

TORMUND, medni kralj od Rumenih dvora, zvani DŽINOUBICA,
BAJKOTVORAC, ROGODUVAČ i LEDOKRŠILAC, takođe i GROMPESNICA,
MUŽ MEDVEDICA, GOVORNIK SBOGOVIMA i OTAC VOJSKI,

Tormundovi sinovi, TOREG VISOKI, TORVIRD PITOMI, DORMUND i DRIN,
njegova kći MUNDA,

PLAČLJIVAC, pljačkaš i vođa ratničke družine,

{ALFIN VRANOUBICA}, pljačkaš, ubio ga Korin Polušača iz Noćne straže,

{OREL}, zvani OREL ORAO, zverobraz, ubio ga Džon Snežni u Prevoju urlika,

{MAG MAR TUN DOH VEG}, zvani MOĆNI MAG, džin, ubio ga Donal Noji na
kapiji Crnog zamka,

VARAMIR, zvani ŠEST KOŽA, gospodar tri vuka, crnog risa i belog medveda,

{JARL}, mladi pljačkaš, Valin ljubavnik poginuo u padu sa Zida,

JARAC GRIG, EROK, BODŽER, DEL, VELIKI ČIR, KONOPLJANI DEN,
HENK KACIGA, LEN, ŠAKONOGLI, divljani i pljačkaši,

{KRASTER}, gospodar Krasterove utvrde, ubio ga Kama iz Noćne straže, gost
pod njegovim krovom,

FILI, njegova kći i žena

Filin novorođeni sin, još bez imena,

DIJA, FERNI, NELA, tri od Krasterovih devetnaest žena.

PREKO USKOG MORA

KRALJICA PREKO MORA

DENERIS TARGARJEN, prva svog imena, kraljica Mirina, kraljica Andala i Rojnara i Prvih ljudi, gospodarica Sedam kraljevstava, zaštitnica čitavog kraljevstva, *kalisi* Velikog travnatog mora, zvana **DENERIS OLUJROĐENA**, **NEIZGORELA**, **MAJKA ZMAJEVA**,

njeni zmajevi **DROGON**, **VISERION**, **REGAL**,
njen brat {**REGAR**}, princ od Zmajkama, ubio ga Robert Barateon na Trozupcu,

Regarova kći {**RENIS**}, ubijena tokom pada Kraljeve luke,

Regarov sin {**EGON**}, odojče, ubijen tokom pada Kraljeve luke,

njen brat {**VISERIS**}, treći svog imena, zvani **KRALJ PROSIJAK**, krunisan istopljenim zlatom,

njen gospodar muž {**DROGO**}, *kal* Dotraka, umro od zagađene rane,

njen mrtvorodeni sin {**REGO**}, ubila ga u utrobi *megi* Miri Maz Dur,

njena Kraljičina garda:

SER BARISTAN SELMI, zvani **BARISTAN HRABRI**, bivši zapovednik Kraljeve garde kralja Roberta,

JOGO, *ko* i krvorodnik, bič,

AGO, *ko* i krvorodnik, luk

RAKARO, *ko* i krvorodnik, *arak*,

SNAŽNI BELVAS, evnuh i bivši rob iz mirinskih arena,

njeni kapetani i zapovednici:

DARIO NAHARIS, živopisni tiroški najamnik, zapovednik čete Olujne vrane,

BEN PLAM, zvani **SMEĐI BEN**, mešanac i najamnik, zapovednik čete Mladi sinovi,

SIVI CRV, evnuh, zapovednik Neokaljanih, čete evnuha pešadinaca,
GROLEO iz Pentosa, bivši kapetan velike koge *Saduleon*, sada admiral bez flote,
njene sluškinje:

IRI i JIKI, dve Dotrakinje, šesnaestogodišnjakinje,

MISANDEI, pisar i tumač iz Nata,

njeni poznati i verovatni neprijatelji:

GRAZDAN MO ERAZ, plemić iz Junkajja,

KAL ONO, bivši *ko* kala Droga,

KAL JAKO, bivši *ko* kala Droga,

MAGO, njegov krvorodnik,

NEUMIRUĆI IZ KARTA, volšebničko bratstvo,

PJAT PRI, karčanski volšebnik,

ŽALOSNI LJUDI, esnaf karčanskih plaćenih ubica,

SER DŽORA MORMONT, bivši gospodar Medvedeg ostrva,

{MIRI MAZ DUR}, božja žena i *megi*, sluškinja Velikog pastira Lazara,

njeni sumnjivi saveznici, bivši i sadašnji:

KSARO KSOAN DAKSOS, trgovački princ iz Karta,

KAITI, maskirana senkovezilja iz Ašaija,

ILIRIO MOPATIS, magister iz slobodnog grada Pentosa, ugovorio njen brak s kalom Drogom,

KLION VELIKI, kralj kasapin od Astapora,

KAL MORO, bivši saveznik kala Droga,

ROGORO, njegov sin i *kalaka*,

KAL DŽOMO, bivši saveznik kala Droga,

Targarjeni su krv zmaja, potomci visokih lordova drevne slobodne zemlje Valirije, što se ogleda u očima ljubičaste, purpurne i indigo boje i srebrnozlatnoj kosi. Da bi očuvali čistotu svoje krvi, Targarjeni su često venčavali brata i sestru, bliske rođake, stričeve i bratanice. Osnivač dinastije, Egon Osvajač, uzeo je za žene obe svoje sestre i sa obema imao sinove. Barjak Targarjena je troglavi zmaj, crven na crnom. Tri glave predstavljaju Egona i njegove sestre. Reči Targarjena su *Vatra i krv*.

U BRAVOSU

FEREGO ANTARION, morski gospodar Bravosa,
KARO VOLENTIN, prvi mač Bravosa, njegov zaštitnik,
BELEGERA OTERIS, zvana CRNA PERLA, kurtizana, potomak istoimene
gusarske kraljice,
GOSPA S VELOM, KRALJICA SIRENA, MESEČEVA SENKA, KĆI SUTONA,
NOĆNA LASTA, PESNIKINJA, čuvene kurtizane,
TERNESIO TERIS, trgovac i kapetan *Titanove kćeri*,
JORKO i DENIO, dvojica od njegovih sinova,
MORED PRESTEJN, trgovac i kapetan *Lisice*,
LOTO LORNEL, trgovac starim knjigama i svicima,
EZELINO, crveni sveštenik, često pijan,
OBREDNIK JUSTAS, osramoćen i raščinjen,
TERO i ORBELO, dvojica bravoskih kicoša i kavgadžija,
SLEPI BEKO, prodavač ribe,
BRUSKO, prodavač ribe,
njegove kćeri TALEA i BREA,
MERALIN, zvana MERI, vlasnica *Vesele luke*, bordela u Krparevoj luci,
MORNAREVA ŽENA, kurva u *Veseloj luci*,
LANA, njena kći, mlada kurva,
STIDLJIVA BETANI, JEDNOOKA INA, ASADORA SA IBENA, kurve u
Veseloj luci,
CRVENI ROGO, GILORO DOTARI, GILENO DOTARI, pisaralo zvano PERO,
KOSOMO OPSENAR, gosti *Vesele luke*,
TAGANARO, lučki secikesa i lopov,
KASO, KRALJ FOKA, njegov a dresirana foka,
MALI NARBO, njegov bivši ortak,
MIRMELO, MRAČNI DŽOS, KVENŠ, ALAKVO, SLOI, lakrdijaši, svake večeri
izvode predstave na Brodu,
S'VRON, lučka kurva ubilačkih sklonosti,
PIJANA ČERKA, kurva prgave naravi,
ŽVALAVA DŽEJN, kurva neodređenog pola,
DOBRI ČOVEK i DEVOJČE, sluge Mnogolikog boga u Kući crnog i belog,

UMA, kuvarica u hramu,

LEPI, DEBELI, GOSPODIČIĆ, STROGI, ŽMIRKAVI i IZGLADNELI, tajne
sluge Onoga sa Mnogo Lica.

ARJA od kuće Starka, devojčica s gvozdenim novčićem, takođe znana i kao ARI,
NEN, LASICA, VEVERICA, SLANA i KET,

KUHURU MO, iz Grada visokih stabala na Letnjim ostrvima, kapetan trgovačke
lađe *Cimetov vetar*,

KODŽA MO, njegova kći, crveni strelac,

KSONDO DORU, oficir na *Cimetovom vetru*

[11](#) Ket (*Cat*) - engl. mačka. (Prim. prev.)